

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REJECTED WOLF PACK BOOK 3

UNTAMED SHIFTERS

TRACI LOVELOT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçinde

İçinde

[Traci Lovelot'un diğer eserleri İthaf](#)

[Anısına](#)

[Kitap 3: Vahşi Değişkenler](#)

[Yazarın Notları Bölüm](#)

[1 - Flint Bölüm 2 -](#)

[Freya Bölüm 3 - Gage](#)

[Bölüm 4 - Freya](#)

[Bölüm 5 - Rowan](#)

[Bölüm 6 - Rowan](#)

[Bölüm 7 - Freya](#)

[Bölüm 8 - Freya](#)

[Bölüm 9 - Rowan](#)

[Bölüm 10 - Gage](#)

[Bölüm 11 - Freya](#)

[Bölüm 12 - Freya](#)

[Bölüm 13 - Heath](#)

[Bölüm 14 - Flint](#)

[Bölüm 15 - Freya](#)

[Bölüm 16 - Freya](#)

[Bölüm 17 - Rowan](#)

[Bölüm 18 - Gage](#)

[Bölüm 19 - Heath](#)

[Bölüm 20 - Heath](#)

[Bölüm 21 - Freya](#)

[Bölüm 22 - Freya](#)

[Bölüm 23 - Rowan](#)

[Bölüm 24 - Flint](#)

[Bölüm 25 - Freya](#)

[Bölüm 26 - Freya](#)

[Bölüm 27 - Freya](#)

[Bölüm 28 - Freya](#)

[Bölüm 29 - Heath](#)

[Bölüm 30 - Freya](#)

[Bölüm 31 - Freya](#)

[Bölüm 32 - Heath](#)

[Bölüm 33 - Freya](#)

[Bölüm 34 - Freya](#)

[Bölüm 35 - Gage](#)

[Bölüm 36 - Freya](#)

[Bölüm 37 - Freya](#)

[Alfalarla Eşleşmişler](#)

[Sırada Ne Var?](#)

[Vampirlerin Esiri Fae](#)

[Kraliçemiz](#)

[Değişkenlerle Kar](#)

[Mahzun Traci Lovelot](#)

[Hakkında Teşekkürler](#)

[Telif Hakkı ve Atıflar](#)

Traci Lovelot'un Diğer Eserleri

Traci, aşağıdaki seri ve tekil kitapların yazarıdır [Fae](#)

[Kraliçemiz](#)

(tam seri)

[Şeytan Avcıları Akademisi](#) (tek
kitaplık roman)

[Vampirlerin Esiri](#) (tam seri)

[Shifters ile Kar Altında](#) (tek
roman)

[Reddedilen Kurt](#)

[Sürüsü](#) (daha fazlası
yakında!)

Adanmış

Seçilmiş aile bağlarının kan bağlarından daha güçlü olduğunu keşfedenler için...

Anısına

Sevgili King Kel'in anısına, turuncu tekir kedim, kucağına oturup vahşi kurt şekil değiştiren bir sürüyü izlerdi, tabii bu onun sevgisini kazanmak için gerekliyse...

Kitap 3: Vahşı Değişkenler

Yeni sürümün dördüncü ve son alfa'sı beni rüyasında gördü, ben de onu rüyamda gördüm. Şimdi en çok ihtiyacım olan kişi o.

Bir zamanlar beni sürgüne gönderen eski sürü beni yakaladı. Kaderimdeki eş beni reddetti, ama birdenbire geri istiyor. Cesedimi çiğnemedi olmaz.

Heath, Flint ve Gage, beş gün süren kızgınlık dönemimde bana destek oldular, ama sonra Gage beni ısırp sahiplendiğinde onu reddettim. Ona son sözlerimi öfkeyle söyledim, o halde neden herhangi biri beni kurtarmaya çalışsın ki?

Ama ok kılıfında bir ok kaldı. Alfa sürümde hiç tanışmadığım biri: Rowan, kurtlar tarafından yetiştirilmiş vahşi bir şekil değiştiren.

Sızma konusunda yetenekli olan bu dördüncü alfa, gizli ve ölümcül bir avcı. İnsandan çok canavara benzeyen birine güvenmeli miyim emin değilim, ama altın rengi gözleriyle bakışlarımız kesiştiğinde, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bende bir şey, onun içindeki vahşi kurdu sakınleştiriyor. Ve onda bir şey, içimdeki gizli kurdu çağırıyor. Onun yardımıyla, ilk kez şekil değiştirmeyi öğrenebilir miyim?

Birlikte kaçıp bunu öğreneceğiz. Sonra, reddedildiğim kurt sürüsüne geri dönmek için yeni bir yol çizeceğim.

Alfaların hakimiyet için birbirleriyle savaştığı, ilkel kovalamacaların, ateşli grup sahnelerinin ve daha fazlasının yer aldığı *Untamed Shifters*, vahşi tarafınızı ortaya çıkaracak.

Devam eden Rejected Wolf Pack serisinin üçüncü kitabı, ikinci kitabın kaldığı yerden devam ediyor ve ters harem ve çok eşlilik temalarıyla devam ediyor.

Not: Freya mutlu sonuna kavuşacak, ama henüz değil.

Yazarın Notları

Rowan ile tanışmaya hazır mısınız?

Flint, Gage ve Heath ile daha fazla zaman geçirmek için geri döndüğünüz için çok heyecanlıyım. Evet, sonunda Rowan ile tanışma zamanı geldi!

Bu kitabı okumadan *önce*, Rowan'ın Freya'nın kurtunu hayal ettiği, Rowan'ın bakış açısından yazılmış ilk sahneyi okumak hoşunuza gidebilir. Bu sahne, 2. kitabın ardından, ancak bu kitabın öncesinde geçiyor. Haftalık e-postalarımı buradan alarak ÜCRETSİZ olarak okuyabilirsiniz:

so.TraciLovelot.com/RWP2epilogue

[Birinci](#) ve [ikinci](#) kitapları okuduğunuz için neyle karşılaşacağınızı biliyorsunuzdur, ama yine de kısa bir uyarıda bulunmak isterim:

Özel içerik uyarısı

Untamed Shifters, 2. bölümde cinsel şiddet tehditleri, travma, rahatsız edici düşünceler, yüzünü bozan yaralanmalar ve işkenceye atıflar, önceki istismar ve cinsel istismara atıflar ve çok sayıda grafik ters harem tarzı rızaya dayalı seks içerir.

Web sitemdeki tüm serilerdeki tüm sapkınlıkları, klişeleri ve tetikleyicileri keşfedin:

www.TraciLovelot.com/tropes-triggers

Kitap 2 özeti

Geçen sefer, Traci Lovelot'un Rejected Wolf Pack Book 2 adlı kitabında, *Marked for the Pack*'te:

Biraz ikna edildikten sonra, Gage Freya'nın bileğini ısırarak Freya'yı nihayet Howling Echo sürüsünün tam üyesi olarak işaretledi. Dolunay sırasında, Gage, Heath ve Flint, Freya'nın beş gün süren kızgınlık dönemini geçirdi.

ateşli rüyalarında, hiç tanışmadığı tek Howling Echo sürüsü üyesini gördü: Rowan.

Sürü, Frost Fang sürüsünün alfa kurdu Nira tarafından kurulan bir tuzağa düşen şüpheli bir mesaj aldı. Nira, Freya'ya meydan okudu ve onu zehirli bir bıçakla vurdu. Freya'nın düşüşünü gören Gage, hain eski sevgilisini öldürdü ve böylece savaş hakkı ile Frost Fang sürüsünün alfa kurdu oldu.

Garip rüyalarla dolu bir kurt otu komasından sonra Freya, etrafındaki yeni gerçekliğe uyandı. Howling Echo artık Frost Fang sürüsüne hükmediyordu. Gage ve Freya tutkuyla yeniden bir araya geldiler, ancak Gage, Freya'ya sormadan kurtunun eşini sahiplenme ihtiyacına boyun eğdi. Tek taraflı eş bağına rağmen, Freya'nın cadı kanı nedeniyle hem Gage'in hem de Freya'nın üzerinde parlayan runeler belirdi.

Kalbi kırılan Freya, Gage'in eşi olmasının Flint ve Heath ile ilişkisini sürdüremeyeceği anlamına geldiğinden korkuyordu. Gage, Heath ve Flint'e aralarına asla girmeyeceğini göstermek için onları cesaretlendirdi.

O gece Freya yine garip rüyalar gördü ve uyandığında kafası bulanık bir şekilde rüyasında izlediği yolu takip etme ihtiyacı hissetti. Frost Fang sürüsünün topraklarından çıktıktan sonra teyzesi ortaya çıktı, kendini Pandora olarak tanıttı ve Freya'ya uzun süredir kayıp olan ailesi hakkında biraz daha bilgi verdi. Freya'nın yarı dönüşebilen soyundan tiksinen Pandora, Freya'nın büyüsunü çalmaya çalıştı.

Ardından çıkan çatışmanın ardından Freya, Ironwood'un esiri olarak eski sürüsünün topraklarında uyandı. Luka'nın artık onu öldürmek istemediğini görünce çok şaşırdı. Bunun yerine, sahte kader eşi, Hunter's Moon'da Gage'i reddetmesi için onu zorlayacak ve böylece Luka o gece onunla evlenip hak iddia edebilecekti. Luka, Freya'nın fikrini değiştireceğine inanarak onu tek başına bırakıp teklifini düşünmesi için zaman verdi.

Gage, Freya'nın sıkıntısını hissetti ve ona ulaşmaya çalışırken neredeyse çıldırıyordu. Gage, sürü bağıyla tüm kurtlarını toplarken, Flint ve Heath Freya'nın koku izini takip etti. Sürü savaşını önlemek isteyen Gage, Rowan'ı geri çağırdı ve onu Freya'nın peşine gönderirken, kendisi Frost Fang kurtlarından oluşan bir orduyla Ironwood sınırına doğru ilerledi.

Heath ve Flint, Rowan mı, yoksa Gage ve ordusu mu Freya'ya önce ulaşacak? Sayfayı çevirin ve Traci Lovelot'un *Untamed Shifters kitabını* okuyun. Keyifli okumalar!

Bölüm 1

Flint

Arkadaşımız kaybolmuştu ve tehlikedeydi.

Gage'i hiç bu kadar korkmuş görmemiştim, Freya kurtboğan zehirine kapıldığı gün bile.

"Ne oldu?" Heath, sürü bağı aracılığıyla hırladı.

"Bilmiyorum!" diye cevapladım. *"Yanımda uyuyordu. Şimdi yok."*

Kurt ruhum kontrolü ele geçirdi, onu kaybettiğim düşüncesiyle neredeyse vahşileşecektim. Koşarak, onu korumakla görevli iki muhafızı sorgulamaya gittim.

İki kurt da inleyerek karnlarının üstüne yatıp yere süründüler, dominant alfa kurt olan bana boyun eğdiklerini gösterdiler. Şanslarına, Freya ortadan kaybolmadan önce onu gören son kişiler onlardı. Onların bildiklerini öğrenmem gerekiyordu, bu yüzden şimdilik güvendeydiler.

"Ne olduğunu anlatın," diye bağırdım, Heath dişlerini göstererek yanıma ulaştığında.

Gage, Nira'yı öldürdüğünde, eski sürümüz olan Frost Fang sürüsünün alfa pozisyonunu almıştı. Yeni kurulan Frost Fang sürüsü bağı sayesinde, iki ast kurt aceleyle yaptıklarını açıklamaya başladı.

"Onun kim olduğunu tanıdık..." Bea başladı.

Ivar ekledi, *"Sürü liderimizin ısırtığı hemen dikkatimizi çekti. Onun Gage'in eşi olduğunu ve alfa çiftine itaat etmemiz gerektiğini biliyorduk."*

"Onun emirlerini dinlemekten başka seçeneğimiz

yoktu." *"Nereye gittiğini söyledi mi?"* diye sordum.

"Ya da onu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey?" Heath, arkadaşımızın peşine düşmemizin gecikmesinden açıkça rahatsız olarak ileri geri yürüyordu.

Ama Bea ve Ivar bize yararlı hiçbir bilgi veremediler.

"Bu zaman kaybıydı," diye homurdandı Heath. "Onu cadılar kaçırdı. Onlar izlerini silmeden onu bulmalıyız."

İki ast kurt, alfa öfkemizin altında bir kez daha yere çöktü ve inlemeye başladı. Kurt ruhumun tek umudu eşini bulmaktı, bu yüzden öfkemi dizginledim.

Üçümüz, Frost Fang kurtlarının gerçek sadakatini ortaya çıkarmak için alfa güçlerimizi kullanmıştık — bu ikisi kusursuzdu. Bu yüzden onlara en değerli sürü üyemiz Freya'nın koruma görevini vermiştik. En sadık kurtlarımızdan ikisini başarısız oldukları için öldürmek aptallık olurdu.

"Onu bulmamıza yardım ederek kendinizi affettirin," diye emrettim.

Kendilerini kanıtlamak için bir şans daha verilen Bea ve Ivar canlandı, kulakları dikildi.

"Bir araç bulalım," diye önerdi Bea.

"Bizi yakalayın," diye cevapladı Heath, Bea ve Ivar'ın Freya'yı gördükleri son yöne doğru koşmaya başlamıştı bile. Ben de hemen arkasından koştum.

"Gage ne olacak?" diye sordum.

"Cadılarla savaşmamız gerekirse, Frost Fang'ın geri kalanını toplayacak." Heath'in zihinsel sesi, endişesini ele veriyordu. "Bu arada, izini kaybetmemeliyiz."

Hassas kurt şekil değiştirenlerin koku alma duyuları sayesinde Freya'nın kokusu bizi doğrudan ona götürebilirdi, ama körü körüne takip edemeyeceğimizi biliyordum.

"Ayrıca tuzağa düşmemeliyiz. O mükemmel bir yem ve onlar bunu biliyorlar. bunu biliyorlar."

Frost Fang sürüsünün sınırına ulaşmadan önce, arkamızda bir aracın gıcırdaması. Dönüp baktığımda Bea'nın bir kamyonet sürdüğünü gördüm. Kurt ruhumun eşimi koruma arzusunu tatmin etmek için *bir şeyler* yapma dürtüsü hissettim. Ben geri geri giderken onlar araçtan atladılar.

"Yolu sen göster," dedim onlara. "Ben sürerim."

Heath ve ben kabine bindiğimizde, su da dahil olmak üzere aceleyle toplanmış bazı malzemeler bulduk. Bea ve Ivar kurt şekillerinde kamyonetin açık kasasında oturuyorlardı, ben Frost Fang sınırına doğru sürerken havayı kokluyorlardı.

Sürü topraklarının hemen dışındaki küçük bir açıklığa girer girmez, Ivar ve Bea kamyonetin kasasından atladılar. Yakınlarda düşman hissetmeme rağmen, kapıları açıp onları takip etmek için dönüşüm geçirdik.

"Umarım iyi bir şeydir," diye homurdandı Heath.

Kısa süre sonra, düşman kurtların Frost Fang sürüsünün topraklarına çok yakın olduğunu anladığımız için hırıldamamıza neden olan taze kokular aldık.

"Ironwood," Heath şüphelerimi doğruladı.

Freya bir zamanlar Demir Ağaç sürüsünde yaşamıştı, ama onu sürgün etmişler, sonra da öldürmeye çalışmışlardı. Bu iyiye işaret değildi.

Onu bulmamız gerekiyordu. Hemen.

Ama Heath ve ben kamyonete doğru koşarken Bea, *"Buraya gelin,"* diye seslendi.

Freya'nın kokusunun en güçlü olduğu çiğnenmiş çimenlik alana ona katıldık... ve başka bir koku daha vardı.

"Bir cadı," dedi Ivar sert bir şekilde. *"Aynen dediğin gibi."*

"Gage, eş bağı sayesinde Freya'nın acısını hissettiğinde bunu tahmin etmişti," diye homurdandı Heath.

Dağılmaya başladık ama tek bir kurt olmayan koku bulduk. Bir cadı grubu izlerini örtbas etmeyi umabilir, ama tek bir büyücü veya cadı, bu kadar çok düşmanı bizden saklayacak güce sahip olamazdı.

Normal şartlar altında cadılara ve büyücülere saygı duyardım. Eski şifacılar gibi görünmeyen gizemleri algılayabiliyorlardı. Ruhlar aleminin sırlarına dair bilgileri onlara güç veriyordu... ama Freya'ya zarar veren her kim ise ölecekti.

Heath insan şekline geri döndü ve kamyonetin yolcu kapısını açtı.

"Acele edin," diye emretti Heath. "Değerli zamanımızı boşa harcıyoruz."

Ben sürücü koltuğuna geri döndüm, diğer ikisi ise kamyonetin kasasına geri döndü. Düşmanlarımız, konumlarını ele verebilecek gürültülü bir araç getirmediler, ama bu da bizim avantajımıza oldu, böylece onlara yetişebilirdik.

Bütün bu olayda beni meraklandıran bir şey vardı. "Ironwood neden cadılarla çalışıyor?"

Heath, gözlerine kadar ulaşmayan vahşi bir gülümseme attı. "Sanırım yakında öğreneceğiz."

"Keşke Rowan burada olsaydı."

O aramızdaki en iyi iz sürücüyü ve cadılarla savaşma konusunda hepimizden daha deneyimliydi. Ne yazık ki, bir süredir görevdeydi.

Koku izini takip ederek vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerlerken, Heath Gage'e şimdiye kadar bulduklarımızı bildirmek için bir mesaj gönderdi. Mesafe, sürü bağıyla iletişim kurmamızı engelliyordu, bu yüzden insan teknolojisine güvenmek zorundaydık.

Heath ve ben, zayıf insan burnumuz yüzünden kokuyu kaybettiğimizde, rotadan sapmaya başladım. Kamyonetin kasasındaki sürü arkadaşlarımız, dönüşleri işaret etmek için havlayarak uyarıyorlardı. Yine de, nadiren çok uzaklara sapıyordum. Artık nereye gittiğimiz belliydi — Freya'yı kaçırانlar, vahşi araziden geçerek doğrudan Ironwood bölgesine doğru ilerliyorlardı. Heath, Gage'e bir mesaj daha göndererek, ilerleyişimiz hakkında bilgi verdi.

İzler kayalık araziye girince kamyoneti terk ettik. Dördümüz gizlenmeye aldırmadan ormanı yarararak ilerledik. Koku izleri bize hala çok uzak olduğumuzu söylüyordu. Birlikte, korkak Ironwood kurtlarını sürülerinin topraklarına doğru kovaladık.

Cadının kokusu Freya'nınkinden ayrıldığında durduk. Cadı, Ironwood kurt müttefiklerinin Freya'yı almasına izin vermiş, kendisi ise ters yöne doğru gitmişti.

"Ben Freya'nın kokusunu takip ederken sen cadıyı takip eder misin?" diye sordu Heath.

Freya'nın yardıma ihtiyacı varken kurt ruhum onu bırakmak istemediğinden homurdandım. Sonunda, eşimizi aramaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Bunun yerine Bea ve Ivar'a emrettim: *"Büyünün kokusunu takip edin. Cadıyla çatışmayın, sadece yerini öğrenin. Mümkünse kimliğini, cadı grubunu ve Freya'ya karşı niyetini öğrenin. Fark edilmeden geri dönün."*

Ayrıldık, Heath ve ben eşimiz ve onu kaçırانları vahşi arazide takip ettik. Freya'yı taşımak onları yavaşlatıyordu ve uzun alfa adımlarımızla aradaki mesafeyi hızla kapattık, çok geçmeden önümüzde seslerini duymaya başladık ve ben homurdandım.

Heath omzumu ısırdı. *"Sessiz ol. Onları uyarmak mı istiyorsun?"*

"Önce birkaçını öldürmeden olmaz."

"Akıllı davranmalıyız. Sayıca bizden çok üstünler."

Keskin kurt gözlerim önümüzdeki ormanda bir hareket gördüğünde, onun haklı olduğunu anladım. Önümüzde bir düzineden fazla Demir Ağaç kurt vardı. Alfa olarak, her birimiz birkaç saldırganla başa çıkabilirdik, ama sayı üstünlüğüyle sonunda bizi alt edebilirlerdi. Hakimiyetimiz ve alfa havlamalarımız bize biraz avantaj sağlayabilirdi, ama onlar bizim sürümüz olmadığı için aynı anda bu kadar çok kişiyi komuta edemezdik. Ayrıca aralarındaki alfalardan herhangi biri, sürünün diğer üyelerine emirlerimizi geri alabilirlerdi.

"Freya'yı riske atamayız," diye mırıldandım.

Bizi durdurmak için ona zarar verirlerse, kendimi ve Heath'i asla affetmezdim. Şimdilik, onu hayatta tuttuklarını bilerek kendimi avutuyordum.

İzleri boyunca, boğazı parçalanmış bir beta kurt bulduk. Onu, Gage'in buraya ölüme sürgün ettiği eski bir Frost Fang kurdu olarak tanıdım.

Herkesi sorguladığımızda, bu beta, Frost Fang'ın alfa çifti oldukları sırada Nira'nın eşini, Garth'ı öldürme planının bir parçası olduğunu itiraf etti. Bu aptal beta, kendi sürüsünün alfasını ölüm tarlasına sürüklemişti.

Eşi öldükten sonra Nira, Gage kardeşinin intikamını alana kadar Frost Fang'ı tek başına yönetmişti. Beta'nın planına karıştığını öğrenir öğrenmez Gage, sadece alfa kurtların bu vahşi doğada uzun süre hayatta kalabileceğini bildiği için onu sürgüne gönderdi.

Freya artık kızgınlık döneminde olmadığı için, kokusunun beta'yı çekmiş olabileceğinden şüphe ediyordum. Bu başıboş kurt, yanlış zamanda yanlış yerde bulunma şanssızlığını yaşamış gibi görünüyordu. Heath ve ben, beta'nın cesedinin yanından geçerken ona hiçbir saygı göstermedik. Kuşlar ve diğer hayvanlar tarafından yenilen cesedi, ruhunun huzurlu ruhlar alemine ulaşmasını engelleyecekti.

"Ironwood buraya yakın bir yere nöbetçiler yerleştirmeliydi," diye uyardı Heath, Freya ve onu kaçıranların arkasında güvenli bir mesafede koşarken sürü bağı aracılığıyla. *"Onların sürü topraklarına yaklaşıyoruz."*

Cevap olarak kükredim. Kurt ruhum doğrudan kavgaya atılmak istiyordu ve kurt formunda avantajı vardı. Ben de aynı şeyi istiyordum ve onu zorlukla zapt ettim.

"Belki de önce biz saldırmalıyız," önerdim. *"Bu son şansımız." "Ve kendimizi öldürtmek mi? Bu Freya'ya nasıl yardımcı olacak?"*

Heath'in haklı olmasına sinir olmama rağmen, kendini kontrol ettiği için ona minnettardım. Ironwood sürüsünün topraklarına yaklaşırken, kurtum inleyip sızlanmaya başladı. Onun yaralarını görmüştük. Ironwood'da büyümüştü ve ona her fırsatta kötü davranmışlardı. Durum vahimdi.

Heath durmamızı istediğinde, kurt ruhumu sakinleştirmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Bu formda kurt ruhum daha güçlüydü, ama insan tarafım galip geldi.

"Daha ileri gidersek, keşfedilme riski var," diye Heath bana ve muhtemelen kendine hatırlattı.

Düşman, eşimizi tehlikeye atarken, o da birkaç dakikada bir kayanın arkasından bakarak ileri geri yürüyordu.

*"Onları paramparça edeceğiz," dedim Heath'e ve kendime.
"Ona zarar veren herkes acı çekecek."*

Bu, kurt ruhumu biraz yatıştırdı, ama sadece biraz, çünkü onunla eşinin arasındaki mesafe onu üzüyordu. O, asla ayrılmamız gerektiğine inanıyordu. Gün ışığı azalırken, huzursuzca volta atıyorduk. Sonra Heath'in telefonu çaldı ve mesajı cevaplamak için insan formuna geri dönüştü. Heath, gece soğukunda birkaç dakika titredi, sonra telefonunu sırt çantasına geri koydu ve tekrar kurt formuna dönüştü, böylece sürü bağı aracılığıyla konuşabilirdik.

"Gage, Rowan'la konuştu," dedi Heath. "Gage sürü savaşı ile tehdit ederken, Rowan Ironwood'a sızacak."

"Belki biz de öyle yapmalıyız. Burada oturmak bir işe yaramıyor."

Heath gülmeden güldü. *"Bu doğru. Ama şimdilik Gage beklememizi söyledi."*

Freya'yı bulduğumuzda, onu güvende tutmamızı hiçbir şey engelleyemezdi. Freya'yı tehdit eden son sürüyü yenmiştik. Gerekirse bunu tekrar yapardık. Ve bu sefer, dördümüzün hepsiyle karşı karşıya kalacaklardı.

Kimse Howling Echo alfalarına hafife almamalı.

Bölüm 2

Freya

Söz verdiği gibi, Luka beni hapishanemde yalnız bırakmıştı. Gün geceye dönerken rahat koltuğa gömüldüm, ama uyuyabileceğimi sanmıyordum. Luka, aklımın başıma gelip onun eşi olmayı kabul etmem için beni yalnız bırakmıştı, ama ben çoğunlukla onun nasıl öldürülebileceğini hayal ederek zamanımı geçirdim

— hem benim ellerimle hem de Howling Echo alfa erkeklerinin ellerinde.

Daha sonra bir gardiyan beni duş almak için banyoya götürdü. Küçük pencereden dışarı baktığımda, başka bir gardiyanın başını gördüm. Duştan sonra, eski sürümün esiri olmama rağmen temiz ve rahat olduğum için şükrederek yatakta uyuyakaldım. Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar Ironwood'da bir esir olarak, burada yaşadığım zamankinden daha iyi muamele görüyordum.

Ertesi sabah uyandığımda, hiç uyuyabildiğime şaşırdım, ama vücudum son günlerde yaşadıklarımın dolayısıyla hala bitkin durumdaydı. Kurt otu komasından çıkalı sadece üç gün olmuştu ve bu süre içinde Gage tarafından ısırılmış ve sahiplenilmiş, teyzem tarafından ihanete uğramış ve eski sürüm tarafından kaçırılmışım.

Luka ve babası beni sürgüne gönderdikten sonra, kısa bir süre için beni geri almalarını dilemişim — hakkında çok şey duyduğum vahşi doğanın dehşetinden kurtulmak için her şeyi yapardım. Ama şimdi? Ironwood sürüsüne geri dönmektense ölmeyi tercih ederdim.

Sonunda iyi bir sürüye aittim ve Howling Echo'ya asla sırtımı dönmeyecektim. Yeni eşim Gage ile Frost Fang sürüsüne hükmetmek zorunda kalsam bile.

Ancak bu, Ironwood'un sunduğu kahvaltıyı küçümsediğim anlamına gelmiyordu. Fırsatını bulduğumda kaçabilmek için güçlü kalmaya kararlıydım ve kahvaltı sandviçini iştahla yedim.

Luka'nın verdiği hiçbir şeyi giymekten nefret etsem de, sehpa bulduğum ince elbiseyi giydim. Sade beyaz pamuklu elbisenin

mavi çiçekli elbise pek benim tarzım değildi, ama giysilerimin yaşadığı onca şeyden sonra yeni bir gardıroba ihtiyacım vardı.

Tasarımı daha yakından incelediğimde, çiçeklerin unutma beni çiçekleri olduğunu fark ettim. Gözlerimi devirdim. Luka, çocukken en alt sıradaki oyun arkadaşı olan beni, arkadaşları bana zorbalık yaptığında hariç, tamamen unutmuştu. Ta ki sahte kader bağı bizi birbirimize bağlayana kadar. Şimdi onun beni tekrar unutmasını diliyordum.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Luka geri döndüğünde, hücremin kapısını gösterişli bir hareketle ve gülümseyerek açtı. Gözleri, sanki ona sonsuza kadar seveceğime söz vermişim gibi zaferle parlıyordu.

Onun hayallerini yıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Teklifin hakkındaki fikrim değişmedi, Luka," dedim soğuk bir sesle. "Ironwood bir daha asla benim evim olmayacak."

"O mavi çiçekler gözlerini çok güzelleştiriyor." Yeni kıyafetimden memnun bir şekilde vücudumu süzdü.

Beni gözleriyle sikmesine izin vermek yerine, konuyu değiştirdim. "Pandora'ya ne oldu? Nerede?"

"Teyzen seni terk etti, tıpkı ailen gibi. Sinirlenmişti... 'senin kırılmayacağın' gibi bir şey söylemişti." Luka omuz silkti. "Onun sürümüzün topraklarından geçmesine izin verdim çünkü senin büyünü aldıktan sonra seni bana vereceğine söz verdi."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ve hala benim eşim olmaya layık olduğunu mu düşünüyorsun? O bana işkence etti, Luka."

Onun yüzündeki ifade hiç değişmeyince başımı salladım. Pandora, çocukken içime hapsettiği büyüü almaya çalışırken ve başaramayınca benim hayal bile edemeyeceğim acılar çekmemi umursamıyordu.

"Şu anda nerede?"

"Artık benim bölgemde değil. Bu benim sorunum değil, senin de değil. Sen benim korumam altındasın." Sırıttı. "Aile bazen çok hayal kırıcı olabilir, ama artık o kötü cadıdan kurtuldun."

Onun küçümseyen sesi beni sinirlendirdi, ama şaşırtıcı bir şekilde kapıdan geri çekildi ve sanki beni bir hapisane hücresinden değil de yatak odamdan çıkmaya davet eder gibi koridora doğru işaret etti.

"Freya, aşkım, sana göstereceğim bir şey var." Beni takip etmem için işaret etti. "Aslında iki şey."

O güldü ve ben, bana ne tür bir aşağılama hazırladığını merak ederek odanın dışına dikkatlice baktım. Onun yeni

bana olan sevgisinin, Ironwood sürüsünün rütbesiz bir üyesi olarak daha önce maruz kaldığım muameleden daha iyi bir şey anlamına geldiğine dair hiçbir yanılsamam yoktu.

Her şey daha da kötüye gidecekti, bu yüzden kaçmam gerekiyordu. Kimse bileklerimi bağlamamıştı, bu benim için bir fırsat olabilirdi.

"Daha önce ne kadar şanslı olduğumu farkında mısın, Freya?" Luka elimi tutup kolunun altına aldı ve tam bir beyefendi gibi bana eşlik etti.

Bunu kabul ettim, böylece nerede olduğumuzu gözlemleyip bir çıkış yolu bulabilirdim. Bu bina bana yabancıydı, ama Luka beni koridorlardan geçirirken, tam olarak nerede olduğumu anladım: alfa malikanesindeydik. İçine göz attığım odalar giderek daha lüks hale geliyordu, ama hiçbirini gerçekten görmek için oyalanmadık.

Dört muhafızın peşimizdeyken, Luka beni arka kapıdan dışarı çıkardı. Devasa alfa konağının hemen arkasında küçük, çirkin bir bina vardı. İzlediğim hissi omurgamdan geçerek tırmandı, ama kaçış yollarını araştırdığımın belli olmasından korktuğum için etrafa bakmadım.

"Babamın babası iyi bir zindan fikrini çok severdi, bu yüzden bir tane yaptırdı. Sanırım 'düşmanlarını yakınında tut' fikrine inanıyordu, çünkü alfa malikanesinin arkasına ve hatta altına bir yer kazdırdı."

Beni çökmüş binaya götürdü ve içeri girerken içimi kötü bir his kapladı. Dört muhafız girişin dışında bekliyordu.

"Demek sonunda beni bir mahkum gibi muamele etmeye karar verdin," dedim, gardiyanın acımasız, hoş geldin gülümsemesini görünce sesimin titrememesine çalışarak.

Kurtum onu hemen bir alfa olarak tanıdı. Gardiyanın gözleri, sanki kurdu tam kontrolü ele geçirmiş gibi saf altın rengindeydi. Yine de Luka'nın yanından geçerken başını eğdi.

"Bu taraftan," dedi gardiyan, sanki nereye gideceğimiz belli değilmiş gibi loş bir merdiveni işaret etti. Tek çıkış kapısı orasıydı. Tereddüt ettim. O çukura inersem kaçma şansım çok azdı.

"Hayır, hayır, Freya." Luka'nın eli sıkılaştı ve gardiyanı takip ederken elimi okşadı. "Şanslı olduğumu söylediğimde, babamın merhametli bir adam olduğunu böyle anlayacağınızı kastetmiştim. Buraya çok nadiren kimseyi indirirdi ve hiç bir Ironwood kurtunu zindana atmadı. Sen bile, rütbesiz ve sürünün izini taşımayan sen bile."

Nemli merdiven boşluğuna indikçe kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kurt içimde kıpırdanıyor, inliyordu. Bizim yerimiz dışarıda, gökyüzünü görmek, aya ulumak. Toprağın derinliklerine inmek değil.

Merdivenler uzayıp gidiyordu, ama sonunda loş ışıklı, alçak tavanlı ve klostrofobik bir koridora ulaştık.

"Bu taraftan," dedi gardiyan tekrar, altın rengi gözleri karanlıkta bir kurt gibi parlıyordu.

"Önden buyur," dedi Luka, koridorda yan yana rahatça yürüyemeyeceğimiz için bana ilerlememi işaret etti.

Luka'nın arkamda olması tüylerimi diken diken etti. Arkamda bu kadar yakın olduğunu hissetmek, aniden başka bir varlığın farkına varmamı sağladı... içimde hissettiğim bir şey... sürü bağı aracılığıyla.

Sürü bağı benim için hala yeni ve yabancıydı. Dönüşemediğim için, diğerleri gibi sürü bağı aracılığıyla iletişim kuramıyordum. Ama insan formundayken bile, sürü arkadaşlarımla varlığını hissediyordum. Hücredeyken hiçbir şey fark etmemiştim. Ama şimdi...

Sürü arkadaşlarımla buradaydı ve bu bilgi beni dehşete düşürdü.

Gardiyan bizi birkaç hücrenin demir parmaklıklarının önünden geçirirken midem düğüm düğüm oldu ve duvarlarda kelepçeler gördüm. Ama hepsi boştu ve o sıradan hücrelerin hiçbirinde durmadık.

Bunun yerine köşeyi döndük. Zihnimdeki harita doğruysa, alfa malikanesinin altındaydık. Buradaki tavan daha yüksekti, ama ciğerlerim rahatlayamadı ve rahat bir nefes alamadım. Buradaki hava bayat ve küf ve çürüme kokuyordu.

Önümüzde bir kapı açıldı ve loş ışıkta, duvara zincirlenmiş iki baygın adam gördüm, vücutları zincirlere yaslanmış duruyordu. Onları tanıdım ve en kötü korkularım gerçek oldu. Heath ve Flint'in elleri başlarının üstünde zincirlenmiş kelepçelerden sarkıyordu.

"Hayır..." diye inledim, neden sürü arkadaşlarımla burada olduğunu hissettiğimi anladım.

Girişte, bir kadın taburede oturuyordu ve beni görünce gülümsemesi genişledi. Onun da bir alfa olduğunu fark ettim. Luka, alfa tutsaklarını hafife almaması gerektiğini biliyor olmalıydı.

Benim ifademi görünce sırıttı. "İşte orada. Echo'nun ta kendisi."

"Çekil kenara," diye bağırdı Luka.

Muhafız ayağa fırladı ve tabureyi kenara çekti. Luka'nın sırtımın alt kısmına koyduğu eli, onun dokunuşundan kaçmak için beni öne doğru itti. Eşiği geçer geçmez, korkudan boğazım düğümlendi.

Paket arkadaşlarımın boğazlarına ip ilmekler dolanmıştı, kırıslara o kadar yüksekte bağlanmıştı ki karanlıkta göremiyordum. Kafaları sarkmıştı, ikisi de açıkça baygındı.

Belki de sakın kalmaya çalışmalı, ikisini de tanımadığımı söylemeliydim, ama kurt içimden fırladı ve ben hıçkırarak ileri atıldım. Aralarında durup, gevşemiş yüzlerine baktım. Yüzlerinden akan taze kan olmasaydı, öldüklerini sanırdım.

İkisi de dövülmüştü ve yaralı bileklerine bakarak, bağlandıktan sonra dövüldüklerini düşündüm. Aşağıya baktığımda, zincirleri o kadar sıkı bağlamışlardı ki ayakları taş zemine zar zor değiyordu.

"Bırakın onları!" Kapının önünde kendini beğenmiş bir ifadeyle duran Luka'ya döndüm.

"Neden bırakayım?"

O anda bunun onun planı olduğunu anladım. Beni buraya getirip sürü arkadaşlarımı göstererek taleplerine boyun eğmemi istiyordu.

Zihnimin derinliklerinde, Gage'in hayal kırıklığının sürü bağı aracılığıyla bana ulaştığını hissettim. Üç sürü arkadaşı esir alınmışken ne kadar çaresiz hissettiğini ancak tahmin edebiliyordum. Ama o neredeydi?

Heath ve Flint buradaydı... ama Gage yoktu. Bir yandan, bunun kaçtığı anlamına geldiğini umuyordum. Öte yandan, onlarla gelmeyi reddettiği anlamına geldiğinden korkuyordum. Sonuçta, ona son sözlerim öfkeyle söylenmişti.

"Uyandırın onları." Luka gardiyana işaret ederek geçmesine izin verdi.

Karanlık bakışlarıyla beni uyaran altın gözlü adamdan uzaklaştım. Küçük bir kavanozu açıp Heath'in burnunun altına salladığında gözleri normal gri rengine döndü.

Heath sıçradı, kelepçeler duvara çarparak ses çıkardı, bağlarından kurtulmaya çalışırken tıkırdadı. Gardiyan aynı şeyi Flint'e de yaptı ve aynı tepkiyi aldı. Sonra gardiyan, aniden saldırıya uğrayacakmış gibi geri atladı.

Heath ve Flint başlarını kaldırdılar ve çevrelerini fark edince yavaşça gözlerini kırptılar. Beni ve Luka'yı gördüklerinde ileri atıldılar, ama kelepçeler ve ilmekler onları geri tuttu.

Luka güldü. "Hadi, dene bakalım. Bitirmeden boğularak ölürsün."

"Sen bir korkaksın," diye tükürdü Heath. "Adamlarına bizi bayılttırıp, savunmasızken zincirledin." "Neden savunmanıza izin vereyim ki?" Luka gözlerini devirdi. "Bu

aptalca olurdu."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Freya, aşkım. Gerçekten beni değil de onları mı seçeceksin? O kadar da etkileyici değiller."

Kaşlarım havaya kalktı. Zincirlenmiş olsalar bile, Heath ve Flint güç ve otorite yayıyorlardı. Hakimiyetleri inkar edilemezdi.

Zindancı ve gardiyan da alfa olmalarına rağmen, tutsaklar bağlı olmasına rağmen başlarını eğmiş, gözlerini kaçırmışlardı. Gardiyan, artık uyanmış olan tutsaklara çok yaklaşmamaya dikkat ederek kendini koridorda konumlandırdı.

Onları buraya zincirleyerek, Luka bir kez daha sürü alfa olarak pozisyonuna layık olmadığını kanıtlamıştı. En azından Nira sürüsü için savaşmaya istekliydi. Luka ise görünüşe göre korku yoluyla yönetmeyi seçmiş, gücünü alçakça elinde tutuyordu.

Sürü alfa Jameson'ın ölümünden sonra Willow'un sürü omega olarak durumunun neden iyileşmediğini şimdi anlıyordum. Onu gören herkese bir uyarı görevi görüyordu: *"Bu sen de olabilirsin."*

Vücudumu sürü arkadaşlarımla düşmanlarımız arasına koydum. Çenemi kaldırıp Luka'ya, gardiyana ve koridordaki muhafızlara baktım. Üçü üçümüze karşıydı ve ben hala Heath ve Flint'in tarafında olduğum için mutluydum.

"Her zaman onları sana tercih ederim," diye cevap verdim Luka'ya.

Luka kahkahalarla ikiye katlandı, sesi duvarlardan yankılandı. Kimsenin kahkahası eşlik etmediği için aptal gibi görünüyordu. Kollarımı kavuşturup onun sahte gösterisinin bitmesini bekledim.

"Sen gerçekten de ilginç birisin, Freya," dedi Luka, gözlerinden yaşları silerek. "Bir şekil değiştiren ve bir büyücünün yasak çocuğu. Kaderin Ironwood'da, eşin Frost Fang'da ve bunun yanı sıra iki kurtla daha aşıksın. Sen... tam bir karmaşasın."

Kalbim bir an durdu, onun haklı olup olmadığını sorguladım. Onlara gerçekten aşk duyuyor muydum? Ama şimdi kalbimde ipuçları aramanın sırası değildi. Onları korumak için, onları sevmediğimi inkar etmek istedim, ama yalan dilime gelmedi.

"Onlar benim sürü arkadaşlarım," diye homurdandım. "Tabii ki onları önemsiyorum."

"Ve o senin kaderindeki eşin değil," diye alay etti Heath.

"Bana küçük hikâyesini anlattı." Luka yine gözlerini devirdi. "Aramızdaki bağı inkar etmeye çalışma, Freya. Artık endişelenecek bir ittifak yok, seni yola getireceğim. Bozulacak bir nişan yok. Hayal kırıklığına uğratacak bir baba yok."

"Beni istiyormuş gibi davranma," diye tükürdüm. "Ondan önce bile bana hep bok gibi davrandın."

İlk kez, Nira'nın Jameson'ı öldürüp öldürmediğini ya da Luka'yı kendi babasını öldürmeye ikna edip etmediğini merak ettim. Tıpkı Garth'ı Gage'i sürgüne göndermeye ikna edip, Frost Fang'da tek başına hüküm sürmek için Garth'ın ölümünü ayarladığı gibi. Muhtemelen Luka için de aynı kaderi planlamıştı.

Tabii ona anlatsam da bana inanmazdı.

"Freya asla senin olmayacak," diye Flint arkamdan homurdandı.

Luka dilini şaklatıp başını salladı. "Sakin ol, Freya. Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Tabii senin gibi bir melez yavru bile doğuramazsın ama benim ilk eşin olma şerefine nail olacaksın. İkinci eşim ise, halefimin annesi olacak gerçek bir kurt dönüşen olmalı."

Heath ve Flint ikisi de hırladı, zincirler mücadele ederken çınladı. Kalbim durdu, bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Eğer gardiyandan anahtarları alabilirsem...

Luka ileri atıldı ve bileğimi yakaladı, beni kendi tarafına çekti. Ondan kurtuldum ama beni görmezden geldi, yerine iki tutsağına bakıyordu, gözleri altın rengine dönmüştü. Kafamı salladım, dönüşürlerse Luka'nın dediği gibi boğazlayarak öldüreceklerinden korktum.

"Belki de sürünün alfa erkeğine bir mesaj göndermeliyim. Belki ona senin parmaklarından birkaçını gönderirim... Mesajımı anlar mı?

Kıkırdadı ve midem bulandı. Gage'e ne olduğunu sormaya cesaret edemedim. Sürü bağı ve eş bağı sayesinde, benim yerimi tam olarak belirleyebilecek tek kişi oydu.

Gage ile son konuşmamız aklımda canlandı. Bana sormadan ısırıldığı için çok kızmıştım. Onun yanında hüküm sürme teklifini reddetmişim ve o da beni eş olarak reddettiğimi düşünmüştü. Muhtemelen beni sahiplendiği için onu kızdırmak için Luka'ya kendi isteğimle gittiğimi düşünmüştü.

İlk başta kızgındım, ama Gage daha sonra Heath ve Flint'i bana göndererek zeytin dalı uzattı ve sürümüzün diğer üyeleriyle olan bağımı bozmayacağına dair bana güvence verdi.

Şu anda, Gage'in Luka'nın boğazını parçalamasını görmek için her şeyi verirdim.

"Merak etme, Freya," dedi Heath, Luka'yı tamamen görmezden gelerek. "Diğerleri bizi almaya gelecek."

Sanki yer üstündeki kurtarıcılarımızı hissedebiliyormuş gibi yukarıyı işaret etti. İlk başta, Gage dışında başka kimi kastettiğini merak ettim. Sonra bunun onun yokluğunu açıklayabileceğini fark ettim — Gage, Nira'yı öldürdükten sonra Frost Fang'ın lideri olmuştu. Belki de Ironwood'a saldırmak için Frost Fang'ın savaşçıları topluyordu.

Sürü savaşı düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Luka'nın hiyerarşinin altındaki kişileri, benim üvey annem ve Willow da dahil olmak üzere, feda edilebilir olarak göreceğini zaten biliyordum.

Flint'in yüzünde sert bir gülümseme belirdi, gözleri zindanın loş ışığında altın rengi parladı. "Hiçbir şey Howling Echo'yu uzun süre ayrı tutamaz."

O anda Heath'in "diğerleri" derken Frost Fang'ı kastetmediğini anladım. Bana, görevde olan Howling Echo sürüsünün son üyesiyle sonunda tanışacağımı söylemişlerdi. Onu rüyamda görmüştüm ve dört sürüsü arkadaşı arasında en vahşi olanı olabileceğini hissetmiştim.

Luka, Howling Echo'nun iki alfasını zincirle bağlamıştı, ama diğer ikisi hâlâ serbestti. Heath ve Flint'i korumak için zaman kazanmam gerekiyordu. Belki Luka'yı onları serbest bırakmaya ikna edebilirdim.

Dönüşemememe rağmen, ben de Howling Echo'nun bir parçasıydım. Ve sürü üyeleri birbirlerini korurdu. Luka, gardiyan ve muhafız buradayken onları kurtaramazdım. Ama belki Luka'ya onları hayatta tutması için bir neden verebilirdim — sahte itaatimle Luka'nın benim iyi niyetimi kazanmasını sağlayarak.

"Hayatlarını bağışla ve onları serbest bırak," dedim Luka'ya.

Yüzü, kazanacağını biliyormuş gibi aydınlandı, ama Howling Echo ile yaptığım anlaşma bana net olmayı öğretmişti.

Parmağımı kaldırdım. "Tüm parmakları ve diğer vücut kısımları sağlam kalacak. Daha fazla dayak da yok. O zaman teklifini düşüneceğim."

"Freya," diye homurdandı Heath. "Bu pisliliğin taleplerine boyun eğme. Buna değmez."

Yanıliyordu. Gage beni işaretlemişti. Bağın benim rızam olmadan kurulamayacağını söylemişti — içindeki bir parçanın bunu istediğini. Bu da Luka'nın beni işaretleyemeyeceği anlamına geliyordu, çünkü ona karşı tek hissettiğim şey küçümsemeydi. Luka beni sahiplenmeye çalışabilirdi, ama başaramazdı.

Çünkü kalbim çoktan kararını vermişti.

Gage, aramızdaki gerginliğe bakılmaksızın, benim olduğu kadar benim deydi.

Ve Heath ile Flint'i burada, bana ulaşmak için hayatlarını tehlikeye atarken görmek, içinde bir şeyleri uyandırdı. Luka'nın haklı olduğunu söyleyen ilkel bir içgüdü

— hepsini seviyordum. Ve sevgi, risk demektir.

Arkadaşlarım için her şeyi riske atardım.

Luka bana doğru yürüdü ve beni zindanın kirli duvarına itti. İğrenç nefesi yüzüme çarptı. Hiç bu kadar tiksinnemiştım.

"Gelecekteki eşim çok talepkar," diye Luka yüzüme doğru kükredi, gözleri gözlerimle dudaklarım arasında gidip geliyordu.

Heath ve Flint, zincirlerinin içinde debelenirken, zincirlerin sesi arkada gürültüyle yankılandı.

Zaman kazanmam gerekiyordu, ama Luka onların önünde beni öpersen ne olacağını bilmiyordum. Flint ve Heath dönüşüp kendilerini yaralayabilirdi. Ve Luka beni öpersen, yüzüne kusabilirdim.

"Luka," diye fısıldadım, Heath ve Flint'i güvende tutmak için onun devasa egosunu nasıl manipüle edip istediğimi yaptırabileceğimi düşünmeye çalışıyordum.

"Evet, canım?" Luka parmağını yanağımdan aşağı kaydırđı, sonra omzunun üzerinden Heath ve Flint'e baktı.

Kısmen şekil değıştirdi ve pençesi beni çizdi — Nira'nın iz bıraktığı yanağın tam tersi tarafında. Gözüm bile kırpmadı. Ironwood'da daha kötü muamelelere nasıl dayanacağımı öğrenmiştim. Beni incitse bile yine hayatta kalacaktım.

Ama acı çekme tehdidi düşüncelerimi durdurdu.

Bir plana ihtiyacım vardı, ama burada, Ironwood sürüsünün topraklarında, yine fiziksel zarar görme tehdidi altında olmak... beni o karanlık yere geri götürdü. Zihnim kontrolsüz bir şekilde dönüyordu, vücudum gergin ve eski günlerdeki gibi dayak yemeye hazırđı.

Cevap vermediğimde Luka gülümsedi. "Belki de istediğini düğün hediyesi olarak veririm. Çünkü bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyi."

Ve sonra... karanlık bir mağarada bir kıvılcım gibi, bir şey değışti. Sürü bağı aracılığıyla bana sıcaklık akmaya başladı. Bu bağ, kesinlik ve

istikrar taşıyordu, en zayıf hissettiğim anda bana güç verdi. Bağın diğer ucunda, Gage bana güvenlik ve güç duyguları aktarıyordu, her türlü durumu idare edebilecek bir alfa'nın doğuştan gelen özgüvenini bana veriyordu.

"Hayır, Luka," diye kükredim. "Onları hemen bırak."

Bu alfa için utanç verici bir varlık pençesini yanağıma daha derine batırırken, beni ne kadar çizdiğini umursamadan konuştum.

"İstedliğini elde etmek için," gözlerinin içine baktım, "karşılığında benim için bir şey yapmalısın."

Luka ve Nira bana aynı izleri bıraksa bile, eşlerim umursamazdı. Henüz "seni seviyorum" dememişlerdi, ama tüm izlerime rağmen beni sevdiklerini biliyordum.

Yine de bana ulaşmak için kelepçelere karşı direndiler, intikam vaadiyle öfkeli ifadelerle.

Luka alaycı bir gülümsemeyle bana tsk etti.

"Sanmıyorum." "Eğer istersen..."

Pençesini yüzüme daha derine bastırdı, beni şaşkınlıktan çığlık attırdı. "İstiyorum."

"Onu asla elde edemeyeceksin," diye homurdandı Flint.

"Doğru," diye ekledi Heath. "Gage ondan önce davrandı. Artık onu eşin olarak sahiplenemezsin. Çirkin suratını seven birini bul. Tabii bulabilirsen."

"Eşimin üzerinde başka bir erkeğin izini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Luka güldü. "Sanırım haklısın... Eş bağını koparmak için onu öldürmem gerekecek. O zaman onu başından beri olması gerektiği gibi kendime ait ilan edebilirim."

Luka bana çarpık bir gülümsemeyle dönünce dehşetle baktım.

"Ve eş bağları sayesinde, o senin nerede olduğunu zaten biliyor, sevgilim. Yemim hazır. Şimdi tuzağı kurma zamanı..."

Zamanı uzatmaya çalışanların biz olduğumuzu sanıyordum, ama bu başından beri Luka'nın planının bir parçasıymış. Büyük finali, Gage'in gelişini bekliyordu.

"Luka," diye zorla sözleri dudaklarımdan çıkardım, aklımdan bir plan yapmaya çalışıyordum. "Flint ve Heath'i serbest bırak, ben de Hunter's Moon'da Gage'i reddedeyim, istediğin gibi."

Bu bize bolca zaman kazandıracaktı.

"Doğru," dedi Luka yavaşça. "Bu da eş bağını koparmanın başka bir yolu. Ama dolunay dokuz gün sonra ve ben sabırlı bir kurt değilim. Değersiz eşinin gelip onu öldürebilmem için gelmesini tercih ederim."

Luka parmağını çenesine dokundu. Saptırılmış gülümsemesi, sürü arkadaşlarıma bakarken genişledi.

"Bir fikrim var. Gage'e eş bağı ve sürü bağı aracılığıyla bir mesaj gönderirsek ne olur? Ben onu ikinizin önünde sahiplenirken Freya'nın zevkini hissedecek...

Bölüm 3

Gage

Ölmüş kardeşimin taht odasında tek başıma, sürü bağlarımı dinlerken kurtumun kontrolünü sağlamaya çalışıyordum. Frost Fang sürüsüyle olan yeni bağım değil, gerçek sürüm olan Howling Echo ile olan bağım.

Flint ve Heath'in duygularının bu kadar uzun süre sessiz kalması hoşuma gitmiyordu, sanki ikisi de uyuyormuş gibi. Ama şimdi öğlen vaktiydi... ve düşman topraklarına bu kadar yakın oldukları için, sırayla uyuyor olmalılar.

Ayrıca son çağrılarima ve mesajlarıma da cevap vermemişlerdi. Bu mesafeden, hepimiz aynı anda dönüşmüş olsak bile, sürü bağıyla birbirimizle konuşamazdık.

Kötü bir şey olmuş olmalıydı. Rowan'ın gelmesini beklemelerini söylemiştim, ama eşimiz için duydukları korku, kurtları üzerindeki kontrollerini aşmıştı. Freya'nın tehlikede olduğunu bilmek yeterince kötüydü — sürü arkadaşlarım için duyduğum korku ciğerlerimi sıkarken, kendi kontrolümü kaybetmemek için çabaladım.

Howling Echo sürüsü bağından gelen duyguların kakofonisi şimdi beni saldırıyordu. En gürültülü olanı mı? Dehşet. Sürü bağıyla o kadar meşguldüm ki, Bretton'un tahtın ayak ucunda durduğunu fark etmem birkaç dakika sürdü.

Frost Fang'ın beta liderinin bakışları bana kilitlendi, muhtemelen gözümün hemen altındaki elmacık kemiğimdeki parlayan izi inceliyordu — Freya'yı ısırp eşimin ilan ettiğimde ortaya çıkan iz.

Bu iz, onun cadı doğasını doğruluyordu ve iz ortaya çıktığından beri Frost Fang kurtları arasında bir tedirginlik fark etmiştim. Sürünün alfasının bir cadıyla eşleştiğini nasıl yorumlayacaklarını bilmiyorlardı. Freya'nın dönüşümünü gören kimse yoktu, bu yüzden onun yarı cadı, yarı kurt olduğunu anlamıyorlardı.

Bretton, ona baktığımda uygun bir şekilde gözlerini indirdi, ama diğer beta kurtlar gibi benden korkmuş gibi görünmüyordu. Bretton'da sevdiğim özelliklerden biri de buydu. O, yalakalık yapmazdı.

"Şimdi emrin nedir, alfa?" beta bana sordu.

Bretton, Frost Fang sürüsünün en dominant betalarından biri olmasına rağmen babam tarafından göz ardı edilmişti. Benden yaklaşık on beş yaş büyüktü ve akli başında biriydi. Ama şu anda, sürü bağının bana ne anlatmaya çalıştığını anlamak için sessizliğe ihtiyacım vardı.

Elimi kaldırdım ve o da başını eğerek yeni sürü alfasının onu tekrar fark etmesini bekledi.

Howling Echo sürüsü bağı hala duygularla doluydu, ama eş bağı sayesinde Freya'nın duygularını diğerlerinden kolayca ayırt edebiliyordum. Frost Fang sürüsü topraklarından uzakta olduğunu hissedebiliyordum. Daha da kötüsü, ne kadar umutsuz olduğunu hissedebiliyordum.

Eşim bana ihtiyaç duyuyordu ve ben onun yanında değildim.

Eş, kurt içimde inledi.

Daha önce de olduğu gibi, zihnimin derinliklerinde bir his kıpırdadı, sanki tamamlanmamış eş bağı her iki yönde de mücadele ediyordu. Ancak içindeki kurda erişimi olmayan Freya, beni ısırp bağımızı eşit hale getiremezdi.

Onu ısırdığım ve eşitsiz bir bağa soktuğum için sonunda beni affedeceğini umuyordum, ama şu anda bu bağ kurduğum için her zamankinden daha minnettardım, çünkü bu sayede onu bulabilirdim.

"Beni geçirin!" diye bir kadın sesi duyuldu ve ben, Bretton'un kapıya doğru yürüyerek habersiz gelen kişiyi durdurmaya çalıştığını görmek için başımı kaldırdım.

Akl sağlığım ipin ucunda sallanıyordu ve o ip Freya ile olan eş bağımızdı. Bu bağ, sürünün bağından daha güçlü bir şekilde onun duygularını hissetmemi sağlıyordu.

Bağ — fiziksel olarak orada olmayabilirdim, ama yine de eşimin yanında olabilirdim. Bu küçük şekilde de olsa ona yardım edebilirdim.

Freya eş bağıyla bana bağlı olmadığı için, onu sakinleştirmek için sürü bağı üzerinden ona güven vermeye çalıştım. Ona gücümü verdim, azim ve kararlılık gönderdim.

Eş bağı, içindeki değişimi anında ortaya çıkardı. Kontrolünü yeniden ele geçirdi ve içinde bulunduğu çöküşten kurtuldu. Korkusu öfkeye, çaresizliği ise kin ve nefret dönüşmüştü.

Yenilenen kararlılık onu doldurdu ve onun eş bağı aracılığıyla sözlerimi duymasını diledim, çünkü duyması gerekiyordu.

"Yakında orada olacağım, Freya. Ama beni bekleme."

Onunla yeniden bir araya geldiğimde, kendimi tutmayacaktım — Freya'ya affetmesi için ayın kendisini vaat edecektim.

Yukarı baktığımda, Bretton'un kendisi kadar dominant olan bir dişi beta ile bakışma yarışında olduğunu gördüm.

"Kim o?" diye seslendim ve o da gözlerini bir anlığına bana çevirdi, sonra tekrar indirdi.

Koyu renkli düz saçları, atletik koşucu vücudu ve kahverengi teni bana tanıdık geliyordu.

Bretton konuşmak için ağzını açtı ama kadın onu keserek sözünü bitirdi. "Fern, Flint'in kız kardeşi. Kardeşimi görmek için bu kadar yolu geldim ama bu pislik..."

"Biraz saygı göster," diye homurdandım. "Bretton, ben meşgul olduğumda benim adıma hareket eder."

O Flint'in kız kardeşi olabilir, ama Flint onu yıllardır görmemişti. Tüm sürüyü sorguladığımızda, Heath onun kasabasını sorgulamıştı. Bana ve Flint'e Fern'in Nira ve Garth'a karşı hiçbir sevgi beslemediğini söylemişti ve Flint rahatlamıştı. Sonra her şey alt üst oldu ve Flint, kardeşiyle görüşme fırsatı bulamadı. Endişesi anlaşılabilirdi, ama şu anda itaatsizliği tolere edemezdim.

Fern omuzlarını dikleştirdi, ama yüzündeki öfkeyi gizleyemedi. "Özür dilerim, sürü alfa, ama Flint'in nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Benim için önemli bir görevde," diye otomatik olarak cevap verdim.

Tüm Frost Fang kurtlarını sorgulamış olsak da, bu hiçbirine güvendiğim anlamına gelmiyordu. Garth beni sürgüne göndermeden önce bile, babam Fern yerine Flint'i sürgüne göndermişti ve o zamandan beri çok şey değişmiş olabilirdi. Onun, bizim... geleneksel olmayan durumumuz hakkında ne kadarını bilmek isteyeceğinden emin olamıyordum.

Fern, benimle tartışacakmış gibi kollarını kavuşturdu, ben de Bretton'a baktım.

"Bana mesaj var mı?" diye sordum ve bu saat içinde yüzüncü kez telefonumu kontrol ettim.

Howling Echo'dan yeni mesaj yoktu.

"Şaşırtıcı bir şekilde, yok. Eğer Ironwood sürüsü gerçekten eşini ele geçirdiyse..." "Ele geçirdiler," diye homurdandım.

"O zaman Ironwood sürüsünün alfa'sının ne oyunu oynadığını bilmiyorum, Efendim."

Heath'in alfa komutası, ben iktidarı ele geçirdikten sonra Bretton'dan gerçeği zorla öğrenmişti.

Beta, babamın sürüyü yönetme şeklinden her zaman nefret ettiğini itiraf etmişti ve Garth sürünün alfa'sı olduğunda da hiç tereddüt etmemişti. Nira'dan daha da çok nefret ediyordu. Garth'ı kimin öldürdüğünü kesin olarak bilmiyordu ama ondan şüpheleniyordu, bu da Frost Fang'daki diğer beta'ların çoğundan daha fazlasıydı.

Kısacası, Bretton sarsılmaz, zeki ve bana sadıktı. En azından öyle yemin etmişti. Kendimi ona ve tüm sürüye layık bir sürü alfa olduğumu hala kanıtlamam gerektiğini biliyordum.

"Demir Ağaç mı?" Fern mırıldandı. "Flint'i oraya mı gönderdin?"

Başımı salladım. Howling Echo'nun yapılması gerekeni yapacağına güveniyordum. Şimdi Frost Fang'ın da bana güvenmeyi öğrenip öğrenemeyeceğini görmem gerekiyordu. Onların bizim fatih olacağımızı düşünmelerini istemiyordum, ama dışarıdan gelen bir güce karşı koymak Frost Fang'ın içten birleşmesine yardımcı olabilirdi.

"Bretton, dürüstçe fikrini söyle. Sürü savaşı çıkarsa Frost Fang beni takip eder mi?" diye sordum.

Fern'in gözleri büyüdü ve Bretton, tüm Frost Fang savaşçılarını yanıma çağırmışken ona bu kadar doğrudan bir soru sorduğuma şaşırmış gibi gözlerini kırptı.

"İtiraf etmeliyim ki... Herkesin takip edeceğini sanmıyorum, alfa."

Fern'e kaşlarımı kaldırdım. Madem buradaydı, o da katkıda bulunabilirdi. "Fern?"

"Bretton haklı."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

Yüzü gevşedi, sanki bir alfa'nın kimseye teşekkür edeceğini beklemiyormuş gibi. Onu suçlayamazdım, tüm hayatını önce babamın, sonra Garth'ın, sonra da Nira'nın yönetimi altında geçirmişti ve hepsi de alfa'ların yapması gerektiği gibi değil, korku ile yönetiyorlardı. Biz koruyucular olmalıydık, sürüyü dış tehditlerden koruyan kişiler, ama çok fazla alfa gücünü kötüye kullanıyordu.

Kısa süre önce yeni bir sürü alfa'ya sadakat yemini etmiş ve neden benim tarafımda savaşmaları gerektiğini anlamayan bölünmüş bir güçle... Bir sürü savaşına gelirse zaferi bekleyemezdim.

Frost Fang sürüsünün topraklarında doğmuştum, babamın halefi olarak gördüğü oğlu Garth'ın kardeşiyken. Yine de kimse benden ne bekleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Bunu anlayabilirdim, çünkü son altı yılda Frost Fang sürüsünün dördüncü alfa'sıydım — sürü, özellikle son değişikliklerden dolayı hâlâ sarsılmış olabilirdi. Garth'ı öldüren Nira'yı öldürmüştüm, ancak çoğu kişi bunu bilmiyordu, çünkü Nira onu gizlice öldürmüştü, ona düzgün bir şekilde meydan okumamıştı. Ve en son olarak, Garth'ın ölümünden doğrudan sorumlu olan herkesi idam ettim ve babamın diğer eşlerini sürgüne gönderdim.

O zamanlar, yeni Frost Fang alfa olarak gücümü pekiştirmek için en iyi yolun güçlü bir tavır sergilemek olduğunu düşünmüştüm. Sonrasında, çoğu kişi benim kaprislerime boyun eğmenin en iyi yol olduğuna karar verdi — sonuçta, babam sürü alfa iken bu yöntem işe yaramıştı. Ancak Bretton, Frost Fang'da işlerin daha iyiye gidebileceğini anlıyor gibiydi. Fern'in de aynı şekilde düşündüğünü umuyordum, ama o noktada onu yeterince tanıımıyordum.

Yeni sürümden bu kadar çok şey beklemem muhtemelen adil değildi. Üç yıl önce sürümden sürülmüştüm ve o zamandan beri tek bildikleri çatışmaydı. Onlar, kendilerine iyi davranacak ve sürüyü yeniden kuracak bir sürüsü alfa hak ediyorlardı, yeni eşini kurtarmak için onları bencilce bir sürüsü savaşına sürükleyecek birini değil. Frost Fang'ın sadakatini kazanmak için çok çalışmam gerekecekti.

Onların çaresizce ihtiyaç duyduğu sürü alfa olmak istiyordum. Ama Freya'nın güvenliğini çok daha fazla istiyordum.

"Hazırladığın liste nerede?" diye sordum.

Bretton tahtın basamaklarını çıkararak bana doğru geldi. Garth sürü alfa olduğunda yaptırdığı bu aptal şeyi nefret ediyordum, ama Frost Fang sürüsünün beni haklı liderleri olarak görmelerine yardımcı olduğunu inkar edemezdim. Kimse, bunu yapabilecek hakimiyet ve güce sahip olmadıkça buraya oturup kimseye meydan okuyamazdı.

İsim listesini gözden geçirdim. Bunlar, Bretton'un savaş çıkarsa beni takip edeceğini düşündüğü kurtlardı. En sadık üç Frost Fang alfasını, her birine birer kurt grubu vererek, yokluğumda sınırlarımızı korumaları için çoktan göndermiştim.

Liste, Bretton'un kalan kurtlar arasından önerdiklerini gösteriyordu ve Fern'i de listeye eklediğini fark ettim. Geri kalanları, görünüşte sürü topraklarını korumak için geride bırakacaktım.

"Daha fazlasını bekliyordum, Bretton,"

diye mırıldandım. O omuz silkti.

"Gerçeği istemiştin."

İç geçirdim. "Öyle."

Gözlerim, sözde taht odasının dışında dolaşan kalabalığa kaydı. Dün savaşmaya gönüllü tüm savaşçıları çağırıp, bugün sürünün uzak bölgelerinden gelen savaşçıların gelmesini beklediğim için hoşnutsuz olan, asi bir gruptu. Bu, iki hafta önce Nira'yı öldürdükten sonra her kurdu tek tek sorguladığımızdan beri, onların tasmalarını ikinci kez çekmiş olmam anlamına geliyordu.

Oradaki herkes bana ve yeni liderleri olan Howling Echo'ya sadakat yemini etmişti, ama bu onların bundan memnun oldukları anlamına gelmiyordu. Hoşnutsuz savaşçılar, Ironwood ile karşı karşıya geldiğimizde ilk sorun belirtisinde kaçacaklardı.

Bretton listeyi dikkatlice seçmekle haklıydı. Listede beş yüz kişi bile olduğunu sanmıyordum, ama yetmeleri gerekecekti.

"Listede olmayan savaşçıları gönderin," emrettim. Bretton ağzını açtı ama elimi kaldırdım.

"Onları buraya boşuna getirmişim gibi gösterme. Onları üç alfa arasında böl ve nöbet görevine al. Ancak, birimlerini nasıl yönetecekleri alfalara bırak."

"Peki, alfa," dedi Bretton, topuklarını dönüp emrimi yerine getirmek için dışarı çıktı.

Bu, üç alfa'ya benim adıma hakimiyetlerini gösterme şansı verecekti. Hiçbiri Frost Fang'ın düşmesini istemiyordu, bundan emindim. Gerekirse, sürülerinin topraklarını ölümüne savunacaklardı. Hakimiyetleri, ben yokken diğer kurtları hizada tutacak tanıdık bir hiyerarşi duygusu aşılacaktı.

Bu, babamızın biz yavruyken Garth'a sürüleri yönetme konusunda söylediği bir şeyi hatırlattı.

"Alfaları hizada tut, gerisi peşinden gelir," demişti.

Demek istediği, alfalara korku aşılama, onların da sürünün geri kalanına korku aşılmasıydı. Babam Karina'yı alfa eşinden almıştı ve onu başka bir eşine zorla vermişti. O zamanlar çok küçüktüm, onun benden nefret etmesini anlayamıyordum. Çocukken babama hayrandım, ama yetişkin olunca onun korku ile hüküm sürdüğünü anladım.

Karina, Nira'nın Garth'ı öldürmesine yardım etmiş ve ardından Freya'yı da öldürmesine yardım etmek üzereydi. Kurtum bu anıyı hatırlayarak kükredi, zaten yüzeye çıkmak üzereydi. Ancak babam farklı bir şekilde yönetmiş olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Onun gibi olmak istemiyordum, ama şimdi geçmişte takılmanın sırası değildi.

Rowan benim yapamadığımı yapacaktı: Ironwood'a sızıp Freya'ya, belki Heath ve Flint'e de ulaşacaktı. Ama benim de yapmam gereken bir görev vardı. Gerekirse Frost Fang'ı Ironwood'a karşı savaşa sürükleyecektim, ama umarım sadece savaş tehdidinde kalırdı.

Bretton'un seçtiği az sayıdaki savaşçıya rağmen, Ironwood'a Frost Fang'ın tüm gücünün onlara karşı olduğunu inandırmayı planlıyordum.

Ve sürüler arası savaş tehdidi onların dikkatini dağıtırken, Rowan, Ironwood sürüsünün alfasının izin verip vermemesine bakmaksızın Freya'yı kurtaracaktı.

"Senin yanında savaşmak kardeşimi tekrar görmek anlamına geliyorsa, ben de varım," dedi Fern, Bretton'a onu reddetmediğini hatırlatarak.

"Öyle. Ve kardeşin, senin önderliğinde savaştığını görmekten gurur duyacak," dedim, onu sırf denemek için.

"Sabırsızlanıyorum." Gözlerinde altın parıltılar belirdi, kurt içinden ortaya çıkarken, belki de savaşma ve yeni sürünün alfa'sına kendini kanıtlama fırsatı onu heyecanlandırmıştı. Kardeşi Flint gibi bir alfa olmayabilirdi, ama onun cesaretine sahipti.

"O zaman hazırlan," dedim ona.

Başını eğip geri çekildi, sonra kapının girişindeki kalabalığın içinde kayboldu.

Sürü bağı sayesinde Rowan'a odaklandım, ama olağan dışı bir şey hissetmedim. O bir görevdeki kurt ve tek odak noktası, bu durumda tam da ihtiyacımız olan şeydi. Rowan'ı hedefinden alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Onu tek başına Elder Forest'a görev için göndermiştim, çünkü bu iş için en uygun kurtun o olduğunu biliyordum. Sınırlarını korumak ve birkaç kurtlarını kaçırانları bulmak için yardım istemişlerdi. Heath'in babası Elder Forest'ta yaşadığı için görevi Heath'e vermeyi reddetmiştim ve görev, Howling Echo'nun tamamının gitmesi için yeterli ücreti vermiyordu. Bu yüzden, biraz isteksizce de olsa, Rowan'ı tek başına göndermiştim.

Çaresiz bir öfke dalgası sürü bağını doldurdu ve düşüncelerimi böldü. Bu öfke Heath ve Flint'ten geliyordu. Bir şey oluyordu — Freya'yı da ilgilendiren bir şey, çünkü onun korkusunu da hissedebiliyordum.

"Hayır."

İçimdeki kurt ayağa kalktı ve uludu, dönüşmeyi engellemek için tek yapabileceğim buydu. Kendim Ironwood sürüsünün topraklarına doğru koşmak istedim. Ama bunu yaparsam, kesinlikle çok geç kalırdım.

Sürü arkadaşlarımın bana ihtiyacı vardı, hem de hemen. Fiziksel olarak, karşılaştıkları tehlikeyi önlemek için onlara zamanında ulaşamazdım. Bir lider olarak, alfa içgüdülerimin beni tamamen ele geçirmesine izin vermek yerine stratejik düşünmeyi öğrenmiştim.

Rowan gelene kadar onlara zaman kazanmanın başka bir yolu vardı.

"Bretton," diye bağırdım tahttan.

O da taht odasına geri döndü. Yüzümdeki ifadeyi görünce bir terslik olduğunu anladı.

"Ne oldu, alfa?"

"Ironwood sürüsünün alfa'sını ara. Taleplerimizi bildirme zamanı geldi."

Bretton düşmanımızı ararken, Rowan'ın soğukkanlı güvencesi Howling Echo sürüsü bağı aracılığıyla bana ulaştı. Ironwood sürüsünün topraklarına ulaşmıştı.

"Frost Fang sürüsünün alfa'sı, Ironwood sürüsünün alfa'sıyla konuşmak istiyor," dedi Bretton telefona cevap veren kişiye. Bir an durakladı, sonra kaşlarını çattı. "Sürü savaşını önlemek istiyorsanız, onu durdurun. Aksi takdirde kapısını kendimiz çalarız."

Sırıttım. Bretton bir beta için cesur biriydi. Telefonu bana uzatırken, sürü bağında Rowan'ın çelik gibi kararlılığını hissettim. Freya'yı bulmuştu.

Şimdi tek yapmam gereken, kaçmak için yeterince uzun süre hayatta kalmasını sağlamak — ne pahasına olursa olsun.

Bölüm 4

Freya

Luka'nın tehdidi bir anlığına havada asılı kaldı, sonra Heath ve Flint, kelepçeleriyle hareketleri kısıtlanmış halde ileri atıldılar. Bileklerinden kan akıyordu ve gözleri altın rengi parlıyordu. Eğer şekil değiştirirlerse, boyunlarındaki ilmekler onları boğarak öldürecekti.

Luka'nın tehdidini yerine getirmesine izin veremezdim, ama aynı zamanda değer verdiğim iki adamın incinmesini veya ölmesini de izleyemezdim.

"Luka," diye uzattım elimi ve yüzünü okşadım. Tiksinti içimi sardı ama elimden geldiğince bastırdım. "Zindan, ilk kez birlikte olacağımız yer olamaz."

Elimin arkasını öptü ve sinsi bir gülümsemeyle bana baktı. Sonra bileğimi yakaladı ve beni kendine çekti. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktayken, Heath ve Flint küfürler savurmaya başladılar, ses telleri o kadar değişmişti ki, birbirlerinin üzerine bağırarak söylediklerini anlamak zordu.

Öfkeli bağırışlarının üstüne, merdivenlerden aşağıya doğru ayak sesleri duyuldu. Luka kapıya doğru döndü ve gardiyana gidip bakmasını işaret etti. Gardiyan yerinde kaldı, çenesi sıkı, yüzü somurtkandı.

Gardiyan, elinde sanki yakıyormuş gibi bir telefon tutan yaşlı bir beta erkekle geri döndü. Heath ve Flint ancak o zaman sakinleşti. Birbirlerine anlamlı bir bakış attılar ve kimse bakmıyorken Flint benimle göz göze geldi ve Heath'in az önce yaptığı gibi yukarıyı işaret etti. Kafamı şaşkınlıkla eğdim.

"Sürü alfa, efendim, üzgünüm ama..." beta kekeledi.

"Çıkar ağzındaki zehri," diye kükredi Luka, hala bileğimi acı verecek şekilde sıkıca tutuyordu. "Frost Fang'ın alfa lideri sizinle konuşmak istiyor, alfa."

Luka telefonu elinden kaptı. Sonra beni bıraktı ve telefonda bir tuşa basarken bana sinsi sinsi baktı.

"Vay vay vay, bağların aracılığıyla bir şey mi hissettin?" diye alay etti Luka.

"Ironwood'un sürü alfa'sı mı?" Gage'in güçlü sesi telefonda gürledi ve zindanı emredici varlığıyla doldurdu.

"Doğru. Ben Ironwood'un lideri, sürü alfa Luka ve eğer sen..." "Dinle, Luka," diye homurdandı Gage. "Biz Moonblessed'dayken Freya'nın peşine düştün.

Sen, yenebileceğini bildiğin bir sürünün üzerine saldırdın, çünkü Moonblessed Ironwood'dan çok daha küçük. Ama Frost Fang'ın gücü sınırlarına dayandığında ne yapacaksın? Sürün, alfa'larının gerçekte ne kadar zayıf olduğunu göreceksin... Frost Fang işini bitirdikten sonra ondan geriye ne kalacağını göreceksin."

"Şu anda sürü savaşı mı tehdit ediyorsun?" Luka'nın gözleri yuvalarından fırladı, alnındaki damar patladı.

"Ne olmasını bekliyordun? Eşim sende. Öyleyse, korkak gibi kuyruğunu kıstır ve teslim olmaya hazırlan. Zamanın doluyor. Ona dokunan herkes ölecek. Bu sen de dahil, Luka."

Luka bir cevap çıkardı ama ben Flint ve Heath'e sırtarak bakmakla meşguldüm. Uzakta olmasına rağmen Gage bizi, sürüsünü koruyordu. Sürü bağı sayesinde bizim sıkıntımızı hissetmiş ve tam zamanında arayarak Luka'nın dikkatini dağıtmıştı. Kalbim minnettarlıkla doldu ve yeniden bir araya gelmemizi sabırsızlıkla bekledim.

Gage'in sesi Luka'nın çaresiz sızlanmasını kesti. "Ve Freya, eğer dinliyorsan..."

"Dinliyorum, eşimin," dedim, sesimi yükselterek ve sanki yeterince dikkatli bakarsam Gage'i görebileceğim gibi telefona bakarak.

Mate işaretleri hakkında tartıştığımızdan beri ilk kez konuşuyorduk. Elimi kaldırıp omzumdaki ısırik izine dokundum, Gage'in dokunuşunu özlemlerimle.

"Rüyayı hatırla."

Ondan sonra söylediği diğer sözleri duyamadım. Luka bağırdı ve telefonu zindanın taş duvarına fırlattı. Parçalar odanın her tarafına saçıldı, ama sesim, sürü arkadaşlarımla ulumaları arasında duyulmuyordu. Heath ve Flint ses tellerini gerçek kurtlar gibi uluyacak şekilde değiştirdiler, ama ilmeklere düşecek kadar dönüşmediler.

Gage'in bana söylediği son sözleri nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum, ama bir şeyi biliyordum...

"Hazırlansan iyi olur, Luka." Ona sırtıttım. "Frost Fang geliyor. Howling Echo yeniden birleşecek. Ve Ironwood düşecek."

"Sürü toplantısı çağır," diye bağırdı Luka, alfa komutunun ağırlığı altında neredeyse çöken beta'ya emir verdi.

Luka bana sert bir bakış attı, sonra muhafızlara, "Onu çağırıncaya kadar gelecekteki eşimi burada tutun. Bu ikisi, kaçmaya kalkışırsa başına gelecekleri ona hatırlatacaktır. Dönüşemez, bu yüzden onunla sorun yaşamazsınız."

Ben de ona sert bir bakış attım ve içimdeki kurt, onun boğazına ulaşip onu haksız çıkarmak için atılmak istedi. Luka arkasını dönüp beni muhafızla baş başa bıraktı.

"Muhafızlara davetsiz misafirlere karşı hazırlıklı olmalarını söyle. Sınırlardaki muhafız sayısını iki katına çıkar!" Sözleri koridorda yankılanırken, sürünün liderini takip ederek dışarı çıktı ve yol boyunca emirler yağdırdı.

Hapishane gardiyanı arkadan takip etti, ama muhafız kapının yanındaki tabureye geri döndü.

"Belki yeterince hızlı dönüşürsek," diye fısıldadı Heath, "ipini yakalamak için bileklerimizi yeterince uzun süre serbest bırakabiliriz..."

"Ben olsam yapmazdım," dedi gardiyan alaycı bir gülümsemeyle, gözleri bağlanmamış tek kişi olan bana dikilmişti.

Umurunda değildi. Heath ve Flint'e doğru koştum, onlara dokunmaya daha fazla dayanamadım. Zincirleri ayak parmaklarının yere değmesine bile izin vermiyordu ve zaten benden çok daha uzundular.

"Çok üzgünüm," diye ağladım, ellerimi göğüslerine ve karın kaslarına sürerek, çünkü başlarının üstündeki ellerine dokunamıyordum.

"Senin suçun değil, ay ışığı," dedi Flint. "Bizim için endişelenme," diye homurdandı Heath.

"Benim hatam," diye hıçkırarak ağladım. "Babamın kız kardeşi... o bir cadı. Senin benimle olduğunu sanmıştım," gözyaşları içinde Flint'e baktım. "Ama her şey bir yanılsamaydı."

"Bekle," dedi Heath. "Flint'in seninle olduğunu mu sandın? Bu yüzden Frost Fang sürüsünün topraklarını terk ettin mi?"

Yüzümden gözyaşları akarken başımı salladım. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." "O kaltak seni tuzağa düşürdü," diye homurdandı Heath.

"Kendi kanın tarafından ihanete uğradın," diye mırıldandı Flint. "Başına gelenler için üzgünüm, ay ışığı. Ama onu takip etmesi için iki kurt gönderdik. Onu bulduklarında..."

"O kurtlardan çok nefret ediyor," diye fısıldadım. "Ben onun yeğeniyim ama benden nefret ediyor. Sihir gücümü almaya çalıştı. Çok... çok acıttı."

"O zaman bedelini ödeyecek," diye homurdandı Heath. "Gage'in dediği gibi, sana zarar veren herkes..."

"Freya, kendi ailesinin ihanetine karşı ne yapacağına kendisi karar verebilir," diye Heath'e homurdandı Flint. "Onu bulduğumuzda."

Bu ikisi için içim ısındı. Zincirlenmiş halde bir zindanda duruyorlardı, ama sanki bundan sonra olacaklar kaçınılmazmış gibi konuşuyorlardı. Yakında özgür olacaklarından hiç şüpheleri yoktu.

Gage ile aramızda olan onca şeyden sonra bile, o, bunun için bir sürü savaşı göze alsa bile, sürümüzü yeniden bir araya getirmeyi planlıyordu. Sözleri, her şeyin onun planladığı gibi gideceğine dair içimde saf bir güven uyandırmıştı.

Onu özlüyordum, aramızdaki sorunu çözüp her şeyi yoluna koyabilmeyi diliyordum. Heath ve Flint'i bu kadar savunmasız bir durumda görmek, Gage ile olan tartışmamı farklı bir açıdan görmemi sağlamıştı. Hiçbirinden ayrılmak istemiyordum.

Son yarım saatte yaşadığım çılgın duygusal iniş çıkışlara rağmen, geriye kalan tek şey, bir gün, umarım çok geç olmadan, Howling Echo'nun yeniden bir araya geleceği ve Gage ile barışabileceğimizden emin olmamdı. O da benim Heath ve Flint ile birlikte olmamı istediğini çoktan kanıtlamıştı. Sadece konuşmamız gerekiyordu. Ona çok kızgındım, ama şimdi, onunla konuşabilseydim...

"Her şey yoluna girecek, ay ışığı," Flint beni teselli etti. "Sen farkına bile varmadan buradan çıkmış olacağız," Heath de aynı fikirdeydi. "Ve bir kez oradan çıktığımızda..."

Ona vahşi bir gülümseme attım, sonra ne olacağını çok iyi biliyordum. Onlara karşı şiddetli bir sevgi beni sardı ve sürü bağından Gage'in sarsılmaz sevgisini hissettim. Luka'nın dikkatini dağıtmak için tam zamanında yaptığı telefon görüşmesi sayesinde şu anda güvende olduğumuzu biliyor olmalıydı.

Howling Echo üyeleri birbirlerini koruyorlardı, uzaktan bile.

Ancak, böyle yumuşak duygulara kapılmak için pek de uygun bir zaman değildi. Göğsüm sıcak bir duygu ile dolarken, kalbimin sakinleşmesi ve kafamın çalışmaya başlaması gerekiyordu. Luka geri dönmeden buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıydık.

Bir gürültü, gardiyanın aniden ayağa kalkmasına neden oldu, taburesi devrildi ve ahşap taşa çarparak koridorda ürkütücü bir yankı yaptı. Döndüm, ellerim Flint ve Heath'in üzerinden kayarak aralarına girdim. Şiddetli hırıltılar, keskin bir çığlığı aniden kesti.

"Kara kurt!" diye çaresizce bağırdı yukarıdan biri.

Birden fazla boğazdan gelen hırıltılar, taş koridorda ürkütücü bir yankı yaptı. Korkunç bir çatlama sesinin ardından bir inilti duyuldu. Boğazdan gelen hırıltılar, ıslak hırlamalarla birleşti, hayvanlar korkunç bir vahşetle saldırdı. Kemikleri sarsan bir çarpma sesi, acı dolu bir çığlığı kesti ve hayvan sesleri sustu. Ani kontrast, tüylerimi diken diken etti.

O anda hissettim... sürü bağında başka bir varlık. Başka bir Howling Echo kurdu gelmişti.

"Orada neler oluyor?" diye bağırdı gardiyan koridordan.

Daha vahşi hırıltılar duyuldu, sonra da aniden kesildi. Muhafız ayakkabılarını çıkardı, dönüşmeye hazırlanırken silahını da çekip göğüs hizasına kaldırdı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Onun arkasından bakarak, koridorda bize doğru yaklaşan canavarın ne olduğunu düşünerek titredim. Tek görebildiğim hareket eden gölgelerdi, ama gardiyan nefesini tutarak ateş etti ve keskin bir ses, merminin et yerine taşla çarptığını gösterdi.

"İzinsiz giriş!" diye bağırdı, ama onu duyabilecek olan herkesin çoktan öldüğünü hissettim.

Aniden ortaya çıkan siyah bir kurtun boğazından vahşi bir hırıltı çıktı. Loş ışık, ona saldırırken karanlık kürkünü ve gri ön ayaklarını aydınlattı. Korkunç büyüklükteki kurtun çeneleri kadının koluna kilitlendi ve kolunu vücudundan kopardı.

Kızı, kolu ıslak bir şekilde taşların üzerine düşerken çığlık attı ve dönüşmeye başlarken yere yığıldı. Ama dönmek bile parçalanmış bedenini iyileştiremezdi.

Karanlık kurt, düşmanının dönüşümünü bitirmesini bekler gibi durakladı. Sarı gözleri, içinde insanlık izi olmayan, hayvani bir şiddetle parlıyordu. Alfa'nın doğaüstü boyutu olmasaydı, orada bir dönüşümcü değil, gerçek bir vahşi kurt durduğuna inanabilirdim.

O da bir alfa olmasına rağmen, muhafızın kurdu bir baş daha kısaydı, ama yine de saldırmak için ileri atıldı. Ne yazık ki, ön bacağının eksik olduğunu unutmuş gibiydi. Bu hatası hayatına mal oldu, çünkü devasa siyah kurt, ağzını onun boğazına kapattı. Kurtun çenesi kapanınca, kurdun inlemesi aniden kesildi. Kurt başını salladı ve kadının boynu kırılırken kan duvarlara sıçradı.

Onun cansız bedenini yere attı, sonra bir pençesini üzerine koydu. Ağzını kaldırdı, ulumak üzereydi ki Heath alfa emrini verdi: "Sakın uluma ve bize daha fazla düşman getirme."

Karanlık kurt bunun yerine hırladı ve bakışlarını Heath'e sabitledi. Ondan yayılan tehlikeyi, ham alfa gücünü neredeyse hissedebiliyordum.

Yine de Heath'e itaat etti, bu da vahşi canavarın bir kurt değil, bir şekil değiştiren olduğunu kanıtladı. Şok içinde durdum, bunun Heath'in bir şekilde bu kabus gibi kurdu da geride bıraktığı anlamına geldiğini fark ettim.

Karanlık kurt, varlığı zindanı doldurarak ilerledi. Havayı kokladı, hırladı ve gözlerime bakmaktan kaçındı. Aramızdaki sürü bağı, kaderî bir tanıma duygusuyla şarkı söylüyordu.

"Bu Freya," dedi Flint karanlık kurda. "En yeni sürü arkadaşımız."

Gage'in sözleri artık anlam kazanmıştı. Bu karanlık kurdu rüyamda görmüştüm, ama onunla karşılaşmaya hazır değildim. Yüzü kanla kaplıydı, tüyleri yapış yapıştı. Gerçek hayatta daha da heybetli ve ürkütücüydü.

Ardında bir ceset izi bırakmıştı. Devasa çeneleriyle tek bir ısırıktaki kafamı omuzlarımdan koparabilirdi.

Koşma dürtüsüne karşı koyarak bir adım geri attım.

"Korkma," dedi Heath.

Sürü bağı da güven verici bir şekilde alevlendi, sanki Gage de beni güvende hissettirmek istiyordu. İçimdeki kurt, bu tanıdık olmayan sürü arkadaşından korkmuyordu. O da kaçmak istiyordu, ama sadece onu peşine takmak için.

Kanla kaplı kurtun karşısında çıplak ve yerimden çıkmış gibi hissederek, bembeyaz elbisenin eteğini aşağı çektim. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordum ve nedense, Ironwood sürüsünün topraklarında, Ironwood kıyafetleri giyerek onunla burada karşılaşmak yanlış geliyordu.

Ama korkmuyordum. Kurtum, sürü arkadaşını tanıdı. Zihnim, rüyalarımındaki karanlık kurdu tanıdı. Ve kalbim, içindeki adamı tanımak için can atıyordu.

Adı dudaklarımdan dökülürken çok tanıdık geldi: "Rowan."

Bölüm 5

Rowan

Sürümün alfa erkeği beni eşini bulmam için göndermişti, ama onun uzun, kar beyazı saçlarını, önümdeki alçak binaya girerken sadece bir an görebilmişim. En yeni sürü arkadaşım ile hiç tanışmamıştım, ama Gage bana onun adını söylemişti ve onu o karanlık yere götüren pislik herif ona Freya demişti, bu da kimliğini doğrulamıştı.

O tek bakış, aklımı başımdan almaya yetti, çünkü o saçları rüyalarımın tanıyordum. Hiç tanışmadığım halde bana çok tanıdık gelen, ruhani bir kadını rüyamda iki kez görmüştüm.

O anda, rüyamda olduğu gibi, o kaybolmadan önce aramızdaki sürü bağı sıkı bir şekilde bağlandı. O kadar şaşkındım ki, birkaç saniye donakaldım, sonra kendime geldim.

Sürü arkadaşımın bana ihtiyacı vardı. Odaklanıp bir plan yapmam gerekiyordu.

Gördüğüm kadarıyla, o yerden girip çıkmanın tek bir yolu vardı ve girişin dışında dört muhafız vardı. Muhafızları paramparça etmek benim için sorun olmazdı, ama gece olana kadar beklemek daha akıllıca olurdu.

Beklerken sürünün topraklarından gizlice geri dönmeyi düşündüm, ama kurtum bunu kabul etmedi. Gitme düşüncesi, pençelerimi yere çiviledi.

Freya, o korkak sürü liderinin zarar verebileceği kadar değerli bir rehneydi. Gage, bu mesafeden benimle doğrudan konuşamasa da, durum değişirse sürü bağı aracılığıyla bana haber verecekti.

Geceyi beklemek, içeri girip neden içeride bir değil de üç paket arkadaşının varlığını hissettiğimi anlamaya çalışmadan önce, muhafızları gizlice ortadan kaldırmamı sağlayacaktı.

Birlikte savaşarak kurtulduğumuzda, karanlığın örtüsü altında sınırlara gizlice geri dönebilecektik.

Beklemeye karar verdim, ama kurtum sabırsızca beni ileriye doğru itti. *Eş.*

Bu keşif beni ayaklarımın üstünden devirdi, tam da üzerime ağır bir şey düşerken.

"Yakaladık!" diye kaba bir erkek sesi kükredi ve birkaç boğazdan tezahürat sesleri yükseldi.

Hırıltıyla bağırarak, beni yere bastıran ağırlığın altında debelendim, ön ayaklarım bir ağa takılmıştı. Demir Ağa sürüsü, gizlice dolaştığımı fark etmişti. Sürü topraklarının dışında beklememin daha iyi olacağını biliyordum, ama o tek kelimeyle — eş — kurtumun neden gitmek istemediğini anladım.

"Eski haline dön!" diye bağırdı biri, ama bu sadece homurtumu daha da şiddetlendirdi.

Bana doğrudan saldırmak yerine, ağır ağları sayesinde bana üstünlük sağlamışlardı. İnsan tarafım, kurtum özgürlük için savaşırken bile beni değerli bir düşman olarak gören onların ihtiyatlılığını takdir ediyordu. Beni şaşırtmış olabilirlerdi, ama hiçbir şey beni hepsini parçalamaktan alıkoyamazdı.

Beni ağla taşımaya çalıştıkları anda saldırdım. Aç ağzıma sıkışmış olmasına rağmen, dişlerim bir adamın boğazını parçaladı.

Kurtulmak için çabalarken, öfkemin asıl hedefi gözüme çarptı: Ironwood sürüsünün alfa erkeği, başını eğmiş bir beta ve birkaç muhafız. Alfa erkeği, sürüsünün beni zapt etmek için verdiği mücadeleyi hiç fark etmeden, emirlerini bağırarak çömelmiş binadan çıktılar.

Aç, dişlerimin kana susamışlığını engelleyemedi ve kurt içimdeki vahşı canavar ortaya çıktı. Çenemdeki ip dolanmış haldeyken bile, ağın beni engellemesine rağmen pençelerimle etleri parçalarken, nefes borularını ezip kemikleri kırdım. Öfkemle, ulaşabildiğim tüm düşmanlarımı, insan ya da kurt fark etmeksizin öldürdüm ya da sakatladım.

Demir Ağa sürüsüne bir uyarı göndermiş olmalılar, çünkü sürü lideri ve korumaları aniden hareketlenip onun lüks evine koştular. Sonuncusu da içeri girene kadar, bana pusu kuran tüm kurtları öldürdüm. Ağdan kurtulmak bir an için beni zorladı, ama kanla ıslanmış kürküm sayesinde, diğer Demir Ağa kurtları gelmeden ağdan kurtulmayı başardım.

Kurtum, etrafımıza dağılmış düşmanlarımızın kanlı cesetleri arasında ulumak istiyordu. Kontrolümü zar zor koruyarak, ilkel içgüdümü bastırdım. Normalde kurtum ve ben çoğu konuda hemfikirdik, ama insan tarafım kurtumdan çok daha iyi strateji ve taktik anlıyordu.

Korkak sürünün lideri, her an peşimden takviye gönderirdi. Freya'yı kurtarmamı engellemelerine izin veremezdim, bu yüzden onu en son gördüğüm alçak, çirkin binaya koştum.

Dört muhafız, bana yaklaşırken gözlerini genişçe açtılar.

"Kara kurt!" diye bağırdı içlerinden biri, çenem boğazına kapanmadan hemen önce.

İkincisi bana silahını doğrulttu, ama ateş etmeden aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu yere devirdim. Vücudu yere düşmeden dişlerim yüzünü ve boynunu parçaladı.

Bir sonraki düşmanlarımla yüzleşmeden, bir kurt beni yere devirdi. Boğazımı yakalamak için elinden geleni yaptı, ama benim kurtum onunkinden çok daha büyüktü, bu yüzden kolayca kurtuldum. Alfa hakimiyetimin önünde inleyerek, dördüncü muhafızın yanına düştü, ikisi de kurt formundaydı.

Dönüşüm geçirdikten sonra, kurt formundaki diğer sürülerine telepatik olarak uyarıda bulunabildiler. İnsan tarafım bunun kötü olduğunu ve takviye çağırmadan onları ortadan kaldırmamız gerektiğini biliyordu. Kurtum da aynı fikirdeydi, ama tehlikeyi umursamıyordu. Hayır, onun başka öncelikleri vardı.

Eşinin kokusunu almıştı. Artık onu ondan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Ne yapacaklarına karar veremedem, iki küçük kurda saldırdım. Akıllıca iki yana kaçarak beni kuşatmaya çalıştılar. Stratejilerini çabucak bozdum, birini devirdim ve diğeri beni ısırmadan önce dönüp ona da saldırdım.

Korku onu tereddüt ettirdi ve ben saldırarak boğazını yakaladım ve başımı sallayarak boynunu kırdım. Devirdiğim son kurt, onu öldürmeden önce zar zor ayağa kalkabildi.

Bir kez daha uluma dürtüsünü bastırarak binanın içine koştum. Kurtum bundan hiç hoşlanmamıştı. Kurtlar dışarıda, gökyüzünün altında, ayın doğuşunu görebileceğimiz yerlerde yaşamalıydı. İkisi de olmayan binalarda mahsur kalmamalıydık. Daha önce sığındığım mağaralar ve inler bile açık havaya açıktı. Ama ilerlememiz gerekiyordu ve neyse ki kurtumun gözleri binanın karanlık iç kısmına çabucak alıştı.

Burada olmaktan hoşlanmayabilirdi, ama kurtum havayı kokladı ve eşinin o lezzetli kokusunu aldı. Yanıldığını biliyordum, ama bu başka bir zamana kalmıştı. O güvende olduktan sonra, kurtuma sürümüzün alfasının onu çoktan sahiplendiğini hatırlatabilirdim.

"Orada ne oluyor?" diye bir kadın sesi duyuldu, tam da karanlık bir köşeden bana bakıp dişlerini gösteren bir alfa erkek gördüğüm anda.

İkimiz de aynı anda birbirimize atıldık ve kemiklerimizi sarsan bir çarpışmayla karşılaştık. İkimiz de kükredik, ama ben onu çabucak alt ettim, yere devirdim ve boğazına ulaşmak için kalın kürkünü ısırarak geçtim. Mücadelesi sona erdi ve ben merdivenlere döndüm — dev kurtumun nefret ettiği bir başka şey.

Yeraltına doğru ilerledikçe, havada korkunun lezzetli kokusu yayıldı. Dişi alfa'nın hala insan formunda olduğunu görünce şaşırdım. O ateş etmeden hemen önce yana kaçtım ve kurşun yakınımdan geçerek pençeme taş tozu çarptı.

"İzinsiz giriş!" diye bağırdı ama nafile.

Kurtum, saldırganın silahını gördü ve sorunu halletmek için ileri atıldı. Onun parçalanmış ön kolunu yere düşürdüğümde çılgılık attı. Arkasında, üç sürü arkadaşımın kokusunu aldım. Kurtum, eşine ve sürü arkadaşlarına gücünü göstermek için heyecanla tüylerini düzeltti.

Bu düşman uzun süre dayanamazdı. Dönüşmeye başladığında, ona izin verdim. Sonuçta kurtum diğer kurtlarla savaşmayı tercih ediyordu. İnsanları öldürmek çok kolaydı. Ama aptal dönüşümcü, bir uzvunu kopardığımı unutarak ileri atıldı. Dengesi bozulmuşken onu kolayca öldürdüm. Kafamı salladım, dişlerim boynunu parçalarken, dişlerim duvarları kanıyla boyadı.

Şimdiye kadar ulumaktan kaçınmayı başarmıştım, ama kurt arkadaşlarının gözü önünde kurtum bu kez beni neredeyse yeniyordu. Onlarla yeniden bir araya geleceğimi düşünmek gururla doldurdu. Önümdeki cesede pençemi koydum ve sadece Heath'in alfa emri kurtumun zafer ulumasını engelledi.

"Sakın ulumaya kalkma, yoksa daha fazla düşman üzerimize gelir."

Boğazımdan bir hırıltı çıktı. Kurtum emir almaktan hoşlanmazdı, ama sürüdeki yerini biliyordu. Yıllar önce, Gage'e boyun eğerek boğazını açtığında ve sürünün işaretini aldığı anda bunu kabul etmişti. Heath'in hakimiyeti benimkinden tartışmasız üstündü.

Ancak yoluma çıkan herkesi parçalamayı bitirdikten sonra, sürü arkadaşlarımdan durumunu düşünmeye başladım. Zincirler, Heath

ve Flint'in dönüşmesini engelliyordu, bu yüzden sürü bağıyla onlarla iletişim kuramamıştım.

Ama yaralı hallerini sadece zihnimin bir köşesinde fark ettim, çünkü tüm dikkatim en yeni sürü arkadaşşıma, şimdiye kadar karşılaştığım en lezzetli kokunun kaynağına odaklanmıştı. Aramızdaki sürü bağı içimdeki derin bir yeri sızlattı ve kurtum, onun kötü muamele gördüğünü fark ederek hırladı.

"Bu Freya," dedi Flint, onu bağlayan zincirleri umursamadan. "En yeni sürü arkadaşımız."

Onun yaralarını anında katalogladım ve beni pusuya düşürenleri öldürmekle meşgulken korkak Ironwood sürüsünün alfa erkeğinin kaçmış olmasına giderek daha fazla sinirlendim. Boğazıyla omzunun birleştiğı yerdeki ısırik izini görür görmez gözlerimi kaçırdım.

Gördün mü? Kurtuma söyledim. Benim değil. Gage'in eşinin.

Heath'in sözleri dikkatimi yeniden ona çevirdi. "Korkma," dedi Freya'ya.

Bu, kurtumun karnının üstüne çöküp ona korkacak bir şey olmadığını göstermek istemesi için yeterliydi. Ama ben bunu yapamadan, Freya'nın mükemmel dudaklarından benim adım döküldü.

"Rowan."

Sesindeki güç beni titretti. Adımı söyleyerek sanki benim varlığıma girmiş gibi hissettim.

Şok içinde kalakaldım. Onu rüyamda görmüştüm ve rüyamdaki fit ve güçlü kadından çok daha kötü görünse de, rüyamdaki diğer tüm detaylar gerçeğe uyuyordu. Uzun, soluk beyaz saçları ve kar mavisi gözleri, kurtunun renkleriyle aynıydı. Rüyamda kurt şekline dönüşmüştü ve gözleri, karşılaştığım diğer tüm şekil değıştirenler gibi altın rengi değil, mavi kalmıştı.

Kurtum, onun şimdi dönüşmesini dileyerek homurdandı. Onu tutan hiçbir kelepçe yoktu. Onu kurt formundan alıkoyan hiçbir şey yoktu.

"Onu buradan çıkar," dedi Flint.

O ve ben benzer hakimiyet seviyesinde olduğumuz için, bana itaat etmem için emir vermeye çalışmadı.

Ayrıca Freya da aynı fikirde değildi. "Anahtarları bulayım."

Merdivenlere doğru yöneldi ve ben onu takip etmekten başka bir şey yapamadım. Kurtum onu gözüne kestirmişti ve

Gage ve Freya'yı birlikte hayal etmeye çalıştım, kurtuma onların birbirlerine ait olduğunu

Gage ve Freya'yı birlikte hayal etmeye çalıştım, kurtuma onların birbirlerine ait olduğunu, o onu sahiplenmişse onun benim eşimin olamayacağını göstermeye çalıştım, ama kurtum beni tamamen görmezden geldi.

Yukarıda öldürdüğüm alfa erkeğin cesedinin üzerinde eğilen çok zayıf kadına tamamen odaklanmıştı. Kadının sırt çantasını kontrol etti, sonra hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı ve masayı kontrol etti.

"Buldum," dedi zaferle, kurtumun o kadar nefret ettiği merdivenlerden aşağı inerken.

Kadını zarifçe idare etti ve ben, kurtum onu takip etmek için acele ederken kayıp düşerse ona çarpmamak için geride kaldım. Onu orada kaybetmeyeceğimi biliyordum — zindanlarda sadece durgun hava vardı, bu da bu merdivenlerin tek giriş ve çıkış yolu olduğunu açıkça gösteriyordu. Ama kurtum onu bir an bile gözünden ayırmak istemiyordu.

Ona Freya'yı takip eden bir köpek yavrusu görüntüsü daha gönderdim ve saçma davranışını azarladım, ama umursamadı. Freya'nın tabureyi tutup Flint ve Heath'in arasına koyarak kelepçelerini açmak için uzandığını gördüğümde, insan tarafım da onun sürü arkadaşlarına olan sadakatinden çok etkilendi.

Flint'e itaat edip benimle birlikte gidebilirdi, ama önce onları kurtarmak istedi. Bu, Gage'in sonunda bir eş bulduğunu ilk duyduğumda fark ettiğim bir şeyi hatırlattı. Sürümüzün alfa erkeği, iş aldığımız kadın şekil değiştirenler veya insan kadınlarla ilgilenmesi için genellikle Heath'i gönderirdi. Bu, Gage'in eşinin özel biri olduğu anlamına geliyordu, çünkü o kadınlardan neredeyse benim cadılardan nefret ettiğim kadar nefret ediyordu.

Eş, diye ısrar etti kurtum, daha zayıf insan formunu kullanarak sürü arkadaşlarımızı kurtarmaya çalışan kadına duyduğum hayranlığı hissederek.

Sürü arkadaşı, diye sessizce homurdandım.

Kurtuma karşı gelmek fiziksel olarak bana acı veriyordu, çünkü hayatımın on yılını gerçek bir kurt sürüsü içinde kurt olarak geçirmiştım. Kurt ailemle geçirdiğim zaman, ilkel içgüdülerimi pekiştirmiş ve beni insandan çok kurda benzetmişti.

Ama kurtum Heath ve Gage'i koklayıp onları sürüsünün bir parçası olarak tanıdığı gün, her şey değişti. O andan itibaren, şekil değiştirenlerin hayatına yeniden entegre oldum. Gage'e sadakat yemini etmişim ve o anıyı yeniden canlandırarak, kurtuma sürümüzün alfasını geçemeyeceğimizi hatırlatmaya çalıştım.

Ama bazen kurtum hala eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. Howling Echo'dan ve bir kurt ailesi beni kabul etmeden önce, tamamen yalnızdım, vahşi doğada başıboş bir kurt olarak yaşıyordum ve çoğu zaman vahşiydim. Bu kavga, o tarafımı neredeyse tekrar ortaya çıkardı, Freya'yı gördüğüm andan itibaren kurtum sınırdan dolaşıyordu. Uzun zamandır vahşileşmemiştim ve bu görev, kontrolü kaybetmeyi göze alamayacağım kadar önemliydi.

Çaba sarf ederek dikkatimi sürü arkadaşlarıma çevirdim. Flint ve Heath kanlı bileklerini ovuşturuyorlardı, ama yaraları en hafif olanlarıydı. Çok kötü dövülmüşlerdi ve her birinin en az bir kaburga kemiği kırık olduğunu hissettim. İyileşmeleri için kurt formunda birkaç gün geçirmeleri gerekecekti.

"Freya, Rowan'a canını emanet edebilirsin," dedi Heath. "Onunla git."

Heath anında dönüşerek giydiği kıyafetleri yırttı. Kıyafetleri Ironwood kurtlarının kokusuna benziyordu. Birkaç saniye içinde gümüş beyazı bir kurt yanımda duruyordu. Alfa arkadaşım benden biraz daha küçüktü, ama çok da değil.

"*Girişi kontrol edeceğim,*" dedi Heath merdivenleri koşarak çıkarken.

"Dikkatlerini dağıtacağız, ay ışığı," dedi Flint Freya'ya. "Hayır Ne olursa olsun, Rowan'la git, anladın mı? "Flint..."

"Vakit yok. Luka buraya daha fazla muhafız göndermeden gitmeliyiz."

Beni tamamen şaşırtacak şekilde, Flint öne eğilip onu kucakladı dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra o da dönüşüm geçirdi.

Alnında hilal şeklinde bir iz olan koyu kahverengi kurt bana soğuk bir bakış attı. "*Eşimiz dönüşemez. Onu korumak bizim görevimiz.*"

Sonra Flint, Freya'yı burnuyla merdivenlere doğru itti. Az önce attığı iki bomba gibi sözlerle donakaldım. "Bizim eşimiz" derken neyi kastetmişti... ve o dönüşemiyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Onun kurtunu rüyamda görmüştüm. Önümdeki kadının içindeki narin, mavi gözlü yaratığı hissediyordum. Freya kesinlikle bir genç değildi, yani yıllardır dönüşebiliyor olmalıydı. Ama ben sormadan Freya konuştu.

"Birlikte kalmalıyız." Merdivenlere doğru ilerlerken, omzunun üzerinden Flint'e baktı.

Sürü arkadaşlarımı tehdit edebilecek herkesi parçalamak için merdivenlerden önce çıktım.

"*O haklı. Sürümüz birlikte daha güçlüyüz,*" dedim Flint ve Heath'e, üst kata çıktığımda Heath'in kurt formunun kapıyı doldurduğunu gördüm.

Freya ile yalnız kalırsam aptalca bir şey yapmaktan korktuğumu onlara söylemedim.

"Normalde evet," diye cevapladı Heath. "Ama Flint ve ben yaralıyız. Seni sadece yavaşlatırız. Çok zayıfız ve Gage gelmeden önce muhtemelen tekrar yakalanırız. O yüzden sen onu çıkarırken biz dikkatlerini dağıtırız."

"Ne olursa olsun," diye ekledi Flint, "Luka'nın ona dokunmasına izin verme. Onu buradan çıkarmalısın. Onu koru, Rowan."

"Tabii ki, sürümüzün alfasının eşini koruyacağım," diye homurdandım, zaten yapmayı planladığım bir şeyi yapmam için ısrar etmelerinden rahatsız olmuştum.

İkisinde de garip bir tereddüt hissettim, sanki bana cevap vermekte zorlanıyorlardı.

"Açıklayacak zaman yok," dedi Heath, ama nedense onun sözlerinin Flint'e yönelik olduğunu anladım.

Kurtum, Freya'nın güvenliğini sağlamak için gerekirse daha fazla boğaz koparmaya sabırsızlanıyordu, bu yüzden onların garip davranışlarına pek aldırmadım.

"Unutma, Freya henüz dönüşemiyor," dedi Flint.

"Neden?" diye sordum.

Ama Flint cevap veremedi, Heath zihnimizde kükredi: "Düşmanlar, saat on yönünde."

Heath kapıdan fırladı ve onun devasa alfa formunun ötesinde, çok daha küçük dört kurt gördüm. Hiçbiri alfa gibi görünmüyordu. Flint onun peşinden gitti.

Freya onların peşinden koştu ve ben de bir hırıltı çıkardım. Onun peşinden koştum, sonra önüne geçtim ve vücudumla yolunu kestim. Freya aniden durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onun tehlikeye atılmasına izin veremezdim. Her ne sebeple olursa olsun, dönüşemediği halde.

Alfa malikanesinin duvarlarından bağırışlar yankılandı ve başımı kaldırıp beş şekil değiştiren insan gördüm. İçlerinden biri silahını kaldırdı ve ben vahşi bir hırıltı çıkardım, vücudumu bir kez daha Freya ile tehlike arasına koydum.

"Onlar bizim sürünün alfa'sının kaderindeki eşini kaçırdılar!" diye bağırdı içlerinden biri. "Öldürün onları ve onu yakalayın!"

Bir mermi derimi sıyrıp kürkümü yırttı ama sadece bir çizik bıraktı. Az kalsın ölüyordum, eşimin tehlikede olduğunu biliyordum ve daha fazla düşmanın varlığı kurtumu çılgına çevirdi. Öne atıldım, ateş edenin nefes borusunu parçaladım ve geri kalanları dağıttım. Korkularının kokusu kurtumu daha da heyecanlandırdı.

Eşini korumalısın, diye homurdandı ve ben kontrolü bıraktım.

Kurtum tamamen kontrolü ele geçirdi ve bu sefer tamamen vahşileşti.

İnsan düşünceleriyle tereddüt etmeden ve gecikmeden, içgüdülerimle hareket ederek iki kişiyi daha öldürdüm. İnsan zihnim, katliamın tanığı olarak sadece izliyordu.

Eşimin korkusunu kokladım ve ona bakmak için döndüm. Tam o sırada, iki tanıdık kurt onunla benim aramda durdu. Devasa alfa kurtlar, kendi avlarının üzerinde dikiliyordu. Demek ki zorlu düşmanlardı.

Hırıldayarak, ikisine de meydan okumak için öne çıktım. Kimse benimle eşimin arasına giremezdi.

"Onun yolundan çekil!" diye bir ses zihnimde yankılandı. Uzakta, insan tarafım bunun Heath, sürü arkadaşımız olduğunu hatırladı. "Rowan tamamen vahşileşti."

"Frey'a zarar vermez," diye yanıtladı diğer kurt, başını eğip yolumdan çekilerek eşimin yanına gitti.

Her iki kurt da nötr bir vücut dili sergiliyordu, benim hakimiyetime meydan okumuyorlardı, ama yine de dişlerimi gösterdim. Daha dominant olan kurt bile eşimin yanından geri çekildi, beni kışkırtma tehlikesinden kaçındı.

İkisine de hırladım ve dişlerimi gösterdim, daha da geri çekilmeleri için uyardım. Ama onların varlığı bile koruma içgüdülerimi uyandırdı.

Sırtımı döner dönmez eşime saldıracaklardı. Onlar, görmezden gelemeyeceğim bir tehdit oluşturuyorlardı.

Eşimi korumalıyım. Diğerlerini öldürmeliyim.

Bölüm 6

Rowan

Hayır

Kendi zihnimin hapishanesinde mücadele ederek, kurtumu deliliğın eşiğinden çekmeye çalışıyordum. Daha önce birçok kez vahşileşmişti ve vahşi haldeyken kurtumla ben her zaman mükemmel bir uyum içindeydik. Ama bu sefer çok ileri gitmişti, tamamen kontrolü ele geçirmişti. Kendi sürü arkadaşlarımızı bile tanımiyordu.

Freya'ya saldırırsa...

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ona her zaman çok fazla kontrol vermiştim. Gençken, herkes bazı kurtların ilk kez on dokuz yaşında dönüşebildiğini bilmesine rağmen, dönüşemediğim için on beş yaşında kendi sürümden kovulmuşum. Sürüm, geç gelişenleri ortadan kaldırılması gereken bir zayıflık olarak görüyordu.

Beni sürgüne gönderdikten kısa bir süre sonra kurtum ortaya çıktı. O kadar sevinmişim ki, bir ay boyunca kurt formunda kaldım ve sadece yeni ay gecesi gökyüzü boşaldığında kısa bir süre insan formuna döndüm. Sonra bir ay daha kurt formunda kaldım, sonra bir ay daha.

Vahşi doğada olmak daha güvenliydi. Hakimiyetim diğer dönüşenleri uzak tutuyordu ve bana meydan okumak kadar aptal olanları öldürdüm. O zamanlar gerçekten vahşiydim, her iki tarafım da hayatta kalmaya odaklanmıştı.

Ama bu sefer... Kurtumun vahşiliği o kadar güçlüydü ki, insanlığımı tehdit ediyordu. Kendimi kaybedip kurtun ilkel içgüdülerine teslim olduğumu hissettim.

Ve bu içgüdüler bana bir şeyi netleştirdi: Kurtum Freya'ya zarar vermek niyetinde değildi. Dikkatini ona vermişti, ama saldırmak için değil.

Eşini korumalı.

Bu güvenceyle, onun tekrar liderliği ele almasına izin verdim. Etrafımda bu kadar çok düşman varken, insan tarafımın beni yavaşlatmasına izin veremezdim. İnsanlığım kayboldu ve ben kurt oldum.

İki davetsiz misafir. Alfa erkekler. Kesinlikle bir tehdit oluşturunyorlardı. Eşime zarar verirlerse, diğerleri gibi öleceklerdi. Ama ikisi de benimle boyda eşitti, yaralı olsalar bile kavga kolay olmayacaktı. Birinin benden daha üstün olması da işleri zorlaştırıyordu.

Hırlayarak, alnında ay işareti olanına saldırdım ve onu geri çekilmeye uyardım. Ay tanrıçasının kutsaması, eşimin güvenliği söz konusu olduğunda hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Hırlamam, yaralı iki alfa'yı eşimin yanından uzaklaştırdı. Gerekirse boğazlarına atılmaya hazırdım, ama durum bir çıkmaza girmişti. Birine saldırırsam, diğerine fırsat vermiş olurum.

Keşke eşimin güvenli bir yere ulaşabilseydi... ama o inatla yanımda duruyordu, arkamda bile değildi. Ve savunmasız iki ayaklı haliyle öylece kalmıştı.

Sonra daha fazla düşman geldi ve iki alfa kurt onlara saldırmak için döndü. Eşim görüş alanıma girdi ve tüm dikkatimi çekti.

"Rowan."

Korkusunun kokusu ve adımı çağıran sesi bana çok güçlü bir etki yaptı. Bu, insanlığımın yeniden ortaya çıkması ve kontrolümü biraz olsun geri kazanmam için yeterliydi.

Büyük kafamı onun yanına dayayarak, onu yaklaşan Ironwood kurtlarından uzaklaştırdım.

"Rowan, sürü arkadaşlarımızı bırakamayız! Onlar asla..."

Onu tekrar burnumla dürttüm. Burada kalmak güvenli değildi. Kurtum ne kadar istese de, Ironwood sürüsünün tamamıyla tek başıma savaşamazdım. Freya dönüşürse, onunla iletişim kurabilirdim. Ama şu anda onu kurtarmak için bu şekilde kalmam gerekiyordu.

Freya'yı alfa malikanesinin köşesine güvenli bir şekilde ittiğim anda, Heath bir uluma çıkardı. İnsan tarafım, bunun Flint ile birlikte Ironwood kurtlarının dikkatini dağıttıkları anlamına geldiğini biliyordu. Ama Freya etrafımdan sıçrayarak kavgaya geri dönmeye çalıştı.

Cesur eş.

Kurtum, onu tüm potansiyel tehditlerden ayırdığı için artık onun pervasız olduğunu düşünmüyordu — bu değerlendirmeye Heath ve Flint de dahildi. Onun iradesine ve korkusuzluğuna hayranlık duyuyordu.

Ama onu yolunu kesmesi için ikna etmeme gerek yoktu. Onun güvenliği her şeyden önemliydi. Onu hayatta tutmak için eşini kızdırmayı göze alabilirdi. Bu yüzden onun önüne atıldı ve onu alfa malikanesinin dış duvarına itti.

Yumuşak bir uyarı hırıltısıyla, kurtum onun gözlerine baktı. Akıllı bir şekil değiştiren olarak, bakışlarını kaçırdı, benim hakimiyetime meydan okuyarak beni kışkırtmayı reddetti. Kurtum onu koklamak için bir an durdu ve iki karmaşık duygu algıladı... biri korku gibi ama korku değil — belki ihtiyat? — ve diğeri neredeyse... tahrik gibi. Freya sinirli bir nefes vermeden önce, bu bilmeceyi düşünürken başımı yana eğdim.

"Tamam, seninle geleceğim Rowan." Sesindeki teslimiyet ve üzüntü beni fiziksel olarak incitti.

Ona benden korkacak hiçbir şeyi olmadığını göstermeliydim. Eşimin önünde eğilerek karnımı yere indirdim.

"Sen benim... seni sürmemi mi istiyorsun?" diye sordu inanamayan bir sesle.

Ben gülerek güldüm. Niyetim o değildi, ama şimdi o bahsettiğine göre... Onu buradan çıkarmak için bir yoldu. Hala neden değişmediğini, hayır, değişemediğini anlamıyordum, ama insan hızı ve dayanıklılığı benim kurtumun hızına ve dayanıklılığına yetişemezdi.

O içini çekti, sonra bir bacağını kalçalarımın üzerine attı. Karnım yere değmesine rağmen, kendini sırtıma atmak zorunda kaldı.

Ve tam da zamanında, çünkü dört kurt alfa malikanesinin köşesinden tam hızla koşarak geldiler. Sırtında minik, beyaz saçlı bir kadın olan devasa, koyu tüylü bir alfa görerek şaşkın bir şekilde durdular. Sonra içlerinden biri havladı ve bana saldırdılar.

Kurtum öfkeyle uludu ve iki ast kurt, benim hakimiyet gösterim karşısında durup sızlanarak karnının üstüne düştü. Diğer ikisi dönüp şiddetli hırıltılar çıkardı ama geri çekildi, gözleri yeni bir tehdide odaklanmıştı.

Sürü bağı, ben daha kafamı çevirmeden kim olduklarını bana söyledi. Heath ve Flint yanıma gelip, dört Ironwood kurduna doğru ilerlerken hırıldayarak durdular.

"Rowan, onlara yardım et," diye bağırdı Freya, ama hayatımda ilk kez bir kavgadan uzaklaştım.

"Git," Heath ve Flint'in sözleri zihnimde yankılandı.

Freya hayatı pahasına bana tutunurken, Ironwood sürüsünün topraklarını geçtim, başka bir şekil değiştiren, kurt ya da insan, bana bakmaya cesaret eden herkese hırlayarak. Sınırlara vardığımızda yanlarım efordan ağrıyordu, ama pençelerim kısa sürede vahşi arazinin taşlık çıkıntılarının üzerinden uçtu.

"Beni indir," diye bağırdı Freya sırtımdan, ama ben dinlemedim. "Geri dönüp onlara yardım etmeliyiz."

Sonunda dayanma gücüm de tükendi ve yavaşlamak zorunda kaldım. Sırtımdaki insandan gelen tanıdık olmayan sesleri duyunca kulaklarım dikildi. Ironwood sürüsünün topraklarından uzaklaştıkça kurtum sakinleşmişti ve insanlığım geri gelmeye başlamıştı. Her zaman eşinin iyiliğini düşünen kurt, neyin yanlış olduğunu anlayabilmem için kontrolü biraz bana bıraktı.

Ona, sürümüzün geri kalanını geride bıraktığımız için ağladığını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Heath ve Flint şüphesiz yeniden yakalanacaktı. Ama onların fedakarlığı sayesinde görevimizi yerine getirebilmiştik — Freya özgürdü, onu daha önce istismar eden sürü alfasından kurtulmuştu.

Ne yazık ki, vahşi halimdeyken kurtum dağların yanlış tarafındaki vahşi topraklara kaçmayı seçmişti. Onu Frost Fang sürüsüne götürüp Gage ile yeniden bir araya getirmek buradan zor olacaktı. Ya dağları dolaşmak için Ironwood'a geri dönmek zorundaydım, ki bunu yapmak istemiyordum... Ya da daha uzun olan diğer yolu seçebilirdik.

O güvende, diye iç geçirdim, kurtuma her şeyin yolunda olduğunu ikna etmeye çalışarak.

Kurtum aynı fikirde değildi. Ironwood'dan aceleyle kaçarken arkamızda oldukça belirgin izler bırakmıştık ve şimdi vahşi doğadaydık. Freya, kurtumun hayal edebileceği en lezzetli kokuyu yayıyordu ve diğer kurtları bize çekiyordu.

O koku... Soğuk bir bıçak gibi korku kalbimi deldi.

Vahşi arazinin ortasında aniden durdum ve Freya bana seslendi, "Artık beni indirebilirsin, Rowan. Yeterince güvendeyiz."

Karnımı çam ağaçlarıyla kaplı orman zeminine indirerek Freya'nın sırtımdan kayıp inmesine izin verdim. Sonra pişmanlık duymadan onu kokladım. O hıçkırarak güldü ve elleri kulaklarımın etrafındaki tüyleri tararken ben cennetteydim.

Onu içime çektim ve kurtum, sırtımda gezindikten sonra kokularımızın birbirine karışmış olmasını çok sevdi. Ama onun

korkum hala devam ediyordu... Kurtumun neden vahşileştiğini şimdi anlıyordum. Onun kızgınlık kokusunu ilkel bir düzeyde algılamıştı.

İnsan tarafım tamamen ve tamamen şaşkındı. *Neden* kızgınlık dönemindeydi?

Onu ilk kez rüyamda gördüğümde, ayrı bir görev için sürünün uzağında bulunuyordum. Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ormanda ilahi kokulu bir kadın hayal etmişim... O rüya, beş gün süren bir delilik döneminin başlangıcı olmuştu.

Gage bana yeni sürü arkadaşımız hakkında mesaj atmıştı ve bir kadının sürüye katılmasına izin vermesine şaşırmıştım. Freya'nın kızgınlık döneminde onu korumak için sürünün geri kalanının ulaşamayacağını belirten bir uyarı mesajı attığında, ihtiyacımdan deliye dönmüştüm. Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, iki ayaklı halime geri dönmek zorunda kalmıştım.

O zaman nedenini anlamamıştım. Şimdi ise Flint'in onun dönüşüm yapamadığını söylediğini hatırladım. Dişi bir dönüşümcü, kızgınlık döneminde alacağı şekli seçer — iki ayaklı ya da dört ayaklı — ve eşinin de onun ruh haline uyması gerekir.

Bu, neden beş gün boyunca dönüşemediğimi açıklıyordu — çünkü bir şekilde, büyük bir mesafeden ve sadece sürü bağıyla onu hissederek, kurtum onu eş olarak tanımıştı.

Ama sonra Gage onu kendine ait ilan etti. Bu, kurtumun onun yasak olduğunu anlaması için yeterli olmalıydı.

Eş değil, diye kurtuma uyardım. *Gage'in* eş.

Isır. Sahip çık. Eş.

Hâlâ kafası karışık. Yalnız kaldığımda, tamamen ay delisi olmuşum ve rutin bir hayata kapılmışım. Beş gündür mastürbasyonla bile tatmin olamayan bir ereksiyon halindesin. Tamamen işlevsiz hale gelmişim, durumumdan dolayı diğer şekil değiştirenlere yaklaşmayı reddettiğim için kendime yemek bulmakta bile zorlanıyordum.

Orman içinde benden kaçtığı rüyayı defalarca tekrar ettim, uzun beyaz saçları arkasında dalgalanıyordu. Rüyada, ona yetiştiğim anda dönüşüm geçirdim ve onu karanlık ormanın ortasındaki sarı bir battaniyenin üzerine ittim. Sonra onu arkadan sertçe aldım. Ve o bundan çok hoşlanmıştı.

Beş gün boyunca sadece bir kez dönüşebildim ve o da dolunayın gücüyle.

Ancak o beş gün biter bitmez her şey normale döndü. Doyumsuz uyarılmam azaldı, tekrar dönüşebildim ve Yaşlı Orman sürüsündeki işime geri döndüm.

Ancak, nedense, onun kızgınlığının kokusu hala havada asılı kalmıştı. İlk kızgınlığının hemen ardından ikinci bir kızgınlık olamazdı... olamazdı, değil mi? Bir şekil değiştiren, eşiyile ilk kez karşılaştığı yıl içinde sadece iki kez kızgınlık yaşardı. Gage ile tanışmak onun kızgınlığını tetiklemiş olmalıydı, öyleyse neden bir tane daha?

Heath beni sürüye geri çağırdığında, Elder Forest görevimi yarım bırakmak anlamına gelse de onlara yeniden katılacağım için heyecanlıydım. Şimdi o heyecanın, Freya'nın onun eşinin olduğunu bilen kurtumun önsezisinden kaynaklandığını biliyordum.

Ama yanılıyor olmalıydı.

Bir çiftleşme ısını başlatmak için bir ısırığın yeterli olduğunu duymuştum. Gage onu eş olarak seçtiğine göre, açıklama bu olmalıydı.

Geri adım attığında, elbisesinin askısı kaydı ve Gage'in omzundaki izi ortaya çıktı. O dişlerin şeklini her yerde tanırdım, çünkü benim bileğimde de aynısı vardı. O da bileğinde Gage'in sürüsü işaretini taşıyordu, ama o işaret beni rahatlatırken, eş izi içimde farklı bir duygu uyandırdı. Tamamen yabancı bir duygu... kıskançlık.

Çünkü kokusuyla sadece kurtumu büyülememişti. Cesaretiyle, sürü arkadaşlarına olan sadakatıyla ve tehlike karşısında korkusuzluğuyla insan tarafımı da büyülemişti.

Mesafemi korumalıydım. Aklımı kaybetmemek için tek yol buydu. Çünkü bugün, kurtumla savaştığımız tek gün olmayacağını hissediyordum.

Bölüm 7

Freya

Rowan tüm hızıyla koşarken, parmaklarımı kürküne geçirip hayatım pahasına tutundum.

Ironwood arkamızda, vahşi arazide uçarcasına ilerliyorduk. Dallara ve çalılara çarpmamak için mümkün olduğunca Rowan'ın vücuduna yakın eğildim. Bu çılgın hızda, tutunmak ya da yaralanmak dışında başka seçeneğim yoktu. Her kasım gerginlikten kasılmıştı.

Zaman uzadıkça ve Rowan insanüstü bir dayanıklılıkla koşmaya devam ettikçe, altımda onun vücudunun hissini daha fazla fark etmeye başladım. Onun hareketlerini tahmin etmeye ve ona karşı değil, onunla birlikte hareket etmeye başladım. Ve birkaç saniye boyunca, kurt sırtında binmenin yeni deneyimini yaşamaya kendimi bıraktım.

Ancak bindiğim bir kurt değil, bir kurt şekil değiştireniydi. Uyluklarım onu sarmıştı, vücudum onun ısıyla ısınıyordu. Ve eğer şekil değiştirirse, çıplak bir erkek vücuduna sarılmış olacaktım.

Aniden, onu iki ayaklı haliyle görmek istedim. Rüyamda yüzünü görmemiştim. Ama Flint bile kurtumun Rowan'ı eş olarak seçeceğine inanıyordu. Ve Gage'in Heath'e bana söylemesi için verdiği dikkatli sözleri hatırladım... *O, istediğin herhangi bir Howling Echo kurtuyla birlikte olabileceğini bilmeni istiyor.*

Rowan'ın benim için ne olacağını, tanıştığımızda hep biliyorlardı ya da en azından şüpheleniyorlardı. Yine de yaptığı ilk şey beni kaçırmak ve diğer eşlerimi geride bırakmak oldu. Tabii ki sayıca azdık, ama zorla kaçırılmak, Willow ve üvey annemi oradan sağ salım çıkarma umudumu yok etti.

Bastıramadan boğazımdan bir hıçkırık kopardı. Rowan'ın kürküne burnumu sürterek, o yavaşlamaya başladığında kendimi aptal gibi hissettim. Beni kaçıırken, zayıf yeni sürü arkadaşının bir hanım evladı gibi ağladığını görseydi ne düşünürdü?

Zayıf yeni sürü arkadaşı, onu taşıırken bir kız gibi ağlıyordu.

Nedense bu düşünce beni daha da ağlattı. Flint beni teselli etmek için dururdu. Heath, dikkatimi dertlerimden uzaklaştırmak için bir şaka yapardı. Gage... Onun gözyaşlarına nasıl tepki vereceğini bilemezdim. Muhtemelen bana kendime gelmemi emrederdi.

Ama Flint ve Heath'i ölüme terk etmişken nasıl yapabilirdim ki? Gage, Luka'ya sürü savaşı sözü vermişti, ama sürü arkadaşlarımızı kurtarmak için oraya zamanında varamayacaktı. Ironwood'un sayısı çoktu ve arkadaşlarım ne kadar güçlü olursa olsun, iki alfa'yı kolayca alt edebilirdi. Keşke en azından kurda dönüşüp onlarla son bir kez konuşabilseydim. Gözyaşlarım akıyordu ve Rowan daha da yavaşladı.

Birkaç dakika daha yol aldık ve vahşi doğada tanıdık veya davetkar hiçbir şey yoktu. Rowan, şeytani bir dayanıklılıkla, beni dağ yamacındaki tanıdık olmayan kayalık araziye taşımaya devam etti.

Ta ki aniden ve tamamen durana kadar, neredeyse beni yere düşürecekti. Ona tutunmak için çabalarken parmaklarım, uyluklarım ve kalçalarım ağrıyordu.

"Artık beni indirebilirsin, Rowan. Yeterince güvendeyiz."

Bir kez daha eğildi ve ben minnetle kürkünden kurtuldum. Geç de olsa, muhtemelen kurtum sayesinde, onun güzel koktuğunu fark ettim. Çam ve sedir kokusu aldım... onun gizemli doğasına, vahşi ve özgür ruhuna uyan, ormanlık bir koku.

O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü Rowan'ın büyük burnu bacaklarımın arasına geldi. Hıçkırarak güldüm, geriye doğru dans ederek ellerimle onun başını itip burnunu başka yöne çevirdim. Burnu göbek deliğime gelince, beni tekrar kokladı.

Rowan'ın beni yeni sürü arkadaşı olarak kabul ettiğini umarak bir an daha tahammül ettim. Kulaklarının yanındaki kafasını okşadım ve o da onaylayarak düşük bir homurtu çıkardı. Tüyleri olması gerekenden çok daha yumuşaktı.

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum kurda.

Onunla böyle iletişim kurmak çok garip geliyordu. Rüyalar dışında daha önce hiç karşılaşmamıştık, bu yüzden onunla konuşmak bir kurtla konuşmak gibiydi. Flint'i de kurt şeklinde, vahşi doğada beni korurken görmüştüm, ama hemen sonra insan şekline dönüp kendini tanıtmıştı. Rowan ise aynı şeyi yapmaktan çekiniyor gibiydi.

Bunun yerine, burnunu havaya kaldırıp ormanı gözden geçirdi. Belki de takip edilmediğimizden emin olana kadar kurt şeklinde kalmak istiyordu. Sonuçta, o şekilde duyuları daha keskin olurdu.

Düzgün bir şekilde tanıştırılmadığım için, sözlerimin insan kulağına ulaşacağını hayal edemiyordum. O kadar kurt gibi davranıyordu ki, Heath ve Flint onu sürünün bir üyesi gibi davranmasaydı, onun bir kurt değil, bir şekil değiştiren olduğunu sorgulayabilirdim. Ta ki onlara saldırıncaya kadar.

Sanki asi olmuştu. Belki de dönüşmüş halde kalmasının gerçek nedeni buydu, belki de kurtunu tam olarak kontrol edemiyordu. Yine de bana asi bir kurtun avına davrandığı gibi davranmıyordu. Bu yüzden ondan ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum.

Geriye dönüp baktığımda, kurtum ondan bir an bile şüphe etmemişti. Hatta, Ironwood kurtlarını korkudan titretmesini izlemekten büyük zevk alıyordu.

Güçlü bir eş.

Bir kez bile korkmamıştı. Eşinin onu koruyabileceğine tam güven duyuyordu. Eşlerine inanıyordu. Belki de onun kurdu da beni eş olarak tanımıştı ve beni korumak için kurt formunda kalmıştı.

Sonuçta, kurtum tüm eşlerine içgüdüsel olarak güveniyordu. Bugün ilk kez gördüğü Rowan'a bile.

Ben üçünün benim için ne kadar değerli olduğunu fark ederken, kurtum da Rowan'ın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve eşine yakın olmaktan zevk alarak yolculuğun her saniyesini sevmişti.

Ekim sonlarında ormanın gölgesinde, Rowan'ın sıcaklığı olmadan üşüdüm. Ve Rowan'ın aksine, ben kürk giyemezdim. Artık bu karmaşanın içinde birlikteydik, bu yüzden en iyisini yapmam gerekiyordu. Ben insan formunda, o kurt formunda iletişim kurmak garip geliyordu, ama bu canavarı evcilleştirmeye çalışmalıydım.

"Gece çökmeden yiyecek ve barınak bulmamız gerek," dedim.

Luka'nın peşimden başka kurtlar göndermediğini ummak zorundaydık. Acımasızdı. Az kalsın kaçtığım şeyin büyüklüğü beni vurdu ve Gage aramadan hemen önce Luka'nın tehditlerini hatırlayınca adrenalinim yükseldi.

Göğsüm sıkıştı ve nefes almaya çalışırken ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. Luka planlamıştı... Nefes alamıyordum

ve bunu düşünemeyeceğimi, Gage o anda aramamış olsaydı ne olabileceğini hayal edemeyeceğimi fark ettim.

Rowan sessizce inledi, bu garip bir şekilde panik atak halimden çıkmama yardımcı oldu. Elimi uzattım ve burnu elime geldi. Bu temas yardımcı oldu. O zindanda değildim. Luka artık bana ulaşamazdı. Rowan'la birlikte güvendeydim... ya da en azından daha güvendeydim.

Ve zihnimin derinliklerinde, Gage'in sakın varlığı, karanlık kurdu korkmamamı söylediğini hatırlattı. "*O bizden biri,*" demişti.

Gage'in beni de buna dahil ettiğini fark ettiğimde ruhum sıcaklıkla doldu. Biz bir sürüydük. Ve sürü üyeleri birbirlerini korurlar.

Heath ve Flint, Rowan'ın beni güvenli bir yere götüreceğine güveniyorlardı. Eğer bana güvenmeselerdi, yaralarına ve etrafımızdaki Ironwood'a rağmen onunla savaşırlardı, bunu biliyordum. Ama o onlara kükrediği halde, beni oradan çıkaracağına güvenmişlerdi.

Onları geride bıraktığımızda neler yaşamış olabileceklerini düşününce kalbim sıkıştı. Gözlerim yine yaşlarla doldu, ama şimdi ağlayamazdım. Hayatta kalmak onlara borcumdu. Ve bu sefer sadece kendim için değil, onlar için de hayatta kalacaktım.

Rowan keskin bir havladı, sonra birkaç kayanın etrafından dolaşmak için döndü. Durup bana baktı.

"Seni takip etmemi ister misin?" diye sordum. Kurt gibi başını salladı ve ben iç geçirdim.

"Eğer dönüşürsen konuşmak daha kolay olur, biliyorsun."

Karanlık kurt kayanın önünde durmuş, altın rengi gözleriyle bana bakıyordu. Beni ölçüp biçtiğini hissettim ve sırtımı düzelttim, gördüğü şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederek.

Flint, Gage ve Heath'i, potansiyel eşler olarak görmeye başlamadan önce tanımıştım. Ama Rowan'la... işler biraz gergindi. Aramızda bir bağ hissediyordum, ama ya o bana bağlanmak istemiyorsa? Bu yüzden mi kurt formunda kalarak benimle konuşmaktan kaçınıyordu?

Yoksa hala benim dönüşmemi mi bekliyordu? Kurt formu vahşi doğada çok daha avantajlı olurdu.

"Rowan, yapabilseydim dönüşüp sana katılırdım, ama yapamam. Moonblessed sürüsünün alfa çifti, bir gün dolunayda dönüşebileceğimi düşünüyor, ama..." Omuz silktim. "Şimdiye kadar olmadı."

Luka'nın bir sonraki dolunayın yaklaştığını söylediğini hatırladım, ama umutlanmaya cesaret edemedim. Onca yıldır hayal kırıklığına uğradıktan sonra olmazdı. Rowan buna karşılık yine havladı, sonra kayaların arasında koşmaya başladı.

Bir an için yine vahşi doğada yalnız kaldım. Titredim, sonra onu takip etmek için kayaya doğru koştum.

Beni bir ağaçların etrafından dolaştırdı ve diğer tarafta bir çalıya burnunu soktu. İlk bakışta, çiğ olarak yenilemeyen mürver meyvesi olduğunu düşündüm.

Rowan açıkça benim yememi istiyordu, çünkü tereddüt ettiğimde, Ironwood'da yaptığı gibi arkamdan koşup burnuyla beni onlara doğru itti.

"Tamam, tamam, anladım," diye mırıldandım.

Daha yakından baktığımda, bunlar mürver meyveleri gibi büyük salkımlar halinde yetişmiyordu. Yaklaştıkça, yaban mersini gibi görünen meyveleri tanıdım.

"Huckleberries!"

Kurt, çalıların arasından ilk meyveyi kopardığımda dikkatle izledi. Biraz ekşiydi ama Rowan haklıydı. Gücümü korumak için yemeliydim. Bu rakımda, bazı meyveler mevsim sonuna kadar tadı güzeldi.

Kahvaltıyı Ironwood'da yapmıştım, ama olanlardan sonra çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Luka beni zindanlara götürmüş, kirli duvara itmiş ve neredeyse bana tecavüz edecekti. Elimi yüzüme götürdüm, pençesinin beni kestiğini hatırladım. Neredeyse olanları düşünmek beni kirli ve iğrenç hissettirdi, titredim.

"Rowan... Temizlenmek istiyorum. Beni bu meyvelerin yanına sen getirdin, burayı iyi biliyorsundur. Banyo yapabileceğim bir yer biliyor musun? Üzerimdeki kanı yıkamak istiyorum."

Kendimi işaret ederek, beyaz elbisemi lekeleyen kahverengi lekeyi gösterdim. Hiçbiri benim değildi — hepsi Rowan'ın üstünde sürerken bulaşmıştı, sanki Ironwood kurtlarının kanında yıkanmış gibiydi. Bir çilek daha ağzıma atarken ona baktım.

Rowan başka yere bakarak havayı kokladı ve etrafımızdaki vahşi doğayı taradı. Su mu arıyordu? Yoksa beni görmezden mi geliyordu?

Tekrar denedim. "Hâlâ Ironwood'un kokusu tenimde. Luka'nın kokusundan kurtulmak istiyorum."

Düşük bir hırıltı çıkardı.

Kafamın içinde tek başına konuşuyormuşum gibi hissederek başımı salladım. "Evet, beni esir alan Ironwood sürüsünün alfa kurdu."

Çilekleri yedikten sonra Rowan beni bir nehre götürdü. Nehrin bu kısmı, dik bir dağ zirvesinin eteklerindeki devasa kayalıkların etrafında kıvrılıyordu. Bazı kısımları hızla akıyordu, ancak kayalıkların etrafında su girdaplar oluşturarak, koruyucu söğüt ağaçlarından çok uzak olmayan güvenli bir banyo yeri yaratıyordu.

Önümdeki güzel manzarayı içime çekerken, derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi ferah ve nemli hava doldurdu. Burası çok güzel kokuyordu, çam ve çok hafif bir narenciye kokusu karışımı. Etrafıma bakındığımda, nehrin kenarında büyüyen dayanıklı sarı çiçekleri gördüm, Ekim ayında bile çiçek açmışlardı, sanki kışın onları kovmaya cesaret edemeyeceğini gösterircesine.

Rowan düşük bir homurtu çıkardı ve sırt çantasının altından başını çıkardı. Çantayı kayalık zeminde bana doğru itti.

"Çantaya bakmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Kısa, kurt gibi bir baş sallamayla onayladı ve geri çekildi. Devasa kurtun önünde diz çökmek beni korkuttu, bu yüzden çantayı kapıp içindekileri karıştırmaya başladım.

İçinde benden çok daha uzun ve iri bir adam için yapılmış bir çift kot pantolon buldum. Nedense düğmeli gömlek beni şaşırttı. Rowan'ın neye benzediğini hayal edemiyordum, ama onun kıyafetlerinin arasında düğmeli bir gömlek olmasını beklemiyordum. Çantanın dibine ağır bir sabun düştü ve onun benim bulmamı istediği şeyin bu olduğunu anladım.

"Sabun! Teşekkürler, Rowan." Kurt'a gülümsedim ve yine dönüşünce nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım.

Bir homurtu çıkardı ve burnuyla beni nehre doğru itti. Bakarken yakalandığımı fark edip kıkırdadım ve nehir kenarındaki kayalara doğru yürüdüm. İyi bir yer bulup ayakkabılarımı çıkardım, sonra Rowan'a baktım. Altın rengi gözleri benden ayrılmıyordu ve aniden kendimi utangaç hissettim.

Dönüşüm geçirenler arasında çıplaklık normaldir, dedim kendime, ama bugün olan onca şeyden sonra, teknik olarak henüz tanışmadığım bir erkeğin önünde soyunmak istemiyordum.

"Arkanı dönebilir misin?" diye sordum.

Rowan bir kez daha homurdandıktan sonra diğer yöne döndü ve benim insan edaklarımdan sabırsızlandığını hissettim.

Ironwood'un verdiği elbiseyi aceleyle çıkardım ve su kenarına koştum. Elbiseyi yıkamayı dūřundūm, ama yıkarsam giyecek ıslak giysilerim kalmazdı. Kan lekeleri kurumuştu, bu yüzden onları bırakmaya karar verdim.

Ekim suyu buz gibiydi, bu yüzden ayak bileklerimden daha fazla suya girmedim. Kaya kenarından kendime su sıçrattım ve sabunu köpürene kadar ovuşturdum. Birkaç saniye içinde ayak parmaklarım uyuştu.

Sabun çok güzel kokuyordu, Rowan'ın am ve sedir kokusunu hatırlatan erkeksi bir koku. Omzuma baktığımda, kurt yine bana bakıyordu. Kendimi utangaç hissetmemeye çalışarak sırtımı döndüm ama başaramadım. Uzun saçlarımı göğüslerimin önüne çektim ve keşke kıcıımı da örtecek kadar uzun olsaydı diye dūřundūm.

Sürü bağı sayesinde, Gage ne olup bittiğini kesinlikle bilemese de, sanki beni sakinleştirmek istercesine, içimi sıcaklık ve güvenlik duygusu kapladı. Yoksa biliyor muydu? Sürü alfa olarak, o bizi sürü bağı sayesinde bizim onu hissettiğimizden daha fazla hissedebiliyordu ve eş bağı daha da güçlü olmalıydı.

Gage hem bana hem de Rowan'a bağlı olduğu için, belki *de* birlikte olduğumuzu biliyordu. Ve eş bağı, ıplaklığımı hissetmesini sağlıyordu. Erkek kurtlar eşlerini ısırır ama onların kendilerini ısırmasına izin vermezlerdi, değil mi? Böylece onları aldatırken yakalayabilirlerdi.

Gage'in güven verici sözleri bu sefer daha da güçlü geldi ve bu hissin fiziksel bir his olduğuna yemin ederdim, Ekim havasında soğuk tenimi ısıtıyordu. Dikkatimin dağılmasının aptalca olduğunu fark ederek titredim. Sabunu duruladım ve kurumasın diye küçük, pürüzsüz bir nehir taşının üzerine koydum. O zaman havlunun olmadığını fark ettim.

Arkamda taşların ıtırdamasını duyduğumda, dönüp Rowan'ın yine sırt çantasını bana doğru uzattığını gördüm. Sırt çantasında havlu olduğunu fark etmemiştim, ama sudan çıktıktan sonra emin olmak için çantanın içini bir kez daha yokladım. Hayır, sadece giysiler vardı.

Sonra aklıma geldi. "Kullanmadığın için kıyafetlerinle kurulamamı istiyorsun."

O da kıkırdadı ve yine o kısa baş sallamasıyla cevap verdi.

"Ama eninde sonunda geri dönüş yapman gerekecek, değil mi?" diye sordum.

Nefes alırken yanları genişledi, sonra uzun bir nefes verdi. Benden birkaç adım uzaklıkta suya doğru yürüdü. Devasa kurt

sanki yaz gibiydi, yüzerek ve kanı yıkamak için kafasını suya daldırarak.

Yakında geri dönüşecek gibi görünmüyordu. Beyaz düğmeli gömleği ile kirli, kanlı elbisem arasında bakışlarımı gezdirdim. Tabii ki Luka bana ince ve narin bir şey giydirmişti — istediği uysal ve itaatkar eşe yakışır bir şey. Rowan'ın gömleği daha kalın değildi, ama elbiseden daha fazla örtüyordu.

Onun kıyafetlerini alırken, kot pantolonunun cebinden bir telefon sling çantanın dibine düştü. Kurulanıp giyindikten sonra, umarım onu kullanarak diğerlerini arayabilirim.

Rowan meşgulken, elbisenin en temiz kısımlarıyla üst kısmımı kuruladım. Sonra kot pantolonunu bacaklarımdan aşağı çekerek kuruttum, sert kumaş beklediğimden daha fazla su emdi. Bu sırada uzun saçlarımı göğüslerimin üzerine çekerek Gage'in ısırık izini ve köprücük kemiğimin altındaki runeyi sakladım.

Rowan'ın sudan çıktığını duydum. Ben kurulamaya devam ederken benden uzaklaştı, sonra bir köpek gibi ceketini sallayarak suyu etrafa sıçrattı. Birkaç damla bana ulaşınca ona ters ters baktım ve cildimi kot pantolonuyla biraz daha kurulamak zorunda kaldım. En azından beni sıırılsıklam etmemişti.

Rowan güldü ve tekrar tüm dikkatini bana verdi. Soğuk sudan cildim zaten kızarmıştı, ama onun gömleğini almak için eğildiğimde daha da kızardım.

"Sen kullanmayacağın belli, ben giyeceğim," dedim. Bana yine kurt gibi başını salladı ve izlemeye başladı.

Başımı kaldırdığımda, altın rengi gözlerinin saçlarımdan arasından görünen Gage'in ısırık izine takıldığını fark ettim. Tamamen ortada duruyordum, ama devasa kurt başını pençelerinin üzerine koymuş, bana ilgisiz görünüyordu. Bunun için sevinmeli miyim, üzölmeli miyim, emin değildim.

Nemli cildim kollarımı kollara sokmamı zorlaştırdı ama başardım. Tahmin ettiğim gibi, gömlek neredeyse dizlerime kadar indi ve düğmelerini iliklemeye başladım. Rowan iri bir adam olmalı. Saçımı kurutmaya çalışırken, devasa kurt dört ayağına birden atladı. Öyle yüksek sesle kükredi ki, daha çok bir kükremeye benziyordu.

Şaşkınlıkla ondan uzaklaştım, ellerim hala gömleğin düğmelerindeydi, ama çabucak onun bana havlamadığını anladım. Rowan'ın baktığı yöne gözlerimi kısarak baktım ve bir hareket gördüm.

Ormanın gölgelerinden hırlayan bir kurt çıktı ve geldiğimiz yolu keserek geri dönüşümüzü engelledi. Tanımadığım gri kurt bize doğru yaklaşıyordu, büyüklüğü onun alfa olduğunu gösteriyordu. Gözleri bana dikilmiş, teslim olmamı bekliyordu.

Bölüm 8

Freya

Rowan anında öne atılarak beni ve saldırgan kurtun arasına girdi. Diğer alfa geri çekilmeliydi, Rowan ona göre çok daha büyüktü. Ama yine de bir adım daha ileri atarak hırladı.

Bunun üzerine Rowan da haydut kurda yaklaştı, kavga çıkarsa geri çekilmeyeceğini gösterdi. İçimdeki kurt, Rowan'ın bir kez daha bizim için savaştığını görmekten heyecanlanarak öne doğru eğildi.

Ve o anda Rowan'ın daha ne kadar dayanabileceğini merak ettim. Uzun bir günün ve büyük kurtun sırtında saatler gibi geçen yolculuğun ardından kemiklerim ağrıyordu. Ama Rowan sayısız kurtla savaşmış ve sonra beni sırtında tam hızda taşımıştı. Daha ne kadar dayanabilirdi?

Rowan için endişelenerek su kenarına doğru geri çekildim. Sanki görmediğim bir işaretle, iki kurt aniden birbirlerine saldırdı ve vahşi bir öfkeyle çarpıştı. Hırlamaları ve homurtuları insan tarafımı korkuyla geri çekilmeye zorladı... ama kurt tarafımı heyecanla çılgına çevirdi — kaçma ya da savaşma içgüdüsünün her iki tarafı da aynı anda tetiklendi.

Rowan, Ironwood kurtlarıyla savaşırken olduğundan daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyordu ve daha küçük olan alfa daha çevikti. Rowan'ın saldırılarından kaçarak, onu kuşatmak için etrafında dönüp duruyordu. Gri kurt, Rowan'ı boğazından yakalamak için bir fırsat görerek üzerine atıldı. Son anda Rowan yana kaçtı, ama haydutun ivmesi onu geçip beni neredeyse yakaladı. Çenesi bileğime yaklaşırken çılgılık atmaktan kendimi alamadım.

Rowan'ın dişleri, haydutun arka bacağını ezdi. Gri kurt acı içinde uludu ve tehdide karşı dönerek savruldu. Kuyruğu beni o kadar sert vurdu ki dengemi kaybettim ve ellerimi ve dizlerimi sıyrarak kayalık zeminde ayağa kalkmaya çalıştım.

Serseri alfa beni istiyordu ve istediğini elde etmek için bana zarar vermesi umurunda değildi. Rowan'ın çeneleri diğer kurdun boğazını kapattığını görmek için ayağa kalktığımda gözlerim yaşlarla doldu. Isırdığı anda kan fişkırdı ve ben sıçrayan kanı zar zor kaçırdım. Vahşi bir hırıltıyla Rowan başını salladı ve serseri hareketsiz kaldı.

İçimdeki kurt çıldırdı. Uludu, sesi zihnimde sevinç ve zaferle yankılandı. Karanlık kurt, hiç kimsenin yapmadığı gibi benimkine seslendi.

Rowan geri adım attı, nefesini alırken yanları inip kalkıyordu ve son avına bakıyordu. Sonra altın rengi gözleri bana döndü... ve kurt gibi vücudu titreyerek iki ayağa kalktı ve dağınık, koyu renk saçlı, uzun boylu, güçlü yapılı bir adama dönüştü. Dönüşmesine rağmen gözleri vahşi altın rengine kalmıştı, bu haliyle de hiç korkutucu görünmüyordu. Ten rengi Flint'inkinden daha açık, Gage ve Heath'inkinden daha koyuydu ve ikisi kadar kaslıydı.

Zarif adımlarıyla aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken, her şeyi bir avcı olduğunu haykırıyordu. Bu alfa erkeği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama etrafını tehlikeli bir aura sarmıştı. Tüm duyularım ona odaklanmıştı, tüm vücudum yüksek alarmda, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Kendimi, kurtun dikkatini üzerine çeken tavşan gibi hissediyordum.

Benden farklı olarak, Rowan çıplaklık konusunda utanç duymuyordu, çıplak vücudu gururla sergileniyordu, güçlü kasları üzerinde gergin bir deri vardı. Yaklaştıkça, iki önemli ayrıntı dikkatimi çekti.

İlki, vücudunun sağ tarafının tamamının korkunç şekilde yanmış olmasıydı. Kalça kemiğinden başlayan, kaslı karın kaslarını ve göğsünün bir kısmını kaplayan, ateşin yaptığı gibi yüzüne sıçramış gibi görünen, çok pürüzsüz, pembe bir deri vardı. Bir kaşının kenarı aniden kesilmişti ve ateş gözünü kıl payı ıskalamış gibi görünüyordu. Çenesindeki koyu sakal da sağ tarafında düzensiz bir şekilde uzamıştı. Bir parçam ne olduğunu sormak istedi, ama başka bir şey dikkatimi dağıttı...

Çıplaklığı ortaya çıkardığı ikinci şey, kavganın onda sadece kan dökme arzusundan daha fazlasını uyandırdığıydı ve karanlık kılların arasından zorlukla ortaya çıkan devasa ereksiyondan gözlerimi zorlukla ayırdım.

Kavgalar alfa erkeklerin kanını kaynatırdı ve Rowan da açıkça bir istisna değildi. Onun da diğer alfaları kadar iyi donanımlı olduğunu anlayacak kadar iyi bakabilmişim. Rowan bana uzanırken, ani bir fantezi duyularımı ele geçirdi.

Çılgın bir an için, beni hemen alıp ne yapacağını hayal ettim.

Orada, nehir kıyısında. Kurtum bu fikri kesinlikle onayladı. Yeni eşimin beni koruduğu, benim için vahşileştiği ve şimdi rüyamdaki karanlık kurt gibi saf, hayvani bir arzuyla beni sikmeye hazır olduğu düşüncesi beni heyecanlandırdı.

"Sana zarar verdi mi?" Rowan'ın sert sesi beni şaşırttı. Nadiren konuşuyormuş gibi, paslanmış bir sesiydi.

Avuçlarımı kaldırdım ve küçük çakıl taşlarının yırtık derime batışını fark ettim. Rowan'ın büyük, koyu renkli elleri solgun bileklerimi kavradı, ellerim onun yanında minicik görünüyordu. Dokunuşuyla derim anında ısındı ve nemli halim, bacaklarımın arasında saf, ateşli bir arzuya dönüştü.

Burun delikleri genişledi ve ben onunla göz göze geldim, ona olan arzumdan vazgeçmeyi reddederek. Kurtum ne istediğini biliyordu.

Eş, dedi bana.

O geri çekildi, sol tarafını bana yaklaştırdı, sanki yanığını benden saklamaya çalışır gibi. Göğsümün arkasında empati yükseldi, çünkü o duyguyu çok iyi biliyordum. Ama Heath ve diğerleri, yara izlerim hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamışlardı, bunların saklamam gereken şeyler olmadığını hatırlatmışlardı. Neden Rowan için de aynısını yapmamışlardı?

Gözlerimi onun gözlerine dikip, yanıklarının benim için önemli olmadığını anlamasını istedim. Onu rahatsız ediyorsa, yanıklarına bakmayacaktım bile. Göz bebekleri genişledi, altın rengi irisleri etrafında daireler çizdi, sanki kurdu yüzeyde kalmış gibiydi. Bakışlarım onun dolgun dudaklarına düştüğünde, o da aynısını yaptı ve sonra vücudumu taradı.

Yaralanmadığımı gördüğünde benden uzaklaştı, sanki bana dokunmayı bırakmak istemiyormuş gibi, uzaklaşırken bile bileğimden birini bırakmadı. Sol tarafı hala bana dönükken, altın rengi gözleri vücudumun hatlarını izledi.

Giysilerimi giydikten sonra saçımı kurutmayı planlıyordum, ama haydutun ani gelişi dikkatimi dağıtmıştı. Islak saçlarımın beyaz gömleğimi ıslattığını ve gömleğin vücuduma yapıştığını ancak şimdi fark ettim.

"Nehirde ellerini yıka," diye emretti Rowan, ama her zamanki gibi alfa gücü üzerimde hiçbir etki yaratmadı.

Gözleri kısıldı ve sanki iradesinin gücüyle beni itaat etmeye zorlayabilecekmiş gibi bileğimi sıktı. O da Gage gibi miydi? İtaat edilmeyi seviyor muydu?

"Evet, alfa," dedim ve emrini yerine getirmek için dönerek bakışlarımı indirdim.

Beni bıraktı, dokunuşunun yokluğunda cildim soğuktu. Gözümün ucuyla, benden büyük bir adım geri atarken titrediğini gördüm.

Reddedilmenin acısı göğsümde yanarken, nehir kenarına diz çöküp incinmiş avuçlarımı çakıl taşlarından yıkarken yanaklarıma kadar yayıldı. Rowan benim acıma tepki göstermiş, incinmediğimden emin olmak istemişti. Ama omzuma baktığımda, aramıza ne kadar mesafe koyduğunu fark ettim. Yüzü, haydut alfanın geldiği ormana dönüktü, yumruklarını bir an için sıkıp açtı.

Sonra öldürdüğü kurtun cesedinin üzerine eğildi ve sırt çantasını aradı. Kalkıp ellerimi ovuşturarak kurutmaya çalıştım. Parmaklarım soğuk sudan uyuşmuştu.

İnsanlara göre soğuğa daha dayanıklı bir kurt dönüşümcü olmasaydım, şu anda botlarımın içinde titriyor olurdum. Yine de, sıcak bir battaniye ve önünde kıvrılabileceğim bir şömine olmasını dilerdim, ama bu bir zorunluluk değildi.

Rowan'ın kaslı vücudunu, çömeliş düşmanın sırt çantasını karıştırırken izlemekten kendimi alamadım. Elleri sırt çantasının içindeki eşyaları karıştırırken pazı kaslarının dalgalanması ağzımın suyunu akıtıyordu. Neredeyse kesici dişlerimin uzadığını hissedebiliyordum.

Isır, diye kükredi kurtum. Sahip çık.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Flint, kurtum ortaya çıktığında birden fazla eş talep edeceğini düşünmüştü. Ama Gage beni ısırıp, şimdi köprücük kemiğimin altında bulunan aynı cadı işaretini aldığından beri, bu fikre olan inancımı kaybetmiştim. Sonuçta, Flint ve Heath ile birlikte olduktan sonra benim işaretim ortaya çıkmamıştı.

Yine de kurtumun sesi tamamen kendinden emin geliyordu. Rowan'ı istiyordu ve şimdiye kadar bana soğuk davranmasına rağmen onu zaten kendine ait sayıyordu. Rowan, Howling Echo kurtlarının geri kalanı gibi benden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Rowan'ın, Flint ve Heath'in bir zamanlar olduğu gibi başka bir sürüde sevgilisi mi vardı?

Bu düşünce anında tüylerimi diken diken etti, kurt içimde sinirle kükredi. Özgürlüğüne kavradığı anda çılgına dönecek kafese kapatılmış bir avcı gibi ileri geri dolaşıyordu.

Rowan çömeliş pozisyonundan kalktı ve haydutun sırt çantasından aldığı her şeyi kendi çantasına ekledi. Sonra çantayı çıplak göğsünün üzerine indirdi

. O hareket edip beni düşüncelerimle yalnız bırakmadan önce, ona doğru bir adım attım.

Kaçmak üzere olan vahşi bir hayvan gibi donakaldı, yine benden uzaklaşarak sağ tarafını olabildiğince sakladı. Ona doğru elimi uzattım ve tuhaf bir anda, ormanda onu gördüğüm rüyayı hatırladım. Rüyada beni kurt kılığında kovalıyordu ama onu sakinleştiren bendim ve "Benimle güvendesin" demiştim.

Bu sözler dudaklarımdan çıktı ama sesli olarak söylemedim. O bir alfa idi ve bunu kesinlikle yanlış anlayacaktı. Rowan'ı tanımak, vahşi bir hayvanı bana güvenmesi için ikna etmeye çalışmak gibi zorlu bir görev olacağını hissettim.

Onun yerine, "Geceyi geçirebileceğimiz bir yer biliyor musun? Bir köy var mı?" diye sordum.

"Çok tehlikeli." Ani sözleri beni susturdu. "Seni burada güvende tutarım."

Sol tarafı hala bana dönükken, altın rengi gözleri beni baştan aşağı süzdü, onun çıplaklığı karşısında tamamen giyinik olmama rağmen kendimi çıplak gibi hissettim.

"Ama sen şekil değiştiremezsin," diye kendi kendine mırıldandı. Başımı salladım. "Ateş yakabilir miyiz?"

Bu fikir ona acı vermiş gibi irkildi. Rowan'da farklı bir şey vardı, insan doğasından çok hayvan doğasına daha uygun bir şey. Ve o hayvan, ilk görüldüğü kadar vahşi değildi.

"Beni takip et," dedi, sesi boğuklaşarak dört ayak üstüne çöktü ve siyah kürkü, o güzel bronz tenini anında kapladı.

Omzuna askılı çantasını attı ve arkasını dönmeden uzaklaştı.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim, kurt formuna geri döndüğü için artık ondan başka bir şey öğrenemeyeceğimi biliyordum. Tek yapabileceğim, onun istediği gibi onu takip etmektir. Bu durumdan her zamankinden daha fazla hayal kırıklığına uğramış hissederek, alfa kurtların her zaman itaat edilmesini beklemelerine söylenerek kendi kendime mırıldandım.

Kurt formunda, iki ayaklı formunda olduğu gibi yanık izleri olmaması ilginçti. Ona olanlar, insan formundayken olmuş olmalıydı. Bu yüzden mi dönüşmüştü? Yara izlerini saklamak için mi?

Arkadaşımın arkasında yürümek yerine, onun yanında yürümekte kararlıydım. Ancak ona her yaklaştığımda, Rowan hızını artırıyordu. Büyük, tüylü vücudu, beni yavaşlatmak için çalıların arasına girmeye zorlayan çalılar arasından kolayca geçiyordu.

parçalanmamak ya da giysilerimin takılmaması için yavaşlamak zorunda kalıyordum.

Bazen çok önde kaldığında, karanlık kurt durup omzunun üzerinden sanki "*Gelmiyor musun, yavaş insan?*" der gibi bakardı.

Bu tekrar olunca, sinirlenerek homurdandım. "Bak, yapabilirsem dönuşürdüm, tamam mı? Herkes dönüşemeyen bir melez olduğum için bana hep aşağıdan baktı. Zaten kendimi yeterince zavallı hissederken, senin de beni daha da aşağılamana gerek yok. Bunların hiçbirini ben istemedim."

Nedense ona meydan okuyup duygularımı açığa vurarak onu kızdırabileceğimi ummuştum. Nitekim, dönüşmeye başladı ve ben nefesimi tuttum, bir alfa ile bu şekilde konuşarak şansımı zorladığımdan endişelendim.

Ama düşüncelerim kısa sürede başka yöne kayd, ağzım kurudu ve bakışlarım onun heykel gibi sırtını yuttu. O bana bakmadan, gözlerimi çıplak ayaklarından güçlü baldırlarına ve sıkı kalçalarına kaydırdım.

Kot pantolonunu sırt çantasından çıkarmak için durdu ve ıslak kotun durumuna bakıp iç geçirdiğinde içim cız etti. Kotunu silkeledi ve siyah botlarını giymeden önce vahşice pantolonunu giydi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve bana doğru bir adım attı, ama sanki kendini tutmuş gibi yarı yolda durdu. Başını salladı ve bana bakmadı, sert sesi sözlerine rağmen beni pek rahatlatmadı.

"Senin suçun değil. Onları kurulanmak için kullanmanı istedim. Ben sadece... Genelde bu şekilde kalmam."

Sonra gittiğimiz yöne doğru döndü. Bana bakarken, sarı gözleri karanlık ormanda adeta parlıyordu. Başını gittiğimiz yöne doğru eğdi.

Bu sefer, ona yetiştiğimde, önüme geçmeye çalışmadı. Yolda benim için dalları geri çekerek, onun yanında yürümemi kolaylaştırdı.

"Yani, genellikle kurt formunu mu tercih ediyorsun?" Aramızdaki sessizliği bozdum.

Altın rengi gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra bana başka bir dal tutmak için döndü.

"Kurt olarak daha hızlıyım, duyularım daha keskin,

"Biliyorum," diye mırıldandım, sonra bir alfa'yı kesmenin aptalca olduğunu fark ederek başımı eğdim. "Üzgünüm."

Bunu hoş karşılamadılar. Ironwood'da bir ömür boyu öğrendiğim tüm hayatta kalma içgüdülerim nasıl bu kadar çabuk kaybolmuştu?

Ama sonra Luka'ya karşı durup, onun ve eski sürü arkadaşlarının yaptıkları her şeyi yüzüne söylemenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Yeni sürüm bana güç vermiş, kendimi daha güçlü hissetmemi sağlamıştı. Belki de başından beri güçlüydüm, sadece bunu kendim görmem gerekiyordu.

"Öyle demek istemedim..." Rowan iç geçirdi. "Sürü bağı sayesinde kurt formunda iletişim kurmak daha kolay."

Bu sözler kalbimi hızla çarptırdı. "Diğerlerinden haber aldın mı? Onlar iyi mi?"

Kafasını salladı. "Konuşmak için çok uzaktayız, ama Flint ve Heath güçlüdür. Hayatta kalacaklardır."

"*Hayatta kalacaklarını* biliyorum," diye homurdandım, içimdeki kurt koruyucu bir şekilde yükseldi. "Ama benim çektiğim acıları çekmelerini istemiyorum."

Rowan hırladı ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim. Anında sakinleşti ve büyük ellerini bana doğru uzattı, avuçları açıktı.

"O... Ben... Ben..." Böylesine iri ve heybetli bir adamın bu kadar dengesiz görünmesi çok garipti. Sonra ellerini yanlarına sıkıştırarak geri adım attı. "Hepsini öldürmek istedim ve sen bunu yapmamı istetiyorsun."

"İnan bana, anlıyorum." Flint ve Heath yeniden yakalanmışlarsa, onlara cehennemi yaşatmışlardır umarım.

Yürümeye devam ettim ve Rowan yanıma geldi, başını sağa sola çeviriyor, vücudu gergin ve tetikteydi. Nedense, bu iri, sert görünümlü alfa erkeği rahatlatma ihtiyacı hissettim, ama nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Konuşmamızı şekil değiştirme konusuna getirmeye karar verdim.

"Sizinle sürü bağıyla iletişim kurabilmek ve normal bir kurt dönüşen gibi sürü koşularına katılabilmek isterdim."

"Hiç dönüşmedin mi? Uykunda bile mi?" Şaşkın görünüyordu.

Başımı salladım. "Diğerleri umutlu, ama..." Omuz silktim. "Ay'ın kutsadığı sürü alfa, yirmi beşinci doğum gününden sonraki ilk dolunayda dönüşmeyen birini tanıdığını söylemişti." Ona baktım. "Bu kadar geç dönüşen bir kurt dönüşenle tanıştın mı hiç?"

O da başını salladı ve omuzlarım düştüğünde hemen ekledi, "Ama... Howling Echo dışında pek çok dönüşen tanımadım."

Aniden, Rowan hakkında ve sürüye nasıl katıldığı hakkında her şeyi bilmek istedim. Diğer üçünden çok farklı görünüyordu — Gage ile nasıl iletişim kurduklarını hayal bile edemiyordum. Ama onun hakkında daha fazla soru sormak için ağzımı açtığımda, Rowan eğilip yere düşen birkaç çubuğu aldı.

"Dönüşemiyorsan... sana ateş yakayım."

Sözlerinde bir parça teslimiyet vardı, ama aynı zamanda... kararlılık mı? Belki de sık sık kurt formunda kalmasının bir başka nedeni de buydu — ateş yakıp ısınmaya gerek kalmadan soğuğu daha kolay atlatabilirdi.

Bana yardım etmek için rahatlık alanının dışına çıkmıştı ve bu beni çok mutlu etti. Kollarındaki demete bir çubuk daha eklerken onu izledim ve bu manzaradan keyif aldım. Yanındaki çubuğu almak için eğilip bükülürken sırt kasları dalgalandı. Çubuk demetini sert göğüs kaslarına dayarken pazı kasları şişti. Eğildiğinde dağınık saçları gözlerine düşüyordu.

Gözlerimi isteksizce ondan ayırıp, paket arkadaşşıma yardım etmeye başladım. Belki de onun vahşi tarafını evcilleştirmek için henüz umut vardı.

Bölüm 9

Rowan

Kurt formunda olabileceğim halde, iki ayaklı insan formunda ormanda yürümek bana yanlış geliyordu. Kurt formunda, Freya'yı daha iyi koruyabilir ve sürü arkadaşlarımız bize ulaşırsa iletişimde kalabilirdim.

Ama ona ateş yakmak için ellerime ihtiyacım vardı. Bu, konumumuzu ele verebilirdi, ama bunun için ortaya çıkabilecek her türlü tehdidi hallederdim. Montana'nın soğuk gecesinde hayatta kalmak istiyorsa, sıcaklığa ihtiyacı olacaktı.

Sonra minnetle kurt formuma geri dönecektim. Az önce yaşadığımız gibi garip konuşmalardan kaçınmak için bu çok kullanışlıydı. Refleks olarak çıkardığım hırıltı onu korkutmuştu ve bunun için kendimden anında nefret etmiştim. Onu korkutan şeyin, yani benim, yanından uzaklaşması için dönüşüp kaçmak istedim.

Yine de, hırlayan bir alfa kurtun etrafındaki korkusuna rağmen, bana konuşmaya devam etti. "Çantanda bir telefon gördüm," dedi Freya. "O haydut kurt yüzünden tamamen unutmuştum, ama Gage'i aradın mı? Ya da diğerlerini?"

Her zamanki gibi insan teknolojisini unuttuğumu fark ederek homurdandım. Yakacak odunları bir koluma alıp, diğer kolumla çantamı karıştırmaya başladım.

İçinde Gage'in bana verdiği küçük telefonu buldum ve açtım. Herhangi bir teknolojiye sahip olmak bana yabancı geliyordu. Telefonu gerçekten bakmayı hatırlamak bile zordu.

Her zamanki gibi onu ihmal etmiştim — varlığını sık sık unutuyordum — ve bu yüzden sürümden birkaç mesaj buldum. Diğerlerinden gelen tüm cevapsız aramalar midemi bulandırdı. Zaman damgalarına bakarak, Heath'in son mesajının onları hapishanede bulmamdan birkaç saat önce gönderildiğini anladım.

Onlar beni bekliyorlardı, fark ettim. Ve ben cevap vermediğimde...

"Siktir," diye
homurdandım. "Ne?"
diye sordu Freya.

"Kaçırdığım tüm mesajlar," diye mırıldandım, onların yakalanmasının sebebinin ben olduğumu itiraf etmek istemiyordum. Belki onlara cevap versem, uçümüz önceden daha iyi bir strateji geliştirebilirdik. Bunun yerine, her zamanki gibi kurt formunda kalmış, mesajlarından habersizdim. Ve onları sürü bağıyla hissedebilecek kadar yaklaştığımda, çoktan içeri girip yakalanmışlardı.

Gage'in mesajları, benim telefonumu neredeyse hiç kontrol etmediğimi hesaba katmıştı.

Gage:
Hatırladığın anda bana mesaj at ve Freya'nın güvende olduğunu söyle.

Emri başka bir sonuca yer bırakmıyordu. Neyse ki Freya güvendeydi. Ama bildiğim kadarıyla, tam bir durum raporuna ihtiyacı vardı.

Rowan:

Freya benimle birlikte vahşi doğada güvende. Geceyi eski barakada geçireceğiz ve talimatlarınızı bekleyeceğiz. Ironwood, Flint ve Heath'i geri almış olabilir. Freya'yı koruyacağım.

Gage'in cevabı birkaç dakika sonra geldi, sanki telefonu elinde tutuyormuş gibi.

Gage:
Neredeydiniz? Kavganızı hissettim ama kimse aramadı. Hâlâ cevap vermiyorlar. Freya'yı güvende tutun. Onları kurtaracağım. Sonra buluşuruz.

Onu Gage'e geri verip görevime devam etme düşüncesi içimde garip bir batma hissi yarattı. Telefonu sırt çantama geri attım ve Freya'nın bekleyen bakışlarının üzerimde ağır bir şekilde durduğunu hissettim.

"Gage, diğerlerinin cevap vermedikleri için yeniden yakalanmaları gerektiğini söylüyor. Onları oradan çıkaracak."

Freya uzun bir nefes verdi. Sonra çömelip başka bir dal aldı ve kollarındaki yığına ekledi. Hepsini ondan alıp

ve ona kendini fazla yormamasını söylemek istedim, ama onunla olan her etkileşimim ters gidiyordu, bu yüzden bu dürtüyü bastırdım.

Bu durumun her şeyi beni sinirlendiriyordu. O banyo yaparken, ellerimle onu yıkamak, yumuşak bir havluyla kurulamak ve ona temiz, taze giysiler vermek için can atıyordum. Hiç kimseye, ne sürü arkadaşlarıma, ne de geçmişteki cinsel partnerlerime karşı bu kadar güçlü bir ihtiyaç duymamıştım. Freya... kafa karıştırıcıydı.

Ve onu benim gömleğimle görmek? Neredeyse kendimi kaybedecektim. Kurtum, kokumun artık onun her yerinde olacağını bilmek hoşuna gidiyordu.

Rüyalarımındaki haliyle tamamen aynıydı, sadece şu anki yetersiz beslenmiş hali beni sinirlendiriyordu. Onu bu halde görmek, onun için avlanmak istememi sağladı. Ama benim aksime, o eti çiğ yiyemezdi. Ateşe ihtiyaç duymasının bir nedeni daha.

Ateş için kuru odun toplarken boğazımdan düşük bir homurtu çıktı. Arkamda Freya'nın da dal toplamaya başladığını duydum. Bu beni daha da sinirlendirdi. Onu sararak sıcak tutmak ve karnı patlayana kadar beslemek istiyordum, ama onun yerine ateşi daha hızlı yakabilmem için odun toplamasına yardım etmesi gerekiyordu. Keşke yanıma battaniye getirseydim.

Şimdi onun önünde yürüyor olsam da, ara sıra kokusunu almaya devam ediyordum... Artık elma turtası ve sabunumun ve gömleğimin kokusuyla karışmıştı. Kurtum, sırt çantasını ona doğru ittiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu — eşine özen gösteriyor, onu rahat ettiriyordu... ve onu kendi kokusuyla işaretliyordu. Kurtum, onun istediği gibi onu ısırp işaretlemeyeceğimi biliyordu. Bu yüzden onu bir insan gibi işaretlemişti. Çok zekiydi.

İlk kez dönüşüm geçirdiğim andan itibaren, kurtum ve ben mükemmel bir uyum içindeydik. Sadece Freya, dönüşüm geçirenlerin insan ve hayvan tarafları çatıştığında yaşadıkları türden bir ızdırap yaşıyordu bana. Ama bu durumda, kurtumdan daha iyi biliyordum ve onun geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmamasını sağlamalıyım.

Onun önünde ilk kez dönüşüm geçirdiğimde, gözlerinin yanıklarımın üzerinde durduğunu görmüştüm. Bana ne olduğunu hayal ederken gözlerindeki üzüntüyü görmekten nefret ediyordum. Alfa dönüşümcülerin bile iyileştiremeyeceği kadar kötü bir şeydi. Freya banyo yaparken yara izlerini görmüştüm, ama tecrübelerime göre bu, benimkini kabul etme olasılığını artırmazdı.

Heath, Howling Echo'daki bir işin ardından birkaç kez beni insan formuna geçip onunla bir bara gitmeye ikna etmişti. O iyi bir hikaye anlatıcısıydı ve bazen Heath'e duyulan kahramanlık hayranlığı bana da sığıyordu.

Ama hiçbir kadın benim gibi yaralı bir kurdu kasten takip etmezdi. Bana bir bakışta, benim kadar kötü yaraları olan sessiz bir yalnız adamın sorun çıkaracağını anlardı. Ya da sorun çıkarmazsa bile, bir gece için bile olsa riske atılamayacak kadar yaralı olduğunu anlardı.

Yalnızlığımı terk edilmiş olsaydım, muhtemelen hakkımdaki bu önyargıları aşip birini bana bir şans vermeye ikna etmeye çalışmazdım, ama Heath ısrar etti... defalarca. Heath'in bunun için kullandığı kelimeyi hiç hatırlamıyorum — kuşlarla mı ilgiliydi? Ya da kanatlarıyla? — ama kadın kurt şekil değiştirenlerle ilk birkaç kez yatakta bulduğumda bunun Heath'in suçu olduğunu biliyordum.

Bu kadınlar da dönüşüm geçirenler olduğu için, benim canavar tarafımdan korkmuyorlardı, ama yine de genellikle onlarda sağlıklı bir ihtiyat hissediyordum. Sonuçta, ben onlara yabancıydım, sadece geçici bir yolcuydum ve onları boyun eğmeye zorlayabilecek dominant bir alfa.

Bazen gözleri büyür ve ben soyunduğum anda odadan çıkarlar, sanki yanıklarım bulaşıcıymış gibi. Ama yatağıma gelenler... Onlara iyi davrandım ve onlar da benim hakimiyetimi, sert ve ilkel seksimi sevdiler.

Ben de öyle. Ama nedense, her seferinde tatminsiz hissederek ayrılıyordum. Çoğu, ertesi gün bana hiç ilgi göstermiyordu, sanki istediklerini almışlar ve benimle işleri bitmiş gibi. Gün ışığında yanıklarım çok belirgindi belki. Hiçbir kadın benim kadar yanık ve çirkin birini istemezdi.

Bir alfa olarak bile — ya da belki de bir alfa olduğum için — bazen o dişi kurtlar için bir eşdeğer, bir dönüşümcü değil de bir fetih gibi hissediyordum. Çünkü her zamanki gibi, ben bir yabancı olarak kalıyordum.

Kendi sürümden olan Freya için de durum farklı olmazdı.

Gage varken neden beni istesin ki? Sürü alfa onu eş olarak seçmişti, bu da onu benim için yasak bölge yapıyordu. Ama... Flint'in "*eşimiz*" dediğini ve ona öpücük verdiğini çok net hatırlıyordum.

Flint, Gage'e karşı gelmezdi. Bu beni şaşırtıyordu, ama beni ilgilendirmezdi. Flint'in düzeltilmesi gerekiyorsa, bunu sürümüzün alfa'sı hallederdi.

Bu arada, benim görevim sürü alfamın eşini korumaktı.

"Burası," dedim ona, bir zamanlar bu vahşı arazide inşa ettiğim barakaya vardığımızda.

Rüzgarı kontrol ettim ve ilk ateşi yakmaya başladım. Freya'nın da katkısı oldu, kuru odun getirdi ve ateş yandıktan sonra alevleri söndürmedi.

Yetersiz beslenmiş, zayıf ve narin görünüyordu, ama ben vahşı haldeyken Flint ve Heath'le karşı karşıya geldiğimde cesurca önüme çıkmıştı. En son ne zaman birinin kurtuma meydan okuyup paçayı kurtardığını hatırlamıyordum. Hele vahşı haldeyken.

"Başka nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, ilk alevler sunularımızı yalarken.

Ayakları titriyor olmasına rağmen yardım etmek istiyordu. Yorgundu, muhtemelen sadece fiziksel olarak değil.

"Hiçbir şey," diye düşünmeden cevap verdim. "Otur ve ateşin yanında ısın."

Bir ast kurt dönüşümcü gibi, alfa havlamam karşısında kıcının üstüne düşmedi. Bunun yerine, kaşlarını indirdi ve hareket etmeden önce bir anlığına gözlerimin içine baktı. Sonra zaman ayırıp düşmüş bir kütüğü alevlerin yakınına yuvarladı ve nemli orman zeminden uzaklaşarak üzerine oturdu. Garipti, ama bana tuhaf bir şekilde güven verici geldi.

Howling Echo'yu her zaman sevmiştim çünkü Gage, diğer birçok alfa dönüşümcü gibi hakimiyetini kötüye kullanmazdı. Sürüsünün farklı olduğunu söylemişti ve öyleydi.

Ama ateşi yakmak için eklediğim küçük dalların alevler tarafından yutulmasını izlerken, onun tamamen sessizleştiğini fark ettim. Daha önce iletişim kurabilmemiz için dönüşmemi rica etmesine rağmen bana tek kelime bile etmiyordu. Omuzları çökmüş, çenesi göğsüne gömülmüş ve uzun saçları yüzünü gizliyordu. Daha önce hiç bu kadar itaatkar görünmemişti... Bu durum bana çok yanlış geldi.

Rüyalarımda, o güçlü, kendine güvenen, yetenekli bir kurt dönüşeniydi. Freya'nın bu zayıf hali, birkaç Ironwood kurdu daha öldürmek istememe neden oldu. Özellikle de sürünün alfa kurdu Luka. Ona dokunmuştu... ve Gage bu görevi üstlenmezse, onu kendi ellerimle öldürmekten zevk alacaktım.

Gage, asla bir omega kurt almayacağımıza yemin etmişti, ama şimdi Freya bir omega gibi davranıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu.

Aniden farkına vardım. Bunu ben yapmıştım. Sert davranışlarım ve iğrenç görünüşüm onu korkutup boyun eğdirmişti, bunu Ironwood kurtları bile başaramamıştı. Bu kendimden iğrenmeme neden oldu.

Onun sessiz, hüzünlü sözleri beni olumsuz düşüncelerimden kurtardı. "Umarım Flint ve Heath iyidir."

İçimdeki kurt, açıkça üzüntü içinde olan eşini teselli etmek için gitmek isteğiyle inliyordu. Ateşe dalgın dalgın bakarken, açık ifadesi, başka hiçbir şey söylemese de iç karartıcı düşüncelerini ele veriyordu. Beni onu kollarımın arasına alıp her şeyin yoluna gireceğine söz vermem için zorluyordu.

Ama şu anda onun için bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamazdım. Gage beni Ironwood'a sızmam için gönderdi ve eşini korumama söz verdirdi. Heath ve Flint, sürümüzün alfasının emirlerini yerine getirmemize yardımcı olmak için dikkatleri dağıttı. Ben emirleri yerine getirdim. Şimdi geri kalanı Gage'e kalmıştı.

"Gage bunu sağlayacaktır," diye söz verdim.

Ateşin yanında durup Freya'nın ısınmasını izledim. Kurtumun onu rahatlatma arzusu beni neredeyse ele geçirdi, ama pes edersem ne olacağını tahmin edebiliyordum. Bu riski göze alamazdım.

İlk kızgınlık döneminde, sürü bağından akan şehvet sayesinde onu her türlü uygunsuz pozisyonda hayal etmişim. Gage beni uzaklaştırmaya çalışmıştı ama başarısız olmuştu... hem de feci şekilde. Beş gün boyunca doyumsuz bir azgınlık içinde insan formunda mahsur kalmıştım.

Artık nihayet ulaşabileceğim mesafedeyken, eskisi gibi bana yasak kalmalıydı. Aşık olan uyarılmamı gizlemek için ondan uzaklaştım. Neyim vardı benim? Gece için ateşe atmak üzere daha fazla odun toplamaya gittim, aramıza mesafe koymak için uygun bir bahane.

O Gage'in eşiydi, kendime hatırlattım. Flint'in içimde yarattığı kafa karışıklığı ne olursa olsun. Onunla tanışmadan önce onu ne kadar çok arzulamış olsam da.

Bu halimde ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum, bu yüzden aramızdaki mesafeyi daha da açtım. Arkanı dönmeden soyunmaya başladım.

Neyse ki, kurtum o zaman olduğu gibi dönüşüme direnmedi. Freya'nın şehveti sürü bağıyla tüm vücudumu sararken, beni beş gün boyunca insan formunda tutmuş ve işkence etmişti. Çiftleşme dönemi sayesinde, kaç kez orgazm olsam da tatmin olamamıştım.

Şu anda bile, kurt formumda kendimi sadece biraz daha kontrol altında hissediyordum. Ona döndüğümde, şaşırmış görünmüyordu, ama kollarını kendine daha sıkı sardığını fark ettim. Vücudundaki tüm o yara izlerinin nasıl oluştuğunu hayal ederek, yumuşak bir şekilde kükredim. Sanki darbe beklermişçesine omuzları çöktü.

Tabii ki onu korkutmuştum. İnsan olmaktan çok kurt olan bir sürü arkadaşından neden korkmasın ki? İnsan olarak bile, onunla konuşurken öfkemi zar zor kontrol edebilmişim. Gage, eşine nasıl davrandığımı öğrenince çok kızacaktı.

Ben bu iş için uygun değildim. Onu kurtaracağıma söz vermiştim, ama sonrasında ne olacağına dair bir planım yoktu. Onun da benimle birlikte dönüşeceğini ummuştum. Onunla insan olarak başa çıkmak tehlikeli geliyordu, sanki bana tamamen yabancı bir şeyin eşiğinde duruyormuşum gibi.

Hiç kimseye karşı, geçmişteki yatak arkadaşlarıma bile, bu kadar baş döndürücü bir arzu ve çocuksu bir gerginliğin karışımını hissetmemiştim. Freya dünyamı alt üst etti.

Karanlık çöktüğünde, sonunda uykuya daldı ve barakanın altında değil, kütüğün ve ateşin arasında kıvrılarak uykuya daldı. Yine de uykusunda titrediğini gördüm. İki ayaklı haliyle, kendi kürkü olmadan neredeyse çıplaktı. Özellikle de benim ince düğmeli gömleğimin içinde. Bu gömleği, kasabaya gittiğimde ve sürümünden olmayanlarla iletişim kurmak için insan formunda olmam gerektiğinde dışında nadiren giyerdim. Şimdi daha kalın bir şey getirmiş olmayı dilerdim, ama hava soğuduğunda, bununla başa çıkmak için şekil değiştirdim.

Kurtum, eşinin rahatsızlığından dolayı üzülerek ona yaklaştı. Kütüğü burnumla ondan uzaklaştırdım, sonra yanına uzandım. Kocaman, tüylü vücudum onun minik, narin bedenini gölgede bırakıyordu ve o benim kürkümüne sokuldu. Bir tarafında ateş, diğer tarafında ben varken, çabucak ısındı. Kurtum da mutluydu.

Onun benim eşimin olmadığına onu ikna edemedim. Ve burnumu dolduran kokusu sayesinde nedenini anladım. Onun sıcaklığının kokusu kesinlikle azalmıyor, artıyordu. Kokusu şimdiden çok baştan çıkarıcıydı, ama çok geçmeden vahşi doğadan yalnız kurtları ve haydutları kendine çekecekti. Eşli bir kurt olduğu için kokusu bu kadar güçlü olmamalıydı, ama belki de Gage'in yanında olmaması nedeniydi.

Hepsini öldür, diye söz verdi kurtum.

En azından bu konuda hemfikir olduk. Kimse ona zarar vermeyecekti.

Sürü alfasının eşini, diye hatırlattım ona.

Onu korumak ve rahat ettirmek istemesi doğruydu. Ama kurtumun ısrar ettiği nedenlerden dolayı değil.

En korkutucu Şey, kurtumun tekrar kontrolü ele geğirirse ona karşı koyamayacağımı bilmekti. O kadar uzun sũredir aynı fikirdeydik ki, normalde benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını ayırt etmekte zorlanırdım — Şimdi anlaŐmazlık içinde olmak rahatsız ediciydi.

Yani o Freya'yı ısırma karara verirse... kendimi durdurabilir miydim?

Onun dũnüşmemesi, kurtumun onu korumak için daha da vahŐileŐmesine neden oluyordu. Bana gũre, onun dũnüşmemesi en kũtũ lanet gibi geliyordu. Bir zamanlar eski sũrũmũn haklı olduğunu, asla dũnüşmeyeceđimi, bir utanç kaynağı olduğumu dũŐnũmũŐtũm. Bu yũzden kurtum ortaya çıktığında sevinçten uçuŐ, minnettar olmuştum

ayının çoğunu kurt formunda kalmaya razı olmuştum.

Çoğu Şekil değiştiren, ayın çoğunu insan formunda geğirir ve sadece dolunayda kurt formuna geçer. Ben ise tam tersiydim, dolunayda ve ayın geri kalanında kurt formunda kalırdım. Yeni ayın boş gũkyũzũ, her zaman kısa bir sũreliđine insan formuma dũnmem gerektiğini hatırlatırdı.

Freya gibi, dũnüşmeyen bir dũnüşen olmak mı? Avlanmanın sevincini asla bilemeyecek. Sũrũ bağının gerçerk aidiyetini asla deneyimleyemeyecek...

Uyanık kalmaya çalıştım ama uykuya daldım. Ve Freya rũyamda bir kez daha bana geldi.

"Geleceğini biliyordum," dedi, dudakları kıpırdamadan sesi kulaklarıma ulaştı.

Ayaklarımızın altında toprak olmayan bir ormanda duruyorduk, sadece burnuma kadar yũkselen sis vardı. Anında yerimi değiştirdim, bũylece sũzlerimi duyabilir ve niyetime inanabilirdi.

"Hiçbir Şey beni durduramaz. Seni her zaman bulacağım," diye sũz verdim.

Ama zihnim rũyaya tutunmuŐ olsa da, yuvarlandığımda bir taş yumuşak insan etimi oydu ve vũcudum birden uyandı. Tamamen kendime geldim ve çıplak vũcudumun Freya'nın vũcuduna sıkıca bastırıldığını fark ettim. Kolları boynuma dolanmıştı, başı gũğsũmũn sağ tarafındaydı, yũzũ yanığımın pũrũzsũz derisine yaslanmıŐtı. Ve ben kaya gibi sertleŐmiŐtim, ereksiyonum onun uyluğuna sıkıŐmıŐtı. Bunu rũyaya bağladım, ama bu beni bir an ũnce geri dũnüşmek istememe neden oldu.

Saçlarını yũzũmũzden çekip, onu uyandırmadan kendimi nasıl kurtarabileceğimi dũŐnmeye başladım. Sonunda, hareket edip onu bariz uyarılmamla uyandırma riskini almamaya karar verdim. Çıplak olarak orada yatarken

Vücudumu ona bastırmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama onu daha fazla korkutmak istemiyordum. Kendisinin eşleri olmayan, tahrik olmuş bir alfa erkeğin kollarında uyanmak onu kesinlikle korkuturdu.

Sonunda Freya dönünce, rahat bir nefes alarak kollarından kurtuldum ve minnetle kurt formuma geri döndüm.

İkimiz de kurt formunda ya da insan formunda olsaydık, onun baştan çıkarıcı kokusuna karşı koyamazdım. O dönüşemediği için, benim kurt formunda olmam daha güvenliydi.

Kurtum, o da onu ısırmadıkça onu ısırmayacaktı, bundan emindim.

Neredeyse eminim. Daha önce sahip olmak istediğim birini hiç tanımamıştım.

Rüyamda ona verdiğim söz kulaklarımda yankılanarak benimle alay ediyordu. Onu Ironwood'da bulmuş olabilirdim, ama rüyalarımda beni her zaman bulan oydu.

Bu sefer, uykuya dalmamak için kararlıyım. Onun sıcaklığının kokusu ve ateşin ışığı istenmeyen dikkatleri çekebilirdi, bu riski alamazdım.

Yeterince ısındığını görünce, diğer ihtiyaçlarını karşılamak için kalktım. Sürü arkadaşımın gücünü korumak için yiyeceğe ihtiyacı vardı. Onun yetersiz beslenmesine izin veremezdim. Kamp yerinden çok uzak olmayan bir yerde, geçici yuvalarından iki tavşanı korkutup kafalarını ezerek anında öldürdüm. Ama kamp yerine dönerken başka kurtların kokusunu aldım.

Bir başıboş alfa olabilir diye düşündüm, ama sonra bir tane daha kokladım — başıboşlar neredeyse hiç birlikte çalışmazlardı. Beni kuşatıyorlardı ve kokularını tanıyamıyordum. Ve şimdi, rüzgârın estiği yönden, bir ağaçtan üçüncü bir tanesi çıktı. Bana silahını doğrulttu ve çarpık gülümsemesi genişledi.

"Çantayı ver," diye alçak sesle emretti. "Bütün eşyalarını."

Dudaklarım hırlayarak geri çekildi. Freya'ya zarar verebilecekken asla itaat edemezdim.

Freya'ya zarar veren ya da verebilecek olanların kafalarını koparmak istediğim önceki arzum yeniden alevlendi. Bu üçünün ortaya çıkmasına neredeyse minnettardım, çünkü böylece kafamdaki karışık duyguları alfalara özgü tek yolla, şiddetle çözebilecektim.

Üçüne karşı bir, bu kavga ilginç olacaktı. Kurtluğuma gömüldüm, insanlığımı bir kenara attım ve vahşi canavarı serbest bıraktım.

Bölüm 10

Gage

Luka'yı arayıp tehdit ettikten iki gün sonra, kurtlarımla birlikte sözümü yerine getirmek için oraya vardık. Rowan dün bana mesaj atarak Heath ve Flint'in hâlâ esir oldukları yönündeki korkularımı doğruladı. Bugün bu durum değişecekti.

Frost Fang'ın gücü arkamda olduğu için, Ironwood'un korkak sürüsü liderini alt etmek için kendime güvenmem gerekirdi. Ama sürünün bağı sayesinde kurtlarımla tedirginliğini hissettim.

Frost Fang, sürgün edildiğimden beri çok değişmişti... Ben de öyle. Ve şimdi, yanağımda Freya'nın işareti varken, bazıları benim sürüyü yönetmeye gerçekten layık olup olmadığını sorguluyordu.

Tabii ki bunu yüzüme söylemediler. Kimse bana açıkça meydan okumadı. Ama Frost Fang, Nira'nın kardeşimi öldürmesine yardım eden hainlerle doluydu. Hepsini ortadan kaldırdığımdan emin olamıyordum.

Ayrıca, Frost Fang ve Ironwood, Pandora Freya ve Luka arasında sahte bir kader eş bağı yaratarak her şeyi mahvetmeden önce, bir sürü ittifakının eşiğindeydi. Sürümün bazı üyeleri, neredeyse müttefiklerden Ironwood'un düşmanlarına dönüşen bu ani değişimi desteklemeyebilirdi.

Yine de, Ironwood'un moralini bozmak ve Luka'nın kararlarını sorgulamalarını sağlamak için birleşik bir cephe oluşturacaktık.

Kamyonlar, minibüsler ve daha küçük araçlardan oluşan devasa konvoyumuz vahşi arazide durdu. Başka bir yönden gelseydik, Ironwood'a ulaşmak için başka sürülerinin topraklarından geçmemiz gerekirdi ve bunun için zamanım yoktu. Bu kadar büyük bir konvoyla sürüler arasındaki vahşi araziden geçmek ekstra zaman alıyordu, özellikle de araçların çoğu tehlikeli arazide sürüşe uygun değildi.

Federal fonlarla eyaletler arası otoyolların bakımı yapılıyordu, ancak pratikte eyalet dışından gelen işçiler, sürülerin kontrolündeki eyaletlere girerken kendilerini güvende hissetmiyorlardı.

Sürü grupları kendi iç yollarını bakımlı tutuyordu, ancak komşu sürü gruplarının yollarını ticaret anlaşmaları gerektirdiği ölçüde bakımına yardım ediyordu. Vahşi arazilerde yol bulmak çok nadir bir olaydı. Aslında, sürü gruplarının kontrolündeki eyaletlerdeki çoğu yol, vahşi doğayı kesen kayalık patikalardan farksızdı.

Arazi izin verdiği kadar uzağa gelmiştik. Artık hepimiz arabadan inip, baştan aşağı her türlü silah ve bıçakla donanmıştık. Havada heyecan hissedebiliyordum ve eski sürü arkadaşlarımı daha iyi görebilmek için bir kamyonetin kasasına tırmandım.

Birçok yüz tanıdım, ama Frost Fang'ın en uzak köşelerinden gelen ve bana yabancı olanlar da vardı. Fern bana bakıyordu, gözleri heyecanla parlıyordu. Kuşkusuz, kardeşiyle yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyordu.

Babam muhteşem bir konuşma yapardı. Kardeşim şekil değiştirip ulurdu. Ama ben onlar değildim ve mesajımı kısa tuttum.

"Bugün, sürü arkadaşlarımızı geri alacağız ve yolumuza çıkan herkesi öldüreceğiz. Kimse Frost Fang'a karşı gelmesin!"

Yumruğumu kaldırdığımda, kısmen dönüşmüş yüzlerce kurtun boğazından ulumalar yükseldi.

"İleri takım, keşif yapın ve rapor verin!" diye bağırdım ve bir düzine kurt, silahlarla dolu ağır sırt çantalarıyla hareketlendi.

Geri kalanlarımız iki ayak üzerinde daha yavaş ilerleyerek, vahşi doğanın tehlikeli arazisinde yolumuzu açmaya çalıştık. İlk kez, vahşi doğada beni veya sürü arkadaşlarımı tehdit eden haydut alfa kurtlar hakkında endişelenmeme gerek yoktu. En vahşi kurt bile, sayıca üstün olduğumuzu bilerek bize meydan okumak kadar aptal olamazdı.

Birkaç dakika sonra, keşifçilerden biri çalılıkların arasından bize doğru koşarak geldi ve koşarken geriye döndü. Giysilerini giymeye bile zahmet etmeden başını eğdi ve savaş düşüncesiyle hevesli sözleri birbirine karışarak konuştu.

"Sürü Alfa Gage, Ironwood sınırlarını güçlendirmiş gibi görünüyor, ama korkuyorlar. Akşam karanlığında saldırıp onları ezelim."

Etrafımda sesler yükseldi, bazıları onaylıyor, bazıları karşı çıkıyordu.

Freya'ya ters bakan her Ironwood kurdu parçalamak istesem de, Ironwood'a saldırmak Frost

Fang'ı zayıflatır ve diğer sürüler tarafından fethedilmeye açık hale getirirdi. Denraider komşularına saldırmak için çok az kışkırtmaya ihtiyaç duyardı ve bizim sürümüzün toprakları onlarınkinden çok uzak değildi.

İstilaya davetiye çıkarmayı reddettim. Hayır, güçlü kalmamız gerekiyordu. Açık bir saldırıdan çok blöf yapmak işimize daha çok yarardı.

"İçeri gir," dedim keşif erine. "Bu korkak kurtları kendim göreyim."

Yolculuğumuza devam ederken diğer keşif erleri de geri döndü, çoğu aynı şeyi rapor etti. Tüm keşif erlerimin fark edilmediğini düşünecek kadar aptal değildim. Luka, henüz haberi yoksa, yakında burada olduğumuzu öğrenecekti.

Keşke Freya'dan onun karakteri hakkında daha fazla bilgi edinseydim de, bir sonraki hamlesini **t a h m i n** edebilseydim. Bunun yerine, her şeye hazırlıklı olmak zorundaydım.

her şeye

Babamın hüküm sürdüğü başkente en yakın iki Frost Fang kasabasının adını söyledim. Fern onlarla birlikte öne çıktı.

Sonra alfa hakimiyetimi emre aktardım: "Kurt şekline geçin ve benimle birlikte ilerleyin. Geri kalanlar, yaya olarak takip edin. Ateş açılmadıkça ateş etmeyin. Bretton'un emirlerini benim emrimmiş gibi uygulayın."

Bretton geri kalanlarla birlikte geride kalırken, ben dönüşümümü tamamladım ve en sadık iki kurt kasabası peşimden gelerek öncü oldum. Kurtum, ormanda koşarken, kayaları dolanıp Ironwood sınırına doğru yokuş aşağı inerken, kendinden emin hissediyordu. Bu güveni, sürü bağımız aracılığıyla herkese, hatta Howling Echo sürü arkadaşlarıma bile yansıttım. Bugün yeniden bir araya gelecektik.

Rowan, Freya'yı Ironwood'un çok uzağına götürmüştü. Bu, mantıklı bir bakış açısıyla beni memnun etmişti, ama içeri girip günü kurtarmak isteyen tarafımı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bunun yerine, ona özel olarak güven verici mesajlar göndererek kendimi tatmin ettim. Bugün bir araya gelemeyebilirdik, ama yakında bir araya gelecektik. Benim yokluğumda Rowan'ın onu korumasına hiçbir şey engel olamazdı. Sürü arkadaşım azimli ve kararlıydı.

"Dağılın," diye emrettim kurtlarıma kapıya yaklaşırken. *"Onları korkutma zamanı."*

Adamlar, bizi görmek için ideal bir konumda bulunan kapının kulelerinde bir ileri bir geri yürüyerek dolaşıyorlardı. Yerdeki kurtlar, bizim varlığımızı hissedince kuyruklarını kıstılar. Kurtlarım ağaçların arasına dağıldılar,

sayımızın tam olarak tahmin edilmesini zorlaştırdı. Yakında bize destek olmak için kaç tane kurt arkadaşımın daha geleceğini bilmelerine gerek yoktu.

"*Uluma*," diye emrettim.

Fern ve diğerleri ezici bir koro halinde beni takip ederek varlığımızı güçlü bir şekilde duyurdular.

Kapıdaki kurtlar anında yere çöktü, göğüsleri orman zeminine yapıştı, teslim olarak sürünerek inlediler. Ben acele etmeden geri dönüş yapmak ve giyinmek için bazı kayaların arkasına saklandım.

İlk ulumamızın ardından gelen sessizlik, onların moralini daha da bozacaktı. Kurtlarım, heyecanları belli bir şekilde ağaçların arasında ileri geri koşuşturuyorlardı. Savaşa hazırdılar, savaşmak için can atıyorlardı.

Başka bir Frost Fang kurdu da dönüşerek yanıma gelip aceleyle giyinmeye başladı. Soluk tenli, beta bile olmayan bir alt kurduydum ve gözlerini bile kaldırmıyordu. Ama kaslı vücudu fiziksel gücünü gösteriyordu.

"Sizi duyurabilir miyim, Sürü Alfa Gage?" diye sordu, düşük rütbesine yakışmayan güçlü bir sesle.

"İyi fikir..." Tereddüt ettim ve o adını söyledi. "West."

"Çok iyi, West, önce sen ortaya çık. Riski biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, bu yüzden sizi duyurmak istedim, alfa."

"Cesaretini takdir ediyorum, West." Ironwood onu vurursa, en azından gururla mezara girerdi.

Başını eğdi ve bana sırtını döndü. Artık benim hakimiyetimin ağırlığı üzerinde o kadar da baskı yapmadığı için omuzlarını dikleştirdi, sırtını düzeltti ve ormanın korumasından çıktı.

"Frost Fang sürüsü savaşa hazır olarak geldi!" West'in sesi güçlü bir şekilde yankılandı, kapının çok ötesine, Ironwood'un sürüsü topraklarına kadar ulaştı. "Sürümüzün alfa'sının gazabıyla yüzleş, Gage!"

Elini uzatıp bir an bekledikten sonra yana adım atarken yaptığı bu gösteriye dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Hayatta kalmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

"Doğrudan konuşacağım," dedim yavaşça ve otoriter bir sesle. "Sürü arkadaşlarımızın geri verilmesini talep ediyorum. Bir saat içinde onları görmezsem, sürü savaşı ilan edeceğiz."

Birkaç dakika sonra Bretton ve geri kalan takviye kuvvetler geldi. Luka benimle konuşmaya gelmeden önce bizi yan taraftan saldırmaya çalışabilir diye onları daha geride konumlandırdı, ama ben o yavruya o kadar güvenmiyordum.

"Bunun için çok dağınık görünüyor," dedim.

Bretton başını salladı. "Keşifçiler, nöbetçilerin, düzinelerce Ironwood savaşçısını öldüren karanlık bir kurt hakkında konuştuklarını duymuşlar ve muhtemelen hâlâ bunun şokunu atlatamamışlar."

"İyi." Rowan'ın yarattığı kaosu hayal ederek sııttım.

Normalde, gölgelerde kalıp fark edilmeyen bir tipti. Ama kavgadan da kaçmazdı.

Sürü bağıını kontrol ettiğimde, Rowan'ın sakin ve yatıştırıcı varlığını hissedebiliyordum. Duyguları karmakarışık, ama buna şaşırmadım. Eş bağı sayesinde Freya'yı daha net hissedebiliyordum ve onun Rowan üzerinde sihrini kullanmaya başladığını hissediyordum. Onu dördüncü eş olarak uygun bulup bulmayacağından emin olamıyordum.

"Onu eşinle yalnız bırakabilir misin?" Bretton, beni düşüncelerimden çekerek sordu.

Bretton tereddütümün gerçek nedenini bilmiyordu, ama belki de hissetmişti.

Sürü alfa olarak, bir parçam Flint'in haklı olduğunu umuyordu, yani Freya'nın sadece üçümüzü değil, dördümüzü seçeceğini. Rowan'ı dışarıda bırakmak yerine aynı eşleri paylaşmak, sürümüzün daha uyumlu olmasını sağlayacaktı. Stratejik açıdan, bu sonucu tercih ediyordum. Ama kaderin bizim tercihlerimize göre hareket edeceğini varsaymak kadar aptal değildim.

Rowan, insan olmaktan çok kurt olduğunu iddia etmeyi sevse de, insan formunun ne kadar yanık ve yaralı olduğunu hatırlamaktan hoşlanmadığı için kurt formunda kalmayı tercih ettiğine inanıyordum. Bir cadı grubu, onunla birlikte yaşadığı gerçek kurt sürüsünü öldürmüştü ve onu öldürmeyi başaramamış olsalar da, onu fiziksel ve zihinsel olarak ömür boyu sakat bırakmışlardı.

Şifacıların bile cadı ateşini yenememişti. Ondan sonra yaşadığı acı günleri ancak hayal edebiliyordum.

Ve şimdi... Rowan, yarı kurt, yarı cadı bir meleze eş olabilir. Kurtları tanışıp birbirlerini seçseler bile, Rowan Freya'yı kabul edebilir mi?

"Kesinlikle," diye cevap verdim yine de. "Sürümdeki arkadaşlarıma güvenirim."

Bretton'a baktığımda, gözlerini kaçırmadan önce onun bakışlarında bir anlam gördüm. Hangi sürü arkadaşlarımı kastettiğimi biliyordu... benim gerçek sürüm, Howling Echo.

"Asıl soru... onu kendim kurtarmadığım için beni affedecek mi?" diye sordum.

"Eğer en büyük sorunumuz buysa, en iyisi budur," dedi Bretton.

"Doğru." Sürümden hiç kimsenin sağ salım dönmeme ihtimali hâlâ vardı.

Sürü bağı sayesinde Heath ve Flint'in acısını açıkça hissedebiliyordum... Luka muhtemelen son bir gününü öfkesini ikisinden çıkarmakla geçirmişti. Artık ben de gelmiştim, onları bana karşı koz olarak kullanabilirdi.

Bu kadar çaresiz hissetmek beni öfkeliyordu. Sürü alfa olarak tüm gücün bende olması gerekiyordu. Ama Frost Fang sürüsünü ele geçirmek, kontrolümü daha fazla değil, daha az hissetmeme neden olmuştu. Her zamankinden daha fazla insan, onları güvende tutmak için bana güveniyordu. Ve ben, kontrolümün ilk ayında başka bir sürüyle karşı karşıya kalmış ve potansiyel olarak bir sürü savaşı başlatmak üzereydim.

Çoğu, özellikle de yüzümdeki Freya'nın parlayan bağ izi yüzünden, beni lider olarak görmüyordu. Ben de çoğuna güvenemiyordum. Sürü hiyerarşisi kurtları hizada tutmalıydı, ama bu benim için yeterli değildi.

Bir alfa olarak daha fazla güç istemem gerekiyordu, ama sadece kendi seçtiğim küçük bir sürü olan Howling Echo'yu yönettiğim günleri çoktan özlemiştim. Güvenip sırrımı paylaştığım adamlar. Hayatımı ve eşimin hayatını emanet ettiğim adamlar. Onların da eşi olabilecek adamlar.

Heath ve Flint ile olan sürü bağım öfkeyle titriyordu ve onların yaklaştığını hissettim.

"Sürü Alfa Gage!" diye bağırdı biri kapıdan.

Üç alfa Heath ve Flint'i çevreledi. İçlerinden biri bana seslendi... ama bir sürü alfa olacak kadar dominant görünmüyordu. Ortada durmuş, Heath ve Flint'in kollarını tutuyordu, ama yorgun ve bitkin bir hali vardı. Uzun boylu, kaslı bir alfa Heath ve Flint'in önüne geçti, onların durumunu görmemi zorlaştırdı.

"Flint..." Fern'in fısıltısını arkamdan duydum, ama ona bakmak için dönmedim. Bunun yerine, sürü bağı aracılığıyla ona sakin bir şekilde emin olduğumu ilettim. Onun kardeşi veya Heath olmadan buradan ayrılmayacaktım.

"Sürünün alfa'sı nerede?" West benim için sordu.

Üçüncü bir alfa, tutsaklarının arkasından çıktı. Diğer alfa arkadaşlarının aksine, dinlenmiş görünüyordu ve dişleri görünen sırtışı beni anında tedirgin etti.

"Sürü alfa Luka'nın daha önemli işleri var," Dişli Sırtkan alaycı bir şekilde söyledi.

"Çete savaşından daha mı önemli?" diye karşılık verdi West.

Uzun boylu, kaslı alfa, konuşmak için pisliği kenara itti. Devasa, kaslı bir adamdı, ama yine de akıllı bir kafası vardı, çünkü daha saygılı bir tonla konuştu.

"Sürü alfa Gage, benim adım Thatcher. Sürü arkadaşım Ryan adına özür dilerim. Size ateşkes kabul etmenizi rica ediyoruz. Sürü arkadaşlarınız burada. Gördüğünüz gibi, hayatta ve sağ salimler. Onları size geri verirsek, sınırlarımızdan çıkıp sürü topraklarınıza dönmenizi rica ediyoruz."

Gözlerimi kısarak baktım. Luka adına mı konuşuyorlardı? Yoksa sürü savaşını önlemek için Heath ve Flint'i ondan çalmışlar mıydı? Öyleyse, sürülerini kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Buna saygı duymam gerekiyordu.

"Benim bir karşı teklifim var," dedim.

West geri çekildi ve bana konuşmam için yer açtı.

"Ironwood kurtlarından kaçmak isteyen varsa, öne çıksın ve bana bağlılık yemini etsin. Tek istisna Luka ve eşime ya da sürü arkadaşlarıma el sürenler... Onlara merhamet gösterilmeyecek."

Frost Fang kurtları hala iki ayakları üzerinde dururken, arkamdaki mırıldanmalara kulaklarımı dikip dinledim. Ne düşündüklerini anlayamıyordum, ama Ironwood kurtlarına da Frost Fang'a yaptığım gibi davranacaktım — onlara alfa komutanımızın ağırlığıyla sorguya çekip, bana sadakat yemini ettikten sonra serbest bırakacaktım.

"Hayır, teşekkürler," diye homurdandı Ryan, dişli gülümsemesi kayboldu. "Ve cesaret eden her kurdu öldüreceğim."

Hala kapının dibinde korkarak duran ast kurtlara baktı. Thatcher ve yorgun görünen alfa aralarında fısıldaştılar.

Ama benim gözüm Heath ve Flint'teydi. Başları dik, gözleri tetikte duruyorlardı, ama giysilerindeki kan lekelerini görebiliyordum. Onların maruz kaldığı işkenceyi düşününce tüylerim diken diken oldu ve Ironwood'u kasıp kavurup oradaki tüm kurtları öldürmek istedim. Ama

Freya'nın aralarında en az iki arkadaşı ve bir üvey annesi olduğunu biliyordum. Öfkemi kontrol edemediğim için onlardan birinin ölmesine neden olursam, Freya beni asla affetmezdi.

Sürü savaşından kaçınmak en iyisiydi, ama sürü arkadaşlarımın öldürmediği birkaç alfa kurdu çalarak Luka'nın ayaklarını altından çekebilirdim. Ve tahminim doğruysa, bu kurtlar zaten Luka'nın kararlarını sorguluyor ve sürülerini savunuyorlardı.

"Bu teklif sadece bugün için mi geçerli?" diye sordu Thatcher sonunda. "Lee ve benim ilgilenebilecek aile üyelerimiz var."

"Sürü arkadaşlarımı geri verin, Luka beni daha fazla kızdırmadığı sürece ateşkesi kabul ederim. Ironwood kurtlarını sürümüze kabul etme teklifine gelince, teklif beş gün boyunca geçerli. Benim eşime ve sürü arkadaşlarıma zarar vermeyeceklerine yemin etmeleri ve sadece bana değil, tüm sürümüze sadakat yemini etmeleri gerekecek."

"Onları omega kölelere dönüştürmek için mi?" Ryan alaycı bir şekilde sordu.

"Frost Fang'da artık omega yok," diye bağırdım, sesimi Ironwood kurtlarının da duyabilmesi için yükseltdim. "Omega köleleri fikrini bir daha asla düşünmeyeceğiz. Sürümüze katılan her kurt, kurtlarının hakimiyetine göre saflarımıza katılacak, ama güvenimizi kazanmak zorunda olacaklar."

"O halde sürünün arkadaşlarını sana bırakıyoruz... ve ailelerimizin bir gün sana katılmasını umuyoruz," dedi Thatcher.

Hiçbirinin bize katılacağını söylemediğini fark ettim. Luka'nın düşük rütbeli sürgünlerini kabul etmek, yeni ve güçlü alfa müttefikler kazanmaya kıyasla Frost Fang arasında bana hiçbir fayda sağlamayabilirdi, ama umurumda değildi. Her kurt sürüye katkıda bulunabilirdi, ama bu alfaların, alaycı sürü arkadaşları Ryan'la uğraşmak zorunda kalmadıklarında fikrini yeniden gözden geçireceğini umuyordum.

Üçüncü, sessiz alfa Lee, Flint'in kollarının arasına bir bıçak sokarak onu kurtardı. Sürpriz bir şekilde, Flint elini diğer alfanın omzuna koydu ve ona sessizce bir şeyler söyledi. Heath'i kurtardıktan sonra, iki sürü arkadaşım Ironwood kapısından dışarı çıktı. Kendimi hazırladım, sürü arkadaşlarıma silah doğrultan olursa saldırı emrini vermek için.

Heath ve Flint, Ironwood sınırıyla sürümüz arasındaki mesafeyi kapatırken nefesim kesildi. Giysilerimi değiştirdiğim kayanın arkasına işaret ettim ve onlar da Ironwood'un görüş alanından çıkarak bana katıldı.

"Biraz daha yürüyebilir misiniz?" diye sordum, onları baştan aşağı süzdüm. "Başarabiliriz," dedi Heath ve ben önce onu, sonra Flint'i dikkatlice kucaklamak için öne eğildim.

önce onu, sonra Flint'i kucakladım.

"Kurt ruhlarımız iyileşmemize yardım edecek," dedi Flint geri çekilmeden önce.

Gözümün ucuyla bir hareket gördüm, sonra Flint'in gözleri büyüdü. Kız kardeşi ona çarptığında sıırttı ve kız kardeşinin kolları onu sardığında inledi.

"Fern..." diye uyardı. "Seni tekrar görmek güzel, ama..."

"Üzgünüm!" diye bağırdı ve geri adım attı. Onun kıyafetlerinin durumunu görünce, işkence gördüğünü anladı ve nefesini tuttu.

"Bunun için hepsini öldüreceğiz," diye Flint ve Heath'e söz verdim.

Howling Echo olarak hiç böyle bir şey yaşamamıştık ve sürü arkadaşlarımı şiddetle korumak istiyordum. Kimse onlara zarar verip hayatta kalamazdı.

"Freya ne oldu?" Flint, Fern'in omzunun üzerinden sordu.

"O hayatta ve Rowan'la birlikte, vahşi doğada güvende." Konuyu orada kapattım. Dönüşüp kurt formumuzda özel olarak konuşabildiğimizde daha fazla konuşurduk.

Bretton yaklaşıp bana fısıldadı, "Bu çok kolay oldu. Onları soyup böcek ya da başka dinleme cihazları var mı diye aramalıydık."

Haklıydı. "Soyunun," dedim Heath ve Flint'e. "O kıyafetleri çıkarın. Üzerinize bir şey yerleştirdiler mi?"

"Kontrol etmeme izin verir misiniz, alfa?" diye sordu Bretton. O onları ararken, ben kayanın arkasından çıktım.

"Teklif beş gün geçerli," diye Ironwood'a seslendim.

Bretton, Heath'in cebinden bir şey çıkarıp kayalık zemine ezdiğinde, benimle birlikte gelen iki kasaba halkına çekilmelerini emrettim. Demek Ironwood'un üç alfasının niyetleri tamamen onurlu değildi. Hiç şaşırmadım.

Bretton'a sessizce, "Geri çekilin, ama biz araçlara dönene kadar silahlarınızı düşmana doğrultun. Kimsenin yanımızdan geçmesine izin vermeyin," dedim.

"Tabii ki, alfa."

Söylemek istediği daha çok şey olduğunu anlayabiliyordum, ama şimdi zamanı değildi. Luka, alfa liderlerinin yaptıklarını öğrenip aptalca saldırı emrini vermeden buradan çıkmamız gerekiyordu. Flint ve Heath, hiç ayrılmamışlar gibi yanıma geldiler.

Howling Echo, Frost Fang ile birlikte ormanın içinde kayboldu. Kapının menzilinden çıkar çıkmaz, Fern ile birlikte uçümüz de şekil değiştirdik. Birlikte, kayalık vahşi arazilere doğru koştuk.

Fern ve Flint hemen yan yana koşmaya başladılar, şüphesiz özel bir konuşma yapıyorlardı.

"Hoş geldiniz," diye diğer kurtlar Heath ve Flint'e sürü bağıyla seslendi. Bu kadar çoğunun samimi olması kalbimi sevindirdi. Ne yazık ki herkes aynı şekilde hissetmiyordu ve sürü bağıyla güvensizliği hissedebiliyordum.

"Eğer Ironwood kurtları bize katılırsa, Luka zayıflar," diye açıkladım sürü bağı aracılığıyla, Howling Echo ve Frost Fang kurtlarının da duyabilmesi için düşüncelerimi yayınladım. "Böylece, gelecekteki çatışmalarda onu zayıflatırken sürü savaşını önleyebiliriz."

"Akıllıca bir karar, alfa," diye onayladı Fern.

"Planımın akıllıcılığını sorgulayan varsa, hepimiz güvenli bir şekilde eve döndüğümüzde konuşabilir," diye seslendim. "Sürümüzün güvenliğini her zaman ön planda tutacağım."

Fern de dahil olmak üzere birkaç kurt, sürü bağı aracılığıyla bir anlık şaşkınlık yaşadı, ama Fern bunu çabucak bastırdı. Sürü üyelerinin endişelerini dinleme teklifimin, onların korkularını hafifleteceğini ve aynı zamanda benim, onların alışık olduğu sürü alfalarına hiç benzemediğimi hatırlatacağını umuyordum.

Bu konu halledildikten sonra, ormanda koşmaya devam ettik. Sadece Howling Echo sürüsü arkadaşlarıma özel bir düşünce gönderdim.

"İkinizi de 'hayatta ve sağlıklı' gördüğüme sevindim," dedim, Ironwood alfasının sözlerini taklit ederek.

"Daha iyiydim," dedi Heath, "Şimdi bize Freya'dan daha fazla bahset. Onu eş bağıyla hissedebildiğini biliyoruz."

"Evet, hissedebiliyorum," dedim. "Birlikte ve vahşi doğada yeterince güvendeler. Bize dönmediler ve dönmeleri gerektiğini de sanmıyorum."

Heath düşük bir hırıltı çıkardı ve Flint konuştu, *"Kuzey Frost Fang bölgesinden mi endişeleniyorsun?"*

"Bence bu Ironwood fiyaskosunu hamle yapmak için kullanmayı planlıyorlar," diye onayladım. "Hatta, geri döndüğümüzde bizi bekliyor olabilirler. Ama öyle olursa, onlarla başa çıkarız."

Heath ve Flint'in yaraları, şekil değiştirme yetenekleri sayesinde iyileşecekti. Ve şekil değiştirdikçe enerjilerinin arttığını hissedebiliyordum. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı, ama ben emretsek bile dinlenmeyeceklerdi. Freya hala tehlikeyken olmazdı.

Fern, kardeşinin yanında koşmaya devam etti, ama sözlerimiz üçümüzün arasında kaldı, Frost Fang kurtları tarafından duyulmadı.

"Rowan, Freya'yı nereye götürmeli?" diye merak etti Flint. *"Moonblessed de güvenli bir sığınak değil, Ironwood onları istila edebilir. Luka'nın en iyi savaşçıların birçoğunu öldürdük, ama senin teklifin sayesinde düzinelerce alfa kurt sana katılmadıkça, Moonblessed'i tehdit edecek kadar adamı hala var."*

"O alfa'ya ne dedin, Lee?" diye sordum.

"Lee ve Thatcher'ın, Luka'nın onları kontrol altında tutmak için kullanmaması için ailelerini buradan çıkarmayı düşündüklerini sanıyorum. Luka'nın emriyle ikisi de bizi dövdü, ama bunu aileleri tehlikede kalacağı için yaptılar. İkisi de normalde karşılık veremeyen esirlere saldırmayacak onurlu kurtlar gibi görünüyorlar, ama aileleri Luka'nın kontrolü altında olduğu için... yapmaları gerekeni yaptılar. Bu yüzden onlara, sürüye hizmet etmeye yemin ederlerse onları kabul edeceğini söyledim."

"Heath?" diye sordum.

"Flint haklı. O böceğı bana yerleştiren Ryan olmalı. Bizi incitmekten zevk alıyor gibiydi. Lee ve Thatcher bize işkence etmek istemiyorlardı. Tereddüt ettiler ve Luka bizim önümüzde ailelerini tehdit etti. Onun yönetimi en iyi ihtimalle istikrarsız ve senin teklifin onu daha da istikrarsız hale getirebilir. Ama biz yokken neler olduğunu bize daha ayrıntılı anlat. Cadıyı takip etmek için gönderdiğimiz iki kurt geri döndü mü?"

"Henüz değil," diye cevapladım.

"O zaman Freya için hala bir tehdit oluşturuyor," diye homurdandı Flint.

"Sürümüzün topraklarını kaybetmeden ve kendimiz kaçak duruma düşmeden Frost Fang'a dönmeliyiz. Onunla ne yapacağımıza karar versek iyi olur."

— ve onun cadı grubu — güçlü bir konumdan," diye uyardım.

Cadılar nadiren tek başlarına hareket ederlerdi. Eğer onun bir cadı grubu varsa, onların büyülerine karşı koymak için Frost Fang'ın tüm gücü gerekecekti.

"Freya'yı götürebileceğimiz bir yer biliyorum," dedi Heath tereddütle.

"Babanla bir ilgisi var mı?" diye kükredim.

Sürgüne gönderildiğimizden beri onu babasının pençesinden uzak tutmuştuk. Onu isteyerek babasının entrikalarına maruz bırakamazdım.

"Bak, Moonblessed ve Frost Fang sürülerinin topraklarının şu anda güvenli olmadığını sen kendin söyledin," diye homurdandı Heath.

Araçlara yaklaşıyorduk ama henüz insan formuna dönmek istemiyordum. Bu sessiz konuşma, hassas kurt kulakları tarafından duyulmak yerine üçümüz arasında kalmalıydı.

"Araçların etrafını sarın. Dönüşümüzü pusuya düşürmek için beklememelerini sağlayın," diye Frost Fang sürüsünün geniş iletişim ağı üzerinden emrettim.

Frost Fang kurtları emri yerine getirmek için acele ederken, Flint, Heath ve ben koşarak ilerledik ve özel Howling Echo konuşmamıza devam ettik.

"Planın ne?" Heath'e sinirle kükredim, Freya'yı başka bir yere götürmeyi önermişse, kafasında tüm planın çoktan oluşmuş olduğunu biliyordum.

"Kontrolü sağlamak ve orada olan aptalca olayları bastırmak için Frost Fang'a dönmelisin, böylece cadılarla savaşmaya hazır olabilirsiniz," dedi Heath.

"Bu arada Flint ve ben Rowan ve Freya ile buluşabiliriz. Luka ve teyzesi ona tekrar ulaşamamışlar diye onu korumak için birden fazla alfa gerekir. Durum sakinleşene kadar onları güvenli bir yere götürebilirim. Sonra gizlice Moonblessed'da sizinle buluşuruz." Howling Echo'nun bensiz bir araya geleceği düşüncesi kalbimi kırdı. Ama aklım Heath'in planının iyi olduğunu kabul etti. Tek bir ayrıntı hariç

bir ayrıntı hariç.

"Onu nereye götüreceksin?"

Heath, homurdanan bir kahkaha attı. *"Bilmesen daha iyi."*

"Peki," diye mırıldandım. *"Freya'ya her şeyi yoluna koyacağımı söyle. Yakında."*

"İrtibatı koparmayalım," diye beni temin etti Flint. *"Yakında ona kendin söylersin."*

Heath'in kahkahası kulaklarımızda çınladı. *"Evet, Rowan'ın aksine, biz telefonlarımızı ara sıra kontrol ediyoruz."*

"Evet," diye mırıldandım. *"Freya'nın güvende olduğunu haber vermek için bana mesaj atması çok uzun sürdü."*

"Hiç şaşırmadım," dedi Flint.

"Bir araç alın," Frost Fang savaş kervanına doğru burnumu uzattım. *"Ve mutlaka dinlenip iyileşin,"* diye homurdandım, alfa komutamın ağırlığını sürü bağında hissettirerek. *"Aksi takdirde Freya'ya bir faydanız olmaz."*

"Ah, bir an için gerçekten umursadığını sandım," Heath omzumu ısırdı ve ben cevap veremedenden geri çekildi.

Ben de geri çekildim ve Ironwood'dan güvenli bir mesafeye ulaştığımız için sürü arkadaşlarımda yara olup olmadığını kontrol etmek için onlara baktım. Belki de bunun nedeni, benim

Onunla uzun zamandır ayrıydık — son zamanlarda hatırlayabildiğim en uzun süre — ama Heath'in karın kasları, göğüs kasları ve pazı kasları, ikisi için getirdiğim yeni kıyafetleri giymek için eğildiğinde gözüme çarptı. Freya'nın onda bu kadar çekici bulduğu şeyi ilk kez görebiliyordum. Yüzündeki bilmiş sırıtışından hareketlerine kadar...

Rahatsız edici bir zorlukla bakışlarımı ondan ayırdım, ama önce yapmam gereken hızlı kontrolü yapmadan önce. Flint'e de hızlıca bir bakış attım, ama ben pek bir şey göremezken o giyinmişti.

Hala kurt formunda olsaydım bunu fiziksel olarak yapardım, biliyordum. Düşüncelerimi alfa moduna zorlayarak, ikisinin de kurt formunda kısa bir koşudan sonra daha iyi göründüklerine odaklandım. Ama iç yaralarının iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyaçları olacağına emindim ve kurt formunda daha hızlı iyileşeceklerdi. Umarım yokluklarında kurt formunda sürüş ve dinlenme görevlerini sırayla yaparlardı.

İkisi de Freya'yı görmek için çok acele ediyordu ve onları hiç suçlamıyordum. Yaralarını görmek içimde şiddetli bir koruma duygusu uyandırdı. Lee ve Thatcher, Heath ve Flint'i dövmek zorunda kalmış olabilirlerdi, ama onları yakalarsam, üstünlüğümü kullanarak onlardan gerçeği öğrenirdim. Eğer sürü arkadaşlarımı işkence etmekten zevk almışlarsa... ikisinin de canını alırdım.

Howling Echo'ya zarar veren kimse kaçamazdı. Ben giyinirken Frost Fang kurtları tehlike geçti sinyalini verdi.

"Fern," diye seslendi Flint. O ve kız kardeşi bir süre sessizce konuştular, ta ki kız kardeşinin sesi yükselene kadar.

"Gidiyor musun? Daha yeni geldin!"

Flint sesini tekrar alçaltarak bir şeyleri açıkça açıkladı. Kızın omuzları düştü, ama Flint onun sırtını okşadı. Sonra kız ona hüzünlü bir şekilde sarıldı ve uzaklaştı. Onun üzüntüsü benimkini yansıtıyordu ve ben de onun yanına gittim.

"Ben de pek sevinmedim, ama mümkün olan en kısa sürede dönecekler."

"Öyle olsun," diye bağırdı, Flint ve Heath'in duyabileceği kadar yüksek sesle

Heath güldü. "Kardeşinin sağ salim dönmesini sağlayacağım, küçük beta."

Fern homurdandı, ama Heath ve Flint uzun kabinli bir kamyonete binip el sallayarak uzaklaştılar.

"Lanet alfalara," Fern kendi kendine homurdandı, yanımda durduğunu unutmuş gibi, sadece bir alfa değil, sürüsünün alfasını.

Ben bir şey söyleyemeden fırlayıp gitti ve ben de gerçek sürü arkadaşlarımın bensiz vahşi doğada kayboluşunu izlemek için arkama döndüm.

Çok uzaklaşmadan, arka aynadan gözlerimiz buluştu. Sürü bağı sayesinde, Freya'yı bulup onun iyi olduğunu görmek için sabırsızlandıklarını hissedebiliyordum. Onlara yeteneklerine olan güvenimi, ama aynı zamanda özlemimi de ilettim. Hepimizin Freya ile yeniden bir araya gelmesini istiyordum, ama bu çok daha fazlasıydı...

Howling Echo sürüsü arkadaşlarımdan hiç bu kadar uzun süre ayrılmamıştım ve şimdiden onları özlemiştim. Heath ve Flint'i daha yeni geri kazanmıştım, şimdi ise yine gitmişlerdi. Rowan, uzun aylar sonra onu görme fırsatı bulamadan Freya'yı götürmüştü. Ve Freya... Sonunda yeniden bir araya geldiğimizde beni affedecek miydi?

Bölüm 11

Freya

Çatırdayan ateşin yanında uyandım, dışarıda yerde uyuduktan sonra garip bir şekilde dinlenmiş hissediyordum. Son zamanlarda ne kadar az yediğimi ya da bir sonraki öğünü ne zaman yiyebileceğimi düşünmeden önce, pişmekte olan etin kokusu burnuma ulaştı. Yemek vaadiyle tamamen uyanarak oturdum ve etrafa baktım.

Ateşin üzerine geçici bir şiş yerleştirilmişti ve üzerinde tavşan büyüklüğünde bir hayvan yavaşça pişiyordu. Yağ cızırdayarak ateşe düşüyordu ve beni uyandıranın muhtemelen bu olduğunu anladım.

Her halükarda, henüz tamamen pişmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden ayağa kalkıp gerindim. Etrafa bakındım ama Rowan'ı göremedim, ama tüm bunların onun işi olduğunu biliyordum. Ve bunu yapmak için insan şekline dönüşmüş olmalıydı. Bir şekilde, bana kahvaltı hazırlamak için insan şekline dönüştüğü düşüncesi beni gülümsetti.

İletişim kurmakta pek iyi olmayabilir, ama eylemleri niyetini ortaya koyuyordu. İhtiyacı olmadığı ve ateşten nefret ettiği halde benim için ateş yakmıştı. Ve şimdi de bana yiyecek sağlamıştı.

Kurtum zihnimde kendini beğenmiş bir şekilde patilerini yaladı. *Eş.*

Gözlerimi devirdim ve diğer ihtiyaçlarımı gidermeye karar verdim. Doğanın çağrısına uyarak ateşten uzaklaştım, işlemek için uygun bir yer ararken zehirli olmayan yapraklar topladım.

Bel hizasında bir kayanın yanından geçerken, üç kurt gördüğümde boğazımdan bir çığlık çıktı. Üç *ölü* kurt. Boğazları parçalanmıştı ve biri neredeyse kafası kopmuştu — çok daha büyük bir kurtun işi olmalıydı.

Rowan ben uyurken meşgulmüş. İçimdeki kurt, eşinin hem yiyecek hem de avını sunmasından bir kez daha memnun olarak kendini beğenmiş bir şekilde tüylerini düzeltiyordu.

İşimi bitirip kamp yerine döndüğümde, Rowan beni bekliyordu — tabii ki kurt şeklinde.

"Oradaki üç kurdu sen mi öldürdün?" diye sordum, olabildiğince rahat bir sesle.

Dilini kurt gibi sarkıtarak gülümsedi ve başını sallayarak onayladı. Tavşanın ters çevrilmiş olduğunu fark ettim ve ateşin büyüüne kapılarak birkaç dakika onu izledim. Kokusu çok lezzetliydi ve görünüşe göre neredeyse pişmişti.

"Peki, beni güvende tuttuğun için teşekkürler, böylece uyuyabildim."

Rowan düşük bir homurtu çıkardı ve pençesini ateşe soktu. pençesinin altında bir yaprak yığını gördüm. Onları açıp küçük yumrular, yani bebek patatesleri ortaya çıkardığımda uzaklaştı. Buhar yüzünden onları tamamen açma planımdan vazgeçtim ve tekrar denemeden önce demetin ateşin yanında soğumasını bekledim.

"Çok düşüncelisin Rowan," dedim.

Sesimin memnuniyetini duyunca homurdandı. Diğer üçü hiç bu kadar uzun süre kurt formunda kalmamıştı... yaralandıkları zamanlar hariç.

Silah sesini hatırlayarak nefesimi tuttum. "Ironwood seni yaraladı mı? Kurşun sana isabet etti, değil mi?"

Rowan bana yanını gösterdi. Kafasını çevirip kaburgalarını ısırarak iyi olduğunu göstermeye çalıştı. Dönüşün ardından, yanıklar dışında üzerinde bir yara görmemişim.

"Yaralanmadığınıza sevindim," dedim, dikkatimi tekrar ateşe vererek. "Tavşan pişmiş gibi görünüyor."

Tavşanı yakmadan en iyi şekilde nasıl indireceğime karar vermek için ayağa kalktığımda, bıçağın ağzı ateşe dönük bir bıçak fark ettim. Ayağa kalkıp bıçağı aldım, sonra tavşana baktım. Belki dilimleyebilirim?

Kemiklerin kırılma sesi dikkatimi çekti ve Rowan'ın dönüşünü görmek için döndüm. Yüzündeki yara izlerinden kalça kemiğine kadar olan kısmı, onu rahatsız ettiğini bildiğim için yine çabucak gözlerimi çevirdim. Yine de, yanıkların vücudunda sonsuza kadar iz bıraktığı yerler hariç, koyu renk göğüs kıllarıyla kaplı geniş göğüs kasları gözüme çarptı. Onun vücudunu ellerimle okşamak istememi engelleyemedim.

Utanmadan, çıplak bir şekilde önümde duruyordu, gözleri benimkiler kadar ona yapışmıştı. Geniş omuzlarını ve

bacaklarının arasındaki koyu renkli kıllara uzanan günahkar V şeklini içime çektim. Tahrik olmasa bile etkileyici bir manzaraydı.

Kurtların üzerindeki kan taze görünmüyordu. Muhtemelen saatler önce öldürmüştü ve kavganın adrenalin etkisi çoktan geçmişti.

Bugün benden saklanmaya çalışmadı ve yanıklar dışında tek bir yara izi bile olmadığını gördüm.

Ateşe yaklaştı. "İzin ver."

Onun alçak, güçlü sesi bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissi uyandırdı.

Tavşanla başa çıkmama yardım etmek için bu şekle dönmüştü. Onu geri döndürmek için tek gerekenin bu olduğunu bilmeliydim. Benim için bu kadar zahmete girmişti, bunun boşa gitmesine izin vermezdi.

Rowan pişmiş eti ateşin yanındaki düz bir kayanın üzerine koydu ve cızırtısından kayanın da alevlerle temizlendiğini anlayabildim.

"Teşekkür ederim, Rowan," dedim ve etrafına diz çöküp kesmeye başladım.

Rowan bu fırsatı değerlendirip kot pantolonunu giydi, ama gömleğini benden çaldığım için üstü çıplak kalmıştı. Utangaç bir şekilde yanıma geldi.

"Ben hallederim," diye mırıldandım.

"Biliyorum," diye cevapladı, dün kullandığı o sert sesle.

Belli ki yine sinirini bozuyordum. İç geçirdim ve o yanmış gibi benden uzaklaştı. Tepkisini gizlemek için patatesleri açmaya ve başka bir düz kayanın üzerine koymaya başladı.

Yaprakların sıcak buharı ona değince küfretti. Belki de bu şekilde yemek pişirmeye alışık değildi.

"Sık sık kurt şeklinde yemek yer misin?" diye sordum.

"Neredeyse her zaman. Yemek pişirerek zaman kaybetmeye gerek yok," diye homurdandı. Görünüşe göre ona rahatsızlık verdiğim bir başka şey daha vardı. Omuzlarım düştü. Başlangıçta Howling Echo'nun geri kalanına yük olduğum kadar ona da yük oluyordum. Bu cesaret kırıcıydı, ama moralimi toplamaya çalıştım — Gage ve Heath'i kazanmıştım, Rowan'ı da kazanabilirdim.

Sadece zaman alacaktı. Umarım çok fazla değil.

Tavşanı biraz dilimledikten sonra, birkaç parçayı daha küçük bir taşın üzerine koyup Rowan'a uzattım. O buradaki alfa idi ve muhtemelen ilk yemek yemeyi alışkanlık haline getirmişti.

Tabağı aldı ve bir tarafı suya batırınca pişmiş tavşan eti düştü ve küfretti. Bu şekle alışkın olmadığı ya da bu şekilde yemek yemeye alışkın olmadığı bir kanıt daha.

Sonra eliyle işaret ederek reddetti. "Dönünce yerim." Kök sebzeleri işaret etti. "Sen ye."

Sonra oturdu ve tavşanı parmaklarıyla yemeye başladı. Onu izlemeden, göz ucuyla izlemeye çalıştım ve etleri çiğnemek için neredeyse hiç durmadığını fark ettim. Ağzının köşesinden bir yağ damlası süzüldü. Onu yalamak için delice bir istek duydum.

Hey, açlıktan ölüyordum, ne diyebilirdim ki? Alfa düzgünce beslendikten sonra, artık kendi et parçalarını alıp dudaklarıma götürmenin güvenli olduğunu hissettim.

Gözleri açgözlülükle beni izliyordu, irisleri neredeyse saf altın rengindeydi. O gerçekten insandan çok kurdu.

Dikkatlice birkaç lokma çiğnedikten ve yuttuktan sonra sordum, "Daha fazla ister misin?"

Gözlerini benden ayırıp başını eğdi. "Hayır, kalanları sonra yerim."

Bir kayaya yaslandı, sonra rahat etmeye çalışarak hareket etti. Ama ne yaparsa yapsın, ellerini ne yapacağına karar veremiyor gibiydi. Önümdeki yemek dikkatimi dağıtmasaydı komik olurdu.

Bu halinden hoşlanmadığı belliydi, ama beni hayatta tutmak ve benimle iletişim kurmak için bu şekle girmek zorundaydı. Yaşam deneyimlerimiz aramızda büyük bir uçurum yaratmıştı.

Kurtum onun yanında olması gerektiğine şüphe duymuyordu. Ben ise onun yanında olabileceğimden emin değildim. Diğerlerinden çok farklıydı, sessizliği korkutucuydu. O açıkça kurt olarak yaşamayı tercih ediyordu, ben ise dönüşemeyen bir melezdim. Neden benim gibi bir eş istesin ki?

Sürü bağı aracılığıyla gelen ani bir duygu dalgası beni şaşırttı. Zafer ve güven dolu bir duyguydu. Gage bana daha fazla güvence verdi ve ben de bu sıcaklığın beni sarmasına izin verdim. Karnım doyduktan ve eşimin varlığı aklımda taze bir dinlenmeyle, kendimi yenilenmiş hissettim.

Ama aynı zamanda... aşırı ısınmış hissediyordum ve Rowan'ı ateşin karşısından izlerken nabzım kulaklarımda atıyordu. Gömleksiz, pantolonuna doğru uzanan V şekliyle... Yüzünü örten dağınık siyah saçlarını çok sevdim. Ve o büyük eller... Onları vücuduma koysam ne yapacağını bilir miydi?

Ne oldu bana diye merak ederek bakışlarımı ondan ayırdım. Ama çok geçti. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim ve bu acıyı dindirecek bir şey arzuladım. Rowan burada olmasaydı, kendim hallederdim, ama o orada olduğu için aklım sürekli ona gidip duruyordu. Köpek stili sevişmeyi seven birine benziyordu.

Uygunsuz düşüncelerimi yine kafamdan silip attım, sonra bir farkındalık kafama balyoz gibi indi.

"Siktir, yine kızgınlık dönemi başlıyor."

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince yanaklarım kızardı, ama alevlerin ötesinde Rowan başını salladı.

"Öylesin." Altın rengi bakışları bana kilitlendi.

Boğazımdan düşük bir hırıltı çıktı. "Gage'in suçu. Onun ısırığı bana sadece bela getirdi."

Rowan'ın koyu kaşları çatıldı. "Ama... o senin eşin. Onu... kabul etmiyor musun?"

Uzun bir nefes verdikten sonra kelimelerimi dikkatlice seçtim.

"Onu kabul ediyorum. Gage'i eşim olarak istiyorum, ama... ısırığı beni onun malı olarak işaretliyor. Eşit değiliz. Eşlerimin beni eşit görmesini istiyorum. Flint'in yaptığı gibi. Heath bile..."

Heath'i hala anlamaya çalışıyordum, bu yüzden sözlerim yarım kaldı. Uzun bir yol kat etmiştik, ama bazen hala beni şaşırtıyordu. Rowan'a baktığımda, şimdi şaşkın görünen oydu.

"Eşit olmak için tek yapman gereken Gage'i ısırarak. O zaman bağ ikinize de..."

Neden bunun işe yaramayacağını anlayınca sözleri yavaşladı. Kalbim çöktü ve Rowan yine kıpırdanmaya başladı, elleri dizlerine, sonra yanındaki yere gitti ve sonra bana doğru işaret etti.

"Senin dönüşemediğini düşünürsek, bu çok aptalca bir laftı."

Derin bir nefes alıp sakinliğimi korumaya çalıştım. Rowan beni tanı mı yordur. Bütün bunlar olduğunda orada değildi.

"Freya..."

Adımı ilk kez duyuyordum ve etkisi anında oldu. İçimdeki kurt canlandı ve vücudum ısındı, arzu ile yanmaya başladı.

Bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetlendi ve bacaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım, kendimi kontrol etmeye çalıştım. Ama bu da işe yaramadı,

Çünkü o anda rüyamda Rowan'ın beni ormanda yakalayıp sarı battaniyenin üzerine eğdiği görüntüler zihnimi doldurdu.

Rowan inledi ve gözlerim birden açıldı. Yaklaşmıştı ama ikimizin de birbirine ulaşamayacağı kadar dikkatli bir şekilde oturdu.

Onu vahşi bir hayvan gibi evcilleştirme ihtiyacı hissettim, ama arzu ile tükendiğim o an doğru zaman değildi. Rowan'ın kemiklerine atlamak, onun beni kendi sürüsünün alfa erkeğine ait olduğunu düşündüğünü düşünürsek, kötü bir fikir olurdu. Şu anda birden fazla eşim olduğunu açıklamaya çalışırsam, kontrolümü tamamen kaybedebilirdim.

Cinsel düşüncelerden uzaklaşmam gerekiyordu. Bu yüzden, kesinlikle tahrik edici olmayan bir şey sormaya karar verdim.

"Rowan... Konuşması zor olduğunu biliyorum ama... Bu yanıkların nedenini bana anlatabilir misin?"

Gözlerini kaçırdı ve başka bir iticiye ihtiyacı olduğunu anladım. Neden sorduğumu anlarsa, sürümden biri olarak cevap verirdi. Ne zaman yardım istesem, yardım etmişti.

"Dikkatimi ısıdan başka bir şeye çekmem lazım. Bana kendinden bahseder misin?"

"Dinle," dedi, sanki sadece bana değil, ikimize emir veriyormuş gibi. "Cadılar, on yıldan fazla birlikte yaşadığım kurt ailesini öldürdü."

"Kurt ailesi mi?" Soruyu, onun söylediklerini tam olarak anlamadan ağzımdan çıkıverdi.

O, ateşin yakıcı bakışlarına dalmış, başını salladı. Turuncu alevler altın rengi irislerinde dans ediyordu, kurt tarafı her an ortaya çıkmak üzereydi.

Utanarak, uzun saçlarımı köprücük kemiğimin altındaki Bağlanma işaretinin üzerine çektim, her ne kadar onun gömleği tarafından örtülmüş olsa da. Banyo yaparken fark etmiş miydi? Muhtemelen hayır, çünkü saçlarımı mümkün olduğunca göğüslerimin üzerinde tutmuştum. Ona daha önce yarı kan olduğumu söylemiştim... Diğer yarısının ne olduğunu bilse ne düşünürdü?

"Asıl sürüm beni sürgüne gönderdikten sonra, gerçek kurtlar beni aralarına aldı."

"Ve on yıl boyunca kurtlar arasında yaşadın..." Gözlerimi kırptım.

"Yani... *on yıl boyunca* kurt formunda mı kaldın?"

O başını salladı. "Ayda bir kez, gerçeği hatırlamak için insan şekline dönüştüğüm hariç. Ben kurt ailem gibi bir kurt değildim, bir şekil değiştiren vardım."

Böyle bir hayatı hayal etmeye çalıştım. Kurt olarak bir hayat benim için tamamen ulaşılmazdı, ama bu Rowan'ın gerçeğiydi. Bağlanmakta zorlanmamıza şaşmamalıydı — ben kurttan çok insandım, o ise gerçekten insandan çok kurttu.

Ama onun geçmişinde başka önemli bir ayrıntı daha vardı. O da sürgündü. Tıpkı geri kalanımız gibi.

"Ironwood beni de kovdu."

"Ve Howling Echo bizi kabul etti."

Anladığını görünce gülümsedim. "Hepimiz sürgünüz."

Altın rengi gözleri beni inceledi ve bir an için, beni gerçekten gördüğünü hissettim.

"Biz... ama bazen kendimi onlardan bile yabancı hissediyorum."

"Onlardan ayrıldığın bu görev yüzünden mi?" diye sordum

Sesi yumuşayarak sordum.

O kadar çok şey kaybetmişti ki — önce kendi sürüsü, sonra onu kabul eden kurtlar ve şimdi de Howling Echo'da hala kendini evinde hissetmediğini öğrenmek kalbimi acıtıyordu.

Kafasını salladı. "Çünkü ben kurtumla bir bütünüm. Onlar için... kurt ayrı bir varlık."

Elimi yanık olmayan koluna koyabilmek için ona yaklaşma riskini aldım.

"Eğer biraz olsun yardımı olacaksa... Ben de aynı şekilde hissediyorum. Hepiniz istediğiniz zaman dönüşebiliyorsunuz. Ben ise hiç dönüşmedim, ama onu içimde hissediyorum. Onun ortaya çıkacağını ummaya devam ediyorum..."

"Ortaya çıkacak."

Sözlerindeki kesinlik beni şok etti ve elimi indirdim. Bana döndü, elimi eline aldı ve beni daha da şok etti. Aramızdaki elektrik... O da hissediyor muydu?

"Senin kurtunu gördüm rüyamda, Freya."

Sözlerinin ve altın rengi gözlerinin yoğunluğu nefesimi kesti.

"Sence... dolunayda ortaya çıkacak mı?"

Bir alfa erkeğin mutlak güveniyle başını salladı. Bana, kurtuma olan inancı, bana da biraz güven verdi. Ve yaklaşan kızgınlığımı bastırmak için yaptığım tüm çabalar o anda yok oldu. Arzu ile titriyordum.

Elimi bıraktı ve benden uzaklaştı. Sakalını eliyle ovuşturarak başka yere baktı. Hiç şüphesiz benim uyarılmamı hissetmişti ve bu onu rahatsız etmişti.

Bir kez daha kendimi başka bir şey düşünmeye zorladım. Flint de benim kurtumu görmüştü. Ve hepsi, benim gibi onun da içimde olduğunu hissedebildiklerini söylemişti. Ama yirmi beş, sonra yirmi altı yaşına gelip de dönüşmezsem... Tıpkı ergenlik çaığında olduğu gibi, yıllarca umutla yaşarsam...

Düşüncelerimi uzaklaştırdım ve daha da kararmadan konuyu değiştirmeye karar verdim. Konuyu değiştirme zamanı.

"Beni sahiplenmek, Gage'in Frost Fang ile sorun yaşamasına neden olur..." "Dönüşemediğin için mi?" Rowan burnunu çekip başını salladı.

Sebepten o değildi, ama Gage'in yüzündeki Bağlanma işareti yüzünden olduğunu ona söylemek istemedim. Diğerleriyle yeniden bir araya geldiğimizde, Rowan'ın benim diğer yarımın bir insan değil, bir cadı olduğunu öğrenmesi daha iyi olurdu.

Cevap vermekte tereddüt ettiğimde, Rowan devam etti: "Onlar bizim sürümüz değil. Bizim sorunumuz değil."

"Rowan... Gage onların sürünün alfasını öldürdü. Artık Frost Fang'ın sürüsünün alfasının o."

O bunu bilmiyor muydu?

Başını salladı. "Evet, ama onlar Howling Echo değil. Bizim sürümüz geleneklere önem vermez. Gage asla iki sürüyü birleştirmez. O diğer sürü liderlerinden farklı."

"Nasıl yani?" diye sordum, onun sadece bir başka sürünün parçası olduğunu düşünerek merakla.

"O, bölgesini genişletmeye çalışmıyor — bizim sürümüzün toprağı bile yoktu. Bize alfa havlamasını kullanmıyor. Asla omega köle almayacağına yemin etti." Gözleri alevlere dönmeden önce bana kaydı.

En iyi arkadaşım Ironwood'un omega kölesiydi ve hala da öyleydi. Howling Echo, Rowan'ın dediği gibi Ironwood'dan çok farklıydı. Ben gelmeden önce hepsi alfa olan bir sürülerdi, ama yine de... daha önce tanıdığım alfalara benzemiyorlardı.

Flint her zaman koruyucu ve şefkatliydi. Başından beri bana karşı çok iyiydi. Gage, benim için defalarca sürüsünü tehlikeye atan iyi bir liderdi. Kavgadan sonra bile beni terk etmeyi reddetti. Heath ise aralarında en oynak ve yaramaz olanıydı. Ona karşı hislerim karmaşıktı, ama son zamanlarda güçlenmişti.

Ve şimdi Rowan... İnsan formunda olmakta zorlanıyordu, yanıklarından dolayı kendini bilinçli hissediyordu. Yine de, beni kurt formumda korumak ve

benim için en rahat hissetmediği formunda bile bunu yaptı.

Üçü de kızgınlık dönemimde bana bakmıştı, oysa hiçbirimiz bu olaydan sonra hislerimizin ne olacağından emin değildik.

Rowan da aynı şeyi yapar mıydı? İlk seferinde bu kadar çabuk kızgınlık dönemi yaşamak normal değildi... Ya bu sefer daha çabuk gelirse?

Öyle bir durum olursa, ona açıklamam gerekiyordu.

Ayağa kalktım, gergin bir şekilde kampı topladım ve yumruları pişirdiği yaprakları ateşe attım. Rowan sessizce bana katıldı, tavşandan birkaç parça daha kesti ve bana bıraktı, sonra cesedin geri kalanını ve düşürdüğü parçayı ateşten uzaklaştırdı.

Cesaretimi topladığımda ona döndüm. "Rowan... Howling Echo ile ilk tanıştığımda sen orada değildin, ama onlar beni her zaman etkilemişti, çünkü senin de dediğin gibi, bizim sürümüz geleneklere bağlı değildir. Gage beni ısırdı ve töreni düzgün bir şekilde yapamadığım halde sürümüze katılmama izin verdi."

Rowan omuz silkti, ama ona doğru bir adım attığımda bakışları üzerimde ağırlaşmıştı.

"Başlangıçta... sadece bana ilgi duyduklarını ve beni paylaşmak istediklerini düşündük. Isımın işleri karmaşık hale getireceğinden korktum ama... sonra..." Gözlerimi ona kaldırdım, ifadesini okumaya hazırdım. "Üçüne de karşı hislerim olduğunu ve onların da bana karşı hisleri olduğunu fark ettim. Bu yüzden Gage'in beni eş olarak işaretlemesi bana ihanet gibi geldi. Sadece eşit olmadığımız için değil, çünkü... diğer ikisinin benim eşlerim olmasını engellemek istediğini düşündüm."

Rowan'ın gözleri kısıldı, ben de aceleyle devam ettim.

"Ama bu konuda yanılmışım. Üçü de benim eşlerim. Gage sadece diğerleri fırsat bulamadan beni işaretledi."

"Yani o senin gerçek eşin." Gözlerini kaçırdı, dudakları inceldi. "Hayır.

Heath ve Flint *de* benim eşlerim. Gage bile öyle diyor. Ve...

Rüyalarında benim kurtumu gördün." Kafamı salladım. "Bu tesadüf değil. O, eşlerinin kim olduğunu biliyor. Çünkü benim kurtum tek bir eş değil... dört eş istiyor."

Rowan'ın gözleri benimkilere doğru kaydı ve dudaklarında bir soru belirdi.

"Aynı şekilde hissetmiyorsan, sadece benim

söyledim, bu olasılığı kabul ederken kalbim parçalandı.

olduğunu itiraf ederken kalbim parçalandı.

Sonra daha fazlasını umarak onun bakışlarıyla buluştum.

"Ama sen de benim gibi hissediyorsan, kurtun da benim kurtumun seni eş olarak gördüğü gibi beni eşin olarak görüyorsa, o zaman umarım..."

Rowan bana doğru atıldı, parmakları dudaklarıma değdi. Göğsümde umut yeşerdi ve dudaklarım onun öpücüğünü arzulayarak karıncalandı.

"Kurtum bizim 'sadece sürü arkadaşı' olmamızı istemiyor, Freya. O çok daha fazlasını istiyor."

Sonra benden uzaklaşınca tüm umutlarım yıkıldı.

"Ama bir kez olsun, insan tarafım daha iyi biliyor. Kendi bencil arzularımın sürümüzü parçalamasına izin vermeyeceğim."

Bölüm 12

Freya

Rowan'ın açıklamasından beri ona alan tanıdım, bu da kurtumun, eşinin onu reddettiği için incinmiş ve umutsuz hissetmesine neden oldu. O zamandan beri zihnimde neredeyse hiç hareket etmedi ve benimle konuşmamak için kurt formuna dönüştü.

Günün geri kalanında çok uzun bir sessizlikten sonra, rahatsızlığa rağmen yine ateşin yanında uykuya dalmaktan memnun oldum. Bir ara uyandığımda, karanlık kurtun üzerimde durduğunu gördüm. Ateşe dönmek için yuvarlandığımda, arkama sokulup sırtımı ısıttı. Ve zihnimdeki huzursuz kurt sonunda sakinleşti.

Ertesi sabah, çıplak bir adamın vücuduma sıkıca yapışmış halde uyandım. Bu, Rowan'ın sözlerine rağmen beni daha fazla reddedemeyeceğini kanıtlıyordu. O da, bilinçaltında da olsa, birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordu.

Çıplak vücudu benimkine yapışmış ve yaklaşan sıcaklık vücudumu kıpırdatırken, ona karşı sürünmek istedim — onun demir gibi kontrolünü kırabilecek miyim diye görmek için. Ama benimle çiftleşmek onun seçimi olmalıydı.

O uyurken avantajını kullanmayacaktım, ama onu kazanmak için çabalamaktan vazgeçmeyecektim. Dün gece onun geri çekilmesine izin vermiştim. Bugün, o beni tekrar seçebilecek kadar uyanır uyanmaz, ona hiç şans vermeyecektim.

Ancak şimdilik, bu cazibeye bir son vermeliydim.

Beni kaslı göğsüne hapseden güçlü kollarından dikkatlice kurtulmaya başladım. Kasları içimde bir arzu dalgası yarattı. Uzun bir ara bekliyordum... Bu durmak bilmeyen fiziksel dürtüler beni sinirlendiriyordu. Gage'in sıcaklığı sürü bağını kapladı, sanki benim durumumu hissetmiş gibiydi.

Gage'e çok kızgındım. Sonra bana Heath'i hediye paketi gibi gönderdi ve o ve Flint,

Gage kıskanç bir sevgili gibi içeri dalmamıştı... içimden bir kısmı bunu istemesine rağmen.

Diğer erkeklerle birlikte olduğum her seferinde — Heath ve Flint'le üçlü yaptığımız gibi — Gage sürü bağı aracılığıyla beni rahatlatmıştı. Aslında, beni ısırdığından beri Gage, niyetini kanıtlamak için uzaktan elinden gelen her şeyi yapmıştı. Tıpkı şu anda olduğu gibi, istersem Rowan'la birlikte olabileceğimi söyledi.

Ve ben de niyetim buydu. Ama Rowan henüz aynı fikirde değildi. Flint'in ikisinin önünde beni öptüğünü gördükten sonra, bunun sürüyü parçalayacağından nasıl endişelenebilirdi?

Belki de benim bir zamanlar diğerlerine karşı hissettiğim gibi, o da ateşten korkuyordu. Belki de ateşin ikimiz yalnızken ortaya çıkmasından ve diğerlerinin kıskançlık yapmasından korkuyordu. Bu da onun dediği gibi sürüyü parçalayabilirdi.

Rowan'ın Howling Echo'ya olan sarsılmaz bağlılığını fark edince, Gage'in neden ona sürüye katılmasını istediği anlaşıldı. Rowan'ın sadakati, diğerlerinden uzakta tek başına bir işi yapmaya kadar uzanıyordu. Kurtlar ve çoğu şekil değiştirenler sürü hayvanlarıydı, bu yüzden onun için böyle uzaklarda olmak kolay olamayacağını biliyordum. Onu sadece birkaç gündür tanıdığım halde, Gage isterse neredeyse her şeyi yapacağını anlayabiliyordum.

Beni kurtardığında, diğer iki sürü arkadaşını Ironwood'da tutsak olarak bırakıp benimle birlikte kaçmak için zor bir karar vermişti. Ben o kararı verecek kadar güçlü değildim, ama Rowan verdi. Sürü arkadaşlarımin bir planı vardı ve Rowan, bir alfa olmasına ve alfaları savaştan kaçmaktan nefret etmesine rağmen, bu plana sadık kaldı.

Kurt formunu tercih ediyordu, ama bana eşlik etmek ve bana bakmak için iki ayaklı formuna geçmişti. Ateşten açıkça hoşlanmamasına rağmen, beni sıcak tutmak ve beslemek için ateş yakmaya devam etti. Sonuç olarak, Rowan ve ben daha yeni tanışıyor olsak da, onu onurunu, dürüstlüğünü ve sürüsüne olan sadakatini hissedecek kadar iyi tanıyordum.

Onu eş olarak isteyen sadece kurtum değildi.

Oturur oturmaz, elimi Rowan'ın güçlü pazılarına götürdüm ve onu nazıkçe salladım. "Rowan, uyan."

Son birkaç gündür gece nöbeti tuttuğu için muhtemelen benden çok daha az uyuduğunu fark edince biraz suçluluk duydum. Ama dönmek üzereyken, büyük bir el bileğimi kavradı.

Hızla oturdu, altın rengi gözleri küçük kamp alanımızı taradı. "Tehlike var mı?"

Ona gülümseyerek baktım. Elbette koruyucu alfam anında bir tehdit aradı.

"Hayır," dedim, onu uyandırdığım için aniden aptalca hissederek.

Boğazım düğümlendi ve onu neden uyandırmaya çalıştığımı açıklayamadım. Tek bahanem, sıcaktan onun dışında başka bir şeye odaklanamıyor olmamdı.

Sakinleşmiş gibi başını salladı. Sonra altın rengi gözleri benimkilere baktı. "Ben avlanmaya devam edeyim. Sen gücünü topla."

Cevap vermeme izin vermeden Rowan kurt şekline dönüştü. Devasa siyah kurt kısa sürede çalılıkların arasında kayboldu. Yanımda çıplak yakalandığı için utanmamıştı bile... Bunu, ilerleme kaydettiğimiz iyi bir işareti olarak gördüm.

Rowan gerçekten insandan çok kurda benziyordu ve her vahşi hayvan gibi, onu evcilleştirmek istiyorsam yavaş ve metodik davranmam gerekiyordu. O yokken ateşi yeniden yaktım ve su ısıtmak için su koydum.

Dün, Rowan ve ben birbirimizden özenle kaçarken, o öldürdüğü üç kurtun kamp yerini bulmuş ve pişmanlık duymadan eşyalarını yağmalamıştı. Sonra nehirden kovalarını doldurmuş ve kampımıza taze su getirmişti, ayrıca itiraf etmekten çekindiğim kadar çok değer verdiğim çeşitli mutfak eşyaları da getirmişti. Ne yazık ki, getirdiği eşyalar arasında kullanabileceğim giysi veya battaniye yoktu. Tabii ki, ben ona teşekkür etmekten başka bir şey yapamadan kurt şekline geri dönmüştü.

Ateşin başından kalkıp kampımızın çevresinde dolaşmaya başladım, kulaklarım olağandışı seslere karşı tetikteydi. Kuş sesleri, sincap ve sıçanların hışırtılarından başka bir şey duymadım.

Yalnız olmak... garip bir duyguydu. Ironwood'da, Willow ve benim üzerimizde sürekli biri durur, çalışmamızı sağlar ve her fırsatı bize hakaret etmek ve bizi dövmek için kullanırdı. Flint beni saldırı altında bulmadan önce, kısa bir süre vahşi doğada yalnız kalmıştım. O zamandan beri, en az bir Howling Echo kurdu bana eşlik ediyordu.

Gerçekten yalnız olduğumdan emin olduktan sonra, ateşi söndürdüm. Kova bizim için hayatımızı değiştirmişti. Nehre gitmeyi en aza indirmemiz gerekiyordu, çünkü nehir diğer vahşi doğa sakinlerini de çekiyordu, ama artık

su tasarrufu yapmak zorunda kalmıyorduk. Ve bu durumdan kesinlikle yararlanacaktım.

Suyun çok sıcak olmadığını kontrol ettikten sonra, Rowan'ın sabununu kullanarak kamp tarzında yıkanmaya başladım. Ilık su çıplak tenime akarken, bir kez daha temiz hissetmenin zevkiyle mırıldandım ve bu deneyimin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Bu, nehirde buz gibi soğuk bir banyo yapmaktan çok daha keyifliydi.

Son sabunu da duruladığımda, gözlerim çalılıklarda bir hareket yakaladı ve kalbim bir anda durdu. Gözlerim sonunda devasa siyah bir kurtun silüetini seçtiğinde korku beni felç etti. Kurt, keskin altın rengi gözlerini bana dikmişti.

Rowan'ın avını buraya pişirmek için getireceğini düşünmüştüm, ama yine de beni korkuttu. Saçlarımı tekrar önüme çektim, cadı işaretini köprücük kemiğimin altında sakladım. Eninde sonunda cadı olduğumu itiraf etmek zorunda kalacaktım, ama önce beni daha iyi tanımasını istiyordum. Umarım onu görmeden önce runeyi fark etmemişti.

Olumlu tarafı, onun yanında çıplak olmaya alışmaya başlamıştım.

Çıplak göğsüme, uzun saçlarımın üzerine bir elimi koyarak derin bir nefes aldım. "Beni korkuttun, Rowan," diye azarladım.

Onu yakından izleyerek ruh halini anlamaya çalıştım. Küçük bir dişi geyik cesedi pençelerinin önünde yatıyordu. Bir dalın kırılma sesi ya da yaprakların hışırtısı bile duymadan onu buraya kadar getirmişti.

Devasa kurt, avının üzerinden zarıfçe geçti, tek bir ses bile çıkarmadan. O kadar büyük bir kurtun nasıl bu kadar sessiz olabildiği bir muammaydı. Ama bana doğru yaklaşırken, artık avın ben olduğumu hissettim.

Sonunda runeyi fark etmiş miydi? Benim yarı cadı olduğumu, yani düşmanı olduğumu anlamış mıydı?

"Rowan..." dedim, önümde yatıştırıcı bir hareketle elimi uzattım.

İçimdeki her şey donmamı ya da kaçmamı söylüyordu. Kurtum kovalamayı çok istiyordu. Ama Rowan diğer şekil değiştirenler gibi değildi. Beni yakaladığında, içindeki canavarın kontrolünü elinde tutacağına güvenebilir miydim? Yoksa kaçmam onu daha da heyecanlandırıp daha vahşi hale getirir miydi?

Bu riski göze alamazdım. Bir şekilde bu durumu kurtarmalıyım.

"Geyiği bize geri getirdiğin için teşekkürler. Onu temizleyip ateşe koymama yardım eder misin? Kullandığımız şişin onu tutacak kadar sağlam olduğundan emin değilim."

Kurt bir an daha bana baktıktan sonra kürkünü döküp iki ayakları üzerinde önümde dikildi. Koyu saçlı insan formunda çıplak olmasına rağmen, Rowan hala vahşi görünüyordu. Özellikle altın rengi gözleri vücudumu taradığında.

"Yanıklarımın nasıl olduğunu sordun. Ama ben senin yaralarının nereden olduğunu sormadım."

"Ne..." Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Belki de runeyi görmemişti. "Ironwood yaptı."

Rowan bana doğru yaklaştı ve ben yine avın avcıya karşı verdiği tepkiyle titredim. Kaçmak yerine yine donup kalmayı tercih ettim. Yerimden kıpırdamadan, Rowan'ın elinin bana doğru uzanıp karnımdaki yara izlerini izlemesini izledim.

İkimiz de çıplaktık ve onun dokunuşuyla içimdeki ateş alevlendi, sanki içimdeki ateşi o yakmış gibiydi. Parmakları yara izlerimi izlerken, bu büyüü anı bozmamak için hareketsiz durdum.

Benimle temasını kaybetmeden, etrafımda dolaşarak, bazı zorbalar beni dikenli tel çitlere fırlattığında vücudumu saran bir yara izini takip etti. Rowan'ın dokunuşu bana o günü hatırlatana kadar o günü tamamen unutmuştum. Bir daha asla o kadar zayıf hissetmek istemiyordum, bu yüzden o anı zihnimden uzaklaştırdım ve onun dokunuşunun, varlığının uyandırdığı çaresizce lezzetli duyguya kendimi kaptırdım.

Arkama dolandığında, ensemdeki nefesi beni titretti. Rowan, ıslak saçlarımın döküldüğü yerin karşısındaki çıplak omzuma nazikçe öpücük kondurduğunda beni tamamen şaşırttı.

Diğer omzuma geçti ve saçımı boynuma doğru çekerek o tarafa da öpücük kondurmak için yer açarken nefesimi tuttum. Arkamda olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordum, bu da beni daha da savunmasız hissettirdi.

Sanki üzerine bir büyü yapılmış gibi hissettim, ama saçımı kenara çekerse bu büyü bozulacaktı. Sakladığım cadı işaretini görecekti ve her şeyi anlayacaktı. Vücudum gerildi ve onun devam etmesini istemesine rağmen olduğum yerde donakaldım.

Kaslı kolu belimi sardığında, içinden düşük bir gürültü çıktı ve beni göğsüne çekti. Geniş parmakları göğsümün hemen altında açıldı ve kendimi tutamadım... Kalçama bastırılan kalın ereksiyonunu hissettiğimde, içimden bir inilti kaçtı. Bu beni titretti.

"Benden korkuyor musun?"

Ona dönüp yüzüne bakabilmek, gözlerimdeki gerçeği görebilmesi için kendimi çekip uzaklaştım. Ama ön kolundaki çelik gibi kollar beni sert göğsüne bastırdı, beni kaya gibi sertleşmiş ereksiyonuna yapıştırdı. Büyük eli göğüs kafesimi sıktı.

"Hayır," diye doğruyu söyledim.

Ne yapacağını tahmin edemediğim için beni tedirgin etmesine rağmen, kurtum bir kez bile korkudan inlemedi ya da titremeye başladı. Belki heyecandan, ama korkudan değil. İçimde dans ediyordu, eşinin sonunda bu kadar yaklaşmış olmasına seviniyordu.

Ama yine de beni bırakmadı. Hiçbir şey söylemedi.

"Kurtum, senin onun için bir tehdit olmadığını biliyor," dedim, onu yatıştırmak umuduyla.

Kolları daha da sıkılaştı, pazıları şişti.

"Peki ya geri kalanım? Benim bir tehdit olmadığından nasıl emin olabilirsin?"

Bu sefer, çekilmeye çalışmak yerine, kollarında kıvrıldım. Sert göğsüne sıkıca bastırırken, saçlarım aramızda sıkışmış halde, tutuşu sadece biraz gevşedi. Çenemi yukarı kaldırıp altın rengi gözlerine bakarak, sırrım olmasına rağmen bana güvenmesini istedim.

"İçimdeki kurt, dışarı çıkamasa da bilir," diye cevap verdim, neredeyse tanıyamadığım kısık ve boğuk bir sesle.

Göğüslerim çıplak tenine değdi ve penisi karnıma değerek ona olan özlemimi artırdı. Ateşli bir arzu dalgası bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmamı sağladı.

Ona yakın olmanın bana ne yaptığını hissetmiyor muydu? Tıpkı bir kurt gibi kafasını şaşkınlıkla eğdi. Bu zihinsel görüntü yüzüme bir gülümseme çaldı. Bir erkek olarak bile, kurt tarafı hâlâ kontrolü elinde tutuyordu.

"Ayrıca, biz sürü arkadaşınız," diye devam ettim. "Birbirimizi korur ve kollayız."

Kollarımı beline doladım, onu kendime daha sıkı çekerek sertliğini aramızda sıkıştırdım. Onun çıtır çıtır yanan ateşin yanında içime girmesini hayal ederken ıslaklığım uyluklarımdan aşağı süzüldü. Beni bir hayvan gibi sertçe sikerken, o altın rengi irislerinde dans ettiğini hayal ettim.

Burun delikleri genişledi. Benim uyarılmamı koklamış olmalıydı, benim de onun kadar ilgilendiğimi bilmeliydi. Daha önce ona, birbirimiz için yaratıldığımızı kanıtlamaya karar vermişim — sadece korkularını yenmem gerekiyordu.

"Ama biz sadece sürü arkadaşı değiliz, değil mi Rowan? Kurtlarımız da bunu biliyor. Biz eşiz."

Sözler dudaklarımdan dökülürken, sertliği içimde zonkluyordu, gerçeğe tepki veriyordu. Onu tahrik edenin sadece benim ateşimin olmadığını anladım — o da beni en başından beri istiyordu, tıpkı benim onu tanımadan önce istediğim gibi.

Gözlerime bakıp duraksadığı, sanki sonra ne olacağından korkuyormuş gibi, her şeyi tersine anladığımı gösterdi. Avcı o değildi, av ben değildim. Burada gücü elinde tutan bendim, kurtlar arasında bir tanrıça gibi.

İlk hamleyi o yaptığı için, tüm şüphelerimi ve korkularımı bir kenara attım. Parmak uçlarımda yükselerek, eğilmeden önce ifadesini inceledim. Onu yeterince tanıımıyordum, ama beni itmedi ya da geri çekilmedi. Hayır, kolları beni daha sıkı sardı ve kurtum bunu bir kanıt olarak algıladı. İçgüdülerimi takip ederek eğildim ve dördüncü eşimle öpüştüm.

Dudakları dudaklarıma yumuşakça değdi ve bir an için beni öpmeyecek diye korktum. Sonra kolları beni kendine doğru çekti ve biri sırtımda kıvrılarak boynumun arkasını sahiplenircesine kavradı. Dudakları sanki bunu başından beri yapmak istemiş gibi dudaklarıma değdi.

Yüzüme değen sakalları, öpücüğü daha da derinleştirmek istememi sağladı. Sanki içgüdüsel olarak arzularımı hissetmiş gibi, Rowan'ın ağzı açıldı ve dili benimkine değdi, ağzımın içine girdi. Öpücüğümüz daha tutkulu, daha vahşi, daha ilkel hale geldi.

Boğazından boğuk bir ses çıktı ve göğsünde yankılanarak bana doğru titreşti. Onun hayvani doğası benim için dayanılmazdı.

Ve zihnimin derinliklerinde, sürü bağı sevinçle parladı — saf, koşulsuz sevinç. Bununla birlikte... bu rahatlama mıydı? Gage'in tepkisini anlamaya çalışmadım; onun da benim için bunu istediğini bildiğim için sadece minnettardım. Her şey yolundaydı ve yeniden bir araya geldiğimizde...

En yeni eşim, arzuyla inlerken zihnimden diğer eşler hakkındaki tüm düşünceleri silip süpürdü. Rowan'ın kalçaları hareket etti, vücuduma sürtünerek ilk damlaları üzerime sıçrattı. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu.

Yine de geri çekildi, dudakları dudaklarımdan kayarak beni nefes nefese bıraktı. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Başı tekrar eğildi, bakışları uzaklara daldı ve kolları gevşek bir şekilde belime düştü.

"Sürümüz geliyor," diye mırıldandı, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, gözlerimi kapattım ve içimdeki sürü bağına odaklandım. Haklıydı. Konsantre olduğumda, uzaktan onların her an yaklaştığını hissedebiliyordum.

Sürünün geri kalanıyla yeniden bir araya gelmek için sabırsızlanıyordum. Ve bir parçam, beni Rowan'ın kollarında bulurlarsa ne olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Onlar da bize katılır mıydı?

Ama Rowan geri adım attı, gözleri yeniden odaklandı, ereksiyonu çoktan azalmıştı. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Sonra aklıma, Rowan'ın sürüyü parçalama korkusunu yatıştırabilecekleri geldi. Tam zamanında gelmişlerdi.

Rowan, Nira'nın bıraktığı yara izini yanağımda izledi. Sonra Luka'nın pençesinin kestiği diğer yanağımdaki aynı yeri izledi.

"Bir gün," diye söz verdi, sesi alçak ve gürültülüydü, "Ironwood'a geri döneceğim."

Başka bir şey söylemedi. Düşmanlarımı yok edeceğine söz vermedi, ama ben vereceğini biliyordum. Her bir yara izimin intikamını alacaktı. Sürüsüne zarar veren herkes ölecekti. Altın rengi gözlerinde, saf, ilkel bir açlığın bakışında bunun kesinliğini gördüm.

"Kurt ailesini öldüren cadılar..." diye fısıldadım, gözlerine bakarak. "Umarım hepsini öldürdün."

Yüzünde sert bir gülümseme belirdi. Bu ifadeyi oldukça beğendim. "Her birini. Ve sana zarar verenlere de aynısını yapacağım, Freya."

Onun dilinden çıkan ismimin sesiyle titredim. Ona daha fazla öpücüklerle saldırmak istesem de, geri adım attım ve Rowan'ın ince düğmeli gömleğine sığındım. Heath ve Flint'in yanlarında giysi getirmiş olmalarını umuyordum. Getirmemişlerse, birinin pantolonunu çalmak zorunda kalabilirdim. Ve bir daha asla ayakkabıları hafife almayacaktım.

"Peki," dedim, "gücümüzü toplalım ve sürü arkadaşlarımızla paylaşmak için kızarmış geyik eti hazırlayalım."

Rowan'ın gözlerindeki onay, bir hediye gibi geldi. Ve sürü arkadaşlarımızın gelişine hazırlanırken yan yana geçirdiğimiz zaman da öyle.

Bölüm 13

Heath

"Gage'e katılıyorum," dedi Flint, ben kamyonetle yavaşça patikadan ilerlerken.

Freya ve Rowan'ı bulduğumuzda, geniş kabin hepimizin rahatça seyahat etmemizi sağlayacaktı. Ama o ana kadar, ekstra uzunluk kayaların ve kaya kaymalarından oluşan küçük uçurumların etrafından geçmemizi zorlaştırıyordu. Sonuçta burası herhangi bir sürünün sahip olmadığı topraklar değildi, gerçek vahşi doğaydı. Gece yarısı sürücülüğü değişmiştik ama ikimiz de pek uyuyamamıştık.

"Ne hakkında?" diye sordum, yokuş aşağı inerken dişlerimi sıkarak, kayalıklarda tutunamayacağımızdan endişelenerek.

Vites değiştirmeyi kolaylaştırmak için ikimiz de gömleksizdik ve yılın sonlarına gelmiştik, ama bu arazide sürüşün stresinden dolayı hafif bir ter damlaları vardı.

"Planın babamla ilgiliyse, başka bir şey düşünmeliyiz."

"Başka nereye gidebiliriz?" diye karşılık verdim. "Midnight Path bizi hoş karşılamayacaktır. Pack Alpha Astrid, onu Ironwood ile bir sürü savaşına sürükleyeceğimizi anladığında, bizi bir daha kapısı açmayacaktır."

Flint içini çekti, sanki bir çözüm arıyormuş gibi önündeki ormanı taradı ve ben de onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona baktım. Bir eli acil durum tutamağında, pazısı gerildi. Her şeye rağmen, Flint ve ben Freya'yı birlikte ecstasy içinde çılgık attırdığımız anı hatırlatan bir şehvet dalgası belimde dolaştı. Bunu kısmen Gage'in Freya'ya verdiği sözü test etmek için yapmıştık — eş bağı sayesinde her saniyesini hissedebilecekken, diğer iki alfa erkeğin eşini sıkmesine izin vereceğini kanıtlamak için. Diğer neden ise, olan biten her şeyden sonra Freya ile yeniden bağ kurmaktı.

Freya dışında başka erkeklerle cinsel deneyimi olduğunu sanmıyordum, ama Flint ve ben iyi bir ekip oluşturmıştık ve Gage'in sadakatini gerçekten test ettiğimizden emin olmuştuk. Gage cezasından sağ kurtulmuştu.

Gage'i o kelimeyle, ceza, ile nasıl alay ettiğimi hatırlayınca yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Onun tahrik olduğunu hissetmiştim... ve bunun beni arzuladığı için olduğunu, Freya'yı cezalandırdığımız seksi anları hatırladığı için olmadığını dilemiştim. Ama Freya tüm arzularımızı bu kadar coşkuyla tatmin ederken, neden öyle olsun ki?

Öyleyse neden Gage ve Flint beni bu kadar rahatsız ediyordu? Onlar tamamen ona, sadece ona sadık görünüyordlardı. Bildiğim kadarıyla ikisi de tamamen heteroseksüeldi. Diğer sürü arkadaşlarıma karşı bu tür arzular besleyen tek kişi bendim.

Sürü arkadaşlarımı her zaman yasak bölge olarak görmüştüm. Gage'e olan çekiciliğimi on yıllardır gizlemiştim, sadece ikimiz baş başa kaldığımızda bile. Flint'i farklı bir gözle görmeye başlamam ise çok yakın bir zamana dayanıyordu. Ve kabul edelim, Rowan da son derece seksi biriydi.

Ne diyebilirdim ki? Ben açgözlü bir piçtim, beni isteyen herkesle yatmaya alışkındım. Freya'ya olan arzuma teslim olduğumda, bu dürtülerimin yatışacağını ummuştum. Belki Gage'e olan takıntımdan sonunda kurtulurdum. Ama onu Freya'yla görmek, onu daha da çok istememe neden oldu. Ve şimdi Flint'e de şehvet duyuyordum. Bu beni delirtmeye yetiyordu.

Düşüncelerimi silkelediğimde, Flint'in hala pencereden dışarı bakarken yüzünde endişe dolu bir ifadeyle durduğunu fark ettim.

"Önce Freya'yı bulacağız," diye sakinleştirdim sessiz arkadaşımı. "Sonra Freya ve Rowan güvenli bir şekilde bize kavuştuktan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Gage'in kuzey kasabalarında işleri yoluna koyduğundan emin olana kadar onu Frost Fang'a geri götüremeyiz," diye homurdandı Flint. "Moonblessed veya Midnight Path'e gidemeyeceğimizi zaten biliyoruz. Ama Elder Forest..."

"Elder Forest'ta babamdan başka alfa var, biliyorsun. O da sürünün alfa'sı değil. Ironwood'un iki kez düşünmesine neden olacak kadar büyük ve bizimle bağı olan tek sürü onlar."

Flint derin bir nefes aldı, sonra itiraf etti, "Sanırım hepimizin iyileşmek için zamana ihtiyacımız var. Rowan bile kurşun yedi."

"Aynen öyle. Kartlarımı doğru oynarsam, Freya'ya bol bol yemek verip gücünü toplamasını sağlayabiliriz."

Flint başını salladı. "Esir olmak ve sonra da bu vahşi doğada kalmak, iyileşmesine hiç yardımcı olmamıştır."

"Arkadaşımızın iyileşmesi, dinlenmesi ve iyileşmesi için güvenli bir yere ihtiyacı var. Bizim de öyle." Flint burnunu çekti ve bakışlarını üzerimde hissedince ona baktım. "Ne var?"

Dudakları kıvrıldı. "Babasının tüm servetini kullanarak Freya'ya nasıl yağ çekeceğini planlıyorsun."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi saklamadım. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Onun sevgisini satın almana gerek yok, biliyorsun."

Bunu biliyor muydum?

Tereddüt ettiğim için Flint ekledi: "Onu etkilemeye çalışmana gerek yok. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra... bağlarımız daha da güçlenecek."

İç geçirdim ve başımı salladım. Ona inanmak istedim, ama... hayat tecrübelerim, tatlı ay izli kurtumuz kadar iyimser olmama izin vermiyordu. "Bir kez daha koku kontrolü yapar mısınız?"

Dar alanda Flint pantolonunu çıkardı. 1,88 metre boyunda olan Flint'in burada hareket etmesi kolay değildi ama başardı. Gözlerimi önümdeki yere diktim, ama zihnimde onun tamamen çıplak halini hatırlatan pek çok anı vardı. Pantolonunu çıkardıktan sonra, ben fren yapmadan kapıyı açtı ve araçtan kolayca atladı — bu da ne kadar yavaş sürmek zorunda kaldığımı ortaya çıkardı.

Kurt şekline dönüştü ve önündeki ormanı gözlemlemek için kayalardan kayalara atladı. Kamyonete geri tırmandığında, "Kötü haber" dedi.

"Ne?" Kalbim anında boğazıma kadar çıktı ve aklımda türlü türlü senaryolar canlandı — Freya'nın kokusunu kaybetmiştik, onun kanını koklamıştı...

"Onun kokusunu önümüzde alıyorum, ama kamyonun oradan geçmesi için iyi bir yol yok."

Boğuk bir kahkaha attım. "Beni endişelendirdin dostum."

"Kamyoneti bırakıp kurt şeklinde devam etsek daha iyi olur."

Frost Fang, karavandan ayrılmadan önce bize dört kişilik erzak yüklemişti. Flint, onlardan aldığı battaniyeyi kapıp

sling çantasına tıkmaya başladı. Arkadaşımız dönüşemiyordu ve bu soğuk, Ekim sonu geceleri onun için çok zor geçmişti.

Frost Fang'ın ayırdığı eşyalar arasında onun bedenine en yakın gömlek ve kot pantolonu buldum. Ironwood'da giydirdikleri o berbat elbiseden daha iyi bir şeye ihtiyacı olacaktı. Belli ki onların sürüsünün moda anlayışı yoktu.

"Hadi," dedi Flint, bir kez olsun sabırsızlığını göstererek.

Kamyonetin el frenini çekip indikten sonra kapıları kilitledim ve anahtarları çantama koydum. Dönüşmeye bile başlamadan Flint önümden ormana doğru koşmaya başladı.

Onu yakalamak için koştum ve havada Freya'nın lezzetli elmalı turta kokusunu alır almaz, onun neden acele ettiğini anladım.

"Siktir," diye bağırdım, Flint ile olan paket bağına.

"Evet. Yine kızgınlık döneminde." "Ama nasıl..."

"Başka bir eşiyle tanıştı," dedi Flint, güvenmediğim bir kesinlikle.

"Ya da Gage onu ısırdığı içindir," diye karşılık verdim.

"Her halükarda, bu onun ve Rowan için iyiye işaret değil. O uyurken onu korumak için kendini paralamış olacak ve kendisi hiç tatmin olamayacak."

"Ve o hala onun bizimle olan ilişkisi konusunda kafası karışık," diye hatırladım.

Ironwoods'un sürüsünün yaşadığı topraklarda, karmaşık düzenlememizi açıklamaya zaman olmamıştı. Ama Freya'nın son kızgınlık döneminde Rowan'ı rüyasında gördüğünü hatırlıyordum. Gage'i, Flint'i ve hatta beni eşleri olarak seçmişti. Ama bildiğim kadarıyla, bizi hiç rüyasında görmemişti.

Bu, Rowan ile olan bağının özel olduğu anlamına geliyordu. Biz ona Rowan'dan bahsetmeden önce onu tanıyordu. Hiç tanışmadığı birini rüyasında görmüştü. Tek tahminim, damarlarında akan sihir sayesinde olduğu idi. Sonuçta, Gage'i de istemeden işaretlemişti.

Gage'in ona olan hisleri konusunda endişeli olduğunu biliyordum, ama Gage ile yeniden bir araya gelir gelmez barışacaklarından hiç şüphem yoktu. Gage telefonda Luka'yı tehdit ettiğinde ona eşini demişti, bu da Gage'in düşüncesizliğini affetmeye çoktan başladığını gösteriyordu.

Onun izni olmadan onu işaretlemesine ne kadar kızmış olursa olsun, bu iz, Gage'i bir şekilde eş olarak kabul ettiğinin kanıtıydı.

. Ve eş işareti ikisini birbirine çekecek, birbirlerini affetmelerine yardımcı olacaktı.

Flint'e gelince, o ve Freya her zaman birbirlerine çok yakışıyorlardı. Aralarındaki inkar edilemez kimya ve birbirlerine anında ısınmaları, istemeden de olsa beni kıskandırıyordu. Bu, başından beri Freya'dan uzak durmaya çalışmamın nedenlerinden biriydi... O ve Flint birbirlerine layıklardı. İkisi de sürülerinin iyi davranmadığı iyi insanlardı.

Flint'le asla kıyaslanamazdım. Onun hayali, onu bir şekilde Rowan'a bağlıyordu. Ve eş işareti onu Gage'e bağlamıştı.

Peki ya ben? Ona ne sunabilirdim? Onu uzaklaştıran ve kızdıran bendim. Bana davranışlarım için beni affetmek için uzun bir yol kat etmişti, ama yine de onun yanında yerimi hak etmem gerektiğini hissediyordum. Kendimi ona nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum, ama başarıya kadar denemeye devam edecektim.

Burunlarımız ne kadar yaklaştığımızı söylüyordu ve Flint hızını daha da artırdı. Bu sırada ben, bir tuzağa düşmemek için ekstra dikkatli davranarak etrafta dolaşıyordum. Ama sürü bağı sayesinde Rowan'ı hissedebiliyordum ve artık yeterince yakındık... zihinlerimiz birbirine dokunabiliyordu.

"Rowan, Flint ve ben sana ve Freya'ya geliyoruz," diye düşündüm, umarım yol üzerinde vahşileşmemiştir diye.

Eğer durmamışsa... Freya'yı ne halde bulacağımızdan endişelendim. Elbette, vahşileştiğinde bile onu korumaya kararlı görünüyordu. Ama vahşi bir kurt iyi bir yol arkadaşı olamazdı.

Rowan'ın sözleri bana ulaşmayınca, nedenini anlamak için daha fazla çaba sarf ettim. Onun cevap vermeyi reddettiğini varsayarak, vahşi haldeki sürü arkadaşımızın insan formunda olduğunu ve beni duyamadığını fark edince şok oldum. Rowan, zorlanmadıkça kurt formundan nadiren çıkardı.

Bu, onu ve Freya'yı sağ salim bulacağımız umudunu verdi, ama aynı zamanda Flint'i uyarmam gerektiği anlamına da geliyordu.

"Rowan sürü bağıyla cevap vermiyor. Sanırım insan formunda. Ona gizlice yaklaşma."

En son ihtiyacımız olan şey, onu korkutup vahşi kurt formuna geri döndürmekti.

"Anladım."

Ancak ne Flint ne de ben hızımızı kesebiliyorduk, Freya'nın kızgınlığının kokusu bizi ileriye doğru itiyordu. Neyse ki, çılgın koşumuz hiç de

sessiz geçmedi, bu yüzden açıklığa vardığımızda Rowan çoktan ormanda bizi arıyordu. Pişen et kokusu Freya'nın kokusunu bir an için bastırdı, ama rüzgâr yön değiştirene kadar.

Sonra gözlerim onu gördü. Uzun saçları, giydiği çok büyük düğmeli gömleğin üzerine dökülmüştü ve kurt içimdeki kurt ileri atıldı.

Eş! Isır. Sahip çık. Koruyun.

Onun talepleri beni ele geçirmeden, aniden durup dönüşüm geçirdim. Şimdi Freya'yı başka bir eş bağıyla kızdırmanın zamanı değildi.

Başını kaldırıp beni gördüğünde, yüzünü aydınlatan gülümseme nefesimi kesmişti. Beni özlemiş, beni istiyordu. Sürümdeki diğer arkadaşlarımın kalbini çoktan kazanmış olabilirdi, ama benim kalbim için de hala yer vardı.

Onu hak ettiğimi kanıtlamam gerekiyordu. Onun ve benim için.

Bunu başarmak için ona doğru ilerledim, onu tekrar kollarımda hissetmek için can atıyordum, ama Rowan aramıza girdi ve insan boğazından vahşi bir hırıltı çıktı.

Bölüm 14

Flint

Heath ilk dönüşen oldu, ben de şişkin sırt çantamı sürükleyerek onu takip ettim. Yumuşak insan ayaklarımın üzerini örtmek için renkli mokasenlerimi çıkardım ve sonra diğer arkadaşlarımın yanına, açıklığa çıktım. Gage'e de kısa bir mesaj gönderdim: "Yine birlikteyiz."

Aslında, Heath'in Freya'nın ilgisinden yararlanması için kısa bir gecikmeydi.

Kurt ruhum, diğer kurt dönüşümcülerin çoğunun fark edemediği görünmez şeyleri sık sık algılardı. Yalanları tespit etmekte ustaydı, aynı zamanda diğer duyguların ince nüanslarını da yakalayabiliyordu. Ve her zamanki gibi, Heath şüphe duyuyordu. Freya'dan bahsederken, tereddütünü, endişesini hissettim.

Elbette bunu asla itiraf etmezdi. Ama bunca zaman geçmesine, özür dilemesine ve Freya'yı sürüye kabul etmesine, Freya'nın kızgınlık döneminde onu seçmesine ve Gage'in onu ısırmasından sonra Heath ile benim hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını kanıtlamamıza rağmen... Heath hala şüphe duyuyordu.

Bu yüzden bir an geri çekildim ve Freya'nın ağaçların arasından gelen Heath'i gördüğünde yüzündeki saf sevinç görmesine izin verdim. Hâlâ çıplak olan Heath, eşini selamlamak için koşarken bir taşa takılıp neredeyse düşüyordu.

Ama Rowan bir hırıltı çıkardı ve aralarına girdi. Üzerinde sadece kot pantolon vardı, gömlek ya da ayakkabı giymemişti, sanki koşudan yeni dönmüş ve sürünün bağından bizim geldiğimizi hissedince giyinmiş gibi. Onu incelerken kaşlarım çatıldı. Hâlâ vahşi gibi görünmüyordu...

Sonra ne olduğunu anladım. Freya kızgınlık dönemine girmişti ve Rowan'ın kurdu aşırı koruyucu ve kıskanç hale gelmişti. Heath de aynı sonuca varmış gibi durdu.

Buzları kıran Freya oldu. "Hepiniz çok tehlikeli görünüyorsunuz... ve çok çekici."

Gözleri Heath'in çıplak vücudunda dolaştı, sonra benimkinde de aynısını yaptı. Heath sırttı. "Senin için tam da 'baştan çıkarıcı' kelimesini kullanırdım, benim küçük savaşı kurtum."

Ona doğru bir adım daha attı, ama Rowan tekrar kükredi ve onu durdurdu.

"Kenara çekil ve eşimi düzgün bir şekilde selamlamama izin ver." Heath'in sözlerinden alfa gücü yayılıyordu, ancak Rowan'a alfa havlamasını kullanmamıştı.

"Benim," diye bağırdı Rowan, kollarında ve göğsünde tüyler diken diken olurken.

Kendini zar zor kontrol edebiliyordu. Kürk derisine geri çekildi, ama en ufak bir yanlış adım vahşi kurtunu ortaya çıkaracaktı.

"Heath..." diye uyardım.

Eğer işler ters giderse, Rowan'ı hangi formda olursa olsun vahşi haline geri döndürmek zorunda kalacaktık.

Heath geri adım atmadı. Rowan'ın gözlerine bakarak, sürü arkadaşının kendisinin daha üstün olduğunu kabul etmesini sağlamaya çalıştı.

Sonra Heath acı bir kabul ile başını salladı. Askılı çantasını başının üzerinden çekip yanındaki kayalık zemine düşürdü.

"Eğer böyle olacaksa..."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Freya, arkadaşlarının onun için kavga etmesine gerek yoktu.

O hepimizi istiyordu.

Heath'in eli Rowan'ın göğsüne uzandı ve onu sertçe itti. Rowan ayağa kalkmadan, gümüş beyazı bir kurt onun önünde kükredi, tüyleri diken diken olmuştu.

"Hayır!" Onların arasına girmek için öne atıldım, ama çok geçti.

Rowan Heath'e atladı ve havada dönüşerek şekil değiştirdi. İki kurt, haykırışlar ve hırlamalarla dolu bir hayvan öfkesiyle çarpıştı. Freya'nın yanına koştum ve onu kavgadan uzaklaştırdım.

"Yapma!" diye bağırdı, ama bir işe yaramadı. Kurtları artık ilkel bir savaşa girmişti.

Sürü bağı sayesinde Gage endişesini bana hissettirdi ve ben de ona tüm şüphelerimi gidermek için elimden gelen tüm güven verici sözleri söyledim. Ama Freya'ya cesur bir yüz takındım, ona bu tür şeylerin bir alfa sürüsü arasında oldukça normal olduğunu göstermeye çalıştım. Bazen kurt ruhlarımız sorunları kendi yöntemleriyle çözmek zorundaydı.

"Endişelenme, ay ışığı. Sadece içlerini boşaltmaları gerekiyor. Herkes senin için çok endişelendi."

Eşim kavgadan gözlerini ayırmayı başardığında ona olan hayranlığım daha da arttı. Sanki arkamda biri saklanıyormuş gibi etrafıma bakındı. Sonra üzgün gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim neredeyse kırıldı. Kimi aradığını çok iyi biliyordum. Ama kavgadan gelen tiz bir havlama dikkatimizi tekrar önümüze çekti.

"Bir şey yapabilir miyiz?" diye sordu.

Kavganın gidişatını izleyerek başımı salladım. "Buna ihtiyaçları var," diye açıkladım.

Rowan'ın büyüklüğüne rağmen, ikisi normalde birbirlerine denklerdi. Onları dövüşürken izlediğim ilk sefer değildi. Bu yüzden, sırt çantamı boşaltıp bir kot pantolon giydim ve maçı izlemeye hazırlandım.

"Bu, içimizde biriken alfa saldırganlığımızı dışa vurmamız için bir çıkış yolu. Heath, Rowan ve benden daha dominant, bu da bizim kurt ruhlarımızın doğal olarak ona boyun eğme baskısı hissetmesi nedeniyle onun kazanma olasılığının daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Rowan boyun eğmese bile... Heath'i sürünün bir parçası olarak görüyor. Ona gerçekten zarar vermez."

Ama gümüş rengi bir tutam kürk uçtuğunda, Freya elimi sıkıca tuttu. "Buna inanmıyorum."

Onu çıplak göğsüme çekerek, iyileşmekte olan kaburgalarımın çarpmamaya dikkat ettim. Beyaz saçlarının benim koyu saçlarımla birlikte dans ettiğini görmek içimi rahatlatı.

"Unutma, kurt formumuzda daha hızlı iyileşiriz. Birbirlerine verdikleri yaralar iyileşir. Bir gün sen de aynı güce kavuşacaksın."

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. Ona bu kavganın gerçek nedenini söylemedim. Heath, Freya'dan şüpheleniyordu ve Rowan da muhtemelen öyle. O ve Freya daha yeni tanışmışlardı, bu da muhtemelen Freya'nın kızgınlık dönemini tetiklemişti. Rowan'ın kurdu onu eş olarak görüyordu ve Heath ve ben ortaya çıkmadan önce durumu açıklamaya fırsatımız olmamıştı. Rowan'ın kurdu, Heath'in Freya'ya sahip çıkmasını Rowan'ın kendi hakkını tehdit olarak algılamıştı.

Bakışlarımı kavgadan ayırıp kamp alanını incelemeye başladım. Rowan, eşimiz için yiyecek bulmakla meşgul olduğu belliydi, bu da benim kurt ruhumu memnun etti.

Rowan tüm bunları nereden bulmuştu? Derisi yüzülmüş ve hazırlanmış bir geyik ateşte kızarıyordu, midem guruldadı. Ateşin yakınında

kaynayan bir tencere ve bir tava ile bir kova su ve çeşitli diğer kamp malzemeleri gördüm.

"Rowan sana iyi bakmış, ay ışığı."

Bir parçam, sözlerimin onun kurt ruhuna ulaşp, hepimizin aynı tarafta olduğunu, Freya'nın iyiliği için en iyisini istediğimizi hatırlatmasını umuyordu.

"Üç kurt saldırdı. Bunların çoğu onların."

Bariz olanı söylemedi. Rowan onu korumak için öldürmüştü, tıpkı Ironwood sürüsünde yaptığı gibi — hepimizin yaptığı gibi.

İki kurt birbirinden uzaklaşıp ateşin yakınında daireler çizerek dururken, kız sesini biraz yükseltti.

"Rowan beni korudu."

Saçlarına gülümsedim. Küçük ay ışığım da benim fark ettiğim şeyi fark etmişti ve Rowan'a ulaşmak, ona bu kavganın gereksiz olduğunu söylemek istiyordu. Heath ve Rowan arasındaki mesafe kapanıp tekrar siyah ve gümüş rengi bir öfke yığınınna dönüştüklerinde, gümüş rengi tüyler uçuşmaya başladı.

İşte o anda şüphelerim başladı. Normalde Heath, kavga sırasında Rowan'ın vahşileşme eğilimini bastırmak için hakimiyetini kullanabilirdi. Üçümüzün en hakim olanı olarak, Rowan'la kavga etmeyi ve Freya'nın yanına yaklaşmamıza izin vermesini sağlamak için bu görevi üstlenmişti.

Ama... Heath'in Ironwood'da çektiğimiz işkenceden dolayı hala yaralı olduğunu hesaba katmamıştım. O zamandan beri ikimiz de yeterince kurt formunda kalmamıştık, bu yüzden yaralarımız neredeyse hiç iyileşmemişti. İkisini dövüşürken izlerken, Heath'in vücudunun bir tarafını, kırık kaburgalarının olduğu tarafını koruduğunu açıkça görebiliyordum.

Rowan da bunu gördü ve Rowan sahte bir hamle yapıp daha büyük bedenini Heath'in yaralı tarafına çarptığında Heath acı içinde bir çığlık attı.

"Yeter!" diye bağırdı Freya, benden kurtulup.

O, hırlayan iki kurda doğru koşarken, gözlerim dehşetle açıldı. Böyle bir durumda, Gage genellikle iki dövüşçüye durmalarını söylerdi. Sürü alfa olarak, sözleri diğer alfalar için bile daha ağır basardı. Tecrübelerime göre, sadece daha baskın bir kurt böyle bir kavgayı durdurabilirdi.

Freya baskın değildi, dönüşüm yeteneği de yoktu. Bizim kurallarımıza göre oynamıyordu. Kolları havada, doğrudan saldırdı. Bu bana Moonblessed'da Heath'le kavga ettiğimiz zamanı hatırlattı. Peri şarabıyla sarhoş olan Freya, onun için kavga etmememiz gerektiğini, çünkü buna değmediğini söylemişti.

"değil" diye sarhoş sarhoş konuşmuştu. O zaman Heath'in hakimiyetine boyun eğmek için tereddüt etmemiştim, bu yüzden ona gidip bunun doğru olmadığını söyleyebilmiştim.

Bugün ne Rowan ne de Heath pes etti, ama beyaz saçlı güzelliğin doğrudan onlara saldırmaması ikisini de tereddüt ettirdi. Hırlamaları kesilmedi, ama Freya korku göstermedi. Aralarındaki boşluğa kaydı, o kadar yakındı ki, nefeslerinin sıcaklığını göğsünde hissedebiliyordu.

Önce Heath'e seslendi. "Yeter, Heath. O sadece kafası karışık."

Sonra Rowan'a döndü. Beni tamamen şok eden bir hareketle, ellerini Rowan'ın kocaman kafasının iki yanına koydu ve parmaklarıyla onun kürkünü okşadı.

"Ben iyiyim, Rowan. Buna gerek yok. Beni senden uzak tutamazlar. Tutamazlar, çünkü ben de seni seçtim."

Rowan'ın kurdu o kadar büyüktü ki, Freya'nın kar mavisini gözlerine doğrudan bakıyordu.

Heath ve Rowan nefeslerini tuttular, ben de ne olacağını görmek için nefesimi tuttum. İçgüdüsel olarak, iki sürü arkadaşımın Freya'ya zarar vermeyeceğine güveniyordum, ama insan tarafım o kadar emin değildi. Az önce birbirlerinin boğazına sarılmış, tanıdığım en büyük ve en vahşi iki kurt arasında duran tek şey, yetersiz beslenmiş, terk edilmiş bir kadındı.

"Öpücüğümüzü hatırlıyor musun, Rowan?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bu son olmayacak, sana söz veriyorum."

Sesindeki güven Rowan'a da ulaşmış gibiydi, çünkü devasa kurt, kararsızmış gibi ayaklarının üzerinde ağırlığını değiştirdi.

"Ama sen benim eşimsin, Heath de benim eşim." Sözleri küçük bir hırıltıyla doldu ve kalbim gururla doldu. "Ve ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Rowan, ay ışığının altında inleyerek karnının üstüne düştüğünde gözlerim neredeyse yerinden fırladı. Sanki... ona boyun eğiyormuş gibi görünüyordu.

Bir kurt daha dominant bir kurda boyun eğdiğinde, genellikle karnını veya boynunu göstererek, diğer kurdun üstünlüğünün kanıtı olarak zayıf noktalarını ortaya çıkarırdı. Ancak Rowan bunların hiçbirini yapmadı. Aslında, Rowan'ın boyun eğici bir tavır sergilediğini sadece Gage'e karşı görmüştüm.

Yine de, buradaki tavrı artık savaşmak niyetinde olmadığını kanıtlıyordu ve önemli olan da buydu. Bir nefeslik bir sürede Heath insan formuna geri döndü.

Oldukça yorgun görünüyordu ve ben ona destek olmak için koştum ve kolunu omuzlarıma doladım. Bana yaslandı ve beklenmedik bir ilkel tatmin duygusu beni sardı — ona yardım edebilecek kişi benim ve o bana yeterince güveniyordu. Bu duygunun yoğunluğu üzerinde bir an düşündüm, sonra Freya'nın sesi dikkatimi çekti.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Freya, ellerini Rowan'ın yanına koyarak. "İnsan formunda olmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama..."

Rowan aniden hareketlendi, ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktı ve yüzünde öfke, vücudunda gerginlikle Heath ve bana doğru fırladı.

"Nasıl kendinize onun eşleri diyebiliyorsunuz?" diye kükredi. "Ne kadar zayıf olduğuna bakın! Bunun olmasına nasıl izin verdiniz? Ve tüm bu yeni yaralar..."

Şaşırtıcı bir şekilde, Heath uzanıp Rowan'ın omzuna vurdu. "Kulübe hoş geldin dostum. Hepimiz öyle hissediyoruz. Hepimiz Freya'yı korumak, onu dünyadan korumak istiyoruz."

Heath'in kolu hala omuzlarımda iken başımı salladım. Freya gelip Rowan'ın elini ve benim elimi tuttu. Çemberimizi tamamladı. İkimiz giyinik, diğer ikimiz çıplak duruyorduk ve hepimiz birbirimize temkinli bakıyorduk.

"Kurt ruhun muhtemelen çoktan fark etmiştir," dedim. "Hepimiz Freya'nın eşleriyiz. Sen de dahil."

Rowan başını salladı. "Onun kızgınlığı..."

Heath sırtıttı. "Sürü arkadaşları olarak her şeyi paylaşıyoruz. Artık Freya'nın kızgınlığı da buna dahil." Sonra ona bakıp ekledi, "Tabii kızgınlığı başlamadan önce bizi seçerse."

Freya, Heath'in bakışlarını karşıladı ve ona göz kırptı. Umarım ikisi de yakında birbirlerine ayak uydururlar.

"Çiftleşme döneminden bahsetmişken," dedi Freya, "Geyik etini çevirme zamanı geldi. Hepimizin yemek yemesi lazım."

Rowan geri atladı, Heath ve Freya ile temasını kesti. Şişin başına koştı ve alevlerin diğer tarafını da kızartması için dikkatlice karkası çevirdi. Buradan bakınca neredeyse pişti gibi görünüyordu, ama Rowan'ın yakmayacağına güveniyordum. Gece boyunca protein barlarından başka bir şey yemeden araba sürdükten sonra, karnım et için hazırды. Hem de bolca.

Freya parmak uçlarına yükseldi, dudakları bir öpücük istiyordu. Heath eğilip isteğini yerine getirirken inledi. Sonra bana döndü. Öpüşmemiz

bittiğinde, Rowan'ın bizi göz ucuyla izlediğini fark ettim, ancak kamp işleriyle meşgul görünmeye çalışıyordu, ateşe bir odun daha eklemek gibi.

"Sizi baş başa bırakayım," dedim alçak sesle, Heath'e oturmasına yardım ederken. "Yakında dönüşmelisin."

"Hatırlatmana gerek yok," diye inledi, bir elini kaburgalarına koyarak. kaburgalarına koydu.

"Devam et, şimdi değişti," diye Freya ısrar etti, ama ben Rowan'a doğru gittim ve ve Heath tartışmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordum, diğerlerine sırtımı dönerek sessiz bir sesle.

Rowan şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kaşları çatıldı ve "Kavgadan bahsetmiyorum," dedim. *"Özellikle kızgınlık dönemine girerken"* "Kavgadan bahsetmiyorum," dedim. "Sindirmesi zor olabilir... özellikle de kızgınlık dönemindeyken."

Kafasını salladı. "Bu mümkün olamaz."

"Freya diğer kurtlar gibi değil. Ve... yaralarından da görebileceğin gibi... kolay bir hayatı olmadı."

Rowan'ın boğazından bir hırıltı çıktı ve sanki Freya'ya bakmamak kontrolünü geri kazanmasına yardımcı olacakmış gibi arkasını döndü.

"Oraya geri dönüp hepsini parçalamak istiyorum."

Ben de başımı salladım. "Ben de öyle istiyorum, ama sürünün alfasının emirlerine uymalı ve Freya'yı güvende tutmalıyız."

"Gage nerede?" Freya ateşin karşısından sordu.

"Burada olmak istedi," diye onu ve Heath'i dönerek ikna ettim. "Frost Fang'ı boyun eğdirip köle yapmalıyız," diye ekledi Heath. Freya'ya sırtıttı. "Güven bana, Gage bu iş için doğru adam."

Freya, Heath'in sırtışına kendi sırtışıyla karşılık verdi ve onun flörtöz tonuna uyum sağladı. "Belki de geri dönmeliyiz... izleyebilmek için."

Heath'in kaşları havaya kalktı, sonra başparmağıyla Freya'nın dudaklarını okşadı. Alaycı sesi alçaldı. "Hmm, erkeklerinin işini izlemeyi seviyor musun, küçük kurt?"

Freya'nın yüzündeki şakacı gülümseme kayboldu. "Aslında, Gage'i sürü bağıyla hissedebiliyorum ve... onu özlüyorum. Rowan senin geleceğini söylediğinde, hepimizin yeniden bir araya geleceğini ummuştum."

"Biz de bunu istiyoruz, ay ışığı," diye onu teselli ettim ve yanına oturarak.

Kurt ruhum, eşinin üzgün olduğu için üzümlere inledi. Ona istediğini veremedik, ama bu arada ona sunabileceğimiz başka şeyler olabilirdi.

Sırt çantama uzanıp kamyonetten buraya getirdiğimiz ikramlardan biraz çıkardım. "Geyik eti pişene kadar atıştırmalık bir şeyler ister misin?"

Freya aç bir şekilde cips paketini kapıp yemeye başladı. Birkaç avuç yedikten sonra bana üzgün bir gülümsemeyle baktı ve paketi uzatarak sessizce bana da ister miyim diye sordu.

"Başka atıştırmalıklar da var," dedim, çantadan başka bir şey seçip Rowan'a da alması için işaret ettim.

"Ama burada uzun kalmayacağız," dedi Heath. "Geyik eti piştikten ve hepimiz karnımızı doyurduktan sonra, yola devam edebilmek için kamyonete geri döneceğiz."

Freya'nın koluna elini kaydırды, sanki tekrar dikkatini çekmek için can atıyormuş gibi. Onu suçlayamazdım. Ben bile ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Sanki onun gerçekten güvende olduğunu, bunun bir rüya olmadığını kendime sürekli kanıtlamam gerekiyormuş gibi.

"Sana kıyafet getirdik," dedi Heath, bir kenara attığı sırt çantasından kıyafetleri çıkararak.

Freya, kumaş tenine değdiği anda zevkle inledi. Değişmek için bir ağacın arkasına gitti, bu da bana Rowan ile henüz tam olarak rahat olmadıklarını gösterdi.

Geri geldiğinde Heath, "Seni götürmek istediğim güvenli bir yer var," dedi.

"Gage de oraya gelecek mi?" diye sordu.

Heath bir kahkaha atmadı. "Hayatta olmaz. Planımız, Gage işini halledene kadar saklanmak, sonra Moonblessed'da onunla buluşmak ve Frost Fang'a geri dönmenin güvenli olup olmadığını öğrenmek."

"Yani Gage nerede olduğumuzu bilmeyecek mi?"

Telefonumu kaldırdım. "Ona senin güvende olduğunu bildiren bir mesaj attım, yola çıkınca tekrar atacağım. Ama nereye gittiğimizi söylemeyeceğim."

Heath'e anlamlı bir bakış attım, çünkü ben bile henüz nereye gideceğimizi tam olarak bilmiyordum.

"Böylesi daha iyi." Heath, Heath'in kolunu sıktı. "Ironwood, Frost Fang'a saldırırsa diye. Luka hiçbirimizi serbest bırakmadı."

"O zaman geyik eti gelene kadar dönüşmelisin," diye ısrar etti Freya. "Biraz iyileş."

"Haklısın," dedim ve ayağa kalktım.

Önce yanımda getirdiğim battaniyeyi çıkardım ve Freya'nın üzerine sardım. Sonra geri çekildim, kalçalarım neredeyse onun yüzüne gelmişti.

Freya'nın gözleri ellerimi takip ederek kot pantolonumun düğmesine kadar indi. Ben soyunurken açgözlülükle izledi. Önünde diz çöküp, dönüşmeden önce ona son bir öpücük verdim.

Rowan, bunu yaparken gözlerini benden ayırmadı. Freya onu vahşileşmek üzereyken geri çekmiş, o zamandan beri sessizce bizi izliyordu. Belki Freya duymadan bir şey söylemek isterdi. Ona hızlıca bir bakış attım ve keskin, hızlı bir baş sallamayla dönüşmeden önce selam verdim.

Rowan birkaç dakika sonra bana katıldı, hemen ardından Heath de geldi. İkimiz hala Freya'nın iki yanında duruyorduk ve ikimiz de yere uzanarak onun yanına yerleştik. Elleri bizim tüylü sırtlarımızda dururken, kurtum kendini mutlu hissediyordu. Bir nefes verip burnumu pençelerimin üzerine koydum.

Doğal olarak, Heath'in Rowan'a sürünün bağı üzerinden söylediği ilk sözler şunlardı: "*Demek onu öptün, ha?*"

Ben gülerek, Freya da bana gülümsedi. "Sizin üçünüzün ne hakkında konuştuğunuzu anlayamamam haksızlık."

Heath başını çevirip onu sakinleştirmek için elini yaladı.

"Tamam, tamam, ben biraz uyuyacağım." Rowan'a baktı. "Yanan geyik eti varsa kurtar, tamam mı?"

Rowan başını eğip tekrar çömeldi. Freya benimle Heath'in arasına uzandı ve Rowan'ın zihninden gelen iç çekişi bize ulaştı.

"Onun Gage'in olduğunu biliyorum, ama benim kurtum..."

"Oh, güven bana, biliyoruz," Heath güldü. *"Başlangıçta üçümüz için de kafa karıştırıcıydı. Hala paylaşmayı öğreniyoruz."*

"Ama Gage..."

"Onu işaretlemiş olabilir, ama o, eğer o da bizi kabul ederse, hepimizin ona sahip olmasını istiyor. Sana da, söz veriyorum."

Sakin bir kabullenme ve güven dalgası sürü bağı boyunca yayıldı — sanırım hepimize. Dönüşmeden önce Gage'den cevap gelip gelmediğine bakmamıştım, ama o bizim yeniden bir araya geldiğimizi biliyordu ve muhtemelen konuşmamızın nereye varacağını tahmin edebiliyordu.

"Peki, onu nereye götürmeyi planlıyorsun?" Rowan'ın zihnindeki ses şimdi daha da temkinli geliyordu.

"Planım, dördümüzün Elder Forest sürüsünün yaşadığı bölgeye gitmek," diye itiraf etti Heath, bana dönerek. *"Luka aptalca bir şey yaparsa, Ironwood'u caydırabilecek tek büyük sürü onlar. Ayrıca babamın kaynaklarını kullanarak Freya'ya dinlenip iyileşebileceği güvenli bir yer bulabilirim."*

Rowan durakladı, sonra cevap verdi, *"Görevime devam etmek için geri dönüyormuş gibi görünüp bazı bağlantılarımla buluşabiliriz."*

"Akıllıca bir hareket," diye onayladım. Bu, plan hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Çok az da olsa.

Bu, Heath'in babasının bize fazla karışmasını engelleyecekti. Ama şüphesiz o, oğlunu istediği gibi kullanmaya devam edecekti.

Heath bizi tehlikeli bir oyuna sürüklüyordu ve politikada en iyisi o olsa da, sürümüzün geri kalanı Heath'in babasının tuzaklarına düşmesine seyirci kalmayacaktı.

Bugün Freya'nın yaptıklarını gördükten sonra, bir şeyden emin oldum. Heath'in babası, Heath'i Howling Echo'nun geri kalanından asla ayıramayacaktı. Özellikle de Freya bir başka kızgınlık dönemine girmenin eşiğindeyken... Heath buna izin vermezdi.

Ve Freya, kendisiyle eşleri arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermezdi.

Bölüm 15

Freya

Uykumdan uyandığımda, erkekler çoktan geyik etini yemeye başlamışlardı.

Uyandığımı ilk fark eden Heath oldu ve bana bir yığın geyik eti ile düşman kurtların tabaklarından birinde patates kızartması ve portakal dilimleri getirdi. Bana utangaç bir gülümsemeyle baktı, tanıdığım Heath'e hiç benzemiyordu. Nedense beni her zaman şaşırtmayı başarıyordu. Flint ve Rowan ateşin diğer tarafında sessizce sohbetlerine devam ederken, Heath yanıma geldi.

"Gerekmedikçe seni uyandırmak istemedik." "Rowan'ın hala insan formunda olmasına şaşırdım."

Heath diğer iki sürü arkadaşımıza baktı. "Kurt hali 'yanmış' eti yemezdi herhalde," diye şaka yaptı.

Ben güldüm ve Heath'in gözleri sanki dünyadaki en değerli şey benimmişim gibi beni yuttu.

"Düşünüyordum da..." diye başladı.

Onun söyleyeceklerine hazırlık yaparken çiğnemem yavaşladı. Heath'le birlikteyken, her şey olabilirdi.

"Gerçek tarihinizi bilmediğinize göre... Doğum gününüzü kutladığınız belirli bir gün var mıydı?" diye sordu.

Burnumdan hava çıkardım. "Sürünün en aşağısı olarak mı? Benim, Willow'un ya da Ironwood'daki diğer aşağılık kurtların için hiçbir kutlama yapılmazdı."

Ironwood'a çocukken gelmiştim, oraya tesadüfen gelen bir mülteciydim, ya da öyle sanıyordum. Ironwood'dan önceki hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum ve bu yüzden gerçek doğum günümü bilmiyordum. Bildiğim tek şey, doğum günümün çoktan geçtiği idi ve Hugo, Brielle ya da başkalarının ne düşündüğü önemli değildi, bir kurt olacağımı ummuyordum.

Heath yüzünü buruşturdu. "Doğru."

Elimi uzattım ve cipsleri ağzıma tıkarken parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. Yutkunduktan sonra merakla sordum, "Neden soruyorsun?"

"Şey..." Kendi tabağına baktı, sonra göz ucuyla bana baktı. "Görünüşe göre her gün senin doğum gününü kutlayabiliriz." Koyu karamel rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda hesaplayıcı bir ifadeye büründü. "Mesela bugün gibi."

"Öyle mi?" diye sordum şakacı bir şekilde, uzakta duran sırt çantasını dürterek. "Oraya pasta da mı koydun?"

O, kalbimi neşeyle dolduran derin ve içten bir kahkaha attı. Heath'in yaşadığımız onca şeyden sonra mutlu olduğunu görmek güzeldi. Bu düşünce beni ciddiye aldı.

"Nasıl hissediyorsun?" Onu baştan aşağı süzdüm, ama artık giyinik olduğu için morlukları ve yaraları görmek biraz zordu. "Eminim tamamen iyileşmemişsindir, ama..."

"Doğum gününü kutlayacak kadar iyileştim." Bana göz kırptı ve aniden ne demek istediğini anladım.

"Hmm," diye mırıldandım, tabağımı bitirirken. "Aklında ne var?"

Flint ayağa kalktı ve üzerindeki tozu silkeledi, sonra ateşin etrafında dolaştı. Mokasenleri, yavaşça sönmekte olan ateşin çıtırtılarına kıyasla sessizce yankılanıyordu. Yakında yola çıkacağımız için ateşin sönmesine izin verme zamanı gelmişti. Ateşin ötesinde Rowan'ın gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, ama o da ayağa kalkmadan önce hızla başka yere baktı.

"Kömürleri söndürmek için su getireyim getireyim."

Kurtum bizden uzaklaşırken sessizce inledi ve keskin bir özlem duygusu beni de aynı şeyi yapmaya itti. Yalnız kaldığımız zaman sona ermişti ve onu dördüncü eşim olduğuna ikna etmeye gerçekten yaklaştığımı sanmıyordum. İçimde bir parça suçluluk duygusu, aramızda büyük bir sır olduğunu da hatırlattı.

Rowan kovayla ormana doğru kaybolurken Heath başını salladı.

Hayal kırıklığımı gizlemek için kalkıp oturmak için battaniyeyi yere serdim. Heath yanıma oturdu. Battaniyeye bize katıldıktan sonra Flint çenemi kendine doğru çevirdi.

"Seni kaybedebileceğimizden korktum, ay ışığı," diye fısıldadı. "Bu düşünceye dayanamazdım."

"Buradayım Flint," diye fısıldadım, Heath'in arkama yaklaştığını hissederek. "Siz de burada olduğunuz için çok mutluyum. Sizi orada bırakmaktan çok korktum... ne olacağını bilmeden..."

Flint'in sesi daha derin ve güçlü hale geldi, "Fırsat varken itiraf etmem gereken bir şey var."

Öne eğildi ve ağzımın köşesine öptü, sonra diğer köşeye. Uzun, siyah saçları benim uzun, beyaz saçlarımla karışmıştı.

Flint geri çekildiğinde, koyu renkli gözleri ciddiye, ama kendinden emin bir ifadeyle bakıyordu. "Seni seviyorum, Freya. Söylemene gerek yok..."

Öne eğildim ve Flint'in dudaklarına öpücük kondurdum, kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim.

Sadece cevap verebilmek için onu bıraktım. "Ben de seni seviyorum, Flint. Bunu sana çok uzun zaman önce söylemeliydim."

Tekrar öpüştük ve Heath'in arkamdan çekildiğini hissettim. Ben de uzanıp elini tuttum. Gözlerinde çatışma vardı ve dudakları aralandı.

Hazır değildi. Bana olan duygularını itiraf etmeye ya da benim duygularımı duymaya hazır değildi. Ama o anda, Flint'in sevgisiyle dolmuşken, sabırlı olmayı biliyordum.

Howling Echo, diğer sürüler bize ne yaparsa yapsın hayatta kalmak için elimizden geleni yapacaktık. Her şeye rağmen birbirimizi koruyacaktık. Ve bir gün, Heath hazır olacaktı. Ama bugün değil.

Bu yüzden, bana sık sık yaptığı gibi flörtöz bir gülümseme attım. "Hiç bir yere gitmeyi düşünme, seksi. Doğum günü kutlaması olacağını duydum?"

Benim izimden Heath sırttı, bakışları dudaklarıma düşerken gözleri ısındı. "Bence öyle bir şey ayarlayabiliriz. Doğum günü şaplaqları olmadan doğum günü olur mu?"

Yaklaşan sıcaklığımın da etkisiyle içimi kaplayan şehvet dalgası beni neredeyse nefes alamayacak hale getirdi. İkisinin ellerinin üzerimde olduğunu, o keskin acının aynı anda bana vereceği zevkle birleştiğini düşünmek... İhtiyacımdan titredim.

"Daha önce hiç düzgün bir doğum günü şaplağı almadım," dedim alçak sesle, ikisinin önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, bu şaplağın gerçekleşmesini sağlamak için hazırlandım. Mümkün olduğunca çabuk.

Omzuma baktığımda, ikisinin de kıcıma sanki hayatlarında gördükleri en güzel şey gibi bakıyor olmalarını görmekten memnun oldum, oysa

hala bana getirdikleri kıyafetlerin içindeydim. Açıklıkta cinsel gerilim anında ve yoğun bir şekilde hissedildi.

"Bu doğru pozisyon mu?" diye masumca sordum.

Heath kıkırdadı ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra avucunu geri çekti. "Hadi öğrenelim. Hazır mısınız?"

Gözlerine bakarak, onu alay etmekten kendimi alamadım. "Beni bekletme."

"Yaramaz kız," dedi, avucunu kıçıma indirmeden önce gözlerinde takdir dolu bir ışıltı belirdi.

"Kumaşın engel olmaması daha iyi olur," dedi Flint, bana uzanarak.

Kot pantolonumun düğmelerini açtı, parmaklarını bel bandına taktı ve pantolonumu uyluklarımın etrafına kadar indirerek çıplak kıçımı havada bırakarak önlerine serdi.

Heath göz teması kurmayı bırakıp ortaya çıkan tenime bakmaya başladı ve ilk şaplağının orada kızarık bir el izi bırakıp bırakmadığını merak ettim. Tekrar başını kaldırdığında, şehvetinin hızla şiddetli bir ateşe dönüştüğünü görebiliyordum, bu yüzden bırakmış olabileceğini düşündüm. Kurtum, eşimin vücuduma izini bırakacağı düşüncesiyle arzuyla nefes nefese kalmıştı ve ıslaklık uyluklarımdan aşağı akıyordu. Heath'in burun delikleri genişledi ve eli tekrar aşağı indi.

Bu sefer, ormanda yankılanan tatmin edici bir *şaplak* sesi duyuldu. Heath'in avuç içi acıyı dindirdi ve kalçamı sıktı.

"O tarafta iki tane olması lazım, yoksa dengesi bozulur," diye Flint'e işaret etti Heath.

İlk denemesi kalçama çok yakın olduğu için aynı tatmin edici sesi çıkarmadı, bu yüzden pozisyonunu ayarladı. Bu sefer, açık avucunu kalçama daha aşağıya indirdi ve vuruşun baskısı klitorisime kadar yayıldı. Zevkle inledim ve Heath sırtıttı.

"Bence hoşuna gidiyor, Flint."

"Hoşuma gidiyor," diye mırıldandım, ama şimdi pozisyon değiştirme sırası bendeydi.

Kayalık vahşi arazide dizlerimin altında battaniye olmasına rağmen, uzun süre rahat edemedim. Bu yüzden yüzüstü uzandım. Gömleğim belime kadar uzanıyordu ve pantolonum hala uyluklarımın etrafına sarılmıştı. Sadece kıçım açıkta kalmıştı.

"Öyleyse, yirmi bir tane kaldı," dedi Heath, daha önce ele geçirdiği kıçımı avuçlayarak. "Say bize, bebeğim."

"Beş," diye inledim, o kıcımlı masaj yaparken Flint diğer tarafına bir tane daha indirdi.

"Altı," diye nefes nefese söyledim, Flint o tarafı da masaj yapıp daha aşağı, uyluklarımın aşağısına doğru ilerlerken.

Onun ve Heath'in parmakları iç uyluklarımın arasındaki çatlakta buluştu ve beni tahrik etti. Kalçalarımı onlara daha iyi erişebilmeleri için eğdim, ağrıyan klitorisime en ufak bir dokunuş bile arzuluyordum.

Bunun yerine Heath elini çekip bana bir şaplak daha attı.

"Yedi," diye saydım.

Sonrakiler arka arkaya hızlıca geldi ve sesim gittikçe daha da boğuklaştı. Kıcım artık acıyordu ve onlar bir kez daha durup kıcımlı masaj yaparak yanmayı yatıştırdılar. Bu sefer Flint'in parmakları labiamın kenarının uyluklarımla birleştiği yeri okşadı ve ben inledim.

Bir başka şaplak yağmuru indi ve sayıyı on dokuza getirirken ben nefes nefese sayıyı söyledim.

"Şu mükemmel pembe kıcıma bak," diye fısıldadı Heath, Flint'e. "Henüz amına dokunmadık bile ve bizim için sızıyor."

"Hazırım," diye inledim, kalçalarımı tekrar davetkar bir şekilde yukarı kaldırdım ve pantolonumun ve iki yanımdaki adamların kısıtlamasına rağmen bacaklarımı olabildiğince açtım.

Kova içindeki suyun sesleri, şehvetimin sisini dağıttı, diğer eşimizin geri döneceği düşüncesi kurtumu heyecanlandırdı. Başımı çevirip ormana bakarak onu aradım.

Rowan'ın dönüşünü duymadılar mı, yoksa buna rağmen devam etmeye mi karar verdiler, emin değildim. Ama gözlerim Rowan'ın kollarıyla buluştuğunda, hassas kıcıma dört şaplak daha indi, her iki taraftan ikişer tane. Kampın hemen dışında donakaldı, ifadesi tamamen nötrleşti.

Heath ve Flint son acıların izlerini ovuşturarak yok ettiler, parmakları bir kez daha açık bacaklarımın iç kısmında buluştu. İkisinin elleri yukarı doğru kaydı, kıvrımlarımı okşayarak beni tahrik etti ve ben, aralarındaki acıyı dindirmek için kalçalarımı sallayarak inledim.

Buradan bile Rowan'ın burun deliklerinin genişlediğini görebiliyordum.

"Rowan'a bu şerefi bırakalım mı?" diye sordu Heath, diğer arkadaşımıza bakarak.

"Bugün Freya'nın doğum gününü kutluyoruz," diye açıkladı Flint. "Yirmi beş yaşına giriyor ve yeni yıla girmek için bir şaplak eksik."

"Gel, ona yardım et," diye Heath ısrar etti.

Rowan, Heath'in davetini açıkça reddederek arkasını döndüğünde, ben dirseklerimin üzerine yükseldim.

Belki kendim yaparsam? "Rowan... biliyorsun, tek bir öpücükle yetinmezdim. Ve daha fazlasını da isterdim..."

Karanlık, dağınık saçlarını eliyle taradı ve boğuk bir sesle, "Ben nöbet tutarım," dedi.

Rowan yalnız kurt tipi bir adamdı. Dün onu kazanmış olsam bile, belki de grup eğlencesine katılmak istemezdi. Ve onu henüz kazanmamışsam... belki bu onu ikna ederdi.

Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım — küçük zaferleri de kabul ederdim. Ama daha fazlasını istiyordum ve şansımı zorlamadan duramadım. "Bu tarafa bakabilirsin."

"Flint?" diye sordu

Heath. "Devam et."

Heath'in eli kıçıma indi, sonra avucuyla kıçımı okşayarak son bir kez acıyı dindirdi. Sonra Flint'in parmakları iç uyluklarım boyunca okşadı, ta ki tam istediğim yere gelene kadar. Parmak uçları ıslak dikişimin boyunca gezindi, sonra içine dalarak beni daha da çıldırtacak kadar bastırdı.

"Bizi nasıl istiyorsun?" Flint, sanki en güzel rüyadan uyanmış gibi, boğuk bir sesle sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. Normalde otoriter alfa erkekler bana ne istediklerini söylerdi, tersi olmazdı.

Heath'e baktım, ama benim kendini beğenmiş playboy alfa erkeğim sadece bana sırtıttı ve sanki "*sen karar ver*" der gibi ellerini açtı.

"Bugün senin doğum günün."

Sonra Heath ormana, Rowan'a baktı ve o anda ne düşündüğünü anladım. Utangaç eşime ne tür bir gösteri sunmak istiyordum?

"Sen beni arkadan alırken Flint'i ağzımda istiyorum," diye cevap verdim, Rowan'ın ikisinin birden beni doldururken göğüslerimin sallandığını hayal ederek.

Şanslıysam, vücudumu ustaca domine etmeleri, onun içindeki canavarı da ortaya çıkıp oynamaya ikna ederdi.

"İyi seçim," diye inledi Heath, pantolonunu indirip kendini eline aldı.

Yapmak üzere olduğumuz şeyin düşüncesi bile bacaklarımdan daha fazla ıslaklık akmasına neden oldu. Bu sefer ısınmam daha hızlı olacak mıydı? Bir parçam

, Gage bize dönene kadar dayanmasını umuyordum.

Sonunda pantolonumu çıkardıktan sonra, Flint battaniyenin bir kenarını birkaç kat katladı, sonra kalçalarımı yukarı çekerek beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Saçlarım iki yana dökülürken, o da uyluklarımı tutup dizlerimin ekstra kumaşla desteklenmesini sağladı.

"Seni seviyorum," dedim ona tekrar, sonra elini tutup kendime doğru çektim. "Buraya gel."

Flint pantolonunu daha yeni indirmişti ki, onu ağzıma aldım. Nefesini kesmesi çok tatmin ediciydi. Sonra sıra, Heath'in arkamdan sertleşmiş penisini amımın yarığına sürmesiyle, onun sertliğini hissederek nefesimi kesmeye geldi. Kalın penisinin başı klitorisimin üzerinde lezzetli bir şekilde kaydı ve inlememe neden oldu. Beni uzun süre bekletmedi, hazır olup olmadığımı test edercesine yavaşça içime girdi.

Yaklaşan sıcaklığım ve o yirmi beş şaplak beni fazlasıyla hazırlamıştı. Pembe kıkımın onun kalçalarına çarpmasını izlemekten zevk alacağını umuyordum. Bu düşünceyle, onu daha fazla içime almak için geri itmeye çalıştım.

"Henüz değil," diye homurdandı Heath, kalçalarımı hareket etmemesi için tuttu. Daha alçak bir sesle hatırlattı, "Bir gösteri yapmamız gerekiyor, unuttun mu?"

Flint'e baktığımda, uzun saçlarını omzunun arkasına itti ve ben de onun mükemmel karın kaslarını ve göğüs kaslarını rahatça seyredebildim. O benim saçlarımı yumruğuyla kavrayıp kontrolü ele geçirirken, ben onun penisinin etrafında inledim.

Heath sonunda tamamen içime girdi, bir anlığına orada kaldıktan sonra neredeyse tamamen dışarı çıktı. Ne yaptığını merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre durakladıktan sonra tekrar içeri girerek, Flint'in penisinin beni daha da derine itmesiyle zevkten çılgılık attım.

Flint'in diğer eli altıma uzanarak meme uçlarımı okşadı ve hala ilgi bekleyen klitorisime kadar küçük zevk dalgaları gönderdi.

Sanki aklımı okumuş gibi, Heath bir elini kalçalarımın arasına kaydırdı ve diğer eliyle beni istediği yerde tutarken ritmini sürdürdü. Tek yaptığı bu olduğunda, Flint'in penisinin etrafında homurdandım ve o da kıkırdadı.

"Bence 'daha sert' diyor Heath," diye alay etti Flint.

"Ben 'Ağzıma boşal, Flint' diyor sandım, ama sen haklı olabilirsin," dedi Heath, kendini fazlasıyla kontrol eden bir sesle.

İç kaslarımı gererek ona sıkıca sarıldım ve boğazından çıkan kıkırdama beni daha da azdırdı. Parmakları sonunda kıvrımlarımın arasına kayd

beni ayırarak içime sertçe girdi. Çıkarken parmakları işine başladı ve artık Flint'e karşı inlemekten kendimi alamıyordum. O kadar zevkten kendimden geçmişim ki, Flint kontrolü ele almak zorunda kaldı ve tempoyu benim kontrol etmeme izin vermeden ağzımı sikmeye başladı.

Onayımı inleyerek ifade ettim, ikili duyguya kendimi kaptırdım ve iki erkeğin bedenimi üçümüzü de tatmin etmek için kullanması düşüncesi beni daha da tahrik etti. Başımı hafifçe eğdim ve gözümün ucuyla Rowan'ı gördüm.

Belki de dördümüzün.

Sonra bir özlem dalgası beni vurdu ve belki de bu sayıyı beşe çıkarmam gerektiğini fark ettim. Gage, eş bağı sayesinde zevkimi hissediyordu ve arzusu sürü bağı aracılığıyla bana ulaşıyordu. Frost Fang'daki inimizde, sürü alfasının tek başına kendini okşadığını hayal ettim.

"Değişmek ister misin, Flint?" diye sordu Heath, dikkatimi kendine çekerek. "Şu anda değil," diye nefes nefese cevap verdi, taç kısmı boğazımın arkasına değdi.

"Daha çok güzel günler olacak," dedi, sanki sadece kendine değil, hepimize hatırlatır gibi.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdandı Heath. "Öyleyse... Rowan'a nasıl yapıldığını gösterelim."

Rowan'ın homurtusunu, Flint'in elleri meme uçlarımı okşamaya başlayıp vücudumu saf arzuyla ateşlemeye başladığı anda duydum. Heath acımasız hızını sürdürdü, ama şimdi sırtımın üzerine kıvrılmış, parmakları klitorisimde dans ediyordu.

Dişleri sırtımı sıyırdı ve o anda kendimi kaybettim.

"Evet, küçük kurt," diye homurdandı Heath. "Bizim için gel. Flint'in sikinin etrafında çığlık at ve tüm haydut kurtları üzerimize çağır."

Sözleri dikkatimi dağıtsa da, boşalmamı engelleyemedi. Aksine, erkeklerimin beni sikmekten hala ıslak sikleriyle savaşa girdiklerini hayal ederek daha da sert boşaldım. Gage'e yaptığım gibi henüz onlara cadı işaretimi koymamıştım, ama şu anda hepimiz birbirimizin kokusunu alıyorduk.

Nedense bu düşünce orgazmımı daha da yükseltti ve Flint'in sikini boğazımı doldurana kadar çığlık attım, içime boşalırken sesimi boğarak. İç duvarlarım hala Heath'in sikini sarmalarken her damlasını yuttum. Ama şaşırtıcı bir şekilde Heath henüz boşalmamıştı.

Bunun yerine, bitkin bedenimi kendine doğru çekerek ikimiz de diz çökene kadar kaldırdı. Sol kolumu boynuna dolayarak arkaya attı, sonra

aynısını yaptı.

"Güven bana," diye fısıldadı kulağıma.

Kollarını göğüslerime koydu, beni aşağı çekip battaniyenin üzerine otururken kucağına aldı. Sonra Rowan'a bakacak şekilde döndü.

Bir an için gözlerimiz buluştu ve altın rengi bakışlarının yoğunluğu dayanılmazdı. Gözlerimi ona indirmeme neden olan onun hakimiyeti değildi, ama orada gördüğüm açlık, içimdeki derin bir yere seslendi ve kurtumun ortaya çıkıp oynaması için yalvardı.

Sonra Heath sırt üstü uzandı ve beni üstüne çekerek sırtımı karın kaslarına yasladı, saçlarım göğüslerimin arasında toplanarak kollarımdan ipeksi bir okşama gibi kaydı. Pozisyonlarımızı tamamen tersine çevirmişti ve dizleri benim dizlerimin arasına girerek bacaklarımı açtı, beni Rowan'ın görüşüne açtı.

Vücudumun aşağısına, dizlerimin arasında kalan Rowan'a baktım, altın rengi gözlerinin beni doyasıya içtiğini izledim. Heath'in elleri arkamdan beni sardı, meme uçlarımı okşadı. Penisi hala içimdeydi, yavaşça içeri girip çıkıyordu. Rowan çaresizce gölgede duruyordu, bir eli ağaca dayanmış, sanki dik durmak için ona ihtiyaç duyuyormuş gibi... ya da belki de katılmamak için tutunacak bir şey arıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Flint. "Onun klitorisini senin için okşamalı mıyım?"

Heath ve ben ikimiz de güldük... ama benimki aniden iniltiye dönüştü, çünkü Flint'in parmakları beni Rowan'ın görebilmesi için açtı. Sürpriz bir şekilde, Flint eğilip klitorisimi yaladı. Şoktan titredim, çünkü bu onun dilini tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı... Heath sanki bu düşünce onu da tahrik etmiş gibi altımda birden yükseldi. Ben üstüneyken, uzun vuruşlarla kolayca içeri girip çıkamıyordu, ama ayakları yere basarken, yoğun vuruşlarla sikini içime sokup çıkarmak için yeterli kaldıraç gücü vardı. Bu sallanma hareketi ve Flint'in kıvrımlarımı okşayan dili, beni bir saniye içinde ikinci kez uçurumdan düşürdü.

Ancak bu sefer inlemelerimi bastıracak bir penis yoktu. Çıglık attım, vücudum kıvrıldı, ta ki Heath'in göğüslerindeki elleri beni geri çekip göğsüne bastırıncaya kadar.

Ani hareketlerle saçlarım yanlara düştü ve kendimi daha da şehvetli ve çıplak hissettim. Dizleri bacaklarımı açık tutarken, Flint'in dili işini yapıp beni başka bir dünyaya taşıdı.

Gerçekliğe geri döndüğümde, Rowan'ın gözleri çılgındı, elleri sıkılmıştı. Göğsü inip kalkıyordu, ama heyecanlı görünmüyordu —

cinayet işler gibi.

Heath ve Flint'in bana yaşattığı zevkin ortasında, çok önemli bir şeyi saklamayı unutmuştum: Gage ve benim ortak noktamız olan iz.

"Sen yarı cadı olduğun için şekil değiştiremezsin," diye homurdandı Rowan.

Bölüm 16

Freya

Rowan'ın beni tanıdıktan sonra benden gerçeği duymasını istemiştim, bedenimin tüm kontrolünü kaybettiğim anı izleyerek değil.

"Sebepe o değil," dedim, Flint'in yardımıyla ayağa kalkarak.

"Ama yarı cadısın, değil mi?" diye sordu Rowan.

Omuz silktim. "Öyle görünüyor. Ama teyzem çocukken büyümü kilitledi. Şu anda hem kurt hem de cadı olarak hiçbir değeri yok."

"Moonbeam," Flint bana uzandı ama ben elimi uzattım. Bana daha sonra karşı çıkabilirdi. Şu anda Rowan'ın gerçeği duyması gerekiyordu.

Rowan, sanki yalanımı anlamaya çalışır gibi bir dakika daha bana baktı. İnsan formunda bile, şekil değiştirenler mükemmel yalan dedektörleriydi. Hassas işitme ve görme duyuları, aldatmanın en ufak işaretini bile yakalayabilirdi. Yalan söylemediğim için hiçbir şey bulamadı. Ama buna rağmen, sert ifadesi hiç değişmedi.

"O bizim sürü arkadaşımız," diye hatırlattı Heath.

Rowan bana yaklaştı, gözleri yüzümü, kurtunun vücudumu kokladığı gibi taradı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama zihnimde kendime sakin ol dedim. Bana yaklaşmasının sebebi beni öpmek ya da başka bir şey yapmak değildi. Benden şüpheleniyordu.

Elini hızla öne doğru uzattı, saçımı kenara itti ve az önce görmüş olduğu şeyi ortaya çıkardı: köprücük kemiğimin altındaki rün.

"Sürü arkadaşlarımızı büyüledin mi?" Sesi gürlledi, beni titretti.

Sözleri kafama dank edince, bir adım geri attım, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Sanki ondan kaçacak kadar aptalmışım gibi bileğimi yakaladı.

Heath ve Flint anında kükredi, ama Rowan'ın gözleri sadece bendeydi.

Yaklaşıp yüzüme doğru kükredi. "Sürümüzün alfasını büyüledin mi? Gage kadınlara güvenmez."

Düşünmeden bir kakhaha patladı. "Bana mı anlatacaksın?"

Sonra ciddiye döndüm, Rowan'ın bana güvenmek için hiçbir nedeni olmadığını fark ettim, özellikle de beni bir alfa'yı büyüleyecek kadar güçlü sanıyorsa. Gözleri benimkileri aradı, ikiyüzlülük belirtisi arıyordu.

"Gage'i büyülemedim." Onu ikna etmeye çalıştım. "O senden daha dominant. Onu büyüleyebilseydim, neden seni büyülemedim?"

Rowan, bileğimi onun elinden kurtardığımda gözlerini bana dikti. Şüphelenmek için her türlü sebebi vardı, ama alfa erkeklerin istediklerini elde etmek için beni itip kakmasından bıkmıştım.

"O bizi büyülemedi," dedi Heath sinirli bir şekilde.

Flint bana daha yakın durarak bana destek oldu, ama Rowan'ı ikna etme görevini bana bıraktı. Teyzem gibi kötü bir cadı olmadığımı kanıtlamak için bir yol bulmaya çalıştım, gözlerim Rowan'ın gözlerine kilitlendi.

"Bakın, büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir ay öncesine kadar yarı cadı olduğumu bile bilmiyordum. Kötü teyzem beni iki kez lanetlemiş ve büyümü kilitlemiş. Gage'in beni sürüye neden getirdiğini ona sorman gerek. Ama ben onun eşi ve senin sürü arkadaşısım. Henüz bana güvenmen için bir nedenin olmadığını biliyorum, ama Gage'e güveniyorsun. Heath ve Flint'e de güveniyorsun, değil mi?"

Rowan bir an daha bana baktı, sert ifadesi okunamazdı. Onu rahatlatmak, aramızdaki bu çıkmazı kırmak için başka bir şey düşünebilmeyi diledim. Soğuk bir kış rüzgarı etrafımızdaki yaprakları hışırdatarak beni titretti ve üzerime bir şeyler giymem gerektiğini hatırlattı.

Rowan'ın gözleri göğsüme düştü ve kollarımı kavuşturup göğüslerimi örtme dürtüsü uyandı. Şu anda meme uçlarımın taş gibi sert olduğundan emindim. Ama bir an sonra onun runeye baktığını fark ettim.

"O bir melez, Rowan," diye ısrar etti Heath. "Sana zarar veren cadılar gibi değil."

Başımı salladım. "Büyüm olmadan, ben cadı bile sayılmam. Ve dönüşemediğim sürece..."

"Sen hala bir kurt dönüşenisin," Flint elimi tutarak beni sakinleştirdi. "Kurtun henüz ortaya çıkmadı." Rowan'a baktı. "Ortaya çıktığında, bizim gibi bir kurt olmayacağını düşünüyorum. Onu rüyamda gördüğümde, gözleri altın rengi değildi. Ve..."

"Kürkünde şimşekler çakıyordu ve gözleri maviydi," diye bitirdi Rowan. Nefesim kesildi.

"Senin kurtunu gördüm rüyamda. Çok güzeldi. Güçlüydü." Sonra hırladı, "Büyüldü."

Flint devam etti, "Eski sürü arkadaşlarımdan biri, Freya'nın ailesinin de aynı olduğunu söylemişti. Dönüştüklerinde gözleri altın rengine dönmüyor, normal renginde kalıyormuş. O farklı bir kurt türü, Rowan. Anlamıyor musun? O normal kurt dönüşümcü kurallarına uymuyor. O bizim gibi, dışlanmışlar, kuralları çiğneyenler, Howling Echo'ya ait. Biz geleneklere uymuyoruz, o da uymayacak. Freya'nın birden fazla eşi var, Rowan. Er ya da geç, sen de onlardan biri olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

Rowan tekrar başını salladı ve geri adım attı. "Bu yüzden birden fazla eşi var," dedi sessizce, sanki kendine.

"Sürü bağında Gage'i hissettin mi?" diye sordu

Flint. "Hoşnutsuz görünmüyordu," diye homurdandı Rowan.

"Tam tersine," diye güldü Heath. Onun arzusunun sürü bağında yayıldığını hissedebiliyordum.

Flint başını salladı. "Heath ve ben onunla birlikteyken çıldırmadan eş bağını yönetmeyi öğrendi."

"O senin Bağlı'n," diye homurdandı Rowan, yine runeme bakarak.

İç geçirdim, ama ona yalan söylemeye niyetim yoktu. Bunu ondan bu kadar uzun süre saklamış olmam yeterince kötüydü.

"Öyle olduğuna inanıyoruz. Beni ısırdıktan sonra yüzünde aynı işaret belirdi."

Rowan hırladı, sonra başka yere baktı. Yumruklarını sıkarken çenesi hareket etti. Bu manzara beni kollarımı belime dolamaya ve omuzlarımı içe doğru kıvrırmaya itti, reflekslerim ve içgüdülerim darbelere hazır olmaya yöneltti. Ama Rowan bir Howling Echo kurdu, Ironwood değil. Bana onların yaptığı gibi davranmazdı. Ve denese bile, Flint ve Heath buna asla izin vermezdi.

Bu yüzden cesaretimi topladım ve Gage'i büyülediğimin kanıtı olduğunu düşünürse diye açıklamaya çalıştım.

"Onu işaretlemek istemedim. O beni işaretlediğinde oldu. Dediğim gibi... Yakın zamana kadar cadı olduğumu bile bilmiyordum. Her şey bizim için sürpriz oldu ve hep birlikte anlamaya çalışıyoruz."

"Gage ile konuşmam lazım," diye homurdandı Rowan. Flint, "Arayabiliriz..." diye başladı.

"Hayır. Onu *görmem* lazım," diye homurdandı Rowan. "Kokusunu almam lazım. Büyülenmiş mi, değil mi, hissetmem lazım."

Geri adım attı, benden uzaklaştı. Başımı eğdim. Son birkaç gündür kurduğumuz zayıf bağın onarılamaz bir şekilde kopmuş gibi hissettim.

Rowan bize sırtını dönerek bizi geride bıraktı. Giysilerini çıkardı, dönüşüm geçirdi ve ürkütücü bir sessizlik içinde koşarak uzaklaştı. Karanlık kurt ormanının içinde kayboldu.

Rowan'ın bana anlattığı geçmişini düşününce, onun güvensizliği belki de kaçınılmazdı. Umudumu kaybetmemeye çalıştım, ama onun reddi çok kesin gelmişti. Kurtum bu düşünceyle yas tutarak uludu.

Heath hayal kırıklığıyla homurdandı. "Siktir."

Flint beni kucakladı, saçlarımı okşadı ve başımın üstüne öptü. "Sakinleşince onunla konuşurum, ay ışığı. Koşmak iyi gelir."

"Onu bizimle gelmesi için emredeceğim," diye homurdandı Heath.

"Senin büyülenmiş olduğunu düşünecek," diye mırıldandım umutsuzca.

"O zaman benimle tekrar dövüşsün," diye homurdandı Heath. "Gerekirse aklını başına getiririm."

"Heath ve ben toparlanırken sen dinlen, o zamana kadar dönmezse ben gidip onu bulurum," dedi Flint. "Gelir o."

Umarım haklıdır. Aksi takdirde, Rowan'ın diğer korkusu gerçek olabilir. Yeni ortaya çıkan sırrım, sürüyü parçalayan şey mi olacaktı?

Bölüm 17

Rowan

Freya bir cadıydı. Bu her şeyi açıklıyordu... Bu yüzden dönüşemiyordu. Gage'in kadınlara olan güvensizliğine rağmen onu nasıl büyüleyip sürümüzün işaretini kazanabildiğini açıklıyordu. Bir alfa'nın bakışlarına karşı koyup benim alfa emrime direnebilmesinin nedeni buydu. Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, onun kızgınlığının uzaktan beni nasıl etkilediğini ve rüyalarımına nasıl girdiğini açıklıyordu.

Ve bu, sürümüzün alfa'sı onu çoktan sahiplenmiş olmasına rağmen, kurtumun onu eşim olarak görmesinin sebebiydi.

Çünkü o bir kurt değildi. O bir cadıydı. Ve hepimizi büyüyle esir almıştı.

Freya'nın tatlı elmalı turta kokusu, ormanda dörtmala koşarken ve kafamı boşaltmaya çalışırken hala burnumu dolduruyordu.

Kurtum inliyordu. Eşini istiyordu, ama ben ona izin vermeyecektim. Ancak, en yeni sürü arkadaşımız hakkındaki gerçeği öğrendiğim için, onu engelleme nedenlerim eskisinden daha da geçerliydi.

Üçünün birbirlerine aitmiş gibi hareket etmelerini izlemek benim için tam bir işkenceydi. Bunun ilk kez olmadığından emindim ve konuşmalarından da son olmayacağı belliydi. Onun ilk kızgınlık döneminde onunla birlikte olmuşlardı ve ona karşı, ve kendi iki ayaklı hallerine karşı, benim asla ulaşamayacağım bir rahatlık hissediyorlardı.

Orada bir aptal gibi durmuş, her görüntüyü, her sesi, her saniyeyi içime çekiyordum. İçimdeki kurt hareketsiz kalmış, ben ise insan formumda, sürünün üyeleri Freya'yı daha da büyük zevklere sürüklerken, sertleşmiş bir şekilde acı çekiyordum.

Ona olan arzum fiziksel bir acı gibiydi, harekete geçmezsem göğsüm ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordum. Heath, uzanmış, ele geçirilmeyi beklerken gözleri bana dokunmam için yalvarıyordu.

Heath'in üzerine uzanmış, kendini bana sunmuş gibi.

Ve o zaman fark ettim. Rune. Sadece başkalarıyla bağ kurmuş cadılarda görülen parlayan sembol.

Cadılar genellikle birden fazla kişiyle bağ kurardı ve potansiyel eşleri, kurt dönüşenlerin eşleri kadar güçlü bir çekim hissedirdi. Bu bağların, sadece dolunay ışığında reddedilebilen kurtların sahiplenme ısırığından bile daha zor bozulduğunu duymuştum.

Bu her şeyi açıklıyordu. Gage, Freya onu büyülemeseydi asla bir dişi kurtla birlikte olmazdı. Freya'nın ecstasy içinde kıvranışını izlerken, Gage'in özlemi sürü bağıını doldurmuştu.

Eş bağı sayesinde olan biteni tam olarak hissetmiş olmalıydı. Yine de, her şey bittiğinde, Freya tekrar orgazm olup memnuniyetle, sessizce içini çekince, sürü bağı aracılığıyla Gage'in öfkesini hiç hissetmedim. Bunun yerine, Gage'den bize yayılan bir tür güven hissettim. Bu, onun büyülenmiş olduğunun bir başka kanıtıydı.

Sadece sürümüzün etrafımızda dağılması için yeniden bir araya gelme düşüncesi beni mutlak bir korkuyla doldurdu.

İsteyerek ya da istemeden, aniden durdum ve pençelerimin altında biriken çam iğneleri üzerinde kayarak durdum. Kurtum, ortak formumuz üzerinde yeterince kontrol sahibi olduğu için beni dışarı attı ve istemediğim bir forma zorlandığımda kemiklerim çatladı. Kurtum, görünüşe göre benim insanca endişelerimden bıkmış ve beni insan meselelerini halletmekle sorumlu forma geri döndürmeye karar vermişti.

İki ayağımın üzerine kalktığımda, sinirle kükredim. Koşmamıza rağmen, bir şekilde ereksiyon halinde dönüşmüştüm. Freya'nın yaklaşan kızgınlık dönemini suçladım.

Geçen seferki kadar kötüydü, beş gün boyunca tatmin olamadan mastürbasyon yapmışım, bu sefer ne olacağını hayal bile edemiyordum. Freya kızgınlık dönemine girdiğinde, beni çağırırsa... direnebilecek miydim?

Penisim boşalmak için can atıyordu ve bir kolumu ağaca dayayıp diğer elimi penisime koyarak çok tanıdık bir pozisyon aldım. Kendimi okşarken, Heath onu sikerken Freya'nın bana seslendiğini ve Flint'in yaptığı gibi onu yalamam için yalvardığını hayal ettim.

Heath onu benim için açarken, ben de onların bacaklarının arasına diz çökmeliydim. Zihnimde dudaklarım onun tenini öpüyor, dilim hassas düğmesini uzun vuruşlarla yalıyordu. Hayalimdeki Freya orgazm olurken adımı haykırıyordu ve sadece Flint'in elleri onu Heath'in göğsüne sabit tutuyordu.

Heath'in bitkin bir şekilde içinden çıkıp benim yerime geçtiğimi hayal ettim... o hala onun üstünde yatarken. Onun altta olduğu gerçeği hala aklımı başımdan alıyordu.

Fantezimde, daha dominant olan sürü arkadaşımızın üstünde onu sikiyordum. Ve hayalimde, Heath beni teşvik ediyor, Freya'nın bileklerini tutup bacaklarını benim için daha da açıyordu.

Sert bir şekilde boşaldım, boşaldığım sıvı ağaç gövdesine sıçradı, bacaklarım titriyordu. Kendimi hazırlayarak, sonra ne olacağını bekledim. Ama bu sefer doymuş hissediyordum. Freya henüz kızgın değildi, bu yüzden sikim hemen kalkmadı. Onun acımasız arzusu beni henüz tahrik etmemişti.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, bir cadıya bu kadar tahrik olduğum için kendime kızgındım. Kurt aileme ihanet etmiş gibi hissettim.

Sihirinin kilitli olduğunu iddia etmişti ve bunun doğru olduğunu inkar edemezdim. Sihirli bir cadı kendi ateşini yakabilir ve haydut alfalara karşı kendini savunabilirdi. Bildiğim kadarıyla kendi kıyafetlerini bile yaratabilirdi. Bensiz, sıradan bir insan kadar çaresizdi.

Büyü hakkında hiçbir şey bilmediğini söylediğinde onda ikiyüzlülük hissetmemiştim. Nabzında hızlanma ya da göz bebeklerinde değişiklik yoktu. Yalan söylediğine dair hiçbir işaret yoktu.

Belki de dudaklarından çıkan sözlerle gerçekten inanıyordu. Çünkü daha önce büyü kullanmıştı, değil mi? Yoksa rüyalarımda beni nasıl bulmuştu?

Orgazm sonrası sakinlikte, kendimi daha kontrol altında hissettim. Ayrıca, izin veririm kurtumun tekrar kontrolü ele alacağını hissettim, bu yüzden minnetle kurt formuma geçtim. Canavar kontrolü ele aldı ve beklendiği gibi eşini aramak için kamp yerine doğru koşmaya başladı.

İnsan tarafım bununla savaşmamaya karar verdi. Sonuçta, sürü arkadaşlarım büyülenmişse, onlara yardım etmek benim görevimdi.

Flint ve Heath'in Freya'ya yaptıkları şeyleri sanki tamamen normalmiş gibi konuşmaları, beni sürümden daha da uzaklaştırdı. Gerçek bir yalnız kurt olarak, bir şekil değiştiren sürünün parçası olmayı neredeyse hiç bilmiyordum. Kurtlar arasında uzun süre yaşadktan sonra, insan formunda başkalarıyla etkileşimde çok az deneyimim olduğu için aptalca hatalar yaptım. İnsan formunda olmak beni zayıf ve sinirli hissettiriyordu.

Heath ve Flint ile yalnız konuşmam gerekiyordu. Freya'nın bizi gözetleyemeyeceği ve onlara etki edemeyeceği kurt formunda. Suçlamalarım karşı gösterdiği samimi tavır, gözlerindeki umut ve çaresizlik... onu teselli etmek istemişim.

suçlamalarıma karşı gösterdiği ciddi tavır, gözlerindeki umut ve çaresizlik... onu teselli etmek istememi sağlamıştı. Bu da beni daha da sinirlendirmişti.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim — şimdi bile, yalnızken bile, onu aklımdan çıkaramıyordum. Hala onu bir balık suyunu özler gibi özlüyordum. Öpüştüğümüzden beri durum daha da kötüleşmişti, sanki büyü beni daha da sıkı sarmıştı. Büyü olsun ya da olmasın, o açıkça kurtten çok cadıydı ve vücudumda bir cadının izi olduğu düşüncesi beni tiksindiriyordu.

Kamp yerine döndüğümde, sürü arkadaşlarım kurt formunda kamp yerine malzemeleri taşımak için uydurduğum basit kızağı bulmuşlardı. Almaya değer birkaç eşya ve sırt çantalarımız kızağın üzerine yığılmıştı.

Heath insan formunda telaşla dolaşıyor, Freya'yı rahatsız etmemek için ateşin kalıntılarına mümkün olduğunca sessizce toprak atıyordu. Freya, ateşin yanındaki battaniyenin üzerinde tekrar uykuya dalmıştı. Uçan tozlar yüzüne yapışmıştı ve rahatsız edici bir şekilde bunların gözyaşı izleri olabileceğini fark ettim. Kurt formum bu manzaraya hırladı, bunun sebebi olduğumu biliyordu. Ama bunun için suçluluk duymayı reddettim.

Flint kurt formundaydı, alnında ay işareti belirgindi. Varlığımı ilk fark eden oydu.

"Seni aramaya gelmek üzereydim," dedi zihnimde.

"Gitmeye hazır mısın?"

"İyi, tam zamanında döndün," dedi Heath, bana dönerek. Kaşları biraz çatılmış olsa da, yüzünde şüphe ya da endişe yoktu. Heath her zaman duygularını gizlemeyi başarmıştı.

Flint'e kızağı işaret etti, o da omuzlarına kaba koşum takımını taktı. Flint'in kurdu benimkinden sadece biraz daha küçüktü ve ona oldukça yakışıyordu.

Sonra Heath bana döndü. "Biz kamyonete dönene kadar nöbet tutacaksınız. Anladın mı?"

Bu planın her şeyinden nefret etmeme rağmen, başımı sallayarak onayladım ve Heath'in Freya'yı kaldırırken battaniyenin etrafına sarıldığından emin olmak için eğildiğini izledim. Ben görevdeyken nasıl bir cadıya bu kadar bağlanmışlardı?

Flint, kızağı arkasına çekerek yola çıktı. Bu sırada Heath, uyuyan Freya'yı kollarında ormanın içinden geçerek taşıdı. Heath onu kucağına aldığı anda uyanmayacak kadar uykusuz olması, kurtumu endişelendirdi. Eşinin sağlıklı olmasını istiyordu.

Benim eşimin değil, diye ona hırladım.

Endişelerime rağmen, kurt formuma girerek Freya'nın çiçek açan kokusunun çekebileceği herhangi bir yırtıcı kurdu koklamak için burnumu havaya kaldırdım.

"İyi misin?" Flint, sürü bağımız aracılığıyla sordu.

Freya uyurken ve Heath insan formundayken, Flint ile konuşmam tamamen özel olacaktı.

"Her şey çok kafa karıştırıcı," itiraf ettim.

"Anlaşılabilir," dedi Flint, sanki endişelenecek bir şey yokmuş gibi gülerek.

"O yarı cadı," diye bağırdım sürü bağıyla.

"Öyle, ama büyüü kilitli. Cadılık hakkında, kurtluk hakkında bildiklerinden daha az şey biliyor."

Heath Freya'yı, Flint ise kızakla bir kısmını taşıırken, ikisi de kayalar ve çalıkların arasından dikkatlice yol almaya çalışıyordu, bu yüzden ilerlememiz yavaştı. Sabırsızlanmamaya çalıştım.

"Onun seni büyülemediğine nasıl inanayım?" diye sordum, sonra da düşünmeden. Ne kadar istesem de onun cevabına inanamazdım.

"Kurt ruhun ne diyor?" Flint benim soruma kendi sorusuyla karşılık verdi.

"Onun benim kurtumu da büyülemediğini nereden bileceğim?" diye mırıldandım.

"Belki de sürü bağı yoluyla, Gage'i yozlaştırarak."

Flint, ani ruh hali değişikliğiyle beni şaşırtarak hırladı. *"Senin kurt sürünü öldüren cadılara hiç benziyor mu?"*

"Onu yeterince tanı mıyordum."

Küçük kurt sürüsü, şekil değiştirenler tarafından kovulduktan sonra beni aralarına almıştı. Şekil değiştirenlerin beni asla ihanet etmeyeceğini bildiğim için, orman sakinlerine tam sadakatimi vermiştim. Kurtlar arasında her şey çok daha basitti.

Onları öldüren ve bana ömür boyu kalacak yaralar bırakan cadı topluluğunu avlamıştım. Kurtların, cadıların topraklarında yaşayan gerçek şekil değiştirenler olduğunu düşündüklerini öğrenmiştim. Kendilerini haklı gördüklerini bilmek intikam duygumu tatmin etmemişti. Sadece kanları bunu yapabilirdi. Hepsini öldürmüştüm, ama intikam ailemi geri getirmedi.

Cadılara güvenmiyordum ve Gage bunu biliyordu.

"Gage neden Freya konusunda beni uyarmadı?"

Flint, sanki *"Gage'in davranışını tahmin etmemi isteme"* der gibi, zihnimde kurtça bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Ama Gage bunu nasıl kabul edebilir?" diye sordum. *"Eğer büyülenmemişse... o zaman..."*

"Bence tüm kurt ruhlarımız Freya'nın hepimizi seçeceğini zaten biliyor. İnsan tarafımızın bunu anlaması zaman alsa da, onlar bunu hissediyor."

Bunu bir an için sindirmem için bekledi. Ben cevap vermediğimde, devam etti

"Gage, kendisi yanında olamadığı zamanlarda bizim onunla olduğumuz için mutlu. Onun mutlu olmasını istiyor ve bizim onu mutlu ettiğimizi biliyor. Senin kurtun da aynı şeyi hissetmiyor mu?"

Haklıydı. Kurtum, onun eşine yaptıklarından en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. Hatta, kendini... mutlu hissediyordu.

"Öyle." Bu itiraf, ben bilinçli olarak bu sonuca varmadan önce içimden fıskırdı. *"Onu korumak için her zaman birimizin onun yanında olmasının iyi olduğunu düşünüyor."*

"Aynen öyle. Freya'nın bir sürü düşmanı var ve artık bizim de var."

"Sürü her şeyi paylaşır," Heath'in şaka olarak söylediği şeyi tekrarladım

Heath'ten, absürt bulduğu şeylerle başa çıkma yönteminin, kabullenene kadar şaka yapıp gülmek olduğunu öğrenmiştim. Onun bu özelliğini anlamam yıllarımı almıştı.

Bu durumu saçma bulması mantıklıydı. Dört alfa bir eş paylaşıyor? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım — tabii ki şekil değiştiren sürüler konusunda uzman değildim. Yetişkin hayatımın çoğunu şekil değiştirenler değil, gerçek kurtlar arasında geçirmiştım.

"O hepimizi seçti," diye onayladı Flint.

"Beni tanımıyor bile." "Ama seni rüyasında gördü." "Ben de onu," diye itiraf ettim.

"Rüyalar güçlüdür, Rowan."

Flint'in böyle düşündüğünü biliyordum. Bana sık sık rüyalarından bahsederdi, bu yüzden onlara çoğu insandan daha fazla önem verdiğini biliyordum. Benim kanımda da yerli atalarımın izleri vardı, ama Flint'in aksine eski gelenekler hakkında çok az şey biliyordum. Bana göre rüyalar çok değişken ve geçiciydi, fazla bir anlamı yoktu.

Yine de, Freya'nın kızgınlık döneminde rüyalarımın girdiğini inkar edemezdim.

"Belki de o rüyaların hepsi ondan gelmiştir."

"Bunun için bir tür sihirli tılsım gerekir, biliyorsun."

O hatırlatınca, haklı olduğunu anladım. O olaydan sonra onların türü hakkında gerekenden fazlasını öğrenmiştim.

Anladığım kadarıyla, büyülerini yapmak için aktif kontrol gerekiyordu. Uyurken veya başka bir şeyle meşgulken güçlerini aktarmaya devam etmek için bir tür nesne kullanıyorlardı. Freya'yı kurtardığımda üzerinde neredeyse hiç giysi yoktu, büyülü aletlerden bahsetmeye bile gerek yok. Yani, uyanırken bizi büyüleyebilse bile, uyurken ona karşı hissettiklerimi açıklayamazdım. Ya da geceleri onu sıcak tutmak için yanına kıvrıldığım diğer zamanları.

Belki de bizi büyülemediğini düşünmek neredeyse daha korkutucuydu. Gage, onun eşine davrandığım şekilde ne düşünürdü?

"Onu korkutuyorum, Flint."

"O senden korkmuyor, güven bana. Freya tanıdığım en cesur kurtlardan biri. Belki senin kurtun onu korkuttu. Belki o tür bir vahşeti görmeye ya da eşlerinin kavga etmesini izlemeye alışık değildir. Ama..."

"Tamam," diye homurdandım, Flint'in sürekli güvence vermesinden bıkmıştım. O sonsuz bir iyimserdi ve ona izin verirsem beni daha da yıpratacaktı. *"Anladım. Düşünmem lazım."*

"Bundan eminim." Flint'in kahkahası zihnimde yankılandı. *"Ama güven bana, izin verirsen sonunda her şey yoluna girecek."*

Sonunda, uzun kabinli bir kamyonete ulaştık ve Flint diğer şekline dönüştü. Arka iki kapıyı açtı ve Heath'in uyuyan Freya'yı arka koltuğa yerleştirmesine yardım etmek için içeri girdi. Freya uykusunda inledi, ama sonra başını Flint'in kucağına yasladı ve daha derin bir uykuya dalmış gibi göründü.

Kamyonetin arkasına doğru yöneldim, kurt formunda kalıp arkada oturmayı planlıyordum. Ancak Heath'in başka bir planı olduğu belliydi.

"Bütün bunları yüklememe yardım et," dedi ve benim haydutların kampından çaldığım kullanışlı eşyaları kamyonetin kasasına taşımaya başladı bile. Alfa komutunu kullanmamasına rağmen — ki ben buna zaten direnebilirdim

— yine de yardım etmek zorunda hissettim.

"İkiniz kurt formunda kamyonun arkasında sırayla durun," dedim, dönüşüm tamamlanır tamamlanmaz. "İyileşmeniz lazım."

"Freya uyanır uyanmaz düşünürüz," dedi Heath.

Bir süre sessizce çalıştık. Yükleyecek çok şey yoktu ve arkada benim için hala bolca yer vardı.

"Öne gel otur, Rowan," diye seslendi.

Araba kullanmadığım için öne oturmak, Heath'in yanında insan formunda oturmak anlamına geliyordu. Nedense, saatlerce rahatsız iki ayaklı formunda oturmak zorunda kalsam da, onlara katılmaya davet edilmek hoşuma gitmişti.

Heath arabayı vitesine alıp yola çıktığımızda, arkadaki hurdalar engebeli arazide zıpladı ve gürültü çıkardı. Gürültü rahatsız ediciydi, ama istenmeyen bir durumda vahşi doğada uzun süre mahsur kalmamak için hepsini götürmek akıllıca bir karardı.

Bu kadar vahşi ve geniş bir yer olmasına rağmen, vahşi doğa insanı küçük ve her taraftan kuşatılmış, kapana kısılmış ve öngörüleemeyen kaprislerinden kaçamayan hissettiriyordu. Tıpkı benim hissettiğim gibi, kabinde insan formunda, büyülü olup olmadıkları belli olmayan sürü arkadaşlarımla çevrili, kapana kısılmış hissediyordum.

Bölüm 18

Gage

Savaşçılarım la birlikte Frost Fang sürüsünün topraklarına döndüğümüzde, iki kurt sabırsızlıkla bizi bekliyordu. Aslında Flint ve Heath'i bekliyorlardı, ama onların gitmiş olduğunu öğrenir öğrenmez, savaşçılarım ve ben henüz yükümüzü boşaltmadan bana yaklaştılar.

"Alfa, benim adım Bea. Bu da Ivar. Flint, eşin Freya'yı kaçıran cadıyı aramamız için bizi gönderdi." Saygıyla başını eğdi.

Ivar da aynısını yaptı ve sonraki sözleri o kadar sessizdi ki, kurt kulaklarımla bile zar zor duyabildim. "Ancak onu bulamadık..."

"Gelin," dedim. "Beni izleyin."

Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün, başkentin her köşesi hala ürkütücü süslemelerle donatılmıştı, bu da kaybolan cadıları tartışmak için uygun görünüyordu. Alfa malikanesine vardığımızda, hepsini yeni çalışma odama götürdüm. Odamın istediğim gibi yeniden döşenmiş olduğunu görmek beni mutlu etti. Artık kardeşimin saçma taht odasında gereğinden fazla zaman geçirmek zorunda kalmayacaktım.

"Oturun," dedim ikisine, sonra heybetli maun masanın arkasına geçip oturdum. Geri dönmek garip bir şekilde iyi geldi. "Ne olduğunu anlatın."

Bea ve Ivar, Freya'nın onları gönderdiği ve onların aptalca itaat ettiği andan, Flint'in onları Pandora'yı aramaya gönderdiği ana kadar olan her şeyi anlattılar. Onu eyalet sınırlarını geçip cadıların bölgesine kadar takip ettiklerini de anlattılar.

"Barışı bozarak daha fazla ilerleyemezdik," dedi Ivar savunmacı bir tavırla. "Flint'in alfa emri ne kadar güçlü olursa olsun."

"Demek hiçbir şey öğrenmediniz," diye homurdandım.

Bea konuştu. "Pandora'nın o sınırdaki hiçbir cadı grubuna ait olmadığını biliyoruz. Eğer öyle olsaydı, cadı grubunun kontrolündeki sınırı geçeceğini düşünüyoruz."

Ivar başını salladı. "Doğru... ona bir yabancı gibi davrandılar."

Ivar başını salladı. "Doğru... ona bir yabancı gibi davrandılar."

Onu sanki kendisi bir izinsiz girmiş gibi aradılar."

"Yararlı bir şey duydun mu?" diye sordum. İkisi

de başlarını salladı.

Alfa komutuyla bağırdım. "Gerçeği söyleyin. Kime sadıksınız?"

"Sana, Alfa Gage," dediler neredeyse aynı anda.

"Gerçeği söyleyin: Sadakatiniz sadece bana mı?" "Evet,"

dediler ikisi de. "Sadece sana," diye ekledi Bea.

Eğer durum böyleyse, neden bilgi sakladıklarını anlamıyordum, ama yine de ısrar ettim. "Cadıyla veya Freya'nın kayboluşuyla ilgili bildiğiniz her şeyi saklıyorsanız, şimdi söyleyin."

"Başka bir şey bilmiyorum," diye yemin etti Ivar.

"Yalan söylemiyorum," Bea, alfa emrimin ağırlığı altında nefes nefese kaldı. "Yemin ederim, hiçbir şey saklamıyorum. Bildiğim her şeyi anlattım."

Ivar ayağa kalktı ve başını eğdi. "Bize uygun gördüğün her cezayı kabul edeceğiz, alfa."

Onu ve Bea'yı düşündüm, ikisi de beta'lardan bile daha düşük rütbeli, ast kurtlardı. Betaları inin korumasına bırakmalıydık, ama aralarından bir alfa her zaman hazır olduğundan, buna gerek görmemiştik ve tüm betaları başka görevlere atamıştım.

Freya onları gönderdiğinde ona itaat etmek zorunda hissetmeleri onların suçu değildi. Ve Freya artık güvendeydi, Howling Echo'nun diğer üç alfasının yanında güvendeydi. Bağımız aracılığıyla hissettiğim kadarıyla... ona iyi bakıyorlardı. Onun zevki bir an için duyularımı alt üst etmişti, ama neyse ki o sırada yalnızdım.

"Freya hayatta ve iyi," diye onları rahatlattım. "Alfa çifti olarak eşime itaat ettiniz, bu beklenen bir şeydi."

Freya'nın benim yanımda alfa çifti olarak yer almayı reddettiğinden bahsetmedim.

"Sürü arkadaşımızı tehdit eden cadıyı bulmak için hayatlarınızı tehlikeye attınız. Cezalandırılmanız gerekmez."

Ivar ve Bea biraz rahatladılar, ama gözlerini kaldırmadılar. Sanki başka bir kötü haber bekler gibi beklediler. Muhtemelen, haklı ya da haksız, herhangi bir başarısızlığın cezalandırılmasına alışık olduklarını fark edince neredeyse hırıldadım,

haklı olsun ya da olmasın, ama neyse ki onları daha fazla endişelendirmemeden kendimi kontrol ettim.

"Bir sonraki göreviniz için Bretton'a rapor verin."

İkisi de eğildi. "Teşekkürler, alfa," diye fısıldadı Ivar.

"Evet, teşekkür ederiz. Çok uğraştık, alfa," diye ekledi Bea. "Bir ihtiyacınız olursa, lütfen emredin."

"Gidebilirsiniz," diye sinirle homurdandım ve onların kapıdan çıkmak için acele etmelerini izledim.

Babam, kardeşim ve eski sevgilimden farklı olduğuma inanmaları zaman alacaktı. Bunu biliyordum, ama lanet olsun, bu korkakça davranışlardan ve sinik tavırlardan çoktan bıkmıştım.

Her şeyin normale dönmesi birkaç gün sürdü. Daha önce kendime bıraktığım bir not buldum, Freya'nın ailesini tanıyabilecek herkesi aramamı hatırlatan bir not.

Ingrid, Flint ve Fern'in ailesi gibi Nightsinger'dan Frost Fang'a gelmişti. Onlar tek olamazlardı. Eğer gerçekten şanslıysak, Freya'nın orijinal sürüsü olan Winter Wind'den birini bulabilirdim.

Frost Fang kasabasının tüm liderlerine bir mesaj gönderdim ve Nightsinger, Winter Wind veya Frost Fang dışındaki herhangi bir sürünün üyesi olanların benimle görüşmesini istedim. Kimse hemen bana ulaşmadı, ama sabırlı olacaktım. Gerekirse, herkesin acil durum iletişim bilgilerine sürünün tüm üyelerine bir mesaj gönderecektim.

Bir gün sonra, Bretton çalışma odama daldı ve beni korkutup havlatmaya başladı. "Bir grup Ironwood kurdu görüşme talep ediyor," dedi Bretton sanki sınırdan buraya kadar koşarak gelmiş gibi nefes nefese. "Sürü topraklarımızda mı?" diye kükredim.

"Hayır, uygun adabı yerine getirdiler ve sınırimızın dışında cevap bekliyorlar. Sayılarının çok olduğu, ama hepsinin savaşçı olmadığı bilgisi geldi."

Gözlerimi kısarak bunun ne anlama gelebileceğini düşündüm. Sonra sınırdaki yaptığım teklifi hatırladım.

"Kaçaklar."

Bretton başını salladı, bakışları ilgiyle keskinleşti. "Ancak, bazılarının sürülerinin alfa kurtlarının emriyle burada olduklarını düşünüyorum."

"Casuslar mı?"

"Bu bir olasılık."

İç geçirdim. "Onları taht odasına gönderin. Ama bekletin."

"Elbette, alfa. Onlara doğru izlenimi vermek istiyoruz."

Notlarımı bitirdikten sonra Ironwood hakkındaki dosyayı çıkardım. Her ihtimale karşı, savunma ve sayıları ile ilgili hatırladığım her şeyi yazmıştım. Sürü arkadaşlarım Ironwood'u benden daha iyi tanıyordu, bu yüzden onlarla yeniden bir araya geldiğimizde aynı şeyi yapmalarını istiyordum. Çalışma odamdan çıkmadan önce bilgileri dikkatlice gözden geçirdim.

Taht odasına vardığımda, zaten bir dinleyici kitlesi olduğunu fark ettim. Frost Fang kurtları, her iki formlarında da taht odasının etrafında dolaşıyorlardı. Kalabalığın içinde Flint'in kız kardeşi Fern'i gördüm ve o da benim bakışlarımı hissedince başını eğdi.

Onlar geldiği için, "misafirlerimiz" gelmeden önce onlara hitap etmek zorunda hissettim.

"Sürü arkadaşlarım," dedim otururken.

Echoing odada herkes bana dönünce sessizlik çöktü.

"Görünüşe göre Ironwood, onları sürü savaşından merhametle kurtardığımız için saygılarını sunmaya gelmiş. Aralarında casuslar olabilir. Onları yakından izleyin ve şüpheli bir şey fark ederseniz Bretton'a haber verin."

İki ayaklı sürü arkadaşlarım arasında mırıldanmalar başladı. Fern'in hoşnutsuz ifadesini fark ettim ve kalabalığı susturmak için elimi kaldırdım.

"İyi niyetli görünüyorlar ve Ironwood'dan ayrılmak istiyorlarsa, Ironwood'un saflarını zayıflatacak bu yöntemi memnuniyetle kabul ederim. Tüm kurtlar, ne kadar baskın olurlarsa olsunlar, sürümüz için birer değerdir. *Her* sürü için. Ve hepsini sizden daha sıkı sorgulayacağıma söz veriyorum. Eğer bize katılırlarsa, önce sadakatlerini kanıtlamaları gerekecek."

Odadaki insanların boğazlarından bir alkış yükselirken, kurtlar uludu. Bu sesin Ironwood kurtlarına ulaşacağını bildiğim için sııttım.

Garip bir şekilde, Fern, onaylayan sürü arkadaşları tarafından çevrili olmasına rağmen, yüzünde bir kaş çatma ile tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldı. Tam o sırada tahtımın yanındaki bir kapı açıldı ve Bretton içeriye baktı.

"On dakikadır yan odada oturuyorlar," diye bilgilendirdi beni. "Yeterli mi, yoksa ulumanın ne anlama geldiğini merak etmelerini mi isteyelim?"

"İçeri gönder."

Bretton başını salladı ve ben tahtıma geri oturdum, rahat ve otoriter görünmeye çalışarak. Frost Fang kurtları iki yana ayrıldı

taht odasının ortasında dūřmanlarımızın geçit töreninden geçmek zorunda kalacakları bir alan bıraktılar.

İlk kez Frost Fang sürüsü arkadaşlarımla gerçekten gurur duydum. Ironwood sınırında bana katılmışlardı — şüpheleri olanlar korku göstermediler ve kavga etmek isteyenler ise istila etmeme kararımı kabul ettiler. Rowan ve Freya'nın ardından Heath ve Flint ortadan kaybolmuş olmasına rağmen, maceramızdan hiçbir şey elde edememiş olmalarına rağmen şikayet etmeden beni eve kadar takip ettiler. Ve şimdi, "misafirlerimiz" için mükemmel bir karşılama komitesi oluşturmuşlardı. Onların alfa lideri olmak niyetinde değildim, bu pozisyonu Nira'nın zorlamasıyla almıştım, ama sonunda bu yolun hepimiz için iyi bir geleceğe götüreceğini hissettim.

Gözlerime arpan düzensiz kurt sürüsü beni şaşırttı. Sürünün başında Thatcher ve o dişli yılan Ryan yürüyordu. Fern onu görünce dudaklarını kıvırdı, ben de onunla aynı duyguları paylaşıyordum.

İki alfanın arkasında, gözleri yere bakmış, omuzları çökmüş bir dizi kurt geliyordu — hepsi alt kurtlardı, aralarında çok az beta vardı. Lee, alt kurtların arkasına geçerek odayı taradı, vücudu gergindi.

Gerçek bir alfa gibi, Lee'nin konumu, sürüsünü korumayı, hakimiyetini göstermeye çalışmaktan daha çok önemsediğini kanıtlıyordu. Uzaktan omuzlarını dikleştirip bir anlığına gözlerime baktıktan sonra, bu toprakların sürüsü alfa'sı olarak bana saygı göstererek başını eğdi.

Onlara konuşmalarını söylemeden önce Ryan neredeyse bağırarak, "Barış için geldik... şimdilik," dedi.

Frost Fang kurtları, hangi şekle bürünmüş olurlarsa olsunlar, odanın her yerinden hırıltılar çıkardı. Onun küstahlığını görmezden gelemezdim, yoksa sürümün önünde zayıf g r n rd m ve bunu henüz göze alamazdım. Ryan'ın alçakgönüllü olması gerekiyordu.

"Başka ne söyleyeceğini dinlemeden önce," diye kükredim, "Frost Fang tahtının önüne diz  k n. Ziyaret eden alfalara, sürü alfasının saygısını gösterin."

Lee ve Thatcher hemen tek dizlerinin üzerine çöktü, başlarını eğdi ve kalkmamı bekledi. Ironwood sürüsünün bazı  yeleri de diz çöktü, geri kalanlar ise alfa kurtlarının diz çökmüş halde dururken kendilerinin ayakta kalmasından rahatsızlık duyuyordu.

Ayakta kalsalar da, Ironwood'un astları da korkudan taht odasına bakmaya bile cesaret edemedi sinmişlerdi. Bunun nedeni sadece düşman topraklarında olmaları değildi. Frost Fang'ın ast kurtlarının çoğu gibi, tüm alfa kurtların kendilerine kötü davranmasını bekliyorlardı.

Bu bana Freya'nın ilk tanıştığımızda ne kadar uysal olduğunu hatırlattı, benim onu reddetmemi ne kadar kolay kabul ettiğini, Luka'nın kendisi kadar etkili bir şekilde onu vahşi doğaya geri gönderdiğimi - vahşi doğada tek başına kalmak, onun gözünde, üç bilinmeyen alfa'nın bulunduğu bir sürüye kendini savunmasız bırakmak kadar tehlikeliydi. O zamanki duygusuz davranışlarımı düşünmek midemi bulandırdı ve Freya'nın uysal olmaktan çok uzak biri olduğu için mutlu oldum.

Ryan'a sert bir bakış attım. "Uymayı reddedenler sürümüzden kovulacak. Şanslılarsa."

"Sürü Alfa Luka..."

"Diz çökene kadar başka bir şey söyleme," diye bağırdı Bretton. Arkasında Fern sııttı.

Beta olmasına rağmen ses tonundaki hakimiyet, diğer Ironwood kurtlarının yanı sıra birkaç Frost Fang kurdunun da diz çökmesine yetti. Ama alfa olan Ryan'da işe yaramadı.

"Peki," diye homurdandı Ryan.

Bretton'a, beta'nın emrinin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlarcasına sert bir bakış attı. Sonra yavaşça bir dizinin üzerine çöktü, tüm bu süre boyunca somurtarak gözlerini kaçırmadı. Bretton ve Fern, diz çökmüş alfa'ya sert bir bakış attılar. Dişlerimi boğazına geçirmek için sabırsızlanıyordum. Ama şimdilik, ne kadar nefret etsem de diplomasiyi kullanmalıydım.

"Alfa olmayanlar ayağa kalkabilir," dedim. "Bretton, sizi daha rahat bir yere götürecek ve daha sonra sorguya alacağız."

Fern'in kaşları havaya kalktı ve şok içinde bana baktı. Ryan, onu taht odasının sert zemininde diz çökmüş halde bırakırken nefretle gözlerini kısarak bana baktı. Bu sırada Bretton, Ironwood kurtlarına dışarı çıkmaları için işaret etti ve bazılarının Bretton'un peşinden gitmeden önce Thatcher ve Lee'den güvence almaya çalıştıklarını fark ettim.

"Sürü topraklarımızda güvende olacaksınız ve ayrılmak isterseniz güvenli bir şekilde eşlik edileceksiniz," diye onları tahttan sakinleştirdim. "Benim korumam altındasınız."

Ironwood kurtlarının tümü odadan çıktıktan sonra, üç alfa kurda kalkmaları için işaret ettim. Lee tahtımın ayak ucuna yaklaştı ve

Frost Fang, etraflarını çevreledi, gözleri zar zor bastırılmış bir düşmanlıkla parlıyordu, keşke ben de bu düşmanlığı serbest bırakabilseydim.

"Buradaki işinizi söyleyin," diye kükredim.

"Dediğim gibi," dedi Ryan, gözlerini dikerek. "Sürü alfa Luka, kaderindeki eşini, Freya'yı bulmamız için bizi gönderdi."

"Luka'nın sizden ne beklediği beni neden ilgilendirsin ki?"

Ryan ağzını açtı, muhtemelen daha da batırmak için, ama Lee önce konuştu. "Luka, sürünüzün topraklarında Freya'nın kokusunun en ufak bir izini bulursak sürülerimiz arasında savaş çıkacağını söyledi."

Tahtama geri oturdum ve Luka'nın eşimi sahiplenme ısrarı beni öfkeyle doldursa da alaycı bir gülümseme takındım. "Kaderindeki eşin bende mi sanıyor? Bilirsin, gerçek bir eş bağı olsa, onun tam olarak nerede olduğunu hissedebilirdi. Bu sana ne anlatıyor?"

"Ayrıca bizden onun... esirlerini bulmamızı da istiyor," diye ekledi Lee, Ryan'ın tavrına karşılık tam bir açıklık tercih etmiş gibi görünüyordu. "Senin sürü arkadaşların."

"En azından onları geri vermemi talep edecek kadar aptal değil." Ryan'ın somurtkan itirazını görmezden gelerek etrafıma işaret ettim. "Onları işkenceye yardım ettiğinize göre, kokularını iyi biliyorsunuzdur," diye homurdandım. "Onları benim sürümün topraklarında hissediyor musunuz?"

Thatcher başını salladı. "Burada hiçbirinin kokusunu almıyorum. Sürü lideri Luka, onların kaybolmasından sorumlu olduğunu düşündüğü kurtları çoktan infaz etti. Onlardan biri..." Başını eğdi.

"Thatcher'ın beta kardeşini infaz etti," diye Lee onun yerine cümleyi tamamladı. "Bir kardeşini kaybetmek zor bir şey," dedim Thatcher'a.

Garth, sürü alfa olduktan sonra beni Frost Fang'dan sürgün etmesine rağmen, onun ölümüne hala üzülüyordum. Ama şimdi sempati göstermenin sırası değildi.

"Lee ve Thatcher," diye devam ettim. "Bretton, sürü topraklarında size eşlik edecek bir koruma ekibi ayarlayabilir. Elbette gitmenize izin veremeyeceğimiz yerler var, ama alfa'nıza gerçeği anlatabilmek için etrafı koklamak isterseniz, izin veririm."

Luka yalanı hissedebilirdi, ama yalan söylemezlerse... bu, sürü savaşını önlemek için daha yararlı olurdu. Aradığı kişiler burada değilse, sürü arkadaşları onu savaşa takip etmezdi.

"Peki ya ben?" diye homurdandı Ryan.

"Kendi sürümün topraklarında bana saygısızlık ettin. Sınırına kadar eşlik edilerek hayatta kalırsan şanslı sayılırsın."

Fern, tahtın dibindeki kurtlara başımı salladığımda sırtışı vahşileşti. O ve diğer üç kişi Ryan'ı çıkışa doğru sürükledi. Ryan hırladı ve alfa havlamasıyla betaları onu bırakmaya zorladı. Sonra ben bunu basitçe geçersiz kıldım.

"Ironwood alfa kurtlarının tüm emirlerini yok sayın," emrettim. "Ryan'ı yakınınızda tutun... ama canlı. Ben aksini söyleyene kadar." Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Ya da sizden birine saldırmazsa. Başka bir sürünün topraklarında sayıca azken kavga çıkarmak istiyorsa, yaşamak için fazla aptal demektir. Tıpkı sürüsünün alfa kurdu gibi," olgun ve sorumlu bir lider olarak alay ettim.

Kendi sürümüzün topraklarında kendi sürümün üyelerine emir veren sürünün alfa erkeği olduğum için, emrim Ryan'ın emrini kolayca geçersiz kıldı. Benim hakimiyetimin onunkinden önemli ölçüde üstün olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Bretton kafasını içeriye doğru uzattı ve ben Ryan'ın küfürler savuran bedenini odadan sürükledikleri yeri işaret ettim.

"Orada kalmasını sağla," emrettim. "Onun emirlerini dinleme."

En sevdiğim Frost Fang beta başını eğdi ve dışarı çıktı. Dikkatimi diğer iki Ironwood alfa'sına çevirdim.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye sordum.

"Sürü Alfa Gage," dedi Thatcher. "Daha önce söz verdiğiniz gibi ailelerimizi kabul etmenizi rica ediyoruz. Lee ve ben onlara katılmak ve Ironwood yeminimizden vazgeçmek istiyoruz, ama..."

"Anlayacağın, biz..." Lee ayaklarını yerinden oynattı.

Onun gereksiz açıklamalarını keserek sözünü kestim. "Sürü arkadaşlarıma işkence etmek zorunda kaldığını anlıyorum."

Kalan Frost Fang kurtları ikisinin arkasında daha da yaklaşarak tehditkar bir şekilde daire çizdi. Kalabalık kan kokusunu aldı ve tadına bakmak istiyordu.

İki alfa da yüzleri bembeyaz oldu ve sanki hayatları için yalvarmaya hazırmışçasına tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Ama ben onları yine durdurdum.

"Flint ve Heath ile konuştum, Luka'nın kendi ailelerinizin refahını size karşı kullanarak, onları tehdit ederek itaatinizi sağladığını anlattılar. Bu nedenle, sürümün üyelerine zarar verenleri öldüreceğime dair önceki sözümden sizi muaf tutuyorum... tabii bir daha sürümün üyelerine zarar vermezseniz."

"Kabul," dedi Thatcher dizlerinin üzerine eğilerek. "Sürü arkadaşlarına bir daha asla zarar vermeyeceğime yemin ederim."

"Ben de yemin ederim," dedi Lee, ardından ekledi, "Ve ailelerimizin tarafımıza geçmesine izin verirseniz, Luka artık onları kullanarak bizi manipüle edemeyecektir."

bizi manipüle etmek için kullanamayacak."

"Kalkın," diye ikisine emrettim. "Onları kendim sorgulayacağım. Bana ve sürümüme sadakat yemini ederlerse, burada bir yer bulacaklar. Ve daha önce de söylediğim gibi, burada omega kölelerimiz yok."

Thatcher rahat bir nefes aldı. "Keşke koşullar farklı olsaydı da biz de onlara katılabilseydik."

"Ama Luka'nın şüphelerini daha fazla uyandırmamak en iyisi," diye bitirdi Lee. "Son zamanlarda birçok Ironwood kurdu kaçtı, bu yüzden ailelerimizin kaybolması onu şaşırtmayacaktır. Ama geri dönüp ona Freya, Heath ve Flint'in burada olmadığını yemin etmeliyiz."

Thatcher başını salladı. "Bu, sürü savaşını önleyecek ve ailelerimizi güvende tutacaktır."

"Cesur bir karar," diye övdüm.

Bu iki alfa, alfa olarak yapmaları gerekeni yapıp zayıf sürülerini korudukları halde, o yılanlar yuvasına geri dönmek zorunda kalacakları için sinirlendim. Frost Fang için çok değerli olabilirdiler.

Ama taht odamda etrafıma bakındığımda Frost Fang kurtlarının aralarında konuştuklarını fark ettim ve herkesin benimle aynı duyguları paylaşmadığını anladım. Bretton gibi birkaç Frost Fang kurdu dışında, çoğu Ironwood alfa kurtlarının eylemlerini anlamıyor ya da saygı duymuyor gibiydi. Sürünün çoğu, bir alfa kurtun gücünün ne verebileceğiyle değil, ne alabileceğiyle ölçüldüğünü öğrenmişti. Ben de onların arasında büyümüştüm ve babamın sürüye aşıladığı acımasız değerleri biliyordum.

Howling Echo'yu kurmak ve sadece tamamen güvendiğim kişileri işe almak, bana hayatımda belki de ilk kez, sürü içinde güvende hissetmenin değerini gösterdi. Bu, babamın ve kardeşimin cinayetlerinin, ayrıca sürgüne gönderilmeme neden olan ihanetlerin, babamın politikalarının doğal bir sonucu olduğunu anlamamı sağladı. Hepsinden kurtulduğum için rahatlamıştım, ama şimdi Frost Fang sürüsüne geri dönmüştüm ve... bu beni huzursuz ediyordu.

Belki de tüm sürü arkadaşlarımı kişisel olarak tanıyamadığım büyük bir sürüyü yönetmek için uygun değildim. Ama şimdilik bunu sürdürmek zorundaydım. En azından Freya, Heath, Flint ve Rowan ile yeniden bir araya gelip başka bir karar verene kadar.

Thatcher ve Lee, Freya'nın kokusunu aramak için taht odasından çıkarken, Thatcher'ın sürü arkadaşının sırtına vurduğunu gördüm. Lee'nin omzuna karşılık verdiği yumruk beni mantıksız bir şekilde kışkırttı. İkisi en iyi arkadaş olmalıydılar ve birbirlerine güvenip

birbirlerinin yanında durduklarını görmek Heath'i özlememi sağladı. Bu farkındalık mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Heath ve ben yavruyken beri ayrılmaz bir ikiliydik. Babam Heath'e varisin ben değil Garth olduğunu hatırlatmaya çalışsa da, Heath bana olan bağlılığından hiç vazgeçmedi. Ona her zaman güvenirdim ve Garth bana bok gibi davransa bile o her zaman arkamda dururdu.

Gençken, Garth'ın Heath gibi olmasını dilerdim. Ama yaşlandıkça Heath'e olan duygularım kardeşlikten uzaklaştı ve aile bağlarının ne kadar değersiz olduğunu anladım. Ve... belki başka nedenlerden dolayı.

Heath'in bir keresinde bana aynı kadınla yatmak isteyip istemediğimi sorduğunu hala hatırlıyorum. O kadar şaşırmıştım ki, o da gülüp şaka yaptığını söyledi. O günden beri bu fikri kaç kez düşündüğümü bilmiyordu herhalde. Onun sürüsünün alfa erkeği olduktan sonra bu konuyu açmak doğru gelmemiştir.

Ve kaderin şaşırtıcı bir cilvesiyle, şimdi Freya'yı paylaşıyorduk. İlk başta, onun aramıza girmesinden korkmuştum. Ama aslında bizi daha da yakınlaştırmayı başardı ve sonunda o yasak fanteziyi gerçekleştirdik. Heath ve benim onun için kavga etmemize gerek kalmayacağını fark edince çok rahatlamıştım, çünkü o ikimizi de istiyordu. Ve Flint'i. Ve umarım Rowan'ı da, sürümüzün dengesi için.

Ama o anda, Lee ve Thatcher'ın omuz omuza, yan yana taht odamdan ayrılmalarını izlerken, en çok Heath'i özliyordum. Kendi kardeşim beni sürgüne gönderdiğinde bile, Heath korkusuzca ve tereddüt etmeden beni vahşi topraklara kadar takip etmişti. Kendi babasına karşı gelerek, benim yanımda Howling Echo'yu kurmuştu.

Ve şimdi, Frost Fang'ı kontrol altında tutmak ve Ironwood'u uzak tutmak için burada kalmam gerektiği için, muhtemelen babasının pençelerine doğru gidiyor olması beni çok üzüyordu. Luka'nın bazı kurtlarının kaçmasıyla sayıca azaldığını bilmek yardımcı oluyordu, ama ben de aynı riski taşıyordum. Frost Fang'ı kontrol altında tutmam gerekiyordu, yoksa onlar da kaçmaya başlayabilirdi... ya da sınırlarımızı korumakla görevlendirdiğim alfalardan biri bana meydan okumaya karar verebilirdi.

Ama Frost Fang'dan bir daha kovulmayacaktım. Gidersem, bu benim kendi seçimim olacaktı.

Ayağa kalktım ve saray halkını gönderdi. Sonra odadan çıkıp kaçakları sorgulamak için yürüdüm. Her şey yolunda giderse, gün batmadan Frost Fang sürüsüne katılacaklardı.

Lee, Thatcher ve Ryan'ı bırakmadan önce onları da sorgulayacaktım. Bretton da onlardan elde edebileceğimiz her bilgiyi kaydedecekti. Luka şu anda tüm sürüyü savaşa sokacak durumda olmayabilirdi, ama onun gibi bir köpek asla affetmez ve unutmazdı.

şahsen, Freya'nın çektiğı onca acının sorumlusunu yok etmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Bölüm 19

Heath

Freya ve Rowan hiç araba kullanmayı öğrenmemişti, bu yüzden Flint ve ben günlerce sırayla sürdük. Eyaleti parçalayan çeşitli sürü bölgeleri nedeniyle, diğer sürülerin bölgelerinden geçerken iyilik veya af dilemek zorunda kalmamak için vahşi arazilerden dolambaçlı bir yoldan devam etmek zorunda kaldık. Vahşi arazilerde kimse yolları bakımlı tutmadığı için yol çok yavaş ilerledi, ta ki tarafsız bölgedeki bir otoyola ulaşp Wyoming'e girene kadar. Montana ve Idaho'da olduğu gibi, eyaletteki herkes sürü kurallarına göre yaşıyordu ve en büyük ve en güçlü sürü Elder Forest sürüsüydü.

Yavaş yolculuk, sürü arkadaşlarımı nereye götürdüğümü düşünmek için bana çok fazla zaman verdi. Gage'in kardeşi onu Frost Fang sürüsünden sürgün ettiğinde, onu takip etmek için her şeyimi bırakmıştım. Babam fikrimi değiştirmek için elinden geleni yapmıştı ve Garth'ın geri dönmeme izin vermemesi halinde Frost Fang'dan ayrılmakla tehdit bile etmişti.

"Oğlumu sürgüne gönderen bir sürünün içinde yaşayamam," demişti, Gage'le gitmeye karar verdiğim gün.

Teknik olarak sürgün edilmediğim gerçeği önemsizdi. Garth, babamı değerli bir müttefik ve varlık olarak elinde tutmak umuduyla geri dönmeme izin vermişti. Dryden yetenekli bir politikacıydı ve Montana, Idaho ve Wyoming'de sürü kanunlarının egemen kanun olarak kalmasına yardımcı olmuştu. Periler, cadılar ve vampir politikacılarla olduğu kadar, Kongre'de kalan az sayıdaki insanla da başa çıkabilirdi.

Ama ben geri dönmedim, onun kontrolünden kaçtım ve onun gözünde onu aptal durumuna düşürdüm — bana asla affetmediği iki şey. Böylece Frost Fang, Gage'i sürgüne göndererek üç alfa kaybetti.

Aslında Dryden'in kararı benimle hiç ilgisi yoktu. Beklendiği gibi, Elder Forest sürüsüne katılmıştı, ki bu bana tesadüf gibi gelmedi. Beni kontrolünden kaybetmeyi ne kadar istemesine rağmen, durumu kendi lehine çevirmişti

Frost Fang ile ilişkilerini güvenli bir şekilde koparıken, aynı zamanda daha büyük bir sahneye çıkabilmek için durumu kendi lehine çevirdi. Muhtemelen Gage sürgüne gönderilmeden çok önce orada kendini sevdirmeye başlamıştı ve benim ayrılmam ona kurban rolünü oynaması için ihtiyaç duyduğu fırsatı verdi.

Ondan yardım istemek tüylerimi diken diken etti. Ama bu Freya içindi ve onun için neredeyse her şeyi yapardım.

Flint sürerken, Rowan'ın Elder Forest'taki bağlantılarına mesaj attım ve sürü topraklarının kenarındaki küçük kasabasında sürü lideriyle buluşmak için randevu ayarladım. Howling Echo, başkentte sürü lideriyle buluşacak kadar önemli değildi elbette, özellikle de bizim sürü liderimiz yokken. Bu benim için sorun değildi — göçebe sürümüzün en sevdiğim yanlarından biri, politikaya çok az karışmamızdı.

Kısa süre sonra, Elder Forest kasabasının düzenli sokakları bizi karşıladı. Vahşi doğaya kıyasla, önümüzdeki kasaba bakımlı binaları ve ağaçlıklı sokaklarıyla cennet gibi görünüyordu. Birkaç gün boyunca sert zeminde uyuduktan sonra rahat bir yatağı ipe çekiyordum.

Ancak oraya varmadan önce iki kontrol noktasından geçmemiz gerekiyordu. Çevredeki muhafızlar kimliklerimizi kontrol ettikten sonra ileriye haber verdiler ve bizi bekleyen biri olup olmadığını kontrol ettiler. Her kontrol noktasında muhafızlar arka koltuktaki Freya'ya aç gözlerle baktılar ve her seferinde üç öfkeli alfanın homurtuları onları başka yere bakmaya zorladı.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin miyiz?" Freya, bizi geçirmeleri için el salladıklarında sordu.

"Hayır," diye cevapladı Flint.

Rowan da aynı fikirde olabilirdi, ama o kurt şeklinde kamyonetin kasasında yatıyordu. Bu akıllıca bir stratejiydi, çünkü böylece daha fazla Yaşlı Orman kurdu onu görerek tanıyabilirdi.

"Merak etme, küçük kurt," dedim, arka koltuğa dönerek ona baktım. "Kasabanın dışında bir sığınak ayarlayacağım, ama bu sefer kızgınlık dönemlerin farklı olacak."

"Neden?"

"Kokun ilgi çekebilir, ama başka bir kurt senin çiftlendiğini fark eder etmez, fazla gürültü çıkarmadan geri çekileceklerdir."

"Vahşi doğada öyle olmadı."

"Haydutlarla mantık yürütmek imkansızdır. Sürüden ayrılanlar yavaş yavaş çıldırırlar."

Sonra dudakları kıvrıldı ve başparmağını nöbetçi kulübesine doğru uzattı. "Peki, eğer haklıysan, neden her seferinde kükrediniz?"

Gülümsedim. "Sana sahip olmak bizim doğamızda var. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez."

"Acaba bu kızgınlık başka yönlerden de farklı olacak mı?" Pencereden dışarı bakarken, sanki sadece kendine sorduğu bir soruymuş gibi sessizce konuştu.

Ancak parmak uçlarının köprücük kemiğinin altındaki parlayan runu okşadığını görünce, onu sakinleştirmek için kendimi tutamadım. "Gage'in ısırlığının geri kalanımızı uzak tutacağını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Eğer arka koltukta onunla birlikte olsaydım, onu kendime çekip öperdim. Ama orada olmadığım için, göz kırparak yetindim.

Ceketini giydi, ceket hem ısırlık izlerini hem de parlayan runesini örtüyordu. Runenin ne olduğunu daha iyi öğrenene kadar kimseye söylememeye karar vermiştik.

"Heath," diye homurdandı Flint ve ben, normalde sakin olan sürü arkadaşımı neyin kızdırdığını merak ederek irkildim.

Ancak öne döndüğümde, benim homurtum Flint'inkiyle aynıydı. Çünkü kasabanın ortalamadan büyük alfa evinin önünde... babam duruyordu. Duruşu, oranın sahibi gibi görünüyordu, ama bu pek olası değildi — beni büyüten adam, sürünün başkentinden bu kadar uzakta yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Benim gibi koyu karamel rengi gözleri vardı, ancak bronzlaşmış teni benimkinden bir iki ton daha açık olabilir. Koyu renkli, ustaca dağınık saçları, en iyi günlerini geride bırakmış ama görünüşünden vazgeçmeye cesaret edemeyen bir erkek mankeni hatırlatıyordu. Geniş omuzlarımı ve iri yapımı ondan almıştım, ama politik eğilimleri nedeniyle benim gibi düzenli egzersiz yapmıyordu.

Yumuşak, tehditkar görünmüyordu. Ama isterse Nira ve Luka'nın toplamından daha tehlikeli olabileceğini biliyordum. Freya'nın kızgınlığı geçene ve hepimiz dinlenip toparlanana kadar onunla karşılaşmayı ertelemek istemiştik, böylece en iyi halimizde olabilirdik. Ama en iyi planlar bile ters gidebilir... ve benim bu fikrim de ondan çok uzaktı.

Şimdi ona karşı koymaktan başka çarem yoktu. Flint kamyoneti park eder etmez, Rowan giysileriyle kamyonetin kasasından atladı.

Çoğu kurt, sürü bağı dışında telepatik olarak iletişim kuramadığından, sürüler arası konuşmalar neredeyse her zaman insan formunda gerçekleşirdi.

Alfalar elbette düşüncelerini aktarabilirdi, ama Freya aksi takdirde ne yapacağını bilemezdi, bu yüzden insan formunda buluşmak istediğimizi önceden mesajla bildirmiştim.

"Bölge alfa'sıyla görüşmek istiyorum," dedim babama, kamyonetin kapısını kapatmadan önce.

Dryden, "Buradayım" der gibi ellerini açtı.

Bana, başka birine gerçek bir gülümseme gibi görünecek bir gülümseme attı. "Seni de görmek güzel, oğlum." Rowan'a kısa bir baş selamı verdi. "Hoş geldiniz," dedi babam samimi bir şekilde. Sonra Flint'e baktı. "Sen onun diğer sürü arkadaşı olmalısın... Flint, değil mi?"

"Aklın karışmış olmalı, baba," diye hırıldadım. "Flint eskiden bizimle birlikte Frost Fang'a aitti."

Dryden hafifçe güldü. "Ah evet, tanıdık gelmiştin, ama sürgün edildiğinde çok daha gençtin. Hatırladığım kadarıyla on sekiz yaşındaydın, değil mi? O zamandan beri olgunlaşıp iyi bir alfa olmuşsun."

"Bizi evine davet etmeyecek misin?" diye sordum, Freya'yı tanıtmaktan kaçınmak için.

Aslında bölgesel alfa olduğunu iddia etmemişti ve ben de onun bizi sadece yolumuzdan kesmek için durdurduğuna emindim. Onu utandıracak her fırsatı değerlendirecektim.

"Sen de Freya olmalısın."

Bir iç çekmeyi zorla bastırdım. Dikkatinin bu kadar kolay dağılmayacağını bilmeliydim.

"Bilgi kaynağın her zamanki gibi kusursuz," diye homurdandım, bu bilgiyi nasıl öğrendiğini merak ederek.

Dryden onu tekrar baştan aşağı süzdü, ona o sinsî bakışla baktığı için gözlerini oymak istedim.

"Söylentilere göre, o şekil değiştiremiyor." Ona babacan bir gülümseme attı, ama yine de ürkütücüydü. "Yaşlı Orman'ın iyi kalpli bir sürüsü vardır. Sürünün alfa'sına aracılık edebilirim, böylece sana da korumasını sağlayabilir. Burada sürünün omega'sı bile iyi muamele görür, canım. Yaşlı Orman sürüsüne katıldığında korkacak hiçbir şeyin kalmayacak."

Üçümüzün boğazından hırıltılar yükseldi ve babama elimi sürmemek için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine, dişlerimi sıkarak, "Sürü kanunlarına göre, o başka bir sürü alfa tarafından sahiplenildiği için senin sürüne katılamaz." dedim.

Dryden alaycı bir şekilde güldü. "Kim bir şekil değiştirmeyen kişiyi sürüsünün üyesi olarak kabul eder ki?"

Freya'yı işaret ettim, o da bileğini kaldırarak Gage'in ısırık izini gösterdi ve bir sürüye ait olduğunu açıkça kanıtladı.

"Sürü dövmesi olmadan..."

Flint homurdanarak öne çıktı. "Buradaki tüm şekil değiştirenler bunun Gage'in işareti olduğunu bilebilir. O bizim."

Yine de Dryden onu eliyle uzaklaştırdı. "O dönüşemiyor, bu yüzden sürüsüne olan bağlılığı hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Belki senin sürün için öyle. Ama Howling Echo, diğer sürüler gibi geleneklere bağlı değildir." Babamın ses tonumdaki rahatsızlığımı saklamaya bile tenezzül etmedim. "Onu Elder Forest sürüsü için talep edemezsin."

O anda Freya çenesini kaldırdı ve babamın gözlerine baktı. "Ben Howling Echo sürüsüne aidim. Şimdi ve sonsuza kadar."

Sözleri beni ürpertti, ama babam elini okşadı ve bu kadar düşük rütbeli birinin gözlerine bakmaya cüret etmesine alınmamış gibi davrandı. "Bir yer bulduğuna sevindim, canım."

Ama dikkatini bana çevirdiğinde bakışları sertleşti. Freya'dan bir sonuç alamadığı için, elbette başka bir saldırı stratejisi geliştirmeye çalışıyordu.

"Hanginiz onun eşi?" Gage'in kamyonetten çıkmasını bekler gibi etrafına bakındı.

Ben ne cevap vereceğimi düşünmeden Freya öne çıktı ve elimi tuttu. "Hepsi benim eşlerim."

Babamın inanamama duygusunu gizlediği için minnettardım, çünkü aksi takdirde onu gerçekten yere serebilirdim. Ama o, tepkilerini gizlemeye alışkın, yetenekli bir politikacıydı.

"Oğlumun arkadaşlarının bu türden olmasına şaşırmadım." Bunun yerine, onaylamadığını bana yöneltti. "Sürü arkadaşlarına düşkün olduğunu anlıyorum ve Howling Echo'nun sana tohumlarını ekip vahşi yanını bırakıp büyümek için alan tanıdığını takdir ediyorum."

Freya'nın ne düşüneceğinden endişelenerek içgüdüsel olarak kaskatı kesildim. Onunla tanışmadan önce, Howling Echo'yu ağırlayan her limanda 'tohumlarımı ekmiştim'. Bu, hiçbir sürüyü gücendirmemek ve gelecekteki iş fırsatlarımızı tehlikeye atmamak için dengeli bir davranıştı, aynı zamanda eşsiz bir kurt olarak özgürlüğümün tadını çıkarmaya devam ediyordum.

Sonra Freya ortaya çıktı ve tüm sürünün hayatını alt üst etti.

Dryden'ın burun delikleri genişledi ve Freya'ya bir bakış attıktan sonra ağır bakışlarını bana dikti. "Kurt şekil değiştirenlerle eğlendin, eminim onun kızgınlığı onu sana çekici gösteriyordur. Ancak, oğlum, yakın zamanda müttefiklerimizden senin için prestijli bir yer ayarladım. Güçlü bir Colorado cadı meclisi."

Bana gurur duyuyormuş gibi omzuma vurdu, ama onun gurur duymadığını biliyordum. Yaptığı "düzenleme" ne olursa olsun, ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Rowan'ın boğazından düşük bir hırıltı çıktı, muhtemelen babamın beni cadılara satması düşüncesinden dolayı.

"Müttefiklerin, kabul ettiklerinde benim senin piyonlarından biri olmadığımı biliyorlar mıydı?"

Sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Senin de bildiğin gibi, ben sözümü tutarım. Bu sözü senin adına verdim çünkü bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyiydi. Sürü yasalarının bir yönetim sistemi olarak geçerliliği söz konusu, evlat. Güçlü ve nüfuzlu bir Colorado cadı meclisinin bizimle ittifakını güçlendirmek istemesi tüm kurt adamların yararına, buna sen de katılıyorsundur herhalde? Meclisin lideri seni üçüncü Bağlısı olarak kabul etti."

Babam ulusal sahnede siyaset yapıyordu ve beni her zaman oyunlarına çekmeye çalışıyordu. Gage sürgüne gönderildiğinde onu takip etmekte tereddüt etmememin nedenlerinden biri de buydu.

"Neden yaşlı cadaloz bir kurt dönüşenle evlenmek istesin ki?" Babamın entrikalarına başımı salladım. "Özellikle de zaten iki mükemmel Bağlısı varken, ki sanırım onlar da kendi türünden."

Gözümün ucuyla Freya'nın aniden geri adım attığını ve benimle teması kestiğini gördüm, ama şu anda babamın önünde zayıflık gösteremezdim. Ağır eli, sanki dokunarak beni itaat etmeye zorlayabilirmiş gibi omzumu sıktı. Ama ben de onun kadar, hatta belki daha da fazla dominant bir alfa'ydım. Gücü üzerimde hiçbir etki yaratmadan kayıp gitti. Gage'in emirlerini bu kadar kolay sarsamadım hiç.

Dryden'ın gücünü bu kadar rahat bir şekilde kullanması, Freya gibi alfa olmayan birinin bu gücün ağırlığı altında rahatsız olmasını beklememe neden olabilirdi. Ancak onun ifadesi tarafsız bir maske gibiydi. Onu rahatlatmak için hızlıca başımı salladım. O da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi, babamın bize ne yaparsa yapacağını halledebileceğimi bildiğini belli etti.

"Cadılar nasıldır bilirsin, evlat. Her zaman daha fazlasını isterler. Bağlı — sanırım büyülerini güçlendirmek için. Ve inan bana, bu

kadın yaşı bir cadaloz değil. Trella, alışılmadık koşullar sayesinde erken yaşta iktidara geldi diyebiliriz. Hayır, o bir güzellik, bakıldığında gerçek bir tanrıça. Onun yanında, en güçlü cadıların genellikle bir düzine eşle bağ kurduğu bir cadılar meclisinde prestijli bir yer edinarsın. Koleksiyonuna bir kurt eklemek istiyor gibi görünüyor. Sen onun ilki olacaksın ve onu etkileyeceğini biliyorum."

Birkaç alfa ile iyi geçinmek için iltifatları kullanmıştı. Ama iltifatların, istediğini elde etmek için kullandığı araçlardan biri olduğunu biliyordum, bu yüzden övgüler her zamanki gibi kulaklarımdan girip çıktı. Yanımızda, Rowan'ın yumrukları sıkılmış, dişleri gıcırdadı. Rowan ortalıkta yokken, babamla bu konuyu tartışabilirdim.

"Bunu daha sonra seninle ayrıntılı olarak konuşacağım," diye homurdandım, "ama..."

Konuyu düzgün bir şekilde değiştiremeden, Dryden sanki kabul etmişim gibi başını salladı. "Nişanlının, onun Bağlılarından biri olma teklifini kabul ettiğini duyunca çok sevineceğini biliyorum."

Şimdi Flint bile homurdandı. Bazen Dryden'ın oyunlarına kapılmamak için tek yol, lafı dolandırmamaktı.

"Sığınak arıyoruz. Bize kalacak yer ayarlanacağı söylendi. Kasabanın dışında olmasını tercih ederim."

"Elbette, elbette. Oğlum ve Trella'nın gelecekteki Bağlısı için en iyisi olsun. Malikanedeki küçük evi alabilirsiniz. Mahremiyet için diğer mülklerden uzakta. Oraya sık sık önemli misafirleri ve onların cadı topluluklarını veya sürü arkadaşlarını ağırlarım."

"Gerek yok," diye aceleyle söyledim. "Rowan'ın bıraktığı yerden işe devam edebilmek için sınıra daha yakın bir yer umuyorduk. Yoksa gizemi çözdünüz mü?"

Dryden eliyle beni susturdu. "Gerek yok. Rowan, kayıp kurtlar hakkında öğrendikleri için parasını aldı bile. Sizin sürünüzün yardımcı olabileceği başka bir şey yok."

"Ben gittikten sonra kimse kaybolmadı mı?" diye sordu Rowan, sesinde uzun süre kullanmadığından dolayı paslanmış bir tını vardı.

"Öyle demedim. Sadece yapabileceğiniz başka bir şey yok demek istedim. Son duyduğuma göre iki kurt daha kaybolmuş."

Rowan'ın kaşlarını çatıldığını fark ettim. "Ne oldu?"

Rowan cevap vermeden önce kaşlarını daha da çatarak, "Gidişimin onlara fırsat vereceğinden korkuyordum ve görünüşe göre fırsatı kaçırmamışlar," dedi.

Dryden güldü. "Kendini suçlama. Sınır bölgelerinde tek başına devriye gezen bir alfa daha olsa bile diğer kaçırılmaları engelleyemezdi."

Rowan, sabit bakışlarını babama çevirdi. "Ben görev yerimden her ayrıldığımda, süründen daha fazla kişi kayboldu."

Dryden'ın gözleri kısıldı, sonra Rowan'ı baştan aşağı süzdü, sanki bir rakibi değerlendirir gibi. "Sen gelmeden önce kayboldular, sen bizim sürümüzün topraklarında iken kaybolmaya devam ettiler ve sen gittikten sonra iki kişi daha kayboldu. Senin varlığın pek bir fark yaratmadı ve bu konuda Howling Echo'nun sözde 'yardımına' daha fazla para ödemeyeceğiz. Sen kendi işine bak. Teslimat yapmaya devam et."

Kurt formunda olsaydık, tüylerimiz diken diken olurdu. Oysa Rowan'ın altın rengi gözleri neredeyse parlıyordu.

"Şimdi, dördünüzü yerleştirin. Buraya geldiğine sevindim, oğlum. Bağlanma töreninden önce konuşacak çok şeyimiz var."

Bölüm 20

Heath

Sürü arkadaşlarımı babamın kontrol merkezinin daha derinlerine sokmak istememiştim, ama yeni yaşam alanımızı gördüklerinde verecekleri tepkiyi merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Hizmetçi — bizim annelerimiz yaşında, zayıf, ast bir kurt — büyük ön kapıyı açmak için önden koştu.

Babamın ihtişam duygusuna uygun olarak, giriş holü geniş bir merdiven ve devasa bir avizeyle tamamlanmış, göz alıcı bir yerdi. Freya'nın muhteşem bir gece elbisesi içinde, ben ve diğer sürü arkadaşlarım aşağıda onu beklerken, gözlerimizi ondan ayıramadan yavaşça merdivenlerden indiğini hayal edebiliyordum.

Rowan ve Flint, etrafımıza aynı derecede garip ve kayıtsız bakarken, Freya manzarayı izlerken çok daha hayran bir ifade takınmıştı. Benim evim olmasa da, kurtum yine de memnuniyetle kendini beğenmişti. Çok uzun süre vahşi doğada kalmıştı. Artık onu şımartmanın zamanı gelmişti. Eğer benim bir söz hakkım olsaydı, bir daha hiçbir şeye ihtiyacı kalmazdı.

Neyse ki babam dışarıdan seslendi: "Sizi yalnız bırakayım. Heath, yarın konuşuruz."

Bizi takip edip başımıza bela açmasından korkmuştum. O gittikten sonra, Freya'nın elini tutmak için öne çıktım, ama o geri çekildi ve hizmetçiyi takip ederek malikanenin derinliklerine doğru gitti.

"Adın ne?" diye sordu hizmetçiye. Hizmetçi başını eğip "Ulla" diye cevap verdi.

Freya'nın bu soruyu sormasına hizmetçi şaşırılmış göründü, ben de pek farklı değildim. Hizmetçilere hiç aldırış etmemeyi babamdan öğrendiğimi fark edince yüzümü buruşturdum. Umarım Freya'ya Ironwood'da büyürken tanıdığı birini hatırlatmazdı.

"Sizi odalarınıza götüreyim mi?" Freya gülümsedi. "Lütfen öncülük edin."

"Elbette, ek yastık, çarşaf ve ihtiyacınız olan her şeyi getirebiliriz, ama bunun dışında sizi yalnız bırakacağız," dedi Ulla, hepimiz merdivenleri çıkarken.

Yukarıda, hizmetçi eliyle işaret ederek, "Her iki tarafta üçer oda var, hepiniz için yeterince yer var. Her odada kendi banyosu ve tuvaleti var," dedi. Freya'ya gülümsedi, görünüşe göre babamın genellikle izin vermeyeceği kadar samimi davranıyordu. "Ve sanırım hanımefendi ilk seçme hakkını kullanmalı."

İkisi bir odaya girerken, Flint beni takip etmeden önce önüme geçti. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Ani bir hareketle durdum ve diğer alfanın gözlerine meydan okurcasına baktım. "Ne?"

"Freya kızgınlık dönemine giriyor. Bir dişi kurt kızgınlık dönemine girerken kıskançlığın onu nasıl mahvettiğini herkesten iyi bilirsin. Yine de baban seni kardeşlerin gibi evlendirmeye çalışırken orada öylece durdun."

"Babamın her zaman bir sorunu vardır. Ona siktirip gitmesini söyleyeceğim. Sadece doğru zaman değildi." Omuz silktim.

Kavgalarımı, zamanını ve yerini seçmeyi öğrenmiştim. "Freya'ya senin ona ait olduğunu bilmesini sağla."

Flint'in emir veren ses tonuna sinirlenerek dişlerimi sıktım, haklı olduğunu bilmeme rağmen. Arkasında, Freya hizmetçiyle birlikte yatak odasından çıktı ve hizmetçi, başka emir var mı diye koridorda durdu.

"Tüm yardımların için teşekkürler, Ulla," dedi Freya. "Sana sorun çıkarmamak için elimizden geleni yapacağız."

Eşim beni daha da gururlandırdı. O benim gibi birine layık değildi, ama ben onu şimdi bırakamayacak kadar açgözlüydüm.

"Oh, hiç sorun değil," diye cevapladı Ulla. "Zamanı geldiğinde mahremiyetinize ihtiyaç duyacağınızı biliyorum. O zaman gelmeden önce rahat etmeniz için neye ihtiyacınız olduğunu bana söyleyin."

Freya derin bir nefes aldı ve başını salladı. İlk sıcaklığın üzerinden çok geçmeden bir sonraki sıcaklığın gelmesi onu çok zorlayacağından emin olarak ona destek olmak için yanına yaklaştım. Ama o, diğer yatak odalarından birine bakmak için benden uzaklaştı.

"Teşekkürler, Ulla," dedim, birdenbire neler olduğunu anladım. "Bugün için bu kadar yeter."

Grubun baskın alfa üyesi olduğum için, hizmetçi hafifçe eğildi ve çekildi. Sonra Freya'nın peşinden yatak odasına girdim ve kapıyı kapatarak çıkmak istediğinde benden kaçamayacağından emin oldum.

Flint haklıydı. Freya üzgündü ve bunu düzeltmem gerekiyordu. "Hanımımız memnun oldu mu?" diye en tatlı sesimle sordum.

Freya'nın tarafsız ifadesi kayboldu ve gözleri bana dikildi. Savunmacı bir pozisyonda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Gençken politikacılar ve sosyetiklerle çok haşır neşir olduğum için, yüzeyin ötesine bakmaya alışmıştım. Freya, Ulla için kibar bir maske takmıştı ama ben gerçeği hissediyordum, çünkü Freya çok kızgındı.

"Ona senin benim eşin olduğunu söyledim, ama yine de başka bir cadıyla bağ kurmanı mı istiyor?" Freya öfkeyle baktı.

Rowan ve Flint'in koridorda diğer odaları kontrol ettiklerini duyabiliyordum. Sürümdeki arkadaşlarımı tanıyorsam, gardlarını indirmeden önce evin her yerini didik didik arayacaklardı.

"Her zamanki gibi onu ikna ederim," diye onu sakinleştirmeye çalıştım. "O her zaman entrika çevirir. Kardeşlerimi evlendirdi, şimdi de sıra bende diye düşünüyor."

Freya ellerini havaya kaldırdı. "Ben kızgınlık dönemine giriyorum ve onun bildiği tek şey, beni ısırp tüm bu karışıklığı sen yarattığın. Ya biz zaten çiftleşmişsek?"

"O benim babam," omuz silktim, onun için kendi çıkarları dışında başkalarının isteklerini ne kadar umursamadığını açıklamaya çalışarak.

Yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Aramızdaki mesafeden bunu anlayabiliyordum. Kafamda konuşmayı tekrar oynatırken midem sıkıştı.

Onun güvenini yeni kazanmıştım ve aramızdaki bağ çok kırılgandı. Onu kırmak için bir şey mi yaptım?

Hiçbir zaman gerçekten değer verdiğim ve uğruna çabalayacağım bir ilişkiye girmedim. Geçmişte, sevgilimle aramızda sorunlar çıktığında, bunu ilişkimizi bitirme fırsatı olarak görürdüm. Ama Freya bana birlikte bir gelecek hayal ettirdi, kalmak istediğim bir gelecek.

Ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu. Hiç kimseye bu kadar çabuk, bu kadar derinden aşık olmamıştım. Tutkuya kapılmak kolaydı. Ama aşık olmak... bu kadar

derin, karmaşık duygular? Bu benim yapacağım bir şey değildi.

Şimdiye kadar.

"Bu güçlü cadıyla bağ kurmak istememenin gerçek nedeni ne, Trella?"

Şok içinde gözlerimi kırptım. Freya benim ona olan duygularımdan bu kadar şüphe duyabilir miydi?

"Freya..." Önünde dizlerimin üzerine çöküp beni dinlemesi için yalvarmak istedim. Ama onun ruh haliyle bunun ters tepebileceğinden emin değildim.

"Baban, sanki sen hep kurt şekil değiştirenlerle birlikteymişsin gibi konuştu."

"Çoğunlukla mı?" Bu konuşmada iki adım geride kaldığımı hissettim, nereye varacağını hiç bilmiyordum. Sonuçta, tüm hayatım kurt şekil değiştirenlerin topraklarında geçmişti. Ve babam diğer türlerle ittifak kurmakla ilgilendiği için, ona inat etmek için onlardan uzak durmuştum.

"Daha önce bir cadıyla birlikte oldun mu?"

Nedense, ne dersem yanlış cevap olacağını biliyordum. "Ara sıra."

"Ama kurt şekil değiştirenleri tercih ediyorsun." Hayal gücüm müydü, yoksa sesinin sertleştiğini, sanki cümlelerin ortasında şekil değiştirmek üzereymiş gibi hissettim mi? Ama bu imkansızdı...

Aniden ne demek istediğini anladım. "Freya, yarı insan, yarı cadı ya da yarı peri olman umurumda değil. Ay tanrıçasına yemin ederim, sen benim için teksin."

"Trella'nın 'kendi türünden' biri ile olması gerektiğini söylemiştin. Cadılar cadılarla, kurtlar kurtlarla olmalı, öyle mi? Peki ya ikisi de olan bizler ne olacağız, Heath? Ben kiminle birlikte olmayı hak ediyorum?"

"Kimi istersen!" diye sinirlenerek cevap verdim. Sonra elini tuttum. "Bazen babama söylemem gereken şeyler var... Onunla her şey karmaşık bir oyun ve genellikle bir dereceye kadar oyuna uymak en iyisi. Onunla ilk kez tanışmadan önce sana hazırlık yapamadığım için üzgünüm. Seni inciteceğini bilseydim, onu orada vururdum."

Freya başka yere baktı ve onu kaybettiğimi anladım.

"Bana bak, Freya," diye emrettim, onu kızdırarak. "Trella'yı istemiyorum, cadı olduğu için değil, *sen* olmadığı için. Sen benim istediğim tek

İstediğim tek kişi sensin. Seni ilk gördüğüm andan beri, başka hiç kimseyi istemedim."

Freya bana öfkeyle baktı, güzel, tatlı dudakları açıldı, muhtemelen beni azarlamak için. Kendini daha iyi hissetmesi için beni lanetlemesi gerekse bile umurumda değildi. Flint haklıydı, bu kadar rahat davranmamalıyım. Dryden'ın önerdiği her şeyi reddetmeliydim. Sıcaklığı yaklaşıırken Freya'nın normalden daha fazla güvenceye ihtiyacı vardı, daha fazla şüpheye değil.

Ama Freya konuşmadan, telefonum çaldı ve çok geniş, çok açık koridorda ürkütücü bir yankı yaptı. O kolumun altından geçip koridora çıktı. Flint elini uzattı, o da elini tuttu ve anında kıskançlık ateşi damarlarıma yayıldı.

Ama arayanın kim olduğunu görünce hemen cevap verdim. Sürü bağı sessizleşmişti ve şimdi nedenini biliyordum.

"Güvendeyiz," dedim, Gage soru sormadan önce.

"Nerede güvende? Freya iyi mi?" Onun güçlü sesini duymak iyi geldi, eve dönmüş gibi hissettim. Ama tabii ki beni sormuyordu. Eşini merak ediyordu.

"Eşin gayet iyi. Hizmetçinin ona gösterdiği yatak odasını beğenmedi galiba."

"Bu yüzden mi bu kadar kızgın? Eş bağında bunu açıkça hissedebiliyorum, ama o kadar güçlü ki sürü bağı aracılığıyla bana bile ulaşıyor."

Elimi ensemin arkasına götürdüm. "Ah, şey. O kadar da hepsi değildir."

"Kavga ettiniz."

Freya koridordaki başka bir odaya bakmaya gitti. Freya koridorun karşısındaki başka bir odaya bakmaya giderken sesimi alçaltarak.

"Seninle kavga ediyor olabilir, Gage, ama beni donduruyor ve uzaklaştırıyor."

"Gerçekten benim ısırığım yüzünden mi oldu sanıyorsun? Boş ver. Önemli değil. Onunla konuşmalısın Heath. Her zamanki gibi pislik gibi davranma."

"Vay canına, teşekkürler."

"Ve hey, o iyi, öfkeli bir sevişmeyi sever."

Bu sözler beni güldürdü. "Tavsiye için teşekkürler."

Hatta bir dakika boyunca sessizlik oldu, hâlâ bağlantıda olduğumuzdan emin olmak için kontrol ettim. "Nerede olduğumuzu söyleyemediğim için üzgünüm."

"Hayır, bu... akıllıca. Her zaman planların gibi."

Gage'in sesi bulutların arasından çıkan güneş gibiydi, övgüsü her şeyi bir an için unutturdu ve ben o sıcaklığın tadını çıkardım. Ama sadece bir an için, çünkü aşkımın karşılıksız olduğunu ve muhtemelen hep öyle kalacağını hatırladım. O benim sürünün alfa erkeğiydi. Daha fazlası değil.

Utançtan konuşmayı kesince, Gage sordu: "Freya ve Rowan nasıl anlaşıyorlar?"

"Onu insan formunda pek görmedim," itiraf ettim. "Bu iyi bir şey mi?"

Aslında ne soruyordu?

"Bak," diye sinirlenerek söylendim, "cinsel gerilim yüksek, bunu mu duymak istedin? Onun yarı cadı olması onu pek heyecanlandırmıyor, ama bunu aşacağını hissediyorum. Onun aklını başına getirmesi an meselesi, bu seni kızdırıyorsa, onunla çiftleşmemeliydin. O ne isterse onu yapacak. Kontrol edilemez."

Ne Gage, ne ben, ne de babam.

"Sakin ol," dedi Gage gülerek. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sen..." Belki de babamla konuştuktan sonra hala tetikte olduğum içindi, ama daha fazla tartışmaya hazırdım. "Ne?"

Gage burnunu çekti ve gözlerini devirdiğini hissettim. "Biz dört alfa'dan oluşan bir sürüüz. Eğer o sadece üçümüzle çiftleşirse, dengemiz bozulur. Sürümüzün dengesini korumasının tek yolu, onun hepimizi eş olarak seçmesidir."

Neredeyse başka bir gereksiz sehpaye takılıp düşüyordum — odada birden fazla sehpaye gerçekten gerek var mıydı? — Konuşmaya o kadar dalmıştım ki.

"Haklısın," dedim, nefes alarak. "Tabii ki haklısın."

Bunun aklıma gelmemesine şaşırdım. Ama yine de, Freya'nın kaçırılması, Flint'le birlikte işkence görmemiz, Ironwood alfaları tarafından zindandan kurtarılmamız ve Gage'in kurtarma operasyonunu başarıyla tamamlaması nedeniyle biraz dikkatim dağılmıştı. Sonra da Freya'yı bulmak için vahşi doğaya dönmeden önce zar zor bir araya gelmiştik. Onun güvenliği her şeyden önce geliyordu.

"Keşke nerede olursanız olun sizinle birlikte olabilseydim." Sesi kaba çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Siz yokken, onu tekrar sağlığına kavuşturmak için ne yapabileceğinize bir bakın, olur mu?"

"Elbette."

"Güvende misiniz? Yeterli yiyeceğiniz var mı?"

"Evet, Gage," diye gülümsedim, bu samimi anın tadını sessizce çıkararak.
"Senin için herkese göz kulak olacağım."

"Öyle yapın. Ve hepiniz antrenman yapın... Luka umduğum gibi geri adım atmıyor."

Bu konunun onu sinirlendirdiğini anlayabiliyordum, bu yüzden konuyu başka bir yöne çevirdim. Hepimizin hazırlıklı olması gereken bir konuya.

"Peki... biz yokken kurt hali ortaya çıkarsa..." Gage gürültülü bir hırıltı çıkardı. "Ona kurt olarak nasıl savaşaacağını öğret."

Gülümsedim. "Elbette öğreteceğiz. Ama... bizi ısıırırsa kızmaz mısın? Ya biz onu ısıırırsak?"

"Eğer istediğin buysa, sana izin veriyorum." Gage'in sesinde alaycı bir gülümseme duyabiliyordum. "Ama önce ona sormanı şiddetle tavsiye ederim."

Tek yapabildiğim gülmekti.

Bölüm 21

Freya

Ertesi gün, ev yemeklerle doluydu. Heath buzdolabını ve kiler dolusunu doldurmuştu ve tek bir hizmetçi bile görmemiş olmama rağmen her öğün için lezzetli yemekler hazırdı. Hiçbirimiz parmağımızı bile kıpırdatmak zorunda kalmadık.

Dün gece Heath'in söylediklerini düşünerek yalnız başına yatmışım. Tekrar tartışmamıştık, ama her şeyi çözmüş de değildik. Söylediklerinde samimi olduğuna inanmaya çalışıyordum, ama daha önce yaptıklarını hatırlıyordum.

Son birkaç saattir Flint arka bahçede benimle egzersiz yapıyordu. Onun yardımıyla, kurtboğan otu yüzünden komaya girip kaçırılmamın ardından kaslarımı yeniden güçlendiriyordum. Hatta birkaç tutuşu kırmayı bile çalıştırdı, gerçi bu o kaçırılmayı engellemezdi.

"Aslında ihtiyacım olan şey, bana büyülerimi öğretecek biri," diye mırıldandım, onun tutuşunu onuncu kez kırarken.

"Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, ay ışığı, ama elimden gelen her şekilde yardım edeceğime söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum," diye homurdandım. "Rowan nerede?" Her geçen gün yaklaşan kızgınlık dönemim nedeniyle, Rowan'ın yokluğunda kendimi kaşıntılı ve sinirli hissediyordum. Buraya geldiğimizden beri onu görmemiştik ve beni kaçındığını düşünmeden edemiyordum.

"Tahminimce, Dryden'in söylediklerine rağmen, terk ettiği göreve hala takılıp kalmış. Rowan, Elder Forest kurtlarının neden kaybolmaya devam ettiğini ve görev için para alıp almadığımızı bilmek istiyor."

"Her zaman kurt formundayken mi kayboluyorlardı?" diye sordum, burada gerçekten ne kadar güvende olduğumuzu merak ederek.

"Emin değilim, ama Rowan'ın her iki formda da kaçırıldıklarını söylediğini hatırlıyorum."

"Bu da antrenman yapmak için bir neden daha," diye mırıldandım ve Flint'le birlikte bir tur daha antrenmana başladık.

Rowan ortalarda görünmüyordu, ama ne zaman su içmek veya tuvalete gitmek için eve girsek, Heath bana yeni bir ikramla karşılıyordu. Babasının önünde cadının "kendi türünü" istediğini söylemesine hala kızgındım, ama ilgisi kesinlikle benim gözümde değerini artırıyordu.

Ve bu seferki çilekli kekti.

Benim için hazırladığı çeşitli meyveler ve diğer lezzetler göz önüne alındığında, Elder Forest, Ironwood'dan çok daha sofistike bir sürü gibi görünüyordu. Bu, kasabayı keşfetme isteği uyandırdı ama bu da bir gerçeğin farkına varmamı sağladı. Heath, Elder Forest'ın avantajlarını bana sunmak için elinden geleni yapıyordu çünkü...

"Isınana kadar beni bu evden çıkarmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

Heath, ben bir ısırık daha alırken yarı kapalı gözleriyle dudaklarıma baktı.

"Elimden gelmezse," diye itiraf etti. "Burada güvendesin, benim seksi tutsağım."

Onun şakacı sözleri istemeden beni gülümsetince başımı salladım. "Ironwood ve Luka'dan mı, yoksa teyzemden mi?"

"Umarım ikisinden de."

"Burada kalarak babana olan borcunu daha da artırmaktan endişelenmiyor musun?"

Heath omuz silkti. "Karşılığında bir şey yapmam gerekebilir, ama senden başka kimseyle bağ kurmayacağım, benim küçük cadı kurtum."

Öpücük çalmaya eğildi, ama ben geri çekilip gözlerine baktım.

"Senin gibi tam bir kurt adam değil de yarı cadı olmam seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum, yalanın en ufak bir belirtisini aramak için dikkatle onu izleyerek.

"Freya, yarı vampir olsan bile, yine de beni ısırmana izin verirdim."

Bu hayali düşünceyle güldüm, sonra ciddileştim. "Ya kurtum hiç ortaya çıkmazsa ve seni ısırمام gerekmezse?"

Bu sefer beni kollarına aldı ve arkamdaki kapalı kapıya itti. "Kurtun orada. Onu dışarı çıkarmak için doğru kedi nanesi lazım."

Gülerek gözlerimi devirdim ve göğsüne bastırdım, ama o kıpırdamadı.

"Hayatını nasıl daha iyi hale getirebilirim, Freya, söyle bana, yaparım. Ne olursa olsun yap."

Kolunda iç çekerek, kolay bir cevap olmadığını biliyordum. Nira ile kavgadan bu yana olanlar yüzünden üzerimizde çok fazla yük vardı. Ironwood ile savaş, Frost Fang'da huzursuzluk. Gölgede pusuda bekleyen kindar teyzem. Şimdi de Heath'in iğrenç babası Elder Forest'ta başımıza bela çıkarıyor.

"Luka'yı kanatacağıma söz verdim, ama sözümü tutamadım," diye mırıldandım.

"Yapacaksın," dedi Heath kesin bir sesle. "Onun aptallığı yüzünden tekrar karşımıza çıkması an meselesi. Mucizevi bir şekilde akıllansa bile, nerede yaşadığını biliyoruz. Sana bu fırsatı vereceğim," diye şaka yaptı ve benden isteksiz bir gülümseme kopardı.

"Teyzemle savaşmak istedim, ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. En çok ihtiyacım olduğunda bile büyülerim çıkmadı," diye ekledim, onun bu endişesini nasıl gidereceğini görmek için.

"Başka bir cadıyla karşılaştığımız anda, büyünü nasıl açacağımızı bulacağız," diye söz verdi Heath. "Ama burada bulamayız, çünkü Yaşlı Orman sadece kurtları sürü arkadaşı olarak kabul ediyor."

"Ve ben de burada senin 'seksi tutsağın' olacağım, ta ki..." Ona yaslanarak, onun varlığından rahatlık buldum.

"Gage, Frost Fang'daki tüm sorunlu kişileri temizlediğini söyleyene kadar ya da senin kızgınlığın geçene kadar. İkisi de."

O dönerek kekten bir parça daha kesti ve çatalı ağzıma götürdü. Çatalı aldım ve karamel rengi gözlerinde, çatalın dudaklarımın arasında kaybolmasını izlerkenki günahkar zevkiyle dolu bakışının tadını çıkardım.

Yutkunur yutkunmaz, "Beni şişmanlatıp tekrar kaçamayayım diye yapıyorsun," dedim.

Gözlerindeki eğlence ve yüzündeki sırıtiş beni çok mutlu etti. Heath'in bu yönünü görmeyi seviyordum.

"Kaçarsan, peşine düşeceğimizi biliyorsun, küçük kurt," Heath'in alaycı sesinde, ortaya çıkmak için bekleyen bir güç vardı.

Tam o anda midem guruldadı ve ikimiz de güldük.

"Sanırım gerçekten acıktım," dedim. "Canım biraz kek istemiyor." Şakacı bir şekilde kaşımı kaldırarak ima ettim, ama Heath flört etmekten çok sağlığını önemsendi.

"O zaman hizmetçilere akşam yemeğini getirtirim."

Bu sefer beni geçmeme izin verdi ve onu devasa mutfığa götürdüm. Endüstriyel fırın hiç kullanılmamış gibi görünüyordu ve sihirli bir şekilde ortaya çıkan muhteşem şef kalitesinde yemeklere rağmen, burada yemek pişiren birini hiç duymamıştım.

burada yemek pişiren birinin kokusunu almamıştım, sanki sihirle ortaya çıkan muhteşem şef kalitesinde yemeklere rağmen.

"Eminim yiyebileceğimiz artan yemekler vardır."

"Elbette onları yiyip sonra da düzgün bir yemek yiyeceksin," dedi ve beni buzdolabına kadar takip etti. "Seni her zaman şımartacağım, Freya. Senin isteğin benim için emirdir."

Bu sözlere gülümsedim, ama bu beni tedirgin etti. "Seni şımartmanı seviyorum... Ama Gage uzakta tüm işi yaparken benim burada tıkınarak oturmak zorunda kalmam hoşuma gitmiyor," diye itiraf ettim, tezgahın üzerine bir şeyler yığarken.

"Hey." Heath, sandviç yapmaya başladığımda arkamdan omuzlarımı sıktı. Nefesi kulağımı ısıttı ve "Ben de o kısmını sevmiyorum, biliyorsun. Ama şimdi bunun için endişelenmenin sırası değil. Kendini, prensi kötü adamları krallıktan kurtarıırken kulede bekleyen bir prenses gibi düşünme. Senin görevin iyileşmek, tekrar güçlenmek. Sonra, hazır olduğunda, biz de savaşa katılacağız."

Ona gülümsemek için döndüm. Haklıydı, şu anda benim görevim iyileşmekti. Tıpkı onun ve Flint'in görevi gibi. Üçümüz de acı çekmiştik ve Gage bize hayatımıza ara verip dinlenmemiz için bir fırsat veriyordu. Yine de, Elder Forest sürüsünü geride bıraktığımızda bizi nelerin beklediğini düşünmeden edemiyordum. Belki de bu, çocukluğumdan geliyordu, çünkü o zamanlar işkencecilerimden her zaman bir adım önde olmak zorundaydım, ama onların planlarını bilseydim kendimi çok daha güvende hissederdim.

"Umarım yakında olur... Luka muhtemelen en uygunsuz anda ortaya çıkacaktır. Teyzemin nerede olduğunu veya beni tekrar rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyoruz. Anlaşılan kurt dönüşenlerden nefret ediyor." Heath'e tekrar baktım. "Cadılar ve kurtlar normalde birbirlerinden nefret eder mi?"

Heath omuz silkti ve telefonuna bir mesaj yazmaya başladı. "Bazıları, kurtlar ve cadıların çiftleşmemesi gerektiğini, çünkü bu ikisinin de güçlerini zayıflattığına inanıyor. Çocukları daha az sihirli olabilir ya da zayıf kurtlar olabilirler. Öte yandan, diğerleri onların çocuklarının iğrenç yaratıklar olabileceğine inanıyor. Ancak son yıllarda, daha fazla cadı grubu eski önyargıları aşmakla ilgileniyor gibi görünüyor. Bence bunun başlıca nedeni, ittifaklar kurmak ve vampirlerin ve perilerin Avrupa'da olduğu gibi ülkemizi ele geçirmesini önlemek."

Sandviçten kocaman bir ısırık aldım ve midem rahatlamaya başladı.

"İşte bu yüzden baban seni bir cadı grubuyla evlendirmek istiyor. Bu ittifakları sağlamlaştırmak için."

“Aynen öyle. Ama ben onunla zaten görüşüm ve bu konuyu unutmasını söyledim. Başka bir yol bulacaktır. Her zaman bulur.”

Heath telefonuyla uğraşırken sandviçi hızla yedim. Gage ile mi konuşuyor acaba diye merak ettim. Ya da belki akşam yemeği için plan yapıyordu.

Koridordan gelen bir ses dikkatimi çekti ve nedense Rowan'ı görmeyi umarak başımı kaldırdım, oysa buraya geldikten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Rowan'la ormanda baş başa kaldığımız, onun rahat olduğu yerde, sonunda duvarlarını yıkıp beni öptüğü anlara geri dönmeyi çok istedim. Ama burada, başka bir sürünün bölgesinde, sürünün diğer üyeleri etrafımızda... Rowan'la geleceğimin hiç olmadığı kadar belirsiz olduğunu hissettim.

Flint, elinde bir yığın havluyla kapıda belirdi. "Egzersiz sonrası duş almaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Daha da iyisi... egzersiz sonrası bir banyo?" Heath sırtarak sordu.

"Daha da iyisi," dedim, boş tabağımı yere bırakarak.

Üçümüz birlikte bu gerçek malikanede yolumuzu bulduk. Heath bizi süitine götürdü ve odasındaki dev küveti doldurmak için suyu açtı.

Sıkı ve terli spor kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda, iki erkek de bana yardım etmek için öne çıktı. Onların bakışları altında kendimi bir tanrıça gibi hissettim, önce tişörtümü, sonra spor sütyenimi çıkardılar. Heath parmaklarını şortuma ve külotuma taktı ve ben Flint'in kaslı koluna tutunurken ikisini birden çıkardı. Heath doğrulurken, burnunu genişleterek beni kokladı.

"Yiyesi gelir, benim savaşçı kurtum," diye mırıldandı, dudakları meme ucuma doğru kayd.

"Terli ve iğrençim," diye itiraz ettim, ondan uzaklaşarak duşa doğru yürüdüm. "En azından küvete girmeden önce duş alayım."

Duşun altına girince, egzersizden sonra bile güzel koktuğumu düşünmesinin muhtemelen benim kızgınlığımdan kaynaklandığını anladım. Flint duşa girdi, karanlık gözleri arzu ile yanıyordu, ama beni sabunlamaktan başka bir şey yapmadı.

"Formuma kavuşmama yardım ettiğin için teşekkürler," diye mırıldandım, su tüm terimi temizlerken.

Kaslarım ağrıyordu, ama iyi bir şekilde.

"Tabii ki, aşkım. Elimizdeki zamanı değerlendirmeliyiz."

Bana öyle dediğini duyunca kalbim eridi. En çılgın hayallerimde bile onun gibi birinin benim gibi birini seveceğini hayal etmemiştim.

Duygularıma yenik düşerek yüzümü yukarı kaldırdım ve Flint, bana olan duygularının ne kadar derin olduğunu gösteren uzun bir öpücükle beni memnun etti.

Birlikte duştan çıktığımızda Heath'i çıplak ve dev küvette dinlenirken bulduk. Küvet iki kişi daha alabilecek kadar büyüktü ve Flint, ben sıcak suyun içine girerken beni tutmak için elimi tuttu.

Sıcak su, şimdiye kadar fark etmediğim kaslarımı rahatlatınca inledim.

"Hanımefendi onayladı," dedi Heath gülerek ve Flint'e bize katılmasını işaret etti. "Öyle görünüyor."

Flint ve Heath yanlarıma yerleşip sıcak su beni rahatlatırken, başımı küvetin pürüzsüz kenarına yasladım. Gözlerim kapandı ve sonra dört güçlü el bacaklarımı bulup masaj yapmaya başladı.

Flint'in beni zorladığı antrenmandan sonra kaslarımı gevşetmelerine izin verirken bir inilti daha çıkardım.

"Her antrenmandan sonra bunu yapabilir miyiz?" diye inledim.

İkisi de sadece güldü. Uzun bir süre, iki arkadaşım acımı gidermek için ovarken, suyun sesinden başka hiçbir ses duyulmadı. Bu, sonsuza kadar böyle kalmak istememi sağladı. Hayatımda hiç bu kadar şımartılmamıştım.

Kısa süre sonra güçlü parmakları uyluklarımın ve kalçalarımın daha yukarısını masaj yapmaya başladı ve gözlerimi açtığımda ikisinin de beni gözleriyle yiyip bitirdiğini gördüm.

"Farklı bir masaj ister misin?" Heath, parmak eklemleriyle bacaklarımın arasını okşarken sordu.

"Evet," diye nefes vererek, vücudumu onların ellerine bıraktım.

Flint'in elleri popomun arkasına geldi, beni kolayca kaldırdı ve su beni yüzdürdü. Uyluklarım su yüzeyine çıktığında tüylerim diken diken oldu, ama sonra Heath beni zevke boğarken bir sıcaklık dalgası beni sardı.

Flint bu fırsatı değerlendirerek sırtımı masaj yapmaya başladı, Heath beni zevkle gerginleştirirken sırtımdaki kasları gevşetiyordu. İlk orgazm tembelce üzerimde yükseldi ve Heath'ten çekilip Flint'i su altındaki banklardan birine oturur pozisyona ittim.

Flint'in üzerine oturdum ve klitorisime dokunarak ikimizi de tahrik ettim. Gözlerindeki saf sevgi ve aşk dolu bakışlar, onu yavaşça içime alırken beni neredeyse kendimden geçiriyordu. Suyun kayganlığını çok fazla yok edeceğini düşündüm, ama görünüşe göre yaklaşan sıcaklığım bu hissi tatmin etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Suyun içinde onun üzerinde zıplamak çok kolaydı, zaten yorgun olan kaslarımı hiç yormuyordu. Hareket ederken göğüslerim su yüzeyine çıkıyordu ve Flint'in bakışları beni yutuyordu, kendimi bir anda güçlü ve güzel hissettiriyordu.

Arkadan Heath'in elleri beni sardı, dudakları omzumu buldu. Gage'in eş işaretinin kenarlarını öperek beni tahrik etti ve ben şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

"Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" diye sordum.

Eller beni Flint'in penisine doğru iterken, Heath'in dili Gage'in eş işaretinin boyunca kaydı ve ben parçalandım. Zevk her yönden geliyor gibiydi ve inlemelerim büyük banyo odasında yankılandı. İç duvarlarım Flint'i sıkı ve o da boynumun diğer tarafını öperken beni de yanında getirdi.

Beynim çıldırdı, Flint'in de beni ısırması için çaresizce bekledim, bu da orgazmımı uzattı. Isırmadı, ama sadece düşüncesi bile bana büyük zevk verdi.

Flint içimden çıkıp Heath beni üzerine çekip bacaklarımı açtığı anda iç duvarlarım hala titriyordu. Sert penisine kolayca kaydım ve Flint arkamdan suya girerken zevkten çığlık attım. Heath içime girerken uyluklarım onun kalçalarını sıkı, elleri kalçalarımı sıkıca kendine çekti. Flint'in elleri ıslak tenimde kaydı ve göğüslerim tekrar suyun üstüne çıkınca, sıcak elleri meme uçlarımı okşadı. İnleyerek sırtımı kavırdım, bu hissin tadını çıkararak ellerimi Flint'in boynuna doladım. Heath içime girerken o da şakağıma öpücük kondurdu.

Yine, su onların arasında asılı kalmalarını kolaylaştırıyordu.

Bağımız sayesinde Gage'in özlemini ve arzusunu hissettim. Ne yaptığımızı tam olarak bildiğini ve bizimle birlikte kendini okşuyabilceğini hissettim. Heath'in eş işaretini yaladığını hissetmiş miydi? Eğer öyleyse, bu onu da benim kadar çıldırtmış mıydı? Gage'in Heath'in ağzında mastürbasyon yaparken beni düşündüğümde, uyarılmam imkansız boyutlara ulaştı ve inledim.

Flint, çevik parmaklarını uyluklarımın arasına kaydırmadan önce bile Heath'in penisinin her yerine akıyordum. Kısa sürede beni tekrar nefes nefese, doruğun eşiğine getirdi.

"Aynen öyle," diye fısıldadı Heath. "Bırak da biz seninle ilgilenelim, tatlı kız." "Hazır mısın?" diye sordu Flint.

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, ama onlarla birlikteyken? Ben her zaman hazırdım.

"Evet," diye cevapladık Heath ve ben aynı anda.

Heath bir kez daha içime girerken, Flint'in keskin insan dişleri omzumdaki Gage'in eş işaretine yapıştı. Zevk yıldırım gibi içimi kapladı, ayak parmaklarım kıvrıldı ve ellerim tutunacak bir yer aradı. Zevk dünyamı beyazlattı ve kendimi tamamen ona kaptırdım, bağımız arzu ve sevgiyle dolarken bile.

Sayısız an sonra kendime geldiğimde, memnuniyetle iç geçirdim. "Gage bunu hissetti, eminim."

"Hissetti," diye onayladı Heath, sesi baş döndürücü arzuyla boğuktu. "Ve hoşuna gitti. Sen boşalırken şehveti sürü bağını sarmıştı. Ama seninle işimiz henüz bitmedi."

"Hepsini çıldırtalım," diye Flint kulağıma fısıldadı.

Parmakları klitorisimi buldu ve beni tekrar doruğa çıkardı. Kontrolümü kaybetmenin zevkinden inledim, iki adam beni aralarında tutarken uzuvlarım kendi kendilerine hareket ediyordu ve Heath'in sert penisi içime girip çıkmaya devam ediyordu.

"Tekrar gel," diye emretti Heath, sesi arzuyla boğuktu.

Çenemi düşürdüm ki ona bakabileyim, işlerin böyle yürümediğini söylemek üzereydim. Ama Flint'in parmakları klitorisimin üzerinde daha da hızlı hareket ederken, Heath'in gözlerindeki emredici bakış, iç duvarlarımın kasılmasına yetti ve tekrar boşaldım. Bu sefer, Heath içimde nabız gibi atarken her hissi hissedebiliyordum. Onun sarsılmaz bakışları ve doğuştan gelen hakimiyeti beni ve kurtumu çıldırttı.

Sanki bana bir şey vaat ediyor, kendini tamamen bana veriyordu. Ve o anda, ikisiyle birlikte, kendimi tamamen mutlu hissettim. Heath içimden çıktı ve Flint beni kollarına aldı, her yerime öpücükler yağdırarak ne kadar güzel olduğumu ve beni orgazm olurken izlemekten asla bıkmayacağını fısıldadı.

Ve tüm bu süre boyunca gözlerim Heath'te kaldı. O anda burada bir şey olmuştu... yeni bir kapı açılmıştı ve o sarsılmış görünüyordu. Ona gülümsedim, ona uzandım ve o ellerimi tutup bana bakarak ellerimin üstüne öpücükler kondurdu.

Flint arkamdan çekip beni yanına oturttu. Ben ona dönüp öpene kadar şakaklarıma burnunu sürttü.

"Kurt formunda biraz zaman geçirmeliyim, aşkım," diye fısıldadı dudaklarımın kenarına.

Onu görmek için geri çekildiğimde, kaburgalarının üzerinde koyu bir morluk gördüm ve nefesim kesildi. Seks yaparken yaralarını fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim ve gözlerim doldu.

"Şşş," Flint, gözyaşlarım düşmeden kirpiklerimden sildi. "Heath ve ben iyiyiz. Birkaç gün daha kurt formunda kalırsak, eskisi gibi oluruz."

"Umarım sana zarar vermemişimdir. Az önce ya da önceki antrenman sırasında."

"Asla, ay ışığı." Flint sözlerini bir öpücükle mühürledi ve ben ona inandım. ona inandım.

O ve Heath bütün öğleden sonrayı üstlenmişlerdi ve Beni üzebilecek, örneğin onlara zarar vermeme izin vermek gibi bir şey yapmamıza asla izin vermezlerdi.

Flint uzaklaştı ve gözlerindeki sevgi beni mutlulukla doldurdu. Sudan çıkıp havluyla kurulduğunda bile kendimi güvende hissettim. Sanki Flint ile aramızdaki şey yıllar geçtikçe derinleşmekten başka bir şey olmayacakmış gibi. Giyinmeye tenezzül etmedi. Son bir kez uzun uzun baktıktan sonra Flint kapıdan çıktı ve beni Heath ile yalnız bıraktı.

O... kararsız görünüyordu. Kısa mesafeyi aşarak ona doğru yürüdüm ve yine kucağına oturdum, ama bu sefer cinsel bir aciliyet yoktu. Islak kollarımı geniş omuzlarına doladım ve gözlerine baktım. Bir an öyle kaldık, birbirimize derinlemesine bakarak, nefeslerimiz senkronize olmuştu.

Sonra öne eğildi ve burnunu benim burnuma sürterek bakışlarımı kırdı.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı, sesi yumuşak, şimdiye kadar duyduğumdan daha da yumuşaktı. daha yumuşak bir sesle fısıldadı.

Ne soracağımı bilemedim, sessiz kalıp onun kendi kelimelerini bulmasını mı beklemeliydim? Sonunda, bir elimi ensesine koyup saçlarını okşayarak ona olan sevgimi hissettirdim. Ona olan hislerim sadece cinsel değildi. Ironwood hapishanesindeki günlerimizde, Flint'i sevdiğim gibi, bir noktada Heath ve Gage'e de aşık olduğumu fark ettim. Üçü de çok farklıydı, tıpkı benim her biriyle olan bağımın çok farklı olması gibi. Aşkımız da farklı olacaktı, bundan emindim.

"Freya, sanırım sana aşık oluyorum."

Başımı eğip dudaklarına nazıkçe öptüm. "Bu çok güzel," dedim hafifçe. "Çünkü ben seni seviyorum, Heath."

Nefesi kesildi, sonra büyük kollarıyla beni sardı ve sanki nefes almak için yüzeye çıkmış ve hayatta kalmak için bana ihtiyacı varmış gibi öptü. Dili benim dilimle güçlü vuruşlarla buluştu ve geniş avuç içi sanki beni asla bırakmayacakmış gibi omuzlarımın üzerine yayıldı.

Ama sonunda öpüşmeyi bırakıp ikimiz de nefes alabildik ve ben kalbimdeki tüm sevgiyle ona gülümsedim. Heath'in karar vermesi uzun zaman almıştı, ama sonunda birlikte yolumuza devam ettiğimizi hissettim. Bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum. Ama ikimize de mutluluk getireceğinden emindim.

"Az önce yanlış konuştum," dedi, boğazını temizleyerek. Sonra gözleri benimkilere baktı ve gözleri kesinlikle doldu. "Sana çoktan aşık oldum. Ben de seni seviyorum, Freya."

Gülümsedim ve dudaklarına hafifçe öptüm. "O kadar zor mu oldu?"

"Benim için mi?" diye gülerek sordu. "Çok zordu. Ama son zamanlarda, aramıza hiçbir şeyin girmesini istemediğimi fark ettim. Artık biliyorsun, ne olursa olsun, seni her zaman bulacağım. Sen benimsin... ve ben de seninim."

Benim, kurtum yardımsever bir
şekilde araya girdi. Güldüm.

"Kurtum da aynı fikirde."

Gülümsedi. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ve bir kez olsun, Heath'in kesinliği beni bir gün gerçekten tanışacağına dair güvenle doldurdu.

O anı kaçırmak istemeyen ben, parmağımı onun çene hattı boyunca gezdirdim. "Beni sevdiğini itiraf etmek neden bu kadar zor geldi?"

Heath içini çekerek, bana sarılmasını gevşetip başka yere baktı. "Baban yüzünden mi?"

O, iri omzunu silkti. "Bunun bir kısmı o, eminim. Bizi cadılarla veya perilerle ittifak kurmak için kullanmak istediğini açıkça belirtmişti, ben de diğer kurt dönüşenlerle takılarak onu kızdırmak için elimden geleni yaptım. Ayrıca hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı... daha çok arkadaşlık ilişkisiydi. Ama... tek neden bu değil."

Suyun altındaki tenini ellerimle okşayarak bekledim. Daha önce kelimeleri bulmak için biraz zaman harcadığı gibi, şimdi de kelimeleri arıyor olduğunu biliyordum. Son zamanlarda benimle iletişim kurmakta zorlandığını görünce, onun kibirli tavırlarının ne kadar çok, çok temkinli ama samimi bir adamı gizleyen bir maske olduğunu fark ettim.

"Benim için zor çünkü... çok uzun zamandır kalbimden kaçıyordum." Devam etmeden önce kendini hazırlamış gibi görünüyordu. "Çünkü diğer kişinin duygularımı asla karşılık vermeyeceğini biliyordum. Bu, ona takılıp kalmamı engellemedi ama."

Dudakları hüznü bir gülümsemeye büründü, ama karamel rengi gözlerinde hiç eğlence yoktu. Onun yerine sadece acı gördüm ve kurtum inledi. İkimiz de onun acısını dindirmek istiyorduk, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"O mu?" diye sordum sessizce.

Heath başını salladı, gözleri endişeyle büyüdü. "Bak, Freya, demek istediğim... Ona olan hislerim asla sana olan hislerim gibi olmayacak. Seni seviyorum, Freya, bundan asla şüphe etme. Ayrıca, dediğim gibi, Gage'in hislerimi asla paylaşmayacağını biliyorum."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Hikaye gözlerimin önünde yazılırken kalbim onun için acıyordu.

Heath'in elleri sırtımı okşadı ve gözlerini kaçırarak kaşlarını çattı. "Anı mahvettim, değil mi?" Kızgın bir hareketle başını salladı. "Bu konuda çok kötüyüm, özür dilerim."

"Hayır," diye yatıştırdım ve bu sefer Heath'in yanağına elimi koyup yüzünü bana çeviren bendim. "Anlıyorum, Heath. Kalbin sandığından çok daha büyük."

Bakışları yüzümü aradı, sanki aramızdaki şeyi mahvetmediğine dair bir güvence arıyormuş gibi. Ben de ona doğru eğildim ve onu incitmemek için nazikçe, yumuşakça öptüm.

"Benim seni ve Flint'i sevebileceğim gibi, senin de beni ve Gage'i sevebileceğini biliyorum."

"Sen kızgınlık dönemine giriyorsun," dedi. "Kıskanmıyorsun?"

Emin olmak için kurtuma danıştım, sonra başımı salladım. "Şimdi, Howling Echo dışındaki birine aşkını itiraf etseydin..."

Kurt içimden hırladı, tüyleri diken diken oldu.

Heath güldü. "Asla, aşkım. Ama zaten önemi yok. Dediğim gibi, Gage'e olan hislerim hiçbir zaman bir yere varamaz. Tek taraflı hisler."

Kafamı eğip düşündüm. "Bundan o kadar emin olmazdım."

Onlar, eşleşmemiş diğer alfa çiftlerde görmediğim bir uyum içindeydiler.

Devam ettim, "Bence Gage seni sandığından daha çok seviyor... belki de kendisinin sandığından daha çok. Üstelik Gage değişebilir, kadınlardan nefret ederdi

hatırladın mı? Ama yine de bir şekilde... bana bunu verdi."

Omzumdaki eş işaretini gösterdim. Gage bana beni sevdiğini söylememiş olabilir, ama o işaret onun hiçbir yere gitmeyeceğini kanıtlıyordu.

Heath omuz silkti. "O farklı. Gage bir erkek kurda hiç ilgi göstermedi." Kesin bir şekilde başını salladı.

Sonra başını yana eğdi. Aşağıdan hafif bir ses geldiğini sandım. Heath'in burun delikleri genişledi ve suyu boşaltmak için fişi çekerken bana sırıttı.

"Yemek geldi. Kurulanıp giyin, benim küçük kurtum."

Bölüm 22

Freya

O akşam yağmur yağdı ve gece erken saatlerde Kasım karı yağdı. Sabah ortasına kadar eridi, bu da Flint ile antrenmanım için tam zamanında olacaktı, ancak biz içeride Elder Forest hizmetkarlarının bıraktığı ağırlıklarla çalışıyorduk. Flint, kurt dönüşümcü kanım sayesinde gücümün kısa sürede geri geleceğini söyledi.

Sonra duş aldık ve üçümüz yine jakuzide tembel bir öğleden sonra geçirdik.

"Çocuklar, Rowan'ı günlerdir görmedim," diye şikayet ettim, gözlerim kapalı, başım küvetin kenarına yaslanmış, vücudumun geri kalanı tamamen suya batmış halde.

"Burada olduğu sırada tamamlayamadığı görevden kendini sorumlu hissediyor," dedi Flint, her zamanki gibi beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Rowan yenilgiyi kabul eden biri değil," diye ekledi Heath.

"Ya da... yeni sürü arkadaşının yarı cadı olduğu için hala kızgın."

"Merak etme, sürü bağıyla onunla konuşuyoruz. Dün onunla koşuya çıktım."

Saf kıskançlık beni vurdu ve kurtum sanki dışarı çıkmak istercesine zihnimin duvarlarına pençelerini geçirdi.

Hazır olduğunda çıkacaksın, diye fısıldadım ona. İçimdeki her iki taraf da bunu istiyordu, ama ikisi de nasıl yapacağını bilmiyordu.

Rowan'la koşmak istiyordum. Dönüşüp sürü bağıyla onlarla konuşabilmek istiyordum. Dahil olmak istiyordum.

İşte buydu... Yeni sürümü ne kadar sevdiğim halde, hala aralarında bir yabancı gibi hissediyordum. Ve bu bana Rowan'ın sözlerini hatırlattı: *Bazen kendimi onlardan bile yabancı hissediyorum.*

Böyle hisseden tek kişi ben değildim.

"İnsan formunda olmaktan hoşlanmıyor," diye düşündüm. "Hayır," diye onayladı Heath. "Şimdi aç ağzını."

Sıcak küvette bana yemem için üzüm getirdiğini hatırlayana kadar kaşlarım havaya kalktı. Düşünceli davranışına gülümsedim. Aç olduğumu fark etmediğimde bile yemek yememi hatırlatıyordu. Vücudum eskisinden daha fazla kaloriye ihtiyaç duyuyor gibiydi... belki komadan yeni çıktığım için, belki de yaklaşan kızgınlık dönemimden dolayı? Ama geçen sefer bu kadar aç olduğumu hatırlamıyordum.

Heath bana birer birer üzüm verirken, memnuniyetle iç geçirdim ve omuzlarım tekrar suyun altına battı. Arkasında Flint bana anlamlı bir gülümseme attı.

Heath'e bana bakması için zaman tanıdığını fark edince gülümsedim. Heath'in buna ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Flint için beni mutlu eden her şey onu da mutlu ediyordu.

Heath genişleyen gülümsememi fark etti ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Senin sevgiline bu kadar düşkün biri olacağını hiç tahmin etmemiştim," dedim ve onun imza hareketi olan göz kırpmayı taklit ederek ona göz kırptım. Umarım bu sürpriz aşk dilini ne kadar beğendiğimi yansıtan yumuşak bir gülümsemeyle eşlik ettim.

Hırlayarak beni jakuzinin duvarına sıkıştırdı, kaslı kollarıyla beni suyun altında iki yanımdan kavradı. Vücudum anında ısı ile doldu, alnımda ter damlacıkları belirdi. Sonuncusu neredeyse bir ay boyunca beni beklettikten sonra, bu ısı bu kadar çabuk gelecek mi diye merak ederek nefes nefese kaldım.

"Sevgililerime hiç şımartmadım," diye cevap verdi, bu da beni sahiplenici bir şekilde homurtmaya neden oldu.

Zorlukla dikkatimi onun sözlerine geri verdim ve o sözlerini bitirdi: "Ama aşkım için her şeyi yaparım."

"Öyle mi?" diye alay ettim, onu teşvik ederek. Heath'in boğuk sesi ve altın rengi gözleri beni arzu ile çılgına çevirdi.

Seksi gülümsemesi şakacı bir hal aldı. "Arzularını söyle, cadaloz, ben de yerine getireyim."

Başımı geriye eğdim, düşünüyormuş gibi yaptım. Muhtemelen dün jakuzide yaşadığımız üçlü seks gibi bir arzumu dile getirmemi bekliyordu. Ama kalbim kayıp alfa erkeklerim Gage ve Rowan için acıyordu.

Sanki ihtiyaçlarımı hissetmiş gibi, sürü bağı üzerinden bana sıcaklık akmaya başladı. Gage uzaktan fark etmişti ve sürü bağı üzerindeki varlığı, mümkün olan en kısa sürede yanımda olacağını garanti ediyordu.

Sürüm, bildiği şekilde bana bakıyordu. Aslında hiç ailem olmamıştı, ama onlarla birlikte olmak, onlara ait olmak, benim için ailenin anlamı buydu. Hiçbir mesafenin koparamayacağı kadar güçlü bir bağ. Herkes, diğerlerini korumak için elinden geleni yapıyordu. Ve herkes ait hissediyordu.

Gözlerimi açtığımda Heath'in beni incelediğini gördüm. Onu beklettiğimi fark edince yanaklarım kızardı.

"Aslında..." diye mırıldandım, utanarak.

Neden Flint ve Heath'in bana her gün verdikleriyle yetinemedim? Neden diğerlerini bu kadar çok özlüyorum?

Heath parmaklarını çeneme koydu ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yaparım."

"Keşke bu anı mahvetmeyecek seksi bir şey söyleyebilseydim. Ama şu anda tek istediğim Rowan'ı görmek," itiraf ettim. "Onunla biraz zaman geçirmek istiyorum... insan formunda. Böylece beni tanıyabilir ve ona zarar veren cadılar gibi kötü biri olmadığımı görebilir." Sözler ağzımdan döküldü. "Bunu istemek hoş bir şey olmadığını biliyorum. Kurt formunda daha rahat olduğunu biliyorum, ama..."

Heath, gözlerimin derinliklerine bakmadan önce beni başka bir yumuşak öpücükle susturdu.

Sonra gülümseyerek geri çekildi. "Hemen gidip dördüncü yardımcına biraz akıl vereceğim."

Küvetten kalktı ve ben bileğini tuttum. "Hayır, Heath, yapmana gerek yok... Rowan..."

"Bence Rowan, onu sorduğunu duyunca gizlice çok sevinecektir," Flint'in alçak sesi sözlerimi kesti.

"Merak etme, küçük kurt," dedi Heath, havluyla kurularken, jakuzinin dışında bize dik bir şekilde bakarak. "Rowan'ı nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Heath banyo odasından kaybolurken iç çekerek suya geri battım.

"Ne oldu, ay ışığı?"

"Sadece benim için yeterli olmadığını düşünmeni istemiyorum," dedim ve kollarımı ona açtım.

Flint beni suya çekerek kucağına oturtdu. Bana karşı sert davranmadı; sadece teselliye ihtiyacım olduğunda beni rahatlatmak istiyordu.

"Bunu bana açıklamana gerek yok, aşkım," diye fısıldadı Flint dudaklarının üzerine, sonra dudaklarından çeneme ve boynuma doğru öpücükler yağdırdı.

Flint beni kucaklayıp sakinleştirirken, Heath'in de aynı şeyi bildiğini ummak zorundaydım. Kendimi bir alfa ile ilişki içinde hayal etmemiştim, dört alfa ile ise hiç, ve onların birbirlerine karşı daha sahiplenici ve huysuz davranmamaları beni hala şaşırtıyordu.

Flint, grubun en istikrarlı ve sakin üyesiydi. Gage, liderdi ve her zaman herkesi kollardı. Heath en oynak olanıydı ama aynı zamanda en öngörülemezdi. Rowan ise benim için bir gizemdi. Onun hakkında tek bildiğim, ilkel bir kurt, hayvani bir avcı olduğu idi.

Ama o beni avlamıyordu. Benden kaçıyordu. Onu yavaş yavaş kazanmaya karar vermiştim. Bu alışılmadık ilişkimize alışmamız biraz zaman almıştı. Ama Rowan denememe bile izin vermezse, onun endişelerini asla aşamazdım.

Flint ve ben dışarı çıktığımızda, gökyüzü açılmış ve sıcaklık düşmüştü. Ama gece çöktüğünde, ormanın sesleri beni çağırdı. Henüz bir kurt olarak ağaçların arasında koşamıyor olsam da, tekrar içeride kapalı kalma düşüncesine dayanamıyordum.

Flint, özlemle ormana bakarken beni yakaladı.

"Bir fikrim var," dedi, elimi tutarak. "Bana taş toplamama yardım et."

Flint ve ben, malikanenin kayalık zemini üzerinde büyük bir ateş çemberi yaptık.

Heath bize katıldığında, ne yaptığımızı görünce sevine gülümsedi. "Babam, bahçesini mahvettiğimizi duyunca çok kızacak."

Bize ormandan düşmüş kütükleri toplamaya yardım etmeye başladı. alışırken bana, "Sonunda hesaplarımı iyi bir şekilde kullanmış gibi hissediyorum," dedi.

Ona bakarak, neden bahsettiğini hatırlamam gerekip gerekmediğini düşündüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam bir zamanlar benim ve kardeşlerim için hesaplar açmıştı. Ben onlara asla dokunmayacağımı söylemiştim. Ama o paranın bir kısmını... araştırmacılar diye adlandırabileceğin kişileri tutmak için kullandım."

"Ne araştırıyorlar?" Sonra kaybolan kurtlar ve Dryden'ın Rowan'ı yardım etmemekle suçladığı konuşmayı hatırladım. "Kaybolmalar mı?"

Heath başını salladı ve Flint'in ateş yaktığı dairenin yakınında topladığı çubukları ve odunları yere bıraktı. "Hayır, o Orman Yaşlıları'nın işi. Ingrid'in bize anlattıklarına dayanarak, senin kökenlerin hakkında daha fazla bilgi edinmeleri için onları gönderdim. Ve en önemlisi, kız kardeşini bulmaları için."

Elimde bir sürü odun olmasaydı, ağzımı elimle kapatırdım. Ama o anda şoktan çok hanımefendiye yakışmayacak bir ses çıktı ağzımdan. "Ne yaptınız?"

"Yararlı bir bilgi alır almaz sana haber vereceğime söz veriyorum."

Kollarımdaki odunları yığına bıraktım ve Heath'in kollarına atlayarak ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim."

O gülerek saçlarımı okşadı. "Henüz teşekkür etme.

Kim bilir bir şey bulacaklar mı?"

Onun kollarında uzun bir süre kalakaldım, sonra onu bıraktım. Geri döndüğümde Flint ateş yakmıştı. Ateş kısa sürede akşamın soğuşunu uzaklaştırdı, beni bir adım geri çekilmeye zorladı.

Heath telefonuna bir mesaj yazdı ve birkaç dakika sonra, iki astı olan Yaşlı Orman sürüsü üyeleri, ateşin önüne iki Adirondack sandalye getirerek yerleştirdiler. Ayrıca bir torba marshmallow ve birkaç keskin çubuk da getirdiler.

İkisi de alevlere baktı, sonra Heath'e baktı ve tekrar malikanenin köşesine kayboldu. İki sandalye daha getirerek geri döndüler.

İkisi de bana bakmadı bile. Başlarını eğik tutarak, biri sordu: "Başka bir şey var mı, alfaları?"

"Bunu babama söylemeyin," dedi Heath, onları uzaklaştırmak için eliyle işaret etti. "Ona kendim söylerim."

İkisi duyamayacakları bir mesafeye uzaklaştığında ağzım açık kaldı. "Onunla buluşacaktın..."

Heath sırtı ve sandalyelerden birine geri kayarak rahat bir pozisyon aldı. "Onu bekletmeyi seviyorum. Bana emir verirken rahat hissetmemeli."

"Heath, kürküne yapışmış diken gibi." Rowan'ın sesi beni irkiltti, karanlığın içinden hiç haber vermeden çıkmıştı.

Heath güldü ve "Katıldığın iyi oldu. Bu ne anlama geliyor?" dedi.

"O sana ne kadar yapışmaya çalışırsa çalışsın, sen onu her zaman iğnellersin."

Rowan ormanın gölgelerinden çıkarken turuncu ateş ışığı altın rengi gözlerinde dans etti. Gözlerim onu yutarcasına izledi. Belki

sıcaklığımdan dolayıydı, ama bana muhteşem göründü. Tüm Howling Echo alfaları gibi, o da 1,80'den uzundu, ama aralarında en kısasıydı. Tavırları, bir anda patlayıcı bir eyleme dönüşebilecek sakin bir özgüvenini yansıtıyordu.

Yakışıklıydı, güçlü bir çenesi ve kesilmemiş sakalı vardı, ancak yanık tarafında sakalı o kadar gür değildi. Dağınık saçları ve yüzündeki yanık izleriyle birleşince, tereddüt etmeden bize katılmak için ilerlerken sert bir savaşı gibi görünüyordu.

"Beni korkuttun, Rowan." Gülümsedim, ona en son ne zaman bu sözleri söylediğimi hatırlıyor mu diye merak ederek.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bu sefer geyik eti getirmedi." "

"Ama marshmallow var," dedim.

Flint bana elini uzattı ve Heath'ten en uzak sandalyeye oturdu. Ben de onun yanına oturdum, Rowan için Heath ile aramda boşluk bıraktım. İkisi arasındaki sorunları çözmüş olmalarını umuyordum. Ama çözmemişlerse, marshmallowlar popcornun yerini alacaktı.

"Rowan insanları korkutma alışkanlığı var," dedi Heath. "Aslında, biz de öyle tanıştık."

"Rowan sana gizlice mi yaklaştı?" diye sordum, tuzak kurmuşlar gibi sandalyelere doğru yavaşça ilerleyen Rowan'a gülümseyerek.

Onu yanıma oturmaya davet etmedim, çünkü tereddüt ettiğini belli etmek istemedim. Bunun yerine, kalmasını umarak onu sohbete dahil etmeye çalıştım. Vahşi bir hayvan gibiydi — öngörülemez ve evcilleştirilmemiş.

"Evet," diye onayladı Heath. "O piçin kurşunlu bir alfa olduğunu sandım. Gage ve ben o sırada vahşi arazideydik."

Rowan'ın yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi, bu beni çok sevindirdi. Flint marshmallow torbasını açtı, iki tanesini çubuklara saptı ve ateşe tuttu.

"Heath beni fark etmeden önce ona beş adım kadar yaklaştım."

"Beş metre daha yakındın, sert çocuk," diye düzeltti Heath.

Hangisinin daha doğru olduğunu merak ederek güldüm. Rowan'a inanmayabilirdim, ama devasa kurtun ağzında bir geyikle kamp yerine nasıl ulaştığını hiç duymadan hatırlıyordum.

"Bir buçuk metre idi. Az kalsın altına yapıyordun."

Heath kekelemeye başlayınca Flint kahkahalarla güldü. "Ben... ben neredeyse senin "Göt!"

Hikaye daha da açığa çıktıkça Flint ile birlikte güldüm. Bu Howling Echo'nun ortaya çıkış hikayesiydi ve her dakikasını dinlemek istiyordum. "Neredeyse," dedi Rowan sakın ve sessiz sesiyle. Yine de, dudaklarının

dudaklarının zar zor gizlediği bir gülümsemeye kıvrıldığını fark ettim.

Heath dikkatini bana çevirerek açıkladı: "Rowan vahşi arazinin ortasında birdenbire ortaya çıktı, beni korkudan ödüm patladı ve ben de onu yere serdim. Olan biten buydu. Gage müdahale etmeseydi, durum bir çıkmaza girerdi. O piç, Rowan'ın bize ait olduğunu ilk andan itibaren biliyordu. Onu gördüğü anda işaretlemeyi planlamıştı, ama Rowan'ın kendini ne kadar iyi savunabileceğini kendi gözleriyle görmek istedi. Gage her zaman iki adım önde, sürü için en iyisini planlayıp tasarlayan biridir."

Heath'in sesinde Gage'e duyduğu saygı ve hayranlığı duyabiliyordum. En iyi arkadaşından ayrı kalan Heath daha rahat görünüyordu ve Heath'in yıllardır Gage'e aşık olduğunu anlamak kolaydı. Heath onun hakkında konuşma fırsatı bulduğunda, sesinde inkar edilemez bir özlem vardı.

"Yani, Rowan ve Flint gelmeden önce sen ve Gage birlikte miydiniz?" diye sordum.

Heath'in yüzünde hüznü bir ifade belirdi, belki de Gage ile gerçekten *birlikte* olmayı dilediğini gösteriyordu.

Bir süre durakladıktan sonra Heath açıkladı: "Gage'in kardeşi onu sürgüne gönderdiğinde ben de Frost Fang'dan ayrıldım. Çocukken hep ayrılmaz ikiliydik ve bunu değiştirmek için hiçbir neden görmedim. O vahşi doğaya gitti, ben de onunla gittim, bu kadar basit."

Gage bunu nasıl göremedi? Heath onu o kadar çok seviyordu ki, Gage için tüm hayatını ve her şeyini geride bırakmıştı.

"Ve bu yüzden baban buraya geldi."

Heath başını salladı. "Garth'a beni geri davet etmesini söyledi, ama ben reddettim. Dryden de itibarını kurtarmak için buraya geldi. Elder Forest daha güçlü ve nüfuzlu olduğu için bu onun için bir nevi terfi oldu. Bu yüzden bu konuda kırgın gibi davrandığında onu ciddiye almıyorum. Onun deyiimiyle benim 'sürgünüm' ona zarar vermedi, aksine yardımcı oldu."

Heath babasından bahsederken, sesinde acı ve ihanet hissedebiliyordum. Dryden ona iyi bir baba olmamıştı. Oğlunu

Yavrularını gerçekten umursamıyordu; sadece onlardan nasıl faydalanabileceğini düşünüyordu.

Ve bu her şeyi açıklıyordu. Heath'in neden hiç gerçek bir ilişkisi olmadığını ve neden başlangıçta bana karşı bu kadar sıcak ve soğuk davrandığını. Onu, sadece Gage'e karşı hissettiğini sandığı duygularla şaşırtmıştım... karşılıksız kalacağını sandığı duygularla.

Babasının zehirli etkisi ve Nira'nın Gage'e ihaneti de cabası, Heath muhtemelen benim anlaşıma ya da kızgınlığım yüzünden onlarla ilişki kurmaya çalıştığımı, onları kendi çıkarlarım için kullandığımı düşünmüştü. Benim ona karşı gerçekten bir şeyler hissedebileceğimi ve onun da bana karşı hisleri olduğunu fark ettiğinde, aramızdaki ilişkiler çoktan berbat bir hal almıştı.

Bu, Rowan ve Heath'in ortak bir kişilik özelliği olduğunu fark etmemi sağladı: ikisi de içgüdüleriyle hareket ediyordu. Heath'in beni neden uzaklaştırmaya çalıştığı bile açık olmayabilirdi.

Onu affetmeye karar vermemiş olsaydım, o an affederdim. O anda, Heath ile olan ilişkim yeniden tanımlanırken, kalbimin parçalarının yerine oturduğunu hissettim.

Ateş sessizlikte çıtır çıtır yanarken, hepimizi huzurlu bir dostluk anına sürükledi. Flint bana bir çubuk uzattı, marshmallow bir tarafı güzelce kızarmış, diğer tarafı altın rengindeydi. Çubuğu aldım ve üfledim, dokunmadan önce soğumasını bekledim.

Hala Howling Echo'nun kökenleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum, bu yüzden beklerken sordum:

"Gage, Rowan'a sürünün işaretini ne kadar süre sonra teklif etti?"

"Birkaç gün mü?" Heath, Rowan'a sordu.

Sessiz kurt başını salladı. "Üç gün."

"Üç gün mü!?" diye bağırdım. "Onları vahşi doğada pusuya düşürdün ve Gage sadece üç gün sonra sana işaretini mi verdi!?"

Heath güldü, ama Flint elini uzattı ve beni sakinleştirmek için kolumu okşadı.

"Ben size gizlice yaklaşmadım bile, ama benim için altı hafta sürdü! Flint beni sana kadar eşlik etti, ama sen bana bir yabancı gibi davrandın!"

Heath'in gülümsemesi kayboldu, ama sesi nazikti. "Senin aleyhine iki şey vardı, küçük kurt." Parmaklarıyla saydı. "Birincisi, sen bir kadınsın ve bu Gage'in sana güvenmemesini doğal kıldı. İkincisi, sen dönüşemiyorsun, bu yüzden kurtlarımız meseleyi halledemedi." Rowan'ı işaret etti. "Kurtlarımız, insan tarafımızdan çok önce birbirlerini sürü arkadaşları olarak tanıdılar.

Rowan'ın bize onun asi bir alfa olmadığını ikna etmesi üç gün sürdü, özellikle de kurt formunda kaldığını düşünürsek."

Rowan ekledi, "Ve ikinize güvenmem üç günümü aldı."

Merakım öfkemi köreltti ve ona döndüm. "Onlara yaklaşan sendin. Neden onlara güvenmedin?"

"Kurtum onlara hemen güvendi, ama insan tarafım güvenmedi."

Rowan'ın dudaklarına dokunduğu ama beni öpmeyi reddettiği anı hatırladım. Kurtunun beni istediğini, ama *"insan tarafının daha iyi bildiğini"* itiraf ettiğini hatırladım.

Küçük bir kızken, kurtlarımız ortaya çıktığında artık bedenlerimizde tek bir ruh değil, aynı madalyonun iki yüzü gibi iç içe geçmiş iki ruh olduğumuzu öğretmişlerdi. Kurtlarımız bazen öyle hissettirse de, aslında ayrı varlıklar değillerdi.

Onlar bizim bir parçamız, gerçek doğamız, hayvani tarafımız... ilkel tarafımızdı. Tahmin etmek zorunda olmayan taraf, çünkü içgüdüleri her zaman haklıydı. İlk koklayışta başka bir kişinin karakterini hissedebilen taraf. Tüm ipuçlarını okuyup birinin yalan mı söylediğini yoksa doğru mu söylediğini anlayabilen taraf. Rowan'ın bunu şimdi hatırlamasını istedim.

"Belki de kurtunu dinlemelisin," dedim yumuşak bir sesle.

Rowan bana baktı ve ne kadar şeffaf olduğumu fark ettim. Satır aralarını okuyabiliyordu ve Howling Echo'ya katılmasıyla ilgili konuşmadığımı biliyordu.

Başını salladı ve alçak sesle cevap verdi: "Belki de dinlemeliyim."

Bölüm 23

Rowan

Flint sonunda evin içine kayboldu ve kısa bir süre sonra Heath de uyduruk bir bahane uydurup ortadan kayboldu. Geriye Freya ve yavaşça sönmekte olan şenlik ateşi kaldı.

Burada neler olduğunu biliyordum. Heath daha önce de bana kadın kurt dönüşenlerle tanıştırmıştı. Bana sırtını dönmeden önce göz kırptığı an, bilmem gereken her şeyi anlatmıştı.

Heath beni Freya ile yalnız bıraktığı anda, tüm vücudum gerildi

Onun yarı cadı olduğunu öğrenmek bile — kurt ailemi öldüren canavarlardan biri kurt ailemi öldüren canavarlardan biri olduğunu öğrenmek bile kurtumun fikrini değiştirmede. Hâlâ onu eş olarak görüyordu. Tabii ki Freya'nın normal anlamda bir eşi olamazdı, ama bağlanmıştı.

Kabul etmeliyim ki... kısmen cadı olmasına rağmen, kurt ailemi öldüren cadı topluluğuna hiç benzemiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, tüm cadıların öyle olmadığını biliyordum. Howling Echo'ya katıldığımdan beri başka cadılarla da karşılaşmışım. İşimiz sırasında pek çoğuyla karşılaşıyorduk ve Gage düzenli olarak onların türleriyle anlaşmalar yapıyordu. Mümkün olduğunca onlardan uzak duruyordum, ama onlar hakkında yeterince bilgim vardı. Ve tüm cadıların kurtlardan nefret etmediğini biliyordum. Hepsi, sebepsiz yere sürülerimizi katletmek için fırsat kollamıyordu.

Bu yüzden, ilk tepkime rağmen, Freya'ya uzun süre kızgın kalmadım — ilk bir iki gün öfkemi içimde tutmuş olsam da. Ancak, bunu kabullenmek için biraz zaman geçtikten sonra, onun kısmen cadı olduğunu bilmenin benim için pek bir şey değiştirmedeğini fark ettim.

"Başlangıçta sana benden bahsettiler mi?" Freya'nın tatlı sesi, alevlerin çıtırtılarının üstüne çıkarak sessizliği bozdu. "Sana anlaşmamızdan bahsettiler mi?"

"Tam olarak değil," dedim. "Ve telefonumu nadiren kontrol ediyorum."

Freya'nın yüzünde, ay tanrıçasıyla yarışacak kadar parlak ve güzel bir gülümseme belirdi. "Sonuçta telefonu yeni almış olmalısın."

Anladığını görünce memnuniyetle başımı salladım. Hayatımın çoğunu, her şekilde şekil değiştirenlerin toplumundan kopuk geçirmiştım.

"Yani, ilk yarışım için benimle kalmak üzere bir anlaşma yaptıklarını sana söylemediler mi? Beni koruyacaklarını ve bu süreci atlatmama yardım edeceklerini?"

Başımı salladım.

"Geriyeye dönüp bakınca, şimdi anlıyorum ki, sadece üçü diye kesin olarak söylememişlerdi. Gage her zaman dikkatlice 'sürü' diyordu ya da Howling Echo'nun adını kullanıyordu."

Gözleri sabit bir şekilde bana bakıyordu. Gözbebeklerinin ince kar mavisi rengini çok seviyordum ve kurt formunda bana bakarken onları görmek için sabırsızlanıyordum.

"Gage başından beri seni de anlamaya dahil etmeyi planlamıştı," diye mırıldandı, sanki kendine söylüyormuş gibi.

Bu sözler hoşuma gitmedi. Heath'le yatamayan dişi kurt dönüşümcülerin benimle yatacakları gibi geliyordu, ama ben onların aradığı ödöl değildim.

Geçmişteki yatak arkadaşlarım genellikle gözlerini kapatır ya da ışıkları kapatmamı isterdi — tabii o kadar ileri gidebilsek. Buna razı olanlar sadece hızlı bir seks istiyordu ve sanki sabah ışığının ortaya çıkaracağı şeylerden korkar gibi, sabah olmadan ortadan kaybolurlardı.

"Aramızda hiçbir yükümlölük yok," dedim yavaşça, sözlerimi söylerken dikkatlice seçerek.

Kurt formundayken her şey çok daha kolaydı, zihinsel görüntüler ve duygular sürü bağıyla aktararak sözlerin anlamını anlamaya yardımcı oluyordu.

"Hayır, yok." Gözleri, tanımlayamadığım bir duygu ile parladı. "Nereden geldiğimi veya ne olduğumu henüz tam olarak anlamadım, Rowan. Ama Howling Echo'ya sadakatim sonsuz. Gage benim tek eşim değil. Flint ve Heath'i de seviyorum. Ama kurtum, bir eşimin eksik olduğunu biliyor. O da sensin."

"Kurtlarımız tanışmalı... Emin olamazsın."

Bu bahane benim kulağıma bile boş geliyordu. Gerçek şu ki, her şeyin ters gidebileceğinden korkuyordum. İlkel tarafım onu korkutabilir. Ya da

hakimiyetim onu ezip, beni reddetme yeteneğini elinden alabilirdi. Ya da... en kötüsü, Gage'i büyülediğini ve sürü bağıni ona karşı sahte bir özlemle zehirlediğini keşfedebilirdim.

Kendimi bağlanmaya izin veririm ve bu korkularım gerçekleşirse... Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

"Kurtun zaten biliyor. Değil mi?"

Sesindeki belirsizlik kurtumu iniltiye boğdu. Onu rahatlatmak istiyordu. Ama ya bu sadece büyüünün etkisiyse? Ya da en azından kızgınlığıysa?

Boğazım çalışıyordu, ama kelimeler çıkmakta zorlanıyordu. "Senin kızgınlığın..." O, hüznü bir gülümsemeyle başını salladı. "İlk seferinde ben de öyle düşünmüştüm.

Gage, Heath ve Flint'in sadece bu yüzden bana ilgi duyduğunu düşündüm. Ve bunun, beni paylaşımlarının tek nedeni olduğunu... çünkü ben hiçbirleriyle çiftleşmemiştim. Sonra beni terk edeceklerini sanmışım."

Kurtum kükredi ve sesim boğazımdan çıktı. Howling Echo'nun, bizimle bu kadar açıkça ait olduğu halde onu terk edeceği düşüncesi beni öfkeliendirdi.

"Ama onlar beni sürüye kabul ettiler. Tıpkı sizler gibi, ben de sürüsünden kovulmuş bir sürgünüm."

Başımı salladım. "Hepimiz öyleyiz."

Bir parçam, Heath, Flint ve Freya'nın bana anlattıklarının hepsinin doğru olmasını içtenlikle umuyordu. Kurtum onu arzuluyordu. Dürüst olursam, insan tarafım da öyle.

Beni bağlayan ve kurt formunda çok fazla zaman geçirdiğim için suçluluk hissettiren bir eş fikri bana hiç çekici gelmemişti. Bir daha asla yalnız kalamayacağım düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

Sürüye ait olsam bile, doğada yalnız kalmak için can atıyordum ve sık sık uzaklara gidip tek başıma kalıyordum. Bu ihtiyacımı anlayacak bir eş hayal etmemiştim.

Eşimin, ben yapamadığım zamanlarda onu koruyacak ve ihtiyaçlarını karşılayacak diğer alfa kurtlarla çevrili olacağı fikri? Birdenbire bana çok çekici geldi.

"Seni engelleyen ne, Rowan? İnsan tarafın olduğunu söylemiştin, kurt tarafın değil."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve aniden koşma isteği duydum. Ama kurtum beni olduğum yere çiviledi.

"Artık bilmiyorum bile" diye itiraf ederken boğazım düğümlendi.

Ayağa kalktı ve sandalyemin yanına geldi. Arkasında ateş olduğu için yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum, sadece silüetini görebiliyordum. Ateşin ışığıyla çizilen silüeti, vahşi bir tanrıça gibi görünüyordu.

Bana elini uzatan bir tanrıça. Bir rahip gibi ona uzandım ve o beni ateşin etrafından ormanın kenarına götürdü.

Kaybolmaların yaşandığı sınıra hiç yaklaşmamıştık, ama yine de gerginim, başkalarının onun lezzetli kokusunu alabileceği bir yerde olmasını istemiyordum.

"Bu gece," dedi o kadar sessiz bir sesle ki, sadece kurt dönüşümcünün duyuları, sönmekte olan ateşin çıtırtıları arasında onu duyabilmemi sağladı. "Fazla düşünme. Seni istiyorum, Rowan. Ve senin de beni istediğini biliyorum."

Bu çok cazipti — o çok cazipti. Kalkmadan önce bir an gözleri gözlerime bakakaldı, başını eğdi, dudakları benimkileri aradı. Daha önce başka kurt şekil değiştirenlerle birlikte olmuşum, ama aramızda pek öpüşme olmamıştı. Bu, Freya ile ikinci öpücüğüm olacaktı ve doğada yalnız kalmak istediğim kadar bunu da arzuluyordum.

Dudaklarım, gölün kıyısını okşayan dalgalar gibi onun dudaklarına değdi... yumuşak ama ısrarcı bir şekilde. Sanki birbirimize aittik ve hep öyle kalacaktık. Sanki acelemiz yoktu, çünkü ikimiz de hep birlikte burada olacaktık.

Bir parçam hala Freya'nın bana gerçekten ilgi duyduğuna inanamıyordu. Ama o anda, o sesi susturdum. Bir gece, her şeyi fazla düşünmeden — deneyecektim.

Kollarımı onun ince beline doladım, onu sertçe kendime çektim ve sanki sadece bana aitmiş gibi ağzını yağmaladım. O inledi, bana eriyerek, elleri de sırtımda kaydı.

Düşüncelerim, sadece ikimizin vahşi doğada baş başa kaldığımız zamana geri döndü. Onun tüm yara izlerini hatırladım ve birdenbire benimkiler için beni yargılayacağını düşündüğüm için kendimi aptal hissettim. Onları izlemiştim ve onun bana olan arzusunu azaltmamışlardı. Onu benim için daha az çekici yapmamışlardı. Diğerleri gibi benden uzaklaşmamıştı, bu yüzden benimkiler için de aynı şeyi hissettiğini umuyordum.

Aramızda çok fazla giysi vardı. Birlikte olmamız gereken şekilde değildik. Vahşi tanrıçamı sınırlarından kurtarmak istedim. Aceleyle üstünü tamamen yırttım.

Donakaldım, yırtık bluzu yüzünden kızmasını bekledim, ama Freya sadece güldü.

"Gerisini ben yapayım."

Geri adım atarak, bir kez daha silüetinden biraz daha fazlası haline geldi. Hafifçe döndüğünde, arkasındaki parlak ateş, mükemmel göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkardı. Bütün ihtişamıyla bana dönene kadar, zarif hareketlerini büyülenmiş gibi izledim. Nadiren giydiğim kıyafetleri çıkardığım için mutluydum ve hızla onunla birlikte çıplak kaldım.

Türümüzün olması gerektiği gibi, doğanın içinde çıplak olarak birbirimizden uzakta durduk. Freya'nın gözleri vücudumu taradı ve gözleri yanıklarına düştüğünde bile tiksinti belirtisi görmedim. Aksine, aç görünüyordu.

Sadece bir an durakladık, sonra birbirimize çekildik. Sonra onu en yakın ağaca bastırarak, aklımdaki şeyi yapmak için onu sabit tuttum. Uzun, güzel saçlarını bir elimle kavrayarak, gözlerime bakmasını sağladım.

"Gerekirse durmamı söyleyeceksin," diye talep ettim.

O, arzuyla yanan gözleriyle başını salladı. Başını geriye yaslayıp dudaklarını çok güzel bir şekilde aralarken, ben de uyluklarını okşayarak yukarı doğru ilerledim. Ağaçlara yaslanmış olmasına rağmen, ellerini kaldırıp pazılarımı kavradı — sanki benim ona dokunmak istediğim kadar o da bana dokunmak istiyordu. Parmaklarım, zaten ıslak olan kıvrımlarının arasında kolayca kaydı ve ikimiz de aynı anda inledik.

Parmağımın ucunu içine ittim ve bunu istemediğine dair herhangi bir işaret var mı diye yüzünü dikkatle izledim. İtiraz etmediğinde, bir parmak daha ekledim. Bütün vücudu eriyormuş gibi görünüyordu ve sadece saçlarındaki elim ve arkasındaki ağaç onu ayakta tutuyordu. Lezzetli bir inilti çıkardı ve ben de ondan daha fazlasını duymak için can atıyordum.

Parmaklarımın içindeki nabız gibi atışlarıma gözleri kapandı ve sesim sertleşerek emrettim, "Bana bak."

Sanki emrim onun zevkini artırmış gibi, parmaklarımın etrafında yeniden ıslaklık fişkırdı. Onun beni gerçekten istediğini fark edince şok oldum. Vahşi, yaralı, talepkar... O gerçekten beni istiyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama gözlerini açmadı.

O zaman alfa emirlerinin ona işlemediğini hatırladım.

Bana bu gerçeği hatırlatıyordu ve garip bir şekilde... bunu tahrik edici buldum.

Freya'yla birlikteyken, yanlışlıkla hata yapıp onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamazdım, çünkü alfa havlamam ona hiçbir etki etmiyordu. Birlikte yaptığımız her şeyi, *ikimiz de* istediğimiz için yapıyorduk, benim

onu zorladığım için yapmıyorduk. Bir bakıma, bu bana... onunla birlikteyken hiç kimseyle hissetmediğim bir güven duygusu veriyordu.

Tıpkı rüyada bana söylediği gibi, "*Sen de benimle güvendesin.*"

Yine de, alfa doğam, bana karşı gelmesine izin vermedi, özellikle de direnmek için gerçek bir nedeni olmadığını bildiğim için. Klitorisini hafifçe çimdikledim ve o nefesini tutarak sonunda gözlerini açtı. Yüzündeki şaşkın ve coşkulu ifade beni gülümsetti.

"Güzel."

Ondan sonra, bakışlarını benden ayırmadı. Ben onun dokunuşlarımla canlanmasını izlerken, gözleri benimkilere derinlemesine bakıyordu. Yüzündeki her ifadeyi dikkatle inceleyerek, neyi sevdiğini keşfettim. Sanki ele geçirilmiş bir adam gibi, onun ihtiyaç duyduğu ritmi buldum ve o ağaca yaslanmış halde parçalanışını izledim.

Çılgılık attı, parmakları pazılarımı tırmaladı ve ben her saniyesinden zevk aldım. Bana iz bırakmasına izin verdim. Diğerlerinin onu çıldırttığını görmelerine izin verdim.

"Rowan," diye nefes nefese söyledi, vücudu titremeye başladı. "İşte bu," diye fısıldadım, ona öpücük vermek için eğildim.

O orgazm olurken inlemelerini yuttum, vücudum onun vücuduna sıkıca bastırılmış, vücudu gerginleşirken ve iç duvarları parmaklarımı sıkarken onu ağaca yapıştırmıştım.

Sonra, bana geri dönerken yüzünü öptüm ve saçlarını bıraktım. Nefesini toparlarken başı omzuma düştü.

"Sen ast bir kurt değilsin," diye mırıldandım.

Alfa gücüm ondan kayıp gitti, ama nedense onu hala tahrik ediyordu. Aynı zamanda...

"Ama sen alfa değilsin. Nesin sen?" diye merak ettim, ayağa kalmak için bana yapışan bu güzel kadına hayranlıkla bakarak.

Başını ağaca yaslayıp geriye doğru eğdiğinde, yüzündeki mutluluk dolu ifade muhtemelen beni duymadığını gösteriyordu. Parmaklarımı ondan çektim ve ileri atılıp onu kaldırıp sikimin üzerine bırakmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Yine de, sertleşmiş penisini onun vücuduna sıkıştırmaktan kendini alamadı. Aralarında hiçbir şey olmadan bu şekilde ona yakın olmak, kurtunu yatıştırdı.

Gözlerinde bir eğlence parladı ve beni iterek öne doğru ilerledi. Reddedilmeye neredeyse hırıldayarak tepki verecektim — fazla beklentili olmamam gerektiğini bilmeliydim

Fazla beklentili olmamam gerektiğini bilmeliydim. Eğer tek istediği kendi orgazmıysa, onu tatmin edebilecek üç arkadaşı daha vardı. Bana ihtiyacı yoktu.

Gitmeden önce geri çekildim, ama o bana uzandı. Aceleci davranışından şaşkın ve biraz utanmış olarak, beni istediği yere itip kakmasına izin verdim. Sonunda sırtım ağaca yaslanarak onun yerine geçtim. Sonra önümde çökerek, yırtık pırtık gömleğinin üzerine diz çöktü.

Geri çekildim. "Freya, yapma..."

"Sıra bende, Rowan. Sen eğlendin. Şimdi ben eğleneceğim."

Onun sözlerinin anlamını hala çözmeye çalışırken, dudakları benim ucumu kapattı ve ben donakaldım.

Alt köpekler genellikle bu hareketi yapardı, ama o benim otoriteme saygı göstermiyordu. Benimle tartışıyordu. Sanki bu benim için değil, kendisi içinmiş gibi davranıyordu.

Bana bakarken, ağzı yavaşça aşağıya doğru kayarken, bunun gerçekten öyle olduğunu anladım. Onun zevkini kontrol eden bendim, şimdi ise o benimkini kontrol ediyordu.

Eşimin bir alfa'ya karşı bu kadar cüretkar davranması, içimde şiddetli, vahşi bir gurur uyandırdı. Sonra kendime geldim. Artık sadece kurtum onu benim olarak görmüyordu.

Benim değil, sanki onu söyleyen oymuş gibi onu azarladım.

Evet, diye cevapladı. Bizim.

Ve onun sözleriyle birlikte, Heath ve Flint'in Freya'yı önümde siktiği, onu sergileyerek beni tahrik ettiği görüntü zihnimde canlandı.

Eli ağzına gitti, ritmini bulurken benim aletimin etrafında daireler çizdi. Sonunda sırtımı ağaca dayadım, tıpkı onun yaptığı gibi dengemi sağlamak için.

Bunu benim için sadece bir kadın daha yapmıştı ve bunun tek nedeni, daha sonra fark ettiğim üzere, onu buna zorlamış olmamdı. Nadiren insan formunda olduğum için, onun bende uyandırdığı zevk hissine alışık değildim. Ona emmesini yalvarmak yerine, emmesini emretmişim. Aşağıya bakıp gözlerindeki öfkeyi görene kadar bunun farkında değildim. Dehşete kapılmışım, ama o beni affetmemişti. Onu suçlamıyordum, çünkü ben de kendimi affedemiyordum.

Ondan sonra, bu tür karşılaşmalarda alfa gücümün fazla ortaya çıkmamasına dikkat ettim. Ama Freya'ya karşı... Onu boyun eğmeye zorlayamazdım ve ikimiz de bu şekilde daha mutluyduk. Onun arzuları benimkilerle uyuşuyordu, beni rahatlamaya, ne yapacağına karar vermesine izin vermeye ikna ediyordu.

heyecan vericiydi, bir kez olsun arzularımı özgürce dile getirirken onun bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmemek.

"Tabanından sık," emrettim ve o elini çekti, bir an sadece ucumu emdi, sonra istediğimi yaptı.

Zevkten inlemem üzerine, yüzündeki memnuniyet ifadesi bana daha da büyük bir mutluluk verdi. O da bunu istiyordu, yaptığı şeyden zevk almamı istiyordu.

Bir parçam, elimi tekrar saçlarına dolamak, kontrolü ele almak ve hareketlerini kontrol etmek istiyordu. Yüzünü tutup boğazına kadar sokmak, içime boşalana kadar onu boğmak, beni yutmaya zorlamak istiyordum. Ama onun aklındaki "eğlencenin" ne olduğunu görmek istiyordum.

Her hareketiyle ona daha fazla bağımlı hale geldim, onunla birlikte olmak için açtım — ve sadece seks için değil. İlk kez, bir sevgiliyi gerçekten daha iyi tanımak istedim. Onunla bir geceden fazlasını istedim; bundan sonra işlerin nereye varacağını görmek istedim.

Farkına vardığımda, o an birden geri çekilince nefesim kesildi. — Zihinsel olarak bunalmışım, kenara ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Nefesini toparlarken gözleri benimkilere kilitlendi, bakışlarında söylenmemiş bir soru vardı.

"Daha fazlasını istiyormuş gibi bakma." Sözlerim istediğimden daha sert çıktı, ama o baştan çıkarıcı dudaklara karşı koyamıyordum.

"Bana vereceğin her şeyi istiyorum," dedi, hala dizlerinin üstünde, elleri çıplak uyluklarımın üzerinde kayıyordu. Beni okşadı ve başımın altını yaladı, beni tahrik etti. "Soru şu... daha fazlasına hazır mısın?"

Dudaklarım inleyerek açıldı. Tüm varlığımla evet demek istiyordum. Hayatımda hiç bir şeyi bu kadar istememişim.

Ve bu beni korkutuyordu.

Freya benim sürümden biriydi. Onunla işler ters giderse... Gage'in öfkesini kazanma ve tüm sürümüzün dinamiklerini yok etme riskini göze almış olacaktım.

Beni büyülemiş ya da direnemeyeceğim kadar çekici bulmuş olsun, bu riski göze alamazdım. Gage'in bunu gerçekten kabul ettiğini kendi gözlerimle görmeden olmazdı. Sanki benim onu düşündüğümü biliyormuş gibi, sürü bağıyla içime sıcak bir güven geldi, ama Gage'in bu kadar uzaktan neler olduğunu ne kadar anladığını tahmin etmek zordu. Buna güvenemedim.

Onun onayına ihtiyacım vardı — bunu gözlerinde görmek, kokusunda gerçeği hissetmek, Freya'nın onu kendi iradesine boyun eğdirmek için üzerine sihirli bir tılsım koymadığını kendim hissetmek

onu kendi iradesine boyun eğdirmek için.

Bunu düşünürken bile, buna gerçekten inanmadığımı biliyordum. Yine de, zihnimden o son şüpheyi silmek istiyordum.

Kafamı salladım. "Gage..."

O, beni şaşırtan bir sesle homurdandı. "Bu benim seçimim, onun değil." "O..."

Ayağa kalkarak içini çekti ve benden uzaklaştı, kurtum sinirlenerek bana havladı. Onu suçlayamazdım, çünkü ben de onunla olan ilişkimizi yine mahvettiğim için sinirliydim.

"Çiftleşme ısırtığı beni sinirlendiren şey buydu." Öfkeyle kollarını sallayarak volta atıyordu, açıkça kızgındı ama yine de çok güzeldi... ve hala çıplaktı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Gage benim seçim hakkımı elinden aldı ve aramızdaki eşitliği bozdu."

Kurtum, eşimizin üzüntüsünü hissetti ve bu konuda bir şeyler yapmamı istedi. Sorun şu ki, onu neyin sakinleştireceğini bilmiyordum. Bana mı kızgındı, yoksa Gage'e mi?

İkisine de, fark ettim.

Freya aniden durduğunda, Gage'in varlığını sürü bağında hissettim. Sanki içinden bir diyalog dinliyormuş gibi ateşe bakıyordu. Ama bu imkansızdı, çünkü çiftleşme bağı henüz tamamlanmamıştı. Freya Gage'i ısırmadan birbirleriyle zihin okuma yoluyla konuşamazlardı. Ve... Freya kurt formunda olmadan bunu yapamazdı.

Onun için kalbim parçalandı, ama onu teselli edecek sözler bulamadım. Dönüşebilseydi, kafasını boşaltması için koşmasını önerirdim. Ama bu durumda, ona sunabileceğim tek bir şey kalmıştı.

Ona doğru dikkatlice yaklaştım, isterse geri çekilebilmesi için ona fırsat verdim. Onun ikilemini tam olarak anladığım anda ereksiyonum kayboldu. Gözleri yüzümü aradı, ama ne aradığını tahmin edemedim.

Neredeyse sönmüş ateşin közlerinin yanında beni bekledi ve ben onu kollarıma alıp başını omzuma yasladım. Ve sonra, aniden, doğru sözler aklıma geldi.

"Benimle birlikte, her zaman seçim şansın olacak. Sadece bunun hepimiz için doğru seçim olduğundan emin olmam gerekiyor. Özür dilerim."

Böyle kaldık, başlarımızı eğip titrek közleri izledik. Freya seçimini yapmıştı ve ben ona istediğini verememiştim. İçimde hala küçük bir şüphe varken bunu yapamazdım. Gage ile

Gage ile buluşup gerçeği öğrenene kadar, ikimizi de baştan çıkarmayı bırakmam gerekiyordu.

Başının üstüne öptüm, sonra çekildim. "Diğerlerinin yanına dön. Dinlenmen lazım.

Bunun üzerine onu bırakıp sırtımı döndüm ve yerimi değiştirdim. Derin orman beni çağırıyordu.

Bölüm 24

Flint

İyileşmem için geceyi kurt şeklinde geçirdim, bu yüzden Freya'nın sağ salim döndüğünü bana Heath haber verdi. Kurtum da benim gibi mutluydu. Sürümüzün önümüzde duran tüm engelleri aşabileceğinden ve aşacağından emindim.

Heath babasıyla ilgilenip, Yaşlı Orman sürüsüyle iyi ilişkilerin devam etmesini sağlayacaktı. Belki bir gün onlarla iş bile yapar ya da eyalet sınırlarını aşan daha yakın bir ittifak kurardık. Gage, Frost Fang'a tehdit oluşturabilecek ya da Freya'yı düşmanlarına satmaya çalışabilecek kişileri bulup ortadan kaldıracaktı. Ondan sonra Frost Fang'daki kalemize dönecektik.

Oraya geri dönmeyi hiç düşünmemiştim... Aslında hiç istememiştim, ama kardeşimi, Fern'i özlemiştim. Kesinlikle, sürünün en üst düzey infazcılarında biri olarak geri dönmeyi hiç düşünmemiştim. Artık kendimi Frost Fang'ın bir kurdu olarak göremiyordum.

Bu yüzden, Howling Echo sürüsünün sonu olmadığını biliyordum — ne olursa olsun kimliklerimizi korumak için bir yol bulacaktık.

Gage ve Freya, Heath ve Freya'nın sonunda yaptığı gibi aralarındaki sorunları çözecekti. Rowan ve Freya da kendi yollarını buluyor gibi görünüyordu. Ama ben rehavete kapılmayı reddettim. Hayatımın geri kalanında Freya'ya her gün sevgimi gösterecektim ve bugün bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Heath her gün yemekleri ayarladığı için artık ona kahvaltı hazırlamıyordum, ama onu Heath ve belki Rowan'ın da olduğu, neşeli bir şekilde bulmayı umarak aşağıya indim.

Bunun yerine Freya'yı yalnız buldum, düşünceli bir ifadeyle... ve pek de mutlu görünmüyordu.

Beni fark edene kadar bekledim, sonra ona doğru ilerleyip kollarımın arasına aldım. İçini çekip rahatladı, tüm gerginliği

. Kendini güvende ve rahat hissedip yükünü bir kenara bırakabildiği için mutlu oldum.

Ama başının üstüne öptüğümde, yine gerildi. "Ne oldu, ay ışığı?"

O içini çekti, o tek nefesle çok şey ifade etti. "Rowan," diye

homurdandım.

O başını salladı.

"Seni bekletip gitti mi?"

Sinirli bir kahkaha attı ve kahvaltı burritoyu almak için döndü. "Cinsel olarak mı? Hayır, sanmıyorum. Ama duygusal olarak? Kesinlikle."

Onun uyarılmasını hissederek burnumu çektim. Ancak şimdi başka bir sıcaklık geliyordu ve o neredeyse her zaman uyarılmıştı, bu yüzden ne zaman gerçekten ilgilendiğini anlamak zordu.

"Söyle, seni kahvaltı gibi masanın üzerine yayıp bu masada yiyip bitireyim."

Kötü sözlerimden gözleri arzu ile parladı, ama başını salladı. "Üzgünüm, ben..."

Arkasına yaklaşıp omzuna öpücükler kondurdum. "Havanda olmadığın için asla özür dileme, ay ışığı. Seçim her zaman senin."

O burnunu çekti ve ben gözlerimi kısarak Rowan'ın dün gece ne kadar batırdığını merak ettim. Eşim mutsuzdu ve bu da kurt ruhumun içimde endişeyle dolaşmasına neden oluyordu.

"Yemek yiyelim de sonra spor yapalım," diye mırıldandı ve masaya oturmak için kalktı.

Tabağımı alıp ona katıldım. Sevgilimin alfa kurtların önünde yemek yemekten korktuğu günlerden bu yana çok yol kat etmiştik ve onun bu kadar kendine güvenli olduğunu görmek beni çok mutlu ediyordu. Ama onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunu konuşacak havada değildi.

"Bugün antrenmanı atlayıp sonunda sürünün dövmesini yaptırmak için iyi bir gün gibi görünüyor."

Freya canlandı, sonra omuzları çöktü. "Sıcak..."

"O eşli bir dişi kurt," dedim. "Ve biz oradayken diğer müşterileri gönderip gönderemeyeceğini sordum bile."

Freya'nın da bir eşinin olması nedeniyle bu kızgınlığın geçmiştekinden farklı olacağını söylemedim. Bu, ona Gage'den ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırlatırdı.

"Ve Howling Echo'dan olmasa da bana Howling Echo dövmesini yapacak mı?"

Gözlerinin ilgiyle parlamasını çok sevdim.

"Bunu bana diğer adamlardan biri yaptı sanmadın, değil mi?" diye sordum ve bileğimi çevirerek Gage'in ısırık izinin üzerindeki dövmeyi gösterdim.

Sonra bileğini ağzıma kaldırdım ve dövmesinin olacağı yeri öptüm.

"Dövmelerimizi hep dışarıdan birine yaptırırız, aşkım. Her işi yapabiliriz ama henüz kimse bu yeteneği kazanamadı."

"Belki de benim işim bu," diye güldü. "Ben sürünün dövme sanatçısı olacağım."

"Eğer istediğin buysa." Burritomu yırtarak gülümsedim.

Freya kıkırdadı ve başını salladı. "İnan bana, kimse beni iğneyle yakınına yaklaştırmaz. Sanatsal yeteneğim hiç yok."

Müstakil garaja doğru giderken, Freya ormanda bir hareket gördü ve donakaldı. Sürü bağı sayesinde kim olduğunu zaten biliyordum, ama Freya'nın kurt bağı henüz o kadar güçlü değildi, çünkü kurtunu kaybetmişti.

Ormanın sabah gölgelerinde parlayan altın rengi gözleri gördüğünde, Freya içten bir "Hmmp" sesi çıkardı.

Rowan'a tek kelime etmeden garaja doğru yöneldi. Ne olup bittiğini ona sormalı mıyım diye düşünerek alfa arkadaşşıma baktım. Ama dev siyah kurt ormana kayboldu ve onu gözden kaybettim.

Rowan, devasa boyutuna rağmen her zaman çok kolay ortadan kaybolurdu. Benimle aynı soybağına sahip olmasa da, Moonblessed dışında tanıdığım çok az kişi gibi doğaya saygı duyuyordu. Bu özelliğini hayranlıkla izliyordum.

Kamyonetin sürücü koltuğuna oturduğumda, Freya kollarını kavuşturmuş, uzaklara bakıyordu.

"Seninle farklı davranıyor," dedim motoru çalıştırdıktan sonra. "Dün geceki kadar uzun süre insan formunda kaldığını nadiren gördüm."

O başını salladı. "Rowan hakkında konuşmak istemiyorum." Bana bakarken bakışları yumuşadı. "Bugünün ikimize ait olmasını istiyorum. Başka kimseye değil."

Bunu söylediğinde ona biraz daha aşık oldum.

Ama ben garajdan çıkarken ekledi, "Bir kez olsun sürü ikinci olsun."

Fren pedisine basmış halde durdum ve elimi Freya'nın koluna koydum.

"Asla. Sürü benim için her zaman önce gelir Freya, çünkü *sen* benim sürümün bir parçasısın."

Yüzü daha da aydınlandı ve ben de dövme salonunun bulunduğu küçük binalara doğru yola çıktım.

"Bunu hatırlamak bazen zor geliyor, biliyorsun," dedi Freya, pencerenin dışından manzara hızla geçerken. "Sanırım Ironwood'a girişimin her zaman reddedildiği için kendimi daha büyük bir şeyin parçası olarak hiç hayal etmemiştim. Şimdi, Howling Echo ile..."

"Sen bize aitsin." Düşünmeden, sahiplenici sözler ağzımdan kaçtı.

Ama o gülümsedi. "Evet. Ve siz hepiniz beni istesem de istemese de koruyorsunuz. Heath son zamanlarda beni yemekle dolduruyor ve vahşi doğada Rowan..."

Diğerleri hakkında bugün konuşmayacağına dair kendi kendine verdiği sözü tutmadığını fark ederek sözünü kesmişti.

Gülümsedim ve bacağını sıktım. "Diğerleri hakkında benimle her zaman konuşabilirsin, Freya."

"Biliyorum. Ama senin yanında olmak istiyorum, Flint."

Başımı salladım. "Ama artık sürünün bir parçası olduğuna göre, sürünün bağında hepimizin birbirimizle birlikte olduğumuzu anlıyorsunuzdur."

Elini göğsüne bastırdı. "Gage... O çok sık orada."

Başımı salladım. "Bir gün, onu ısırdığında, nerede olursun ol, zihninle onunla iletişim kurabileceksin. En azından ben öyle duydum. Çoğu eş birbirinden asla uzaklaşmaz."

Dövme salonunun küçük otoparkına girdim ve Freya'nın elini tutup onu öpmek için kendime çektim. Ne diyebilirdim ki? İçeri girmeden önce kokumu onun üzerinde hissetmek istedim. Ayrıca, az önce söylediklerimden sonra, inancımın sarsılmadığını ona göstermek istedim.

Her dolunay geçtikçe, Freya'nın Hugo'nun hikayesindeki kurt gibi yirmi beş yaşında sonunda dönüşeceği umudu biraz daha sönüyordu. Bu yüzden, bu gecenin dolunay olduğunu bile söylemedim.

Kurt ruhu hazır olduğunda ortaya çıkacaktı. İçinde kurtunun uyandığını, son iki ayda güçlendiğini hissediyordum. İlk dönüşümü bu gece Avcı Ayında olmazsa, belki Aralık dolunayı, Uzun Geceler Ayı, kurtunu uyandırırdı.

Freya öpücükten çekildiğinde, gözlerindeki hafif şaşkın bakışın tadını çıkardım. Üç eşinin daha olmasına rağmen, ya da en azından yakında üç eşinin olacağına rağmen, onu hala böyle hissettirebilmem çok hoşuma gidiyordu. Rowan da ikna olacaktı. Freya onun için çok çekiciydi, daha fazla direnemezdi. Onun soğuk tavırlarının Freya'yı üzmesi hoşuma gitmiyordu ve Freya'nın dövmesini yaptırmasının, ne olursa olsun ait olduğunu hissetmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Freya'nın gözleri etrafta dolaştı, kamyonun kabinini yaramazca süzdü, sonra arka koltuğa baktı. "Biliyor musun, hiç bir araçta tam anlamıyla seks yapmadım."

Güldüm. "Ama orgazm olmuşsun, değil mi?"

Güzel, solgun yanaklarında beliren kızarıklık beni eğlendirdi. Hepimize yaptıklarından sonra bile, bazen hala utangaç olabiliyordu.

"Hadi o dövme'yi yaptır, aşkım," dedim. "Artık herkes senin Howling Echo'ya ait olduğunu görebilir."

Bölüm 25

Freya

Flint, sol bileğimde dövmem yavaş yavaş şekillenirken, dağdan başlayıp uluyan kurtla devam ederken, tüm bu süre boyunca yanımda kaldı. Cesur olduğum için beni övdü ve dövme sanatçısı yüksek ağrı eşiğimden bahsettiğinde, yüzümü buruşturmadan gülümsemeyi başardım. Ironwood'un kum torbası olarak geçirdiğim yıllar bana bu "yeteneği" kazandırmıştı.

Dövme sanatçısı dövmeme nasıl bakmam gerektiğini söyledi ve ilk kez şekil değiştirmeden önce bir veya iki saat beklememi hatırlattı. O zaman iyileşmiş olacaktı.

Flint ödemeyi yaparken başımı eğdim ve saçlarımın yüzümü örtmesine izin verdim. Onun orada olmasına minnettardım. Ona dönüşemediğimi açıklamak gereksiz göründü, ama bu, sonunda sürü dövmemi yaptırmış olsam da, hala tam olarak onlardan biri olmadığımı hatırlattı.

Rowan'ın da aynı şekilde hissettiğini öğrenmek beni şaşırtmıştı. Sürü içinde bile bir yabancı. Ama eve girip tanıdık olmayan bir ses duyduğumuzda Rowan'la ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti.

Flint'in burun delikleri genişledi ve "Dryden burada. Sesine bakılırsa habersiz gelmiş." diye homurdandı.

"Son kez söylüyorum," diye bağırdı Heath, köşeyi dönerken. "Howling Echo'dan asla ayrılmayacağım. Fikrimi değiştirmem için yapabileceğiniz hiçbir tehdit veya vaat yok."

Heath ve babası, yüksek tavanlı oturma odalarından birinde karşı karşıya duruyorlardı. İnsan formunda olsalar da, altın rengi bakışlarla birbirlerine bakarken kurtları yüzeye çıkmak üzereydi.

Belki de dövme beni cesur hissettiriyordu, ama odanın diğer ucuna Heath'in yanına süzıldüm, sağ kolumu onun arkasına doladım, diğer elimi ise sahiplenircesine göğsüne koydum, vücudum onun vücuduna yapıştı. Birlikte

babasına döndük ve Flint, Heath'in omzuna omzunu koyarak ustaca pozisyon aldı.

Howling Echo, ne şekilde olursa olsun kendi üyelerini koruyordu.

Dryden, bizim varlığımızı ve

Heath'in patlamasını görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

"Trella ile bağlandığın zaman," diye başladı Dryden, "o senden Gage'e olan sadakatinden vazgeçmeni bekleyecek."

Heath'in göğsü elim altında yükseldi, ama konuşmadan araya girdim. "Heath asla Trella'nın Bağlısı olmayacak." Bunun nedeninin onun benim olmasını beklediğim için olduğunu açıklamadım. Bunun yerine, "Daha önce de söylediğim gibi, Heath zaten benim eşim," dedim.

"Gerçekten mi, canım? Bu oyunu bırakabilirsin. Boynundaki eşleşme işareti, bileğindekiyle aynı. Güçlü bir sürü alfa'yı eşin olarak kazandığın için senin adına mutluyum. Gage'in senin eşin olduğunu, benim oğlum olmadığını anlayabiliyorum. Bu da demek oluyor ki, onun hiçbir nedeni yok..."

"Çık dışarı," diye homurdandı Heath.

Dryden kıpırdamayınca Flint tehditkar bir adım attı. Dryden'in gözleri ona kaydı ve dudakları kıvrıldı, ama geri adım attı. Küçük, ince bir boyun eğme hareketi, ama hakimiyet mücadelesini önlemek için yeterliydi.

"Bu konuyu son kez konuşmuyoruz, Heath. Bana borcun var ve bu anlaşmanın sana da yarar sağlayacağını biliyorsun, evlat. Bencil olma."

Heath alaycı bir şekilde güldü ve Dryden'in gözleri kısıldı.

"Daha makul bir ruh halindeyken uğra." Bize sırtını dönüp çıktı, Flint'ten ya da Heath'ten korkmadığını gösterdi.

Ön kapının çarpmasıyla birlikte odadaki gerginlik bir anda dağıldı.

Heath içini çekti. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Sonra sol elimi tutup avucumu öpmek için çevirdi. Başını kaldırdığında gözleri sırtımdaki dövmeyle inceledi. Onun bakışları altında kıvrandım; yüzü, sanki hala babasının oyunlarından kendini korumaya çalışır gibi, ifadesiz bir maske gibiydi.

Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, sevinçle doldu. "Bu mükemmel, Freya." Öne atıldım ve Heath'in dudaklarını öptüm.

"Artık kimse senin bize ait olduğunu sorgulayamaz," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ne kurt, ne cadı, ne peri, ne de başka bir varlık senin Howling Echo'ya ait olduğunu inkar edemez."

Günün geri kalanı birbirimizin şirketinden keyif alarak geçti ve erken saatte lezzetli bir kış güvenci akşam yemeği geldiğinde hepimiz onu afiyetle yedik. Kendimi şaşırtarak üç kase yedim.

"Aç kurtçuk," diye alay etti Heath.

Ama Flint'e baktığımda, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Muhtemelen dövmeden dolayı vücudum iyileşiyor," dedim.

"Ya da belki de bu, bir sonraki kızgınlık dönemimin yaklaştığı anlamına gelir."

"Olabilir," dedi Flint, bu iki seçenektan hiçbirinin nedeni olduğuna inanmadığını belli eden bir şekilde. Ona sorgulayan bir bakış attım, ama düşüncelerini açıklamam için sessizce yaptığım ricayı görmezden geldi.

Konuyu daha fazla uzatabilirdim, ama akşam yemeği boyunca huzursuz, kaşıntılı ve sinirli hissetmeye başlamıştım, bu da oturup yemeğimi bitirmemi zorlaştırıyordu. Belki vücudum egzersize alışmıştı ve bir gün ara vermekten hoşlanmamıştı. Ama içimdeki kurt da huzursuzdu.

Alacakaranlık çöktü ve Kasım soğuşuna rağmen kendimi verandaya çekilmiş buldum. Heath, bana tam uyan ve dizlerime kadar uzanan bir kışlık paltoyla sadakatle ortaya çıktı.

"Daha önce beni savunduğun için teşekkürler," diye kulağıma fısıldadı ve kollarıyla beni sardı. "Bunu daha önce kimse yapmamıştı."

"Kimse mi?" diye alay ettim. "Eminim sürü arkadaşların yapmıştır."

"Doğru," dedi. "Demek istediğim 'hiçbir eski sevgilim' idi ama

—

Boğazımdan düşük bir hırıltı çıktı, Heath'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine öfkelenmişim.

kızgınlık duyarak boğazımdan düşük bir hırıltı çıktı. Kurtum, Heath'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesiyle dişlerini göstererek hapishane duvarlarına tırmandı.

"Ama ateşin kıskançlığı bunu hoş karşılamaz diye düşündüm ve haklıydım," diye güldü.

Flint dışarıda bize katıldı, sanki ay ışığında yıkanıyormuş gibi başını geriye eğdi. "Bu gece süper ay var, Freya," dedi alçak sesle. "Sana sesleniyor mu?"

Gökyüzünde alçakta asılı duran, hiç olmadığı kadar yakın görünen yuvarlak dolunaya baktım. Yüzeyinde çarpma kraterleri vardı, ama tüm bunlara rağmen hala güzeldi.

Hiç kimse ayın yaralarının onu daha az mükemmel yaptığını söylememişti. Tıpkı benim sürümün benim yaralarımı kabul edip kabullenmesi gibi. Bana böylesine mükemmel bir sürü gönderdiği için ay tanrıçasına şükranlarımı fısıldadım.

Koşma dürtüsü beni ele geçirdi ve kendimi düşünmeden Heath'ten uzaklaşırken buldum. Kurtum ormanın görüntülerini zihnime getirdi ve farkına varmadan ayaklarım beni o yöne doğru götürdü.

"Freya?" diye merak etti Heath, ama ikisi de peşimden geldi.

Hızımı artırdım, koşmam tam bir koşuya dönüştü, ama yetmedi. Kurtum da zihnimde koşuyordu, ama cildim terli ve rahatsızdı. Çok sıcaktım, hepsi buydu.

Ağır kışlık montumu çıkardım, ama yine de yeterince serinleyemedim. Isınmaya mı başlamıştım? Flint ve Heath'in konuşmalarını duydum, ama çok huzursuzdum, dinleyemedim ve gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. Belirsiz bir farkındalık başka bir varlığın varlığını hissettirdi, ama kurtum sevinçle dans ediyordu — kim olursa olsun, tehdit oluşturmuyordu.

Soyunmayı bitirdiğimde, kendimi yine Rowan'ın önünde çıplak dururken buldum. Devasa kurt gölgelerde bekliyordu ve omzuma baktığımda, neredeyse onun kadar büyük, gümüş beyazı bir alfa kurtun bana baktığını gördüm. Tüyleri, ağaçların çıplak dallarından sızan ay ışığında adeta parlıyordu.

"İkiniz de çok güzelsiniz," dedim kurtlara, gözlerim yaşlarla dolarken.

Dolunay olduğu için kurt formlarında bensiz koşacaklardı. Koşmak için can atıyordum ve içimdeki kurt hiç olmadığı kadar aktif hissederek zıplıyordu.

"Bırak kendini, ay ışığı," Flint'in saygı dolu sözleri, gece yaratıklarının canlanma seslerinin üstüne ulaştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, ama tam o anda, acı ikiye katlandı ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmeye zorladı.

İçgüdüsel olarak buna karşı koymaya çalıştım. Teyzem çocukken içime hapsettiği büyüü çalmaya çalıştığından beri böyle bir acı hissetmemiştim. Ama o zaman da direnmişim, şimdi de direniyordum.

Uzun saçlarım yüzümü örtüyordu, ayağa kalkmaya çalışırken, ama korkunç bir şey derimden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bu his göğsümde yoğunlaşıyordu, ama sanki her yerdeydi. Zihnimde, kurtum ihtiyaçla inliyordu, her zamanki gibi sınırlarını zorluyordu.

Flint'in elleri, kambur sırtımın çıplak derisini okşayarak beni sakinleştirdi. "Kurt ruhunun seni yönlendirmesine izin ver, aşkım. Onunla savaşıma."

"Ne?" dedim, ya da söylemeye çalıştım, ama ses tellerim beni dinlemedi.

Daha da şiddetli bir acı dalgası vücudumu sardı ve bu sefer gerçekten ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

HAREKET ET.

Kurtum hiç bu kadar yüksek ve güçlü ses çıkarmamıştı. Ve aniden ne olduğunu anladım. Nedense paniğe kapıldım, vücudum titremeye başladı ve korku beni sardı. Kaçmalıyım, uzaklaşmalıyım...

"İyi olacaksın, aşkım. Kurt ruhunun kontrolü ele almasına izin ver. O ne yapacağını bilir."

Onun sakin, yatıştırıcı sözleri bir şekilde bana ulaştı ve derin bir nefes aldım. Bunu istediğimi kendime hatırlattım. Yıllardır, hatta on yıldır bunu istiyordum.

Ama biri eksikti. Gage olmadan, sürünün alfa'sı olmadan nasıl dönüşebilirdim?

"Gage'e ihtiyacım var," diye inledim, bir başka acı dalgası vücudumu sararken.

Önümdeki gümüş-beyaz kurt dönüştü ve Heath elini çenemin altına koyarak yüzümü ona doğru kaldırdı. Bu hareket bana Gage'i çok hatırlattı ve gözlerimden yeni gözyaşları akmaya başladı.

"Onsuz dönüşmemeliyim. Hepimizin birlikte olması lazım."

"Biz buradayız, küçük kurt." Heath'in karamel rengi gözleri bana o kadar şefkatle bakıyordu ki, kalbim sızladı. "Gage ruh olarak bizimle birlikte. Sürü bağıyla onu hissetmiyor musun? O, sürü bağı ve eş bağı sayesinde seni hissedebiliyor. Bağlar bizi bir arada tuttuğu sürece, hiçbirimiz yalnız değiliz."

Haklıydı. Acı tüm dikkatimi çekmişti, ama içimdeki diğer sihre odaklandığımda, kurtumla sürünün geri kalanını birbirine bağlayan bağı hissettim.

Çok uzun zamandır kendimi yalnız hissetmiştim, dönüşemeyen tek Ironwood kurduydim. Ama Howling Echo bana ait olabileceğim bir yer vermişti. Onlarla birlikte asla yalnız kalmayacaktım. Gage'in sakin güveni sürü bağını doldurdu ve kurtumun uluma isteğini hissettim.

Heath geri adım attı ve önümde dönüşerek, sanki nasıl yapıldığını görmemi istercesine gözlerini bana dikti. Onu takip etmeye çalıştım, tekrar dört ayak üstüne düştüm... ama bunun yerine acı beni işkenceye çevirdi.

"Dön ve Avcı Ayı altında bizimle koş." Flint'in sözleri, bana hiçbir etkisi olmayacağını bildiği halde alfa gücünü yansıtıyordu.

"Yapamam," diye hıçkırarak ağladım.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Yapamazdım. Kırılmıştım, dönüşemeyen, asla dönüşemeyecek bir şekil değiştiren. Flint'in elleri sırtımı ovmaya devam etti

ve ayağa kalktım. Bu işe yaramayacaktı. İçimde kurtum inliyordu.

Flint'in elleri üzerimdeyken, üçüncü bir el kolumu okşadığında irkildim. Gözyaşları arasında gözlerimi kırıştıtarak, insan formuna geri dönmüş, tamamen çıplak olan Rowan'a baktım. Gözlerimi ondan ayırmadan, bana yaklaşıarak elini bileğime doladı.

Diğer elinin parmakları başka bir şeyi izledi... köprücük kemiğimin altındaki rune, Gage'in benimle paylaştığı aynı işaret. Bir cadının eşinin işareti.

Rowan uzun, sessiz bir homurtu çıkarınca titredim. "Ben onlar değilim, Rowan," diye fısıldadım.

Elini hala bileğimde tutarak arkama dolandı, kollarını bana doladı, sırtım ona sıkıca yapıştı. Flint önümüzde durmuş, bizi inceliyor, bir şey bekliyordu.

Rowan ve ben uçurumun kenarında duruyorduk. Bir koluyla beni sevgilisi gibi kendine çekti, diğer eliyle düşmanın işaretini izledi. İçimdeki kurdu hapsedenin cadı tarafım mı diye merak ettim.

"Hayır." Rowan'ın sert sesi o kadar alçaktı ki, Flint'in kurt dönüşümünün duyma yeteneğiyle bile duyamayacağından emindim. "Sen onlara hiç benzemiyorsun. Çünkü sen, Freya, bir kurt dönüşümcüsün. Ve benim kurtum seninkiyle tanışmak istiyor. Bizi reddedip reddedecek misin? Yoksa ayın altında birlikte koşacak mıyız?"

Yıllarca biriken özlem içimde kabardı ve yeni gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Rowan aniden benden uzaklaştı ve kurt formuna geri dönuştü, sırtımdaki sıcaklığı kaybolunca kendimi soğuk ve yalnız hissettim.

Eşler, diye inledi kurtum.

"Dönüş," Flint alfa havlamasıyla bana bağırdı, ama her zamanki gibi hiçbir şey olmadı.

Ama ona borçluydum. Kurtum pes etmeyecekti, ben de pes etmeyecektim. Kurtum dışarı çıkmak istiyordu ve ben de Rowan'la koşmak istiyordum. Bu sefer işe yarayacağını umarak, orman zeminine tekrar ellerimin ve dizlerimin üstüne çöktüm.

Flint yanıma diz çöküp ellerini yere koydu. Ona dönüp baktım. Bana gülümsedi, ifadesi sakindi, gözleri güven doluydu. Sürü bağı aynı duygularla doldu, cesaret vericiydi. Heath haklıydı. Gage de buradaydı, sadece sürü bağı aracılığıyla.

"Onu serbest bırakmanın zamanı geldi, ay ışığı. Bize katıl. Ay Anne'nin kutsamalarını kabul et."

Sonra Flint gözlerimin önünde değişti, kemikleri kırılıp yeniden oluşurken, dizleri bir anda geriye doğru dönerek

derisinden kürk çıkarken yüzü uzadı.

İçimde bir şey kıpırdadı, ama bu beni çok korkuttu. Flint'in burnu omzumu gıdıkladı, ama ben başımı salladım. Yapamazdım. Onlarla birlikte koşmak istedim, ama...

Beni dışarı çıkarın.

Flint benden bir adım uzaklaştı, sonra burnunu gökyüzüne kaldırdı ve uludu. Rowan ve Heath hemen ona katıldı. Ben de katılmak istedim.

Kulaklarımda yankılanan uluma sesiyle, kurt içimden fırladı ve görkemli bir patlamayla özgür kaldı.

Ama kurt *ben* değildim — o bendim. Ben oydu. Biz... bir olmuştuk.

Sürümün çağrısına cevap vererek başımı geriye attım ve uludum. Yeni ses tellerim bunun için yaratılmıştı. Ses sönükleşirken bile yankısı uzaktaki dağlardan bize ulaştı. Ve içimde, sürü bağı gururla parıldıyordu.

Aşağı baktığımda, beyaz tüylü pençelerim yere değdi ve altımdaki nemli orman zemini hissettim. Etrafımdaki dünya, sanki alacakaranlık henüz çökmemiş gibi, daha parlak ve canlı hale geldi. Gece hareketle canlandı — bir baykuş başını çevirip avını izliyordu. Yapraklar ve dallar hafif bir esintiyle sallanıyordu. Yaprakların daha seyrek olduğu yerlerde, görüş alanım eskisinden çok daha uzağa uzanıyordu.

Başımı çevirip arkama baktım ve kar beyazı kürkümü ve uzun, tüylü kuyruğumu gördüm. Kuyruğumun ucundan şimşek çaktı, vücudumun kürkü boyunca yayıldı ve beni ürküttü.

Kokular burnuma çarptı, bir koku karmaşası: çam iğneleri, uzun zamandır düşmüş yaprakların çürümüş kokusu, sincaplar, tanımlayamadığım diğer kokular, keskin elektrik kokusu ve üç tehlikeli kurt.

Kaçmam gerekiyordu. Kaçmak her şeyi düzeltecekti.

"Kaçacak," diye tanıdık bir ses içimden uyardı, ama ben aldırmadım.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi ve kurt kontrolü ele geçirerek öne atıldım.

Bölüm 26

Freya

Harekete geçtim, düşmüş dalların ve kayaların üzerinden atladım ve ormanın derinliklerine doğru koştum. Arkamda kuyruğum hareketlerimi dengeliyor, pençelerimin hafif kalmasına yardımcı oluyordu. Çam iğneleriyle kaplı orman zemini üzerinde uçuyormuş gibi hissederek süzıldüm.

Sonunda her şey yolunda gibiydi. Ait olduğum doğada, ait olduğum şekilde, ait olduğum kurtlarla birlikteydim. Tek bir şey hariç... Bir kurt eksikti.

Sağımdaki gümüş renkli kurt yolumu kesti ve etrafımdan dolaşmamı işaret etti. Oyuncak gibi omzunu ısırdım, sonra onun yanında koşarak yolumuzu onun belirlemesine izin verdim. Daha sonra solumdaki kahverengi kürklü kurt da aynı şeyi yaptı, burnuyla beni iterek yolumu değiştirmemi sağladı. Geri çekildiğinde, alnında ay tanrıçasının izini fark ettim. Dönünce, arkamdaki sessiz gölgeyi gördüm, rüyalarımda ilk kez karşılaştığım siyah kurt.

Üç büyük kurt tarafından çevriliydim, ormanın derinliklerinde bile süper ayın ışığı bize ulaşırken, birlikte koşarken kendimi güvende hissediyordum. Burnumu takip ederek, bir kokuyu diğerinin peşine düşerek bu yeni dünyayı keşfettim.

Ay ışığı yolumuzu aydınlatıyordu ve bu koşuyu yönetmesi gereken kişinin eksik olduğunu hatırladım. Sürü eksik olduğu için hıçkırarak ağladım.

Ama sonra yeni bir koku dikkatimi çekti ve burnumu kaldırdım. Başka bir avcıydı, ama kurt değildi... bir çakal! Bacaklarımı uzattım ve tüm hızımı adımlarıma aktardım.

Çakal başını kaldırdı ve koşmaya başladı. Bu beni daha da heyecanlandırdı ve peşine düştüm. Çakal hızlıydı, ama biz bir sürüydük ve arkadaşlarım dağılarak ormanda koşarak çakalın yanlarına sarmaya çalıştılar.

Ne yazık ki çakal ormandan çıkıp düz zeminde hızını artırdı. Aramızdaki mesafe giderek arttı, sonunda ben yavaşladım ve onun peşinden hüznle uludum. Onun gecenin karanlığında kayboluşunu izlerken, insan tarafım öne çıktı.

"Seni gündüzleri düzgün bir ava çıkaracağız," diye söz verdi Flint zihnimde.

İnsan tarafım öne çıktığı için dehşete kapıldım. İlkel içgüdülerimin emri dışında, o hayvanı neredeyse yakalayıp öldürecektim. Onu et için bile düşünmemiştim.

"Geyikler daha lezzetlidir," diye onayladı Rowan.

"Görünüşe göre küçük kurtumuzun avcılık içgüdüsü çok güçlü." Heath'in gururu beni sardı ve başımı eğdim.

Tüyleri neredeyse benimki kadar açık renkli olan gümüş kurt başını eğdi ve alnını alnıma değdirdi. O, buradaki en dominant kurttu ve onun kabulü benim kurtum için her şey demektir. Bu basit hareket, onların arasında benim değerimi gösterdi.

Sonunda, ait olduğumu kanıtlayan inkar edilemez bir kanıtım vardı: sürü bağıyla oluşan zihinsel bağlantı. İnsan olsaydım, gözlerim yaşlarla dolardı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye çekinerek sordum.

"Duydun mu, ay ışıktı?" Flint'in övgüsü beni zevkle titretti.

Eşler, diye doğruladı kurtum, ben durup üç büyük kurdu izlerken. Alfa olarak, diğer tüm alt kurtlar gibi beni gölgede bırakıyorlardı. Kurtum doğal bir kurt büyüklüğündeydi, bu da benim onlar gibi alfa olmadığımı kanıtlıyordu. Ama benim gibi, o da alfalardan korkmuyordu. Dolunayda eşleriyle ne yapacağını biliyordu.

İleri atıldım ve hızlanarak rahat bir tırıs atmaya başladım, onlar da beni takip ederek bir kez daha aynı düzeni bozmadan yerlerini aldılar. Onların benimle olması çok doğru geliyordu ve artık açıklığa çıktığımız için ay tanrıçası her hareketimizi aydınlatıyordu. Sola döndüğümde onlar da benimle birlikte döndü.

Arkadaşlarım ve ben tek vücut gibi hareket ediyorduk. Biz bir sürüyduk ve hiçbir şey bizi bir daha ayıramazdı.

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Flint... Heath... doğum günümü ne zaman kutladık? Tarih neydi?" diye sordum.

"Bugün... beşinci gün mü?" Flint düşündü ve ben de bu formda takvim gibi şeyleri düşünmenin daha zor olduğunu fark ettim, çünkü ben de aynı

aynı sorunu yaşıyordum.

"Buraya ikinci gün geldik," diye ekledi Heath.

"O zaman 30 Ekim'de yeniden bir araya geldik, aşkım," dedi Flint kesin bir şekilde.

"Otuz Ekim," dedim, o tarihin sesini tadını çıkararak.

Yeniden bir araya geldiğimiz gün. Heath'in benim sözde doğum günümü bahane ederek kutlama yapıp üçlü seks yaptığımız gün... Rowan bizi izlerken.

"Herhangi bir doğum tarihi kadar iyi bir tarih," dedim. "Hugo, yirmi beşinci doğum gününden sonraki ilk dolunayda dönüşeceğimi söylemişti."

"O zaman şu andan ısına kadar istediğin herhangi bir tarihi seçebilirsin," dedi Heath, çünkü ısın son dolunayda başlamıştı.

O zamandan bu yana olanları düşündüğümde kurtum hırladı. *"Daha iyi bir tarih seçebilir miydim? Nira'nın beni neredeyse öldürdüğü gün mü? Bilincimi kaybettiğim günlerden biri mi? Uyandığımda Gage'in beni sahiplendiği ve tartıştığımız gün mü? Teyzemin beni ihanet edip Luka ve arkadaşlarının beni almasına izin verdiği gün mü?"*

Tekrar hırıldadım ve Heath'in kurdu uzun bir nefes verdi. Yavaşlayarak durdum, Flint'e baktım, sonra tekrar Rowan'a.

"Hayır, Rowan'la ilk öpüştüğümüz günü seçiyorum. İkinizle yeniden bir araya geldiğim günü." Sonra Heath'e baktım. "Belki de içgüdülerin haklıydı. Belki de bu yüzden birlikte kutlamayı önerdin. Çünkü 30 Ekim gerçekten benim doğum günüm."

"Eğer seçtiğin gün o günse, o gün olsun, ay ışığı."

"Geçmiş doğum günün kutlu olsun, küçük kurt." Heath öne doğru eğildi ve dilini çıkarıp burnumu yaladı.

"Hissediyor musunuz?" diye sordum onlara.

"Neyi hissediyorum?" diye sordu Heath.

"Kurtum hepinizi seçti, tıpkı Flint'in benim seçeceğimi bildiği gibi."

Heath beni bir kez daha yaladı ve Flint başını eğerek alnını alnıma sürttü. Bu anı çok uzun zamandır bekliyorduk, bunun gerçek olup olmadığını hep merak ediyorduk. Artık bu an gelmişti.

Sonunda, eşlerin birbirlerini kabul etmek için yaptıkları şeyi yapmıştık — eşitler olarak dolunay altında birlikte koştuk. Hepsi benimle birlikteydi. Keşke Gage de burada olabilseydi.

"Kurt ruhum hiç şüphe duymadı," diye beni rahatlattı Flint.

Heath'in omzunu şakacı bir şekilde ısırđım, çünkü birçok nedenden dolayı onun çok şüpheleri olduğunu biliyordum. Belki şimdi sonunda onları bir kenara bırakabilirdi. Rowan'a dönerek, kurtunun nihayet bizim eş olduğumuzu kanıtladığına göre şimdi ne diyeceğini bekledim.

Ona soru soramadan, kabul, sevinç ve sevgiyle dolu başka bir varlık beni sardı. Bu duygulara odaklandığımda Gage'i hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp kuzeybatıya baktım.

"Ne oldu, küçük kurt?" diye sordu Heath.

"Gage'i hissediyorum."

"Hayır, o yakınlarda değil..."

Diğerlerinin farkındalığım, içimde yükselen bir varlıkla birlikte kayboldu.

"Ben de seni hissediyorum, prenses." Gage'in zihnimdeki sesi beni ürküttü, sıçramama neden oldu.

Heath, Flint ve Rowan hemen dışarıya dönerek herhangi bir tehdit işareti aradılar.

"Gage'i siz de duyuyor musunuz?" diye sordum diğerlerine.

"Hayır," diye cevapladı Flint. "Ama sen duyabiliyorsun?"

"Bu ne?" diye sordum, düşüncelerimi Gage'e yöneltmeye odaklanarak.

"Belki de senin Bağlı olduğum içindir, belki de Avcı Ayının büyüsidür, ya da belki de senin kurtunun büyüsidür." Omuz silkmelerini o kadar iyi hissedebiliyordum ki, insan formunda nasıl görüneceğini tam olarak hayal edebiliyordum.

Ama o şu anda kurt formundaydı, benim durduğum ayın altında. Dahası, onun hemen çevresindekileri de algılayabiliyordum. Frost Fang kurtları, onun arkasındaki sürülerinin topraklarında koşuyorlardı. Sürü alfasından beklendiği gibi, onları dolunay altında koşturmaya yönlendiriyordu.

"Belki de eş bağı her zaman böyle olacaktır, sen de beni ısırduğında."

"Ne zaman?" diye sordum, bunun artık mümkün olduğunu aniden fark ederek. Sonunda dönüşebilirdim. Bu, artık onu çiftleşme ısırlığıyla kendime ait ilan edebileceğim anlamına geliyordu.

O geri adım attı. *"En azından bu gece bağımızı koparmayı planlamadığını umuyorum. Ne de olsa bu gece dolunay var."*

Nefesimi tuttum, onun haklı olduğunu fark ettim... Onu reddetmekle tehdit etmişim ve o da bunu sadece dolunay gecesi yapabileceğimi hatırlatmıştı.

"Diğerleriyle birlikte güvende olduğuna sevindim," dedi Gage, konuyu değiştirmek istercesine.

"Onları sana tercih etmeyeceğim," diye onu rahatlattım. "Ama seni de onlara tercih etmeyeceğim. Sen benim eşimsin, onlar da öyle. Kurtum hepinizi seçti."

"Biliyorum, Freya. Seni zorlamak istemedim. Diğer eşlerini senden asla almam."

Duygular beni boğdu. Sonunda, istediğim her şeyin gerçekten ulaşılabilir olduğunu hissettim.

"Konuşmalıyız, Gage. Yüz yüze. Şimdi güvenli mi?"

Sevgisi, tereddütleri gibi bağımızdan bana aktı. *"Frost Fang'da işler hala zor, keşke öyle olmasaydı. Ama sana katılıyorum... Artık senden ayrı kalmaya dayanamıyorum, prenses. Buradaki işlerimi bitirir bitirmez Moonblessed'da buluşuruz."*

"Tamam," dedim mutsuzca.

"Biliyorum. Bir an önce gelmelisin. Ama Freya," bir an tereddüt etti. "Diğerlerini de almaya karar verirsen... bu senin kararın."

Eğer insan olsaydım, boğazımdaki düğüm konuşmama engel olurdu. Neyse ki, zihinsel bağlantımız böyle fiziksel engellerden etkilenmiyordu.

"Seni özledim, Gage. Gerçekten."

"Ben de seni çok özledim. Artık çok uzun sürmeyecek. Hiçbir şey bizi ayıramaz, Freya. Sana kanıtlayacağım."

"Öyle yap," diye güldüm.

"Şimdi gidip diğer arkadaşlarınla koşmanın tadını çıkar," dedi Gage güçlü alfa sesiyle.

Onu kızdırmak için, *"Evet, alfa," dedim.*

Bununla birlikte, onun geri çekildiğini hissettim, aramızdaki bağlantı artık eskisi kadar güçlü değildi. Çevremdeki farkındalığım dikkatimi yeniden odakladı ve beni her yönden koruyan sürü arkadaşlarıma minnettar hissettirdi.

"Gage selamlarını gönderdi," dedim, Gage'in sözlerini duyabilecek tek kişinin ben olduğumu bilerek.

"Onunla konuştun mu?" diye merak etti Rowan. "Bu mesafeden mi?"

"Arkadaşlık bağımızla ilgili bir şey... ya da benim büyümle... ya da onun benim

Bağlı olması... ya da dolunay..." Ben güldüm. "Açıkçası hiçbir fikrim yok."

Ağzımı kaldırıp gece havasını ciğerlerime doldurdum. Etrafımızı saran çam ve ladin kokusu ile birlikte kaçan çakalın

kaçan çakalın kokusu da vardı. Diğer Yaşlı Orman kurtlarının kokularını bile ayırt edebiliyordum, ama hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Ve hepsinden öte, beni çevreleyen eşlerimin baştan çıkarıcı kokusunu alıyordum. Çiftleşme dürtüsü beni neredeyse ele geçirdi.

Ama diğerleri hala benim bomba haberimi sindirmeye çalışıyor gibiydiler, çünkü Heath'in soruları vardı. *"Ee, küçük sürü arkadaşım, sürü alfam ne dedi? Bildirecek bir haber var mı?"*

"Frost Fang ile birlikte koşuyu yönetiyormuş. Orada durum hala zorluymuş. Oradaki işlerini bitirince Moonblessed'da bizimle buluşacaktı."

Onlara, beni sahiplenmem için onay verdiğini henüz söylememeye karar verdim. Dediği gibi, bu benim kararımdı ve hiçbiri, istemese bile, bana baskı yapmasını istemiyordum. Bu sefer, ne zaman ve nasıl olacağını ben kontrol etmek istiyordum.

Sıcaklık, onları sahiplenmeyi daha da acil hale getiriyordu. Kurtum, en kısa zamanda eşlerini ısırıp sahiplenmek, hepsi tarafından ısırılıp sahiplenilmek için can atıyordu. Gage'in ısırığının hepsine sahip olma şansımı elinden aldığından çok korkmuştum. Ama kurtum, hepsini sahiplenebileceğine açıkça inanıyordu.

Ben de aynı aciliyeti hissediyordum, ama insan tarafım acele etmemeyi biliyordu. Ve geçen seferki kızgınlık dönemimin başlaması haftalar sürmüştü, bu yüzden bunu tartışmak ve hepimizin bunu istediğinden emin olmak için zamanımız vardı. Özellikle Rowan, o bile şu anda diğerlerinden biraz uzakta duruyor, burnunu havaya dikmiş, kokluyordu.

"Gage, kurtunu bulduğunu biliyor," diye düşündü Heath. *"Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalı."*

"Hadi," dedim, gelecekteki olası bir sahiplenme hakkında konuşmak istemiyordum. *"Koşalım!"*

Bu sefer koştuğumuzda kendimi daha kontrol altında hissettim. Kurtumu kontrol ettiğimden değil, ama biz... birleşmiştik. Vücudumun her parçasını hissedebiliyordum ve bu formda olmak doğru geliyordu. Ne yaptığımı biliyordum çünkü kurtum ve ben bir olmuştuk. Bu, insan formunda olmak kadar normal geliyordu.

Ve birlikte koşarken, sonunda sürüye ait olduğumu gerçekten hissettim.

"Avlanmak istiyorum," sözleri, bilinçli olarak düşünmeden içimden döküldü.

Sanki kurtumun arzuları benim arzularımmış gibi.

— çünkü öyleydi. Biz aynı madalyonun iki yüzüydük.

"Yapacağız," Flint beni teselli etti. *"Ama bu gece değil. Yaşlı Orman sürüsü avlanmıştır ve seni vahşi doğaya götürmemiz gerekecek."*

vahşi topraklara götürmemiz gerekir."

"Ve benim kızgınlığım bunu imkansız kılıyor, değil mi?"

"Muhtemelen hayır, hepimiz seninle gidersek," diye itiraf etti Heath. "Senin çiftlenmiş bir kurt olman, daha önce karşılaştığımız bazı... zor durumlardan da kaçınmamızı sağlayacaktır."

"Rogue alfa kurtlar bunu umursamazlar," diye işaret ettim.

"Umursamazlarsa, dişlerimizi umursarlar," diye Rowan arkamdan homurdandı. "Ama katılıyorum... Geceleri riske atamayız, çok fazla Yaşlı Orman kurdu kayboldu."

O kadar sessizce hareket ediyordu ki, orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Rowan'a kıyasla, ormandaki her dalı kırıyordum. Ama tabii, kurt tarafım bu konuda pek tecrübeli değildi.

Zamanla daha iyi olacaksın. Bu sözler zihnimde yankılandı, ama yine de bunların insan tarafımdan mı yoksa kurt tarafımdan mı geldiğinden emin değildim. Sonuçta, sonunda bir olmuştuk.

"Belki de Rowan'dan kurt dersinin zamanı gelmiştir," diye önerdi Flint.

Heath homurdandı ve yanımda durdu. O ve Flint, sırtımın üzerinden birbirlerine baktılar. Bana göre çok daha uzun oldukları için bu hiç de zor değildi. Aralarında sessiz bir iletişim geçti ve ben Heath'i ısırdım.

"Hey, özel konuşma yok," diye itiraz ettim. Sonunda sürü bağlarına erişebilmişim, beni bu bağın dışında bırakmalarına izin veremezdim.

"Üzgünüm, küçük kurt," Heath'in sözleri zihnimde yankılanırken, dili burnumu yaladı. Kurtum için bu hareket son derece güven vericiydi. "Flint, ilk kez dönüşüm yaparken sana yardım edecek birine ihtiyacın olacağını hatırlattı."

"Tamam," dedim.

"Bize yardım edecek, hepimizden daha uzun süre kurt formunda kalan birinden daha iyi kim olabilir?" diye ekledi Flint.

"Daha önce koştuğumuz alanda kal," diye uyardı Heath. "Burası arazinin bir parçası ve burada Elder Forest kurtları size bulaşmaz."

"İçgüdülerini dinle," dedi Flint, sevgi göstergesi olarak alnını alnıma sürdü.

Bunun üzerine Heath ve Flint arkalarına dönüp eve doğru koşmaya başladılar.

"Ona iyi bak, Rowan." Heath'in homurdanan sözleri, uzaklaşırken zihnimizde yankılandı.

Ve dolunayın ışığında, karanlık kurt tüm dikkatini bana çevirdi.

Bölüm 27

Freya

"Henüz geri dönüşe hazır değilim," dedim Rowan'a, diğer ikisi bizi malikanenin özel ormanında yalnız bıraktığında.

"Bütün gece vaktimiz var," diye beni temin etti karanlık kurt. *"Ama sana nasıl yapacağını anlatayım, sen de ne zaman yapacağına karar ver."*

Rowan'ın sözleri zihnimde sıkışmış gibiydi, sanki kendini bir şeyden alıkoyuyormuş gibi. İnsan formunda olsaydım, muhtemelen sırtmış olurdum — benim kurtumun beni ısırp sahiplenmek için onu zorladığı kadar, onun kurdu da onu zorluyordu.

Bana, onu incitmiş cadılar gibi olmadığımı itiraf etmişti, ama aramızdaki bağı hala kabul etmediğini anlayabiliyordum.

Bu yüzden uzaklaştım, sonra ona dönüp konuşmak için benimle gelmesini işaret ettim.

"İlk kez dönüşmek zor oldu mu?" diye sordum, onun tamamen yalnız olduğunu fark ederek.

On yıl boyunca kurt formunda kalmış, diğer dönüşenlerden uzak bir hayat sürmüştü.

"Zordu. Ondan sonra da birçok kez zor oldu, çünkü ayda sadece bir kez dönüşebiliyordum."

"Ama kendi başına öğrendin mi?"

"Evet, sen de zamanla öğrenirsin."

Bu mantıklıydı. Daha önce de fark ettiğim gibi, kurtum ve ben gerçekten tek bir varlıktık, iki değil — er ya da geç insan formuma ihtiyacım olacaktı ve nasıl dönüşeceğimi bulacaktım. Ama rehberlik olması muhtemelen bunu çok daha kolay ve hızlı hale getirecekti.

"Dolunay kurtlarımızı çağırır. Ama geri dönüş için bazen kurtuna diğer şekle neden ihtiyacın olduğunu ikna etmen gerekir. Belki

telefon etmen gerekir. Kurtun, bazı şeyleri sadece iki ayaklı formunda yapabileceğini anlayacaktır."

"Hepsi bu mu?" diye gülerек sordum. "Kurtumu geri dönüşe ikna etmem mi gerekiyor?"

"Sana dokunduğumda ve senin önünde dönüştüğümde yaptığım şey buydu." Dilini kurt gibi sarkıtarak gülümsedi. "İnsan tarafına, kurtunun ortaya çıkıp benimle oynaması gerektiğini ikna ediyordum."

"Yani, her iki tarafı da hangi şekle girecekleri konusunda ikna etmem gerekiyor," diye düşündüm.

"En kolay yol bu."

"Bana 'insan ayaklarının nasıl görüldüğünü hayal et' gibi bir tavsiye vereceğini sanmıştım."

"Bu kesinlikle yardımcı olur, ama tek başına kurtunun kontrolü bırakması için yeterli değil."

Son iki kelimeyi söyleme şekli, Rowan'ın beni engelleyen şey üzerindeki kontrolünü bırakması için neyin gerekli olduğunu merak etmeme neden oldu. O gece kamp ateşinin başında Gage'in adını söylemişti, bu beni rahatsız etmişti — Rowan bir şekilde benimle olmak için sürüsünün alfasının iznine ihtiyaç duyuyormuş gibi hissediyordu.

Belki de sıcaklık ya da kurtumun bizim eş olduğumuzu ısrarla söylemesi beni sabırsızlandırıyordu. Ama Rowan'ın da benim için hissettiklerinin aynısını hissettiğini hissediyordum.

"Kontrolü bırakmak için ne gerekiyor, Rowan?" Aramızdaki zihinsel bağlantıdan fisıldadım.

Kocaman kurtun yüzüne baktığımda, altın rengi gözleri açgözlülükle bana bakıyordu. Beni istiyordu — çok istiyordu. Kurtlarımız tanışmış, dolunay altında birlikte koşarak eş olduğumuzu onaylamışlardı, belki de tek ihtiyacı olan şey bir iteklemeydi.

Benim runuma dokunmuştu, benim bir cadı olduğumu hatırlatan runuma. Belki de ona cadıdan çok kurt olduğumu göstermem gerekiyordu.

Rowan'ın devasa boyutu, burada onunla yalnızken kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Başka biri bize tehdit oluştursa, Ironwood'da ve vahşi doğada yaptığı gibi tehdidi ortadan kaldıracaktı. Ancak ona tehlikeli bir vahşilik havası veren sadece devasa boyutu değildi. O, çok uzun süre şekil değiştirenlerin toplumunun kuralları dışında yaşamış ve gerçek bir kurt gibi doğada kendi yolunu bulmuştu.

Bu, bir sürüye ait olmasına rağmen ona tehlikeli bir yalnızlık havası veriyordu. Sanki hayvan tarafı her zaman onun baskın tarafı kalmıştı,

insan doğası değil. Hangi şekle büründüğü önemli değildi.

Sorunlarımdan kaçan biri değildim ama onun bakışlarında bir şey beni kaçmak istememe neden oldu.

Koşalım, diye bağırdı içimdeki kurt.

Onu kışkırtmak, peşime düşmesini sağlamak, beni yakalamasını ve yakaladığında ne olacağını görmek istiyordu.

Onun kontrolü ele almasına izin vererek, hızlıca bir havladım ve sonra dönüp kaçtım. Küçük pençelerimle çevik bir şekilde koşarak ormanın içinden geçtim. Havada karışan kokularımız, buradan daha önce geçtiğimizi hatırlattı. Heath, malikanenin sınırlarını terk etmememi söylemişti ve şimdi ilk dönüşümden sonra beni geri çevirmelerinin nedenini anladım. İlk kaçışımda bana rehberlik etmişlerdi ve şimdi koku duyumu kullanarak sınırlarımız içinde güvende kalabilirdim.

"Freya," diye homurdandı Rowan zihnimde.

"Yakalayabilirsen yakala!" diye güldüm.

"Yakalayabilirim... sana avantaj versem bile."

"Göreceğiz," diye meydan okudum, alfa doğasının bunu kabul etmeyeceğini bildiğimden.

Bunun nasıl biteceğinden hiç şüphem yoktu ve tüm gücümle koşmaya başladım. Kurtum özgürlük hissini seviyordu ve havadaki eşlerinin kokusu, bu yabancı topraklarda kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Ama en çok sevdiğim şey, büyük, karanlık bir kurtun şu anda bile peşimde olduğu hissiydi.

Cesaretimi toplayıp arkama baktığımda, sadece gölgelerin hareket ettiğini gördüm. Rowan gizliydi, ama görünmez kalmaktan çok benim meydan okumamı daha çok önemsediyini düşünüyordum. Yine de arkamdan hiçbir ses gelmiyordu ve bu beni titretti.

Başka bir yönden, çalılardan bir ses duydum ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Ya Rowan ve ben buradaki tek büyük avcılar değildik? Bu bölgeyi tanıımıyordum. Ya burada tek başıma güvende değildim?

Aniden yönümü değiştirip eve doğru geri döndüm. Beklenmedik bir yönden altın rengi gözler beni şaşırttı, ben de havladım ve kaçtım. O kadar hızlı nasıl oraya gelmişti?

Sadece birkaç saniye sonra, farklı bir yönden hışırtı duydum. Bu Rowan olamaz... olamaz, değil mi? Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sürü bağından gelen bir endişe hissettim. Gage benim korkuma tepki veriyordu ve onu sakinleştirmeli miyim, yoksa sakinleştirmemeli miyim bilemedim. Rowan'ın yakınlarda olduğunu hissettim, ama tam olarak nerede olduğunu belirleyemedim. Ya o ses Rowan'ın sesi değilse?

Yine eve doğru döndüm. Ya Rowan oraya varmadan beni yakalayacaktı ya da ben önce varıp kurtuma insan formunun kapıyı açmak ve ormanda ne varsa ondan kaçmak için daha iyi olduğunu ikna edecektim.

Ay ışığında önümde parlak bir şey gördüm ve ona yaklaşmamak için yolumu değiştirdim. Ama yanından geçerken üç şey fark ettim: Birincisi, sürü bağı sayesinde onların varlığını hâlâ hissediyordum ve bir terslik olursa çok uzakta olmadıklarını biliyordum. İkincisi, Heath ve Flint'in kokusu o şeye sinmişti, yani onu buraya onlar getirmişti. Üçüncüsü, ormanın kenarında, ateşin yakıldığı yerden çok uzak olmayan bir yerde, düz bir şekilde serilmiş koyu renkli bir battaniyeydi.

Onların cüretkarlığına gülerek içimden güldüm. Onlar bizim kanat adamlarımız gibi davranıyorlardı, bu da bizim burada güvende olduğumuza inandıkları anlamına geliyordu. Şimdi bu uçağı indirmek benim sıramdı. Belki de her şeyi kurtuma bırakmalıydım.

Güçlü eşler, diye düşündü kendini beğenmiş bir memnuniyetle.

Karanlıkta koşarken hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu. Eşi çok uzak olmayan bir mesafede onu takip ediyor, diğer eşlerinin güven verici kokuları burnunda, canlanmıştı.

Aniden, kızgınlık döneminde gördüğüm rüyayı hatırladım. Karanlık bir kurt beni ormanda kovalamış, yakalamış ve karanlık ormanın ortasında sarı bir battaniyenin üzerinde sikmişti.

Nefes nefese sesler gecenin sessizliğini doldurdu ve Rowan'ın bana yetişmek için sadece birkaç adım kaldığını anladım. Rüyalarımın büyük, kötü kurdu sonunda ortaya çıkmıştı.

Döndüm, geniş bir ağacın gövdesinin etrafından geri döndüm ve doğrudan o battaniyeye doğru koştum. Rowan'ın beni hayal kırıklığına uğratarak uğratmayacağını görme zamanı gelmişti.

Dişlerim yan tarafıma ısırıldı ve ben korkuyla bir çığlık attım. Beni yakalamıştı. "*Yakaladım*," diye zihnimde homurdandı ve o sesin içindeki beklentiyi hissedebiliyordum.

Kalbim hızla atıyordu, korku heyecana dönüşüyordu. Son bir hız patlaması için tüm gücümü kullandım. Battaniye önümdeydi, sadece ona ulaşabilirsem...

Büyük bir beden benimkine çarptı ve kulağında bir kurtun hırıltısı tüm vücudumu titretti. "*Yakaladım seni*."

Kurtumla mücadele etmek zorunda kalacağımı sanmıştım, ama arkamdan gelen kemik kırılma sesini duyar duymaz, beni neredeyse

benyi itti. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, altımdaki battaniye düşüşümü yumuşattı.

Arkamı dönmeden, sert eller kalçalarımı kavradı ve ıslak girişime yuvarlak ve sert bir şeyin ucu değdi.

"Bunu mu istiyordun?" diye homurdandı. "Evet," diye inledim.

Ve tek bir yumuşak hareketle Rowan beni gerdi, zevkten çığlık attım. Tek bir acımasız itmeyle kalçalarımı sertçe kendine doğru çekti.

Ona bakmaya çalıştığımda, beni önünde tutmak için saçımı tutup hırladı. Diğer elini kalçama koyarak, benim onun kalınlığına alışmamı beklemeden sert bir ritimle içime girip beni tamamen alt üst etti. Zevkten titreyerek, o içime girip beni sertçe alırken, saçımı yumruğıyla tutup başımı geriye doğru çekerek tekrar tekrar çığlık attım.

Ben de bunu kabullenmekten başka bir şey yapamadım, bu sefer Rowan'ın, bizim eş olduğumuzu her zaman bilen kurt tarafına sonunda teslim olduğunu kanıtladı. Artık bunu sorgulamıyordu, insan düşüncelerinin araya girmesine izin vermiyordu.

Vücudumuz ilkel, hayvani bir ihtiyaçla birleşti. Sonunda ikimiz de arzumıza teslim olduk ve özlediğimiz şeyi bulduk. Ve zihnimin derinliklerinde, diğer iki eşimin çok uzak olmayan bir yerde nöbet tutup bizi dinlediğini hissettim.

Rowan durakladı ve ben nefesimi tuttum, bu anda bile fikrini değıştireceğinden korkuyordum.

Ama o bunun yerine üzerime eğildi ve kulağıma, "Adımı haykırırken yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldadı.

O geri çekilirken ıslaklığım uyluklarımdan aşağı akıyordu. Beni sırt üstü çevirdi ve ayak bileklerimi tutup beni pozisyona getirdi. Ayaklarım omuzlarına tam olarak yerleşmeden, sanki benim sıcaklığıma dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi içime girdi. Yeni aç, onun içime daha da derinlemesine girmesini sağladı.

"Evet, alfa," diye inledim, ona bakarak, kontrolü ele almasını severek.

Ay ışığı, birleşmiş bedenlerimizi yıkarken, eşimin altın rengi gözleri gecenin karanlığında parlıyordu. Geri çekilip sonra içime sertçe girdiğinde, boğazından başka bir hırıltı çıktı. Her saniyesini sevdim

, zevk beni sararken altımdaki battaniyeyi ellerimle kavradım.

Üzerime eğilen Rowan, bacaklarımı genişçe açtıktan sonra onları kalçalarına doladı. Gece, onun içime girip çıkarken çıkardığı inlemelerim ve homurtularıyla doldu, altın rengi gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Bir gün, seninle acele etmeden vakit geçireceğim," diye söz verdi. Dişlerini sıkarak ekledi, "Ama bu gece değil."

Rowan ve ben özel bir şeyin güzel bir başlangıcı yapmıştık ve bunun tek şansımız olmayacağını bilmesini istedim.

"Bir gün, seni tekrar peşimden koşturacağım," diye söz verdim.

Dirseklerine yaslanarak, sanki tekrar kaçmaya çalışacakmışım gibi, güçlü pazılarıyla beni iki yana sıkıştırdı.

"Kendine dokun," diye emretti Rowan, nefesimi içine çekerek. "Sen gelene kadar beni daha sıkı ve daha sıkı sıkmeni istiyorum."

Aramızdaki boşluğa uzandım, parmaklarım hassas düğmeyi daireler çizerek okşadı ve patlamaya hazır olduğumu fark ettim.

"Rowan," diye inledim, sırtım kavislenerek. "Ben..."

"Benim için boşal," diye kulağıma homurdandı. "Ve onların duymasına izin ver."

Sonra dirseklerinin üzerine yükseldi ve gözlerimin derinliklerine baktı. Parmaklarım daireler çizerken kalçaları acımasızca saldırmaya devam etti. Ben kenarda sallanırken onun ifadesini aradım. Her türlü tereddüt, alfa erkeklerin kibriyle yer değiştirmişti, benim tamamen teslim olmamdan başka bir şey beklemediğini gösteren bir bakış.

"Adımı haykırmayı istiyorum," diye homurdandı ve o anda kendimi kaybettim.

"Rowan, evet!" diye bağırdım, vücudum onunla birleşirken ona doğru sıçradım.

"Evet," diye homurdandı, bana sürtünerek, çok lezzetli bir şekilde derine girerek.

"Siktir, Rowan, evet, lütfen, evet!" diye bağırdım, orgazmım gittikçe yükseliyordu.

Dişlerini sıktı, dişleri insan dişlerinden daha keskin görünüyordu. Kurtunun yüzeye çok yakın olduğu, beni ısırma hazır olduğu düşüncesi beni daha da sert bir orgazma ulaştırdı. Ama o kontrolünü korudu, iç duvarlarımın kasılması onu yenene kadar benimle birlikte devam etti.

Boşalması onu parçalarken bir kez daha kükredi, yumrukları benim iki yanımda sıkılaşıırken, güçlü omuzları gerildi. Sıcaklığı içime fişkırdığında, kurtum sonunda tatmin oldu.

Hâlâ o seksi omuzlardan birini ısırarak istiyordu, ama ben o anın tadını çıkarmak için gevşedim, Rowan'ın son zevk anlarını yaşarken kalçalarının benimkilere hafifçe vurmasının hissini zevkle hissettim.

Omuzlarını tutup beni kendine çekmeye çalıştım, ama o taş gibi hareketsizdi.

"Şimdi dinlen, eşimin," dedim.

Gözlerinin arkasında yumuşak bir ifade belirdi ve bir an için altın rengi kenarlarda kayboldu. Ama daha fazlasını görebilmeden, yüzünü boynuma yaklaştırarak üzerimde gevşedi.

Nefesimi tuttum, hem umutlu hem de beni ısırarak üzere olduğundan korkarak. Kurtum bunu istiyordu, ama başka bir alfa beni talep etmeye karar verirse...

Rowan içini çekti, güçlü kasları gevşerken dudakları nabzımın attığı noktaya değdi. Yine de ağırlığını tamamen bana vermedi.

Bir parçam, onun karşılıklı çiftleşme ısırığına hazır olmadığını biliyordu ve ben tüm eşlerimden bunu arzuluyordum. Belki de üzerimde cadı izi olmasını korkuyordu ve onu bunun için suçlayamazdım. Kalbimi ele geçirmiş olabilir, ama hala çözmemiz gereken çok şey vardı.

Sessiz kaldı, ama büyük eli saçlarımı okşamak için yukarı kalktı. O anın tadını çıkararak, altın rengi bakışlarının beni içine aldığını hissettim. İnsan tarafı benden kaçmayı bırakmış olabilir, ama ben bu vahşi kurdu henüz evcilleştirememiştim.

Ve o anda her şey kafama dank etti. Ben de bir kurt olmuşum ve hiç çaba harcamadan insan formuma geri dönmüştüm.

"İlk dönüşüm," diye fısıldadım, hayranlık ve büyük bir rahatlama içinde. "Sonunda," diye onayladı Rowan.

Sonra benden uzaklaştı. Altın rengi gözleri vücudumun üzerinde dolaştı ve bacaklarımın arasına indi. Yanaklarım kızardı.

"Seni yatmaya hazırlamalıyız." Bana elini uzattı, ben de tuttum.

Beni ayağa kaldırdı ve dolunayın ışığı altında, dağlarda uluyan kurtun taze dövmesinin tamamen iyileştiğini fark ettim. Bileğimdeki deri artık şiş değildi. Nefesimi tutarak, vücudumu kurt formum kadar yeniymiş gibi inceledim.

Kollarım ve göğsüme baktığımda, tüm yara izlerinin hala orada olduğunu gördüm. Yine de, ayak bileklerime baktığımda, aynı boyutta olduklarını fark ettim. Çocukken ayak bileğimi kırmıştım ve hiç tam olarak iyileşmemişti. Üvey annem her zaman ilk dönüşümümde düzgün bir şekilde iyileşeceğini söylemişti, ama yirmi yaşına geldiğimde bu umudumuzu tamamen kaybetmiştik. Görünüşe göre haklıymış.

Rowan'ın eli nazikçe çenemin altına geldi ve bana ona bakmamı işaret etti. "Yüzündeki yara izleri kaybolmuş."

Luka'nın dokunuşunun vücudumdan silindiğini düşünmek beni memnun etti — Nira'nın zehirli bıçağıyla bıraktığı yara izi de. Belki daha yeni oldukları için, dönüşüm onları iyileştirmişti.

"Ama geri kalanlar hala duruyor," diye iç geçirdim, gözlerim Rowan'ın cadı ateşi izlerine takılmıştı. Yalnız değildim.

"Senin izlerin de öyle," diye ekledi.

Parmağı Gage'in ısırık izinin üzerinde dolaştığında, zevkin artçı sarsıntısıyla titredim. Eli, köprücük kemiğimin altındaki parlayan izine doğru indi, ama geri çekildi. Haklıydım, herkesin göreceği bir yerde benim izimi taşımaya hazır değildi.

Ama en azından bu sefer benden uzaklaşmadı. Bunun yerine eğilip battaniyeyi aldı.

Beni battaniyeye sararak, bir burrito gibi sardı. Kokusu Heath ve Flint'in kokusuyla karışarak beni sardı. Sonra, beni tamamen şok eden bir hareketle, Rowan tekrar eğildi ve kalın kolunu dizlerimin arkasına geçirerek beni kaldırdı. Sarılıp sarmalanmış halde, yeni eşim beni eve taşıırken kollarımı bile hareket ettiremiyordum.

Dudakları başıma değdi ve beni içine çekti. İçeri girmeden hemen önce, "Benim" diye fısıldadığını duydum.

Bölüm 28

Freya

Ertesi gün, kahvaltıdan sonra Flint bana ilk avıma hazır olup olmadığımı sordu.

"Ne avlayacağız?" diye dikkatlice sordum.

Tek suçu kurt adamların bölgesine girmiş olmak olan gerçek bir çakalı öldürmek istediğimden emin değildim.

"Vahşi doğa bize ne sunarsa - tavşanlar, porsuklar, geyikler olabilir..." Flint cevapladı.

"Sadece ikimiz mi?" diye sordum.

"Hayır, vahşi doğaya giriyorsak en az iki alfa yakınımızda olsun istiyoruz," diye cevapladı Flint. "Rowan da bizimle gelecek."

Rowan dün gece beni yatağıma yatırmıştı ve o gittikten sonra koridorda Flint ile konuştuklarını duymuştum. Flint aramızda olanları biliyordu, ama Rowan'ın bize eşlik edeceğini söylerken beni dikkatle inceledi.

Kaşlarımı kaldırdım, ifademde ne aradığını merak ederek. "Peki ya Heath?"

Flint yüzünü buruşturdu. "Babasıyla bazı konuları konuşma zamanının geldiğini düşünüyor galiba."

"Anlayabiliyorum," dedim, dün yaşanan yüzleşmeyi hatırlayarak.

Dünün olduğu gibi gelmiyordu. Çok kısa bir sürede çok şey olmuştu.

"Ama umarım Gage, Moonblessed'da bizimle buluşmaya hazır olmadan bizi vahşi doğaya atmaz."

Flint gülümsedi, bu ifade onu sevdiğim bir şekilde aydınlattı. "Ben de benzer bir şey söylemiş olabilirim."

Kahvaltı tabaklarımızı kaldırdıktan sonra, pijamalarımı çıkarıp kolayca çıkarabileceğim bol bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofman altı giydim. Sonra Flint'i aşağıda, her zamanki sırt çantasıyla beklerken buldum. Elinde de benzer bir çanta vardı.

Onu alıp incelerken, parmaklarımla renkli desenleri okşarken gülümsedi. Tahminimce, bir tür hayvan derisinden yapmıştı, ama renkli boncuklar çantayı gizliyordu.

Çantanın arka kısmı diğerine göre daha düzdü, vücuduma yaslanacak kısmıydı. Burada da güzel bir kalp şekli oluşturmak için hiç zahmetten kaçınmamıştı. Bunu görünce gülümsedim, yaptığı kalbin kurt formundaki kalbimin yanında duracağını fark ettim.

"Benimkine benzer şekilde süslemek için uğraştım. Umarım beğenirsin beğenirsin."

Gözlerinde, kesinlikle bir saniye bile izin veremeyeceğim bir belirsizlik vardı. bir saniye bile devam etmesine izin veremezdim.

"Tabii ki beğendim!" Ayak parmaklarımla ucuna yükselerek bir öpücük çaldım.

Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz, tekrar askılı çantaya baktım. "Harika."

Gözlerim yaşlarla doldu ve Flint beni kucakladı. "Umarım bunlar sevinç gözyaşlarıdır, ay ışığı."

"Öyle..." Burnumu çektim. "Buna ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

Flint beni bıraktı, sonra askıyı tutup başımın üzerinden omzuma indirdi. Çanta göğsümün üzerine düşerek göbek deliğime geldi.

"Kayışı kısaltmam gerekirse yapabilirim. Kurtuna da uyması gerekiyor."

Flint her zaman kurtumdan sanki bir gün ortaya çıkacakmış gibi bahsederdi. Şimdi ortaya çıktığına göre, "kurtun" kelimesini duymak çok gerçek dışı geliyordu. Dün ve dün gece hâlâ rüya gibi geliyordu.

Ama Flint elimi tutup beni dışarı çıkardığında, gerçeklik bahçede bekleyen devasa siyah bir kurt şeklinde karşımda belirdi. Beni görür görmez bakışları keskinleşti.

"Şu anda dönüşüyor muyuz?" diye fısıldadım.

"Sınıra kadar arabayla gidebiliriz, ama kurtlarımız için çok uzak değil." Flint, askılı çantamı işaret etti. "Hadi, kıyafetlerini içine koy."

Beni beklemeden, yanımdaki verandada soyunmaya başladı. Pantolonunu indirirken kaslı omuzlarının önünde sallanan uzun siyah saçlarını görmek çok hoşuma gitti. Flint, sürünün içinde benim saçlarımla boy ölçüşebilecek tek kişiydi. Flint kıyafetlerini ve telefonunu sırt çantasına tıktırdı, sonra çantayı göğsüne yerleştirdi ve tüm çıplaklığıyla beni bekledi. Tabii ki sertleşmemiştii, ama yine de oldukça etkileyici bir görüntü sergiliyordu.

Çabucak kıyafetlerimi çıkardım, dağınık bir şekilde katladım ve yeni askılı çantama tıktırdım.

Flint bana başını salladı ve ben Rowan'a baktım. Dün gece bana dönüşüm hakkında söylediklerini hatırladım. Dolunayda kurt formuna geçmek kolaydı, çünkü kurtum dışarı çıkmak istiyordu. İnsan formuna geri dönmek için kurtuma iki ayaklı formuma neden ihtiyacım olabileceğini hatırlatmam gerekiyordu. Belki şimdi tersini yapabiliirdim.

Avlanalım, diye fısıldadım ona zihnimde.

Vücudum anında değişmeye başladı ve ellerimin üzerine düşmeyi bekleyerek öne eğildim, ama bunun yerine önümdeki verandada pençelerimi buldum.

"Sen zaten doğuştan yeteneklisin," dedi Rowan'ın sessiz ama güçlü sesi zihnimde yankılandı.

"Senin sayende," diye itiraf ettim, Flint hala insan formunda bana yaklaşıırken. Önümde çömeldi ve askılı çantayı biraz çevirdi.

"Biraz gevşek ama şimdilik idare eder. Sonra düzeltirim, canım," diye söz verdi.

Sonra, sadece birkaç saniye sonra, büyük kahverengi bir kurt önümde durdu, alnında ay işareti belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Gidelim," dedi Flint.

Bu sefer öncü Rowan'dı. Ormana doğru koştuk, dün geceki koşumuzdan kalan kokularımızın hepsini hala alabiliyordum. Dikkatlice kokladığımda, Heath'in kokusunu Flint'inkinden, onların kokusunu da Rowan'ın ve benimkinden ayırt edebiliyordum. Ve tabii ki seks kokusunu da alabiliyordum.

Nedense utanarak başımı eğdim, ama Flint sanki olağan bir şey yokmuş gibi yanıma geldi, o da benim kadar kokuyu alabildiğini biliyordum.

"Dün gece eğlendiğine sevindim," Flint'in sessiz sesi zihnimde yankılandı ve bana özel olarak konuştuğunu fark ettim.

"Eğlendim."

"Ama ne?" Tereddütümü hissetti.

"Bazen hala hepinizi istememden dolayı suçluluk duyuyorum."

"Freya," diye kafamın içinde güldü. "Senin hep hepimizin yanında olacağını bildiğimi biliyorsun."

"Bunu kabul edebildiğine sevindim... Bazen hala inanmakta zorlanıyorum."

"Benim için endişelenme, ay ışığı. Senin mutluluğun bana mutluluk veriyor."

Rowan bizi ormanın içinden hatasız bir şekilde yönlendirdi ve sonunda sarı boya lekeleriyle işaretlenmiş bir ağaç sırasına ulaştık. Oradan birkaç adım ilerledikten sonra, kırmızı boya lekeleriyle işaretlenmiş başka bir ağaç sırasına ulaştık.

"Sınırlarını böyle mi işaretliyorlar?" diye sordum.

"Yaşlı Orman çok büyük, duvarla çevrilemez," diye açıkladı Flint. "Bu yüzden, sürü arkadaşlarına sınırın nerede olduğunu hatırlatıyorlar. Ayrıca devriyelerin ne kadar uzağa gitmeleri gerektiğini bilmelerine de yardımcı oluyor."

"Çocukların sarı lekelerin içinde kalmaları beklenir," diye ekledi Rowan.

"Ve devriyeler kırmızı alanın içinde kalıyor mu?" diye tahmin ettim.

"Aynen öyle," dedi Flint. "Şimdi, gözlerini dört aç."

Değiştirilmiş ifadeye güldüm. *"Gözlerini dört aç" da oldukça tuhaf, diye düşündüm.*

Elder Forest sınırının dışında biraz zaman geçirdik, ama takip ettiğimiz tüm hayvan kokuları, benim deneyimsiz burnuma bile eski geliyordu.

"Bu bölge aşırı avlanmış, değil mi?" diye sordum.

"Biraz daha ilerleyelim," diye önerdi Flint.

Böylece üçümüz vahşi doğanın derinliklerine doğru koştuk. Ama av yerine kurt kokusu aldık.

"Kurtlar mı, yoksa şekil değiştirenler mi?" diye merak ettim.

"Kurtlardan başka bir koku alıyor musun?" diye sordu

Flint. Bir an sonra aldım. İnsanlar. *"Onlar şekil*

değiştirenler." "Evet. Ama bir bölge belirlememişler."

Flint'in sesinde merak ve ihtiyat vardı. Anında Gage'in farkındalığının sürü bağını doldurduğunu hissettim, endişesi bana da bulaştı ve başımıza ne geldiğini merak etmeye başladım.

"Gage?" Dün gece yaptığım gibi, eş bağımız aracılığıyla düşüncelerimi iletmeye çalıştım. "Beni duyabiliyor musun?"

Cevap alamadım. Belki de sadece dolunayda tek yönlü eş bağımızla iletişim kurabiliyorduk. Aniden, Flint ve Rowan yanımda olmasına rağmen kendimi çok yalnız hissettim.

"Belki de Howling Echo gibi göçebedirler," diye tereddütle önerdim.

"Geri dönmeliyiz, aşkım. Çok az sürü öyle yaşar ve..."

Rowan, ormanda durarak hırladı. Ben de onun yanında durdum, Flint ise diğer tarafımda. İkisi de her yöne bakındı ve aniden etrafımızın beş tane hırlayan kurtla çevrili olduğunu fark ettim. Hepsisi de benim boyumdaydı.

Şimşek çaktı ve kulaklarım dikildi. Arkama baktığımda, tüylerimin uçlarından uçlarına atlayan kaotik şimşeklerle dalgalandığını gördüm. Tehdit nedeniyle tüylerim diken diken olmuştu. Şimşekler kuyruğumun ucuna kadar indi ve geri döndü.

Arkamı baktığım için, kırmızımsı kürkü olan büyük bir alfa gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda hırıltısı kesildi. Flint'ten daha kısaydı ama doğal bir kurttan açıkça daha büyüktü, küçük, çevik arkadaşlarından çok daha büyüktü.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," diye düşüncelerimi ona yönelttim.

"Sen ne tür bir kurtsun?" Alfa dişi başını eğdi ve bize doğru bir adım attı.

Rowan ve Flint anında kükredi ve dişi durdu, ama sesinde korku yoktu.

"Yıldırımlarla kaplı bir kurt görmedim hiç. Sen alfa değilsin. Benim sürümden de değilsin. Seni nasıl duyabiliyorum?"

Normalde, sadece alfa kurtlar sürü bağı dışında düşüncelerini yansıtacak kadar güçlüydü. Az önce karışık kökenimin sırrını vermiştim.

"Sürü işaretleri algılamadık," Flint onun sorusunu geçiştirdi.

"Burayı kendi bölgeniz olarak belirliyorsanız, izinsiz girmek istemiyoruz."

Vahşi topraklar, onları evcilleştirebilen herhangi bir sürü için kapışılmaya hazırды.

Kırmızımsı alfa burnunu kaldırdı, sonra nefesini tuttu. *"Çiftleşme dönemine mi girdin? Neden buradasın?"*

"Yolumuza devam edeceğiz," Flint, başını eğip kuyruğunu kıstıran küçük kurtlardan birine doğru bir adım attı. Alfa'sının aksine, bize cevap veremiyordu, ama hepimizin konuşmalarını duymuştu.

"Bekle," dedi kızıl renkli alfa. *"Sizi kuşattık çünkü davetsiz misafirler hissettik ve bir haydutla sorunlar yaşıyoruz. Haydut, diğer şeylerin yanı sıra erzaklarımızı çalıyor."*

Sesindeki öfke, onun çok daha kötüsünü yaptığını gösteriyordu.

"Sen bir alfasın," diye hatırlattı Rowan. "Sürünü korumak senin görevin." Kafasını eğdi. "İstiyorum. Ama... Birkaç ay önce ilk kez dönüşüm geçirdim. O... benden çok daha güçlü."

"Sürünün alfa'sı sen misin?" Flint'in sözlerinde şaşkınlık vardı.

"Tam olarak değil... Alfa'larımızın çoğu öldürüldü. Diğer sürü üyelerimizin çoğu köle olarak satıldı, omega kurtlardan farksız muamele gördü. Geriye sadece biz kaldık."

Sesinde o kadar büyük bir çaresizlik vardı ki, kendimi öne doğru adım atarken buldum.

"Yardımcı olmak için ne yapabiliriz?"

Etrafımızdaki tüm alt kurtlar sözlerime kulak kesildi.

"Freya..." Rowan zihnimde sessizce homurdandı.

"Yapabileceğimiz bir şey varsa..."

"Alfa kurtlarınız o haydutu kovabilir," dedi kızıl renkli alfa.

Rowan ve Flint homurdandılar. *"Sizin yanınızdan ayrılmayacağız," dedi Flint, özel sürü bağımız aracılığıyla.*

"Bu bir tuzak olabilir," diye uyardı Rowan.

"Sanmıyorum. Ve birlikte kalabiliriz."

"Gel, sana en son saldırısının olduğu yeri göstereyim. Oradan kokusunu alabilirsin."

Sözlerinde çaresizlik vardı, sanki elinden kaçacağımızı biliyormuş gibi. Bu beni tedirgin etti. Ya haklılarsa ve bu bir tuzaksa?

"Artemis!" Güçlü bir alfa sesi ormanın içinden yankılandı.

Çalılıkların sesinden geldiği belliydi.

"Dede, hayır! Her şey halloldu." Artemis sesin geldiği yöne döndü, koşmak için bacaklarını kıvırdı, ama çok geçti.

Yaşlı alfa bizimle birlikte açıklığa düştü, tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Ön pençelerinden sadece biri kalmıştı ve o da tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Diğer vücutuna yakın bir yerden kopmuştu.

"Dede, gelmemeliydin," diye azarladı.

"Seni bensiz savaşımaya bırakmam, kızım," diye homurdandı.

Sonra önündeki kurtları gördü. *"Bu Howling Echo sürüsü değil mi!"*

Gözleri bana takıldığında sendeledi, neredeyse düşüyordu.

"Bir Odinswolf!" Sesi şokla doluydu. "Senin türünden birini daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Dağınık kurt sürüsünü geçici kamplarına kadar takip ettik. "Uzaktan bile tanıdık geldin," dedi yaşlı alfa, Flint ve Rowan'ı işaret ederek.

Torununa ve bazıları benim, Flint ve Artemis'in dedesiyle birlikte geri dönüş yapmış olan ast kurtlara el salladı.

Onun dışında, diğer kurtların hiçbiri yirmi yaşından büyük görünmüyordu. Hepsi yeni dönüşenlerdi ve aralarında sadece iki alfa vardı — biri yeni dönüşen, diğeri yaşlı ve yaralı.

Yaşlı alfa devam etti: "Muhtemelen bizi tanımazsınız, ama biz Dawn Chaser sürüsünün hayatta kalanlarıyız. Benim adım Hank."

"Artık kendimize Kanlı Şafak sürüsü diyoruz," dedi genç bir kadın sesi dedi.

Arkamda, parlak gözlü genç bir kadın duruyordu , tamamen giyinmişti. Ten rengi Flint'inki kadar kahverengiydi ve saçları yüzünün iki yanından koyu renk örgüler halinde sarkıyordu. Tahminimce, yaşı on sekiz ile yirmi arasında olmalıydı.

"Bazılarımız öyle," Hank homurdandı.

"Dawn Chaser neden tanıdık geliyor?" diye merak ettim.

"Onlara bir keresinde Denraider'dan kaçmalarına yardım etmiştik, ama sonunda sürülerinin tüm alfa erkekleri başka bir sürü tarafından öldürülerek köleleştirilmişti," diye hatırlattı Flint.

Sonra, Shante ve ormanın cadısı Brielle'in yardımıyla Ironwood'dan kaçarken bu hikayeyi duyduğumu hatırladım. Howling Echo'nun konuşmalarını dinlemiştim, ama o iş suya düşmüştü.

"Tüm alfa'larımız değil," diye Hank'in sözünü keserek Artemis homurdandı. "Howling Echo elinden geleni yaptı ve biz minnettarız. Bize hiçbir borcun yok."

Gururlu yaşlı adam, bükülmüş, çürümüş elini önünde tutarak ayakta duruyordu. İnsan formunda, bunun doğumdan kaynaklanan bir kaza olmadığı belliydi. İşkence görmüş, kolu tamamen kesilmiş ve diğer uzuvları kasten parçalanmıştı. Kurt formuna dönüşmesi bunu düzeltmeliydi, ama işkencecileri, tamamen iyileşmeden önce vücudunu defalarca yaralamış ve düzgün iyileşmesini engellemiş olabileceğini düşündüm. Boğazıma safra yükseldi.

Flint, beklendiği gibi kurt formunda kalan Rowan'a baktı. "Freya'nın türleri hakkında bildiğin her şeyi bize anlattırsan, seni haydut alfa'yı kovmana yardım ederiz."

"Freya mı?" Hank bana baktı. "Sana bu ismi veren kişi, senin ne olduğunu çok iyi biliyordu."

"Belki öyledir," dedim. Sonra, gerçeği öğrenirlerse bana daha çok güveneceklerini fark ederek ekledim, "Ama benim sürüm de Denraider tarafından fethedildi. Ailemle bir daha hiç bir araya geledim."

"Bir gün Denraider hak ettiğini bulacak..." Artemis yemin etti.

Genç arkadaşları ellerini yumruk yapıp ona katıldılar. Ama Hank hepsini görmezden geldi ve koyu kahverengi gözlerini bana dikti.

"Sizin gibiler söz konusu olduğuunda gerçeği efsaneden ayırmak zor," diye itiraf etti Hank. "Ama anlaştık. El sıkışmadığım için kusura bakma." Bana göz kırptı ve parçalanmış uzvunu salladı.

"Büyükbaba," Artemis iç geçirdi, muhtemelen bu şakayı daha önce duymuştu. Sonra bana dönüp alaycı bir sesle, "Büyükbaba sana her şeyi anlatırdı. Hepimiz onu yeterince dinlemediğimizi söylerdi," dedi.

"Bir sürü nankör yavruya Alfa Büyükbaba rolünü sen de dene." Hank'in sözleri sert olabilir, ama gözlerindeki ışıltı, sürü arkadaşlarına olan sevgisini ele veriyordu.

Hepsinin bileklerindeki ısıruk izlerinin üzerinde, dağların üzerinden yükselen bir güneş dövmesi olduğunu fark ettim. Genç yavruların hepsinin altında, dağlardan kan sızıyormuş gibi koyu renkli bir iz vardı. Kanlı Şafak.

"Artemis sana etrafı gezdirecek," diye ekledi Hank. "Henüz o haydutu görmedim... çok hızlı."

"Sana kaçak köpeği en son gördüğüm yeri göstereceğim," dedi Artemis, Rowan'a. Durduramadan boğazımdan bir hırıltı çıktı. Artemis gençti, ama çocuk doğurma çağındaki bir dişi kurttu — bir tehdit.

"Tamam," dedi Artemis, Flint'e doğru ilerleyerek. "Eğer o senin eşinse, sana gösterebilirim..."

Boğazımdan bir başka hırıltı çıktı ve Hank güldü. "Odinswolf'lar kızgınlık döneminde tüm eşlerine karşı çok sahiplenici olurlar, Artemis. Onu da yanına almalısın."

Derin bir nefes aldım, sonra elimi Rowan'ın başına koydum. Sonra eğilip fısıldadım, "Henüz birbirimizi sahiplenmedik, ama biz eşiz."

"O bunu unutmayacak, ay ışığı," Flint beni sırtımdan okşayarak güvence verdi. "Ve ben burada seninle kalacağım."

Gözlerimi açıp Artemis'e baktım. "Dün gece dolunay vardı ve ilk kez birlikte koştuk. Mantıken, onu benden alamayacağını biliyorum ama..."

Rowan, bu fikri saçma bulmuş gibi homurdandı.

"O kurt şeklindeyken ben insan şeklinde kalacağım," dedi Artemis. "Eğer bu yardımcı olursa."

Başımı salladım, Rowan'ın başlangıçta benim yanımda ne kadar çok kurt şeklinde kaldığını hatırladım. Sebebi bu muydu? Böylece daha az cazip gelirdi?

Benim iznimle Artemis ormana doğru yola çıktı, Rowan da onu takip etti. "Geçen gün buradan geçip bazı malzemeleri çaldıktan sonra kaçtı. Sana kokusunu alabilmen için yeri göstereyim."

Rowan'ın kokusunu çoktan aldığını hissediyordum, ama belki taze bir iz yardımcı olurdu. Bugün onu bulamazsak ne olacaktı? Üç alfa da yarın buraya geri gelir miydi? Dawn Chaser sürüsüne yardım etmeyi reddedebileceklerini hayal edemiyordum, özellikle de Gage'in onayını beklediğimiz için.

"Freya'nın türünü nereden biliyorsun?" diye sordu Flint, beni geri gerçekliğe döndürdü.

Genç kurtların çoğu Artemis ve Rowan'ı takip etmişti, ama birkaçı bizimle kaldı. İşlerine bakarak, kurdukları uzun çadırın içine girdiler.

"Ben gençken, Odinswolves birçok sürüye karışıyordu, ama çoğu kendi sürülerinde kalıyordu. Ancak o zamanlar bile sayıları azalıyordu. Benim ve senin atalarımızdan gelen şekil değiştirenler," Hank kendisiyle Flint arasında bir hareket yaptı, "Odinswolves'un eşlerini 'çalmasını' ve birden fazla eş edinmesini sevmiyordu. Diğer şekil değiştirenler onlara savaş açtı ve fırsat buldukça onları öldürdüler. Odinswolves geç yaşta şekil değiştirdikleri için dezavantajlıydılar. Genç kurtlar geç yaşa kadar savaşamıyorlardı, bu da onları saldırılara karşı savunmasız bırakıyordu."

"Kaç tür kurt var?" diye sordum.

Hank omuz silkti. "Bu bölgede en az üç ana tür var, ama nasıl ayırdığınıza bağlı. Muhtemelen hepimiz büyük bir kurt şekil değiştiren aile ağacının dallarıyız. Senin eşin gibi Ay'ın kutsadığı kurtlar Odinswolves'larla pek kavga etmezken, benim atalarım kesinlikle kavga ederdi. Odins kurtları benim türümü Lokis kurtları olarak adlandırıyordu. Bazıları Odins kurtlarının Odin'in iki yoldaş kurdu Frekr ve Gerr'in torunları olduğunu söylerken, Lokis kurtlarının Loki'nin oğlu Fenrir'in torunları ya da belki de Ragnarök'ü getirecek olan kurtlar Hati ve Skoll'un torunları olduğunu söylerdi."

"Ay'ı ve Güneş'i yiyenler mi?" diye hatırladım birden, Alfa Hugo'nun Ay'ın kutsadığı ekinoks partisinde bu efsaneleri anlattığını.

"Öyle diyorlar," Hank başını salladı.

"Ve benim türüm her zaman geç dönüşür mü?" diye sordum.

"Bu yüzden türünüz yok oluyor. Gençken sizi öldürmek çok kolay." Bana alaycı bir gülümseme attı. "Hayatta kaldığın için tebrikler."

Gülümsemesi eksik dişlerini ortaya çıkardı ve bu, harap olmuş kolu ve eksik koluyla birleşince, kendi hayatta kalışını anlatıyordu. Çok şey yaşamıştı, ama hayatta kalıp hikayesini anlatabilmişti.

Artemis, kurt formundaki sürü arkadaşlarıyla birlikte yeniden ortaya çıktı. 'Evcilleştirilmiş' kurtlarla vahşi doğada yürüyen vahşi bir kraliçe gibi görünüyordu.

"Bizimle gelmemize izin vermedi," diye açıklama niteliğinde mırıldandı ve kamp ateşinin yanına oturdu.

"Bu beni şaşırtmadı," dedi Flint. "Yalnız başına daha gizli hareket edebilir."

"O gerçekten ortadan kayboldu," diğer kurtlardan biri dönüşümünü tamamlar tamamlamaz dedi.

Genç kıyafetlerini giyerken bakışlarımı başka yere çevirdim. "Onu nasıl kaybettik bilmiyorum."

"O bir avcı," dedi Flint. "Göz önünde saklanmayı biliyor, böylece avı onun geldiğini asla fark etmiyor."

Artemis, dönüşmeyen küçük kurtlardan birinin kürkünü elleriyle okşadı.

"Duydun mu, Ria? O bir avcı. O haydutla bir kez ve sonsuza kadar hesaplaşacak," diye fısıldayarak söz verdi.

"O... yaralı mı?" diye tereddütle sordum.

"İyileşiyor," dedi Artemis.

Küçük kurt şekil değiştiren diğerleriyle birlikte koşarak uzaklaştı ve Artemis bana yaklaştı.

"Birkaç hafta önce, o haydut Ria'yı alt etti ve ona tecavüz etti. İyileşmesi için ne kadar zaman gerekecek bilmiyorum, ama onun cesedini görmek muhtemelen yardımcı olur."

Elimi Artemis'in eline koydum. "Ria'nın sana ve sürüne güvenebileceği iyi bir şey." iyi bir şey."

Genç alfa başını eğdi. "Keşke orada olsaydım."

Flint başını salladı ve ona acı gerçeği söyledi. "Sen bu işte yenisin. . Muhtemelen seni öldürürdü. Kendini suçlayamazsın. Biz alfa olabiliriz, ama hepimizin sınırları var. Özellikle de diğer alfalara karşı. Bizim görevimiz sadece sürü arkadaşlarımızı korumak değil, onlara güç vermek. Ria şu anda kendini zayıf hissediyor, ama sen onun yanında olabilirsin."

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum... ve bunu söylediğim için bile aptal hissediyorum, çünkü *onun* ne kadar kötü hissettiğini ancak tahmin edebilirim."

"Ama onun yanında olabilirsin," dedim. "Eğer içini dökmek isterse dinle, ağlayacak bir omuz ol ve tetiklenirse yolunu bulmasına yardım et. Böylece Ria için güçlü olabilirsin."

Gözleri yaşlarla dolu Artemis başını salladı. Denraider'ın eski sürüsünü fethetmesinin ve hayatta kalanların çoğunun başka bir sürü tarafından köleleştirilmesinin dehşetini çoktan yaşamıştı. Ama şimdi burada, elinden gelenin en iyisini yaparak sürüsü arkadaşlarını korumaya çalışıyordu. Zaten harika bir sürü alfa olmaya başlamıştı.

"Beklerken," dedi Artemis, konuyu değiştirerek. "İçecek bir şey ister misiniz? Biraz zaman alabilir."

Flint ve ben başımızı salladık, sonra Flint sordu, "Bu Odinswolves hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

Hank hikayesine devam etti. "Görünüşe göre sizin türünüz, şekil değiştirmenin yanı sıra alfa ulumalarına direnç gibi başka yeteneklere de sahip. Tabii bu onlara pek bir fayda sağlamadı."

Başımı salladım. Bu birçok şeyi açıklıyordu. "Başka ne tür yetenekler?"

diye sordum. "Bu kadar çok hikaye ve efsane arasında kafam karıştı."

Yüzlerimizin ifadesini görünce devam etti, "Geleceği görmek ya da kaderi örmek — bunları kesinlikle duymuştum. Bazen illüzyonlar ya da lanetler. İyileştirme ya da koruma büyüler. Ölülerle konuşmak. Ve tabii ki, diğer şekil değiştirenleri baştan çıkarma, büyüleme ve manipüle etme yeteneği." Omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, Lokiswolves sizin türünüze pek ilgi duymaz, bu yüzden emin olmak zor."

"Bunlardan bazıları..."

"Cadı büyüğü gibi mi?" O başını salladı. "Ve belki de karışıklık buradan geliyor. Ama..."

Ormanın içinden gelen hırıltı sesiyle sözünü kesti. Artemis, Flint ve ben anında ayağa kalktık ve kalbim Rowan için korkuyla çarpmaya başladı. Hırıltılar gittikçe yaklaştı, ta ki koşan pençelerin sesini ve çalılıklarda hareketin yarattığı kaosu duyana kadar.

Artemis sürüsüne bağırdı ama ben, ormanın içinden bize doğru koşan gri kahverengi bir kurt görmekle meşguldüm.

İçimde kurtun tüyleri diken diken oldu ve bu sefer dönüşüm hiç uyarı vermeden gerçekleşti. Bir an ellerim yumruk haline gelmişti, bir dakika sonra ise dişleri ve kürküyle hırlayan bir yaratığa dönüşmüştüm.

Gri kahverengi renkteki haydut açıklığa fırladı ve üzerinde tabaklar bulunan küçük bir masayı dağıttı. Camlar kırıldı ve kampta kargaşa çıktı. Ast kurtlar her yöne dağıldı, ama Artemis, vücuduna göre çok büyük bir hırıltıyla benimle haydutun arasına atladı. Çok öfkeliydi ve kanunsuz hayduta duyduğu nefret, şiddet beklentisiyle beni titretmişti.

Haydutun gözleri beni görür görmez, burnunu çekip bana doğru sürünerek yaklaştı, aramızda duran genç alfa dişi, ondan biraz daha büyük olmasına rağmen onu hiç umursamadı. Flint, yüzüne doğru kükreyerek atıldı, ama haydut, iki büyük alfa dişiden de geri çekilmedi.

Dudaklarından köpükler sızıyordu, ama gözlerine baktığımda bir şey fark ettim — benimki gibi maviydi.

"Flint!" Sürü bağıyla bağırarak seslendim. *"O da bir Odinswolf!"*

"Teslim ol ya da öl," diye bağırdı Flint hayduta.

"Alfa emirleri Odin kurtlarına işlemez," diye hatırlattı Hank.

"Onunla konuşmalıyız," diye yalvardım, Flint kendini serseri ile aramıza koymak için dönüyordu.

"Artık konuşacak durumda değil, ay ışığı." Flint'in sözlerine sürü bağı aracılığıyla sözsüz bir yalvarış eşlik etti. Ben ısrar edersem, kendi sağduyusuna aykırı olsa da onu hayatta tutmaya çalışacaktı.

Ama cevap veremeden, haydutun arka ayakları birleşti ve Flint'in başının üzerinden atlayarak doğrudan önüme indi. Ayakları yere değdiği anda, üzerime atladı ve beni yere devirdi.

Ağzımdan şaşkınlık ve acı çığlıkları çıktı. Korku beni sardı, Ironwood'da geçirdiğim çocukluk ve gençlik yıllarımdaki tüm kabuslar bir anda geri geldi ve olduğum yerde donakaldım. Ön bacaklarının arasında inleyerek, üzerime yağacak her türlü kötü muameleye kendimi hazırladım.

Karanlık bir gölge ormandan sıyrıldı ve hayduta öyle bir güçle çarptı ki, devasa siyah kurt onun üzerine düştüğünde kemiklerin kırılma sesini bile duydum. Rowan adil savaşmadı ve pes etmedi. Vahşi bir kurtun şiddetli hırlamaları ormandaki diğer tüm sesleri bastırdı. Dişlerini haydutun boğazına geçirdi ve haydut mücadeleye devam ederken her yere kan sıçradı.

Rowan durmadı. Dişleri bir parça et kopardığında, tekrar saldırdı ve kasları ve tendonları derinlemesine parçaladı. Haydutun mücadelesi zayıfladı, ama Rowan hala hırlıyor ve uluyordu, başını sallayarak haydutu parçalayıp öldürdü.

Açıklıkta bulunan diğer tüm kurtlar, aralarındaki vahşi alfa kurdu kışkırtmaktan açıkça korkarak ona geniş bir mesafe bıraktılar.

Rowan, çılgınlığa tamamen kapılmış bir şekilde hırladı. Kan havada uçuşuyor, karanlık kurt bir kemiği kırıp kopardıktan sonra onu bir kenara atıp acımasız saldırısına devam ederken, beni ve Rowan'ı kapladı. Rakibinin vücudu hareketsiz kalmasına rağmen, karanlık kurt dişleri hala vücuda gömülü halde korkunç hırlamalarına devam etti.

Şok içinde bakakaldım, gözlerim ölü haydutun cam gibi mavi gözlerine sabitlenmişti, tıpkı benimkiler gibi. Neden bir Odinswolf beni saldırdı?

Hank'in benim türüm hakkında anlattıklarından sonra, aptalca bir şekilde kendimizi diğer kurt dönüşümcülerin zulmüne uğrayan mazlumlara olarak hayal etmişim. Ama bu Odinswolf, diğer haydutlar kadar kötüydü — çalmış, tecavüz etmiş ve zaten yenilmiş olan bu sürüyü incitmişti.

Flint, ölü kurtun diğer tarafına geldi ve Rowan'ın görüş alanına girdi. Ama canavarca sürü arkadaşımız hırlamaya devam etti, dişleriyle ölü alfanın arka bacağını tamamen kopardı. Flint, Rowan'ın gözlerine baktı, sonra burnunu havaya kaldırdı ve uludu.

Her şeye rağmen, içgüdüsel olarak, kurtum onun sesine katıldı. Rowan, düşmüş kurtun burnuna bir pençesini koydu ve kendi pençesini kaldırarak bizimle birlikte ulumaya başladı.

Sonra karanlık kurt bana döndü, altın rengi gözleri beni baştan aşağı taradı. Dikkatle bana yaklaştı, kocaman kafasını benimkinin altına indirdi.

kendi başımın altına indirdi. Haydutun kanı Rowan'ın koyu renkli kürkünü yapıştırmıştı, ama kurt yine de öne adım attı ve yan tarafını onun yan tarafına sürttü.

Vücudundaki tüm gerginlik gevşedi. Ancak o zaman Rowan uzun bir nefes verdi.

"Onu bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim," dedi Rowan, sürümüzün bağıyla.

Onu sakinleştirmek istedim, ama yapamadım. Tek hissettiğim uyuşukluktu, sanki hala şoktaydım.

"Kanlı Şafak sana teşekkür ediyor," dedi Artemis, sanki onun gerçekten öldüğünden emin olamıyormuş gibi, haydut kurdun kanlı kalıntılarını koklarken alfa sesiyle. Burnunu kaldırdı ve sürü arkadaşlarına seslendi, sesini herkesin duyabileceği şekilde yüksek tutarak, *"Düşman öldü ve artık bize zarar veremeyecek."*

"Ben... gidip temizleneceğim," dedi Rowan sürü bağıyla, ardından bir gölge gibi ormana kayboldu.

Flint öne çıkıp alnını alnıma değdirdi. Bu hareket hem kurt tarafımı yatıştırdı hem de insan tarafımı toprakladı. Tanıdık kamp ateşi kokusu beni daha da rahatlattı ve Flint beni vahşi doğada bulana kadar hiç hissetmediğim bir ev hissi ile doldurdu.

"İyi misin?"

"Tam olarak değil," diye titreyerek cevap verdim. *"Ama olacağım."*

"Arkadaşların harika," Artemis bize doğru zıpladı, vücut dili şakacıydı.

"Biliyorum," dedim, ruh halimi hafiflettiği için ona minnettar olarak.

Onda, ilk kez dönüşüm geçirdikten sonra hissetmem gereken tüm umudu ve neşeyi gördüm. O da cehennemi yaşamıştı, ama yine de beni kendine çeken bir canlılığı vardı.

"Beyaz önlüğüne kırmızı çok yakışmış," diye gülerek dedi. *"Bloody Dawn'a aitmişsin gibi görünüyorsun."*

Kız kardeşim hala hayatta olsaydı, umarım Artemis gibi birisi olurdu.

"Teşekkürler. Ama ben Howling Echo'ya aidim. Şimdi ve sonsuza kadar."

"Sen bu kadar küçüksen bile seni duyabilmem çok garip," diye güldü, dilini kurt gibi sarkıtarak. *"Seni bir alfa olarak görmüyorum. Sana üstünlük için meydan okumaya ya da daha üstün olan sana boyun eğmeye gerek duymuyorum."*

"Peki ya ona?" diye sordum, burnumu Flint'e doğru uzatarak.

"Sizin eşlerinize meydan okumam mümkün değil."

"Takım olarak çalışırsan, sürünün üyelerini güvende tutmak için senin hakimiyetin yeterlidir," diye öğüt verdi Flint.

Kafasını eğdi ve onu dinlerken bakışlarını ondan kaçırdı.

"Sürü arkadaşlarınız ikili gruplar halinde devriye gezsin, böylece bir alfa onları alt ederse, diğeri sürüyü uyarmak için geri koşabilir. O zaman alfa ile yüzleşebilirsiniz. Bazen, bir alfa'yı uyarmak için tek gereken başka bir alfa'nın kokusudur."

"O değil," dedi, başını geriye doğru çevirerek haydut alfanın parçalanmış kalıntılarına baktı. Sürünün bazı üyelerinin, parçaları taşımak için bir sedye hazırladığını görmek beni sevindirdi.

"Bir Odinswolf olarak, alfa statün onun için önemli değildi," dedi Hank.

"Muhtemelen yaklaşan kızgınlık kokusu onu çekmiştir. Freya eşli olmasına rağmen onu aramış gibi görünüyor," diye homurdandı Flint.

"Bir Odinswolf olduğunu hissetmiş olmalı. Tamamen vahşileşmiş olmasına rağmen, Freya'nın kökenini hala tanıyordu."

Flint, Artemis'te bir endişe sezdi ve ona doğru döndü. *"Isınmanın istenmeyen dikkat çekmesinden endişelenmene gerek yok. İlk kızgınlık dönemine, eşini bulana kadar girmeyeceksin. Ve sen bir alfa olduğun için, eşin de muhtemelen bir alfa olacaktır. Alfa çifti olarak, sürüyü savunmada daha da başarılı olacaksın. Bu arada, sürünün yaşam alanını seçtikten sonra, zaman zaman çevresini kendin dolaş, kokun diğer başıboş kurtları uzak tutsun."*

"Howling Echo'nun sürü bölgesi yok," dedi Hank.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, çünkü bu artık tam olarak doğru değildi.

"Belki de sürü arkadaşlarım senin izinden gitmek isteyebilir."

Flint ve ben birbirimize baktık. Özel sürü bağımız üzerinden, *"Frost Fang'ın varlıkları sayesinde yeni iş almamıza gerek kalmadı. Ama bu, eski müşterilerimizin bizimle iletişime geçmediği anlamına gelmez."* dedi.

"Belki Artemis ve sürüsü arkadaşlarına bazılarını halletmeleri için eğitim verebiliriz?"

Bu fikir bana umut verdi. Kanlı Şafak, Dawn Chaser sürüsünün küllerinden yeniden doğan bir anka kuşunu hatırlattı. Nereden geldiklerini unutmayacaklardı, ama bu, sürülerini eskisi gibi yeniden kurmak zorunda oldukları anlamına gelmiyordu.

Flint başını eğdi ve diğerlerinin duyabilmesi için sesini yükseltti. *"Eskiden aldığımız bazı işleri bırakabiliriz. Eğer ilgilenirseniz..."*

Hank anında geri çekildi. Giysilerini giydikten sonra, sırt çantasından telefonunu da çıkardı. "Numaranı ver, anlaştık."

Flint geri çekilip onunla ve Artemis'le bilgi alışverişinde bulundu. Sonra haydutun çantasından birkaç giysi çıkardı ve vücudumdaki kanı havluyula sildi.

Flint bana gülümsedi. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Hâlâ kurt formundayken elini yaladım. O güldü ve yanıma gelerek benim küçük kurt formumu gölgede bıraktı. Sonra haydut Odinswolf'un Flint ve Artemis'ten, hatta Rowan'dan bile daha küçük olduğunu hatırladım.

"Odinswolf gerçekten bir alfa mıydı?" diye sordum Flint'e.

Gözleri, Rowan'ın haydutu parçaladığı kanlı yere döndü.

"Bu kaosun içinde emin olamıyorum, ama sanmıyorum. Alfa tarafım onu eşit olarak tanımadı," diye cevapladı Flint. *"Ama kesinlikle vahşi biriydi, bu da genellikle sadece alfalarda görülür."*

Hank, benim türüm hakkında bildiği başka bir şey olursa bizi arayacağını söyledi. Dağ gölgesini üzerimize düşürürken, kurtlar gibi vedalaştık.

"Geri koşalım," diye önerdim özel sürü bağı aracılığıyla.

Flint'in gülümsemesini bağda hissedebiliyordum, kurt formumuzda bile. *"Ne zaman istersen, ay ışığı. Her zaman yanında koşacağım."*

Flint ve ben ormanda tekrar koşmaya başlar başlamaz, arkamızda sessizce bir gölge belirdi. Arkama baktığımda, kürkünde kan görmedim.

"Teşekkürler, Rowan," diye fısıldadım sürü bağıyla.

"Önemli değil," diye kaba sesi bana ulaştı. Tereddüt etti, sonra ekledi, *"Onu sorgulayamadığın için üzgünüm. Seni tehlikede görünce biraz çıldırdım."*

Onaylayarak homurdandım. *"Bunun için asla özür dileme, benim koca, kötü kurtum."*

Bölüm 29

Heath

Flint ve Freya dün geç saatlerde döndüklerinde, anlattıkları hikayeyi hiç beklemiyordum. Hepimiz Dawn Chaser sürüsünün artık var olmadığını sanıyorduk, ama onlar vahşi doğada dişlerinin ucuyla hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

"Belki Frost Fang'da işler yoluna girince, daha büyük bir sürünün güvenliğine katılabilirler," diye önerdim.

Freya başını salladı ve erken yatmaya gitti. Flint ne yapacağını bilememişti, ama Odinswolves efsanelerinden, Freya'ya saldıran haydut alfa hakkında her şeyi bana anlattı. Rowan her zamankinden daha mesafeli davranıyordu, o gece onu kontrol etmek için dönüşüm geçirdiğimde bile sürü başına rağmen.

Bugün Freya sakın görünüyordu. Evde bir hayalet gibi dolaşıyordu ve zorlanmadıkça konuşmaya başlamıyor ya da devam etmiyordu. Kahvaltı ve öğle yemeğini bizimle yedi, ama kendine kapalıydı.

Bundan nefret ediyordum.

Öğle yemeğinden sonra sessizliğe dayanamadım. Dün, o kadar kısa bir süre için bile olsa sürümden ayrılmak beni huzursuz etmişti. Rowan, Elder Forest sürüsü artık onun yardımını istemiyor gibi görünse de yine sınır devriyesindeydi. Flint'in ne yaptığını bilmiyordum, ama endişelendiğim kişi o değildi.

Freya'yı elinde bir kitapla okuma köşesinde kıvrılmış halde buldum, ama kitap okumuyordu. Yavaşça yaklaşıp, göz ucuyla beni fark etmesine fırsat verdim.

"Ne oldu, Freya?" diye sordum, onun garip sessizliğine dayanamadan.

Zorla gülümsedi ama gözlerime bakmadı. "Kanlı Şafak'a olanlardan nefret ediyorum ama onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Sanki... sonunda kurtumu bulmuşum gibi hissediyorum ama hala en çaresiz,

değersiz üyesiyim. Karşı koymak istedim, ama sonunda o haydut alfa beni yere serdi ve tek yapabildiğim onun önünde korkakça sinmek oldu."

"Küçük kurt..."

Kitabı alıp kenara koydum, bunun bir şekil değiştiren efsaneleri kitabı olduğunu fark ettim. Sonra avuçlarımı onun avuçlarına kaydurdum ve parmaklarımı bileklerine sıkıca doladım.

"Sen zayıf ya da korkak *değilsin*. Geri kalanımız on yıldan fazla bir süredir dönüşüm deneyimi yaşıyoruz. O şekilde savaşmayı öğrenmek zorunda kaldık. Ayrıca kendimizi savunmak için başka yöntemler öğrenmemizi gerektiren hayatlar yaşadık."

Kız başını salladı, ama ağzı hala çatık kalmıştı.

"Birkaç ay öncesine kadar, Ironwood'da bir köleden farksızdın. Bizden geride kalman senin suçun değil. Zamanla, sürüye katkıda bulunmanın kendine özgü bir yolunu bulacaksın. Hepimiz yeniden bir araya gelmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz."

Freya dudaklarını sıktı ve başka yere baktı, yanlış bir şey söylediğimi anladım. Geri dönmeden önce Freya konuyu değiştirdi. "Dün babanla konuşma nasıl gitti?"

Dün babam gelmemi fark etmeden önce kulak misafiri olduğum garip konuşmayı hatırlayarak tereddüt ettim.

"Oraya vardığımda sekreteri Dryden'ın beni beklediğini söyledi, ama patronunun telefonda olduğunu bilmiyordu galiba. Dryden biriyle ittifaklarını sağlamaktan bahsediyordu, ama bir tuhafılık vardı..."

"Trella cadı grubuyla nişanınız hakkında konuşuyordu sence?" Ekşi bir şey yemiş gibi görünüyordu, burnu çok sevimli bir şekilde kıışmıştı.

Onun kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalışarak geriye döndüm. "Hayır. Sanki... kişisel bir ittifak gibi konuşuyordu. Her şeyde 'ben' ve 'benim' diyordu... 'biz' demedi. Eğer sürüsü adına konuşuyorsa... 'ittifakımız' falan demesi gerekmez miydi?"

Bu konuşma bana hiç mantıklı gelmemişti. Özellikle de geldiğimi görünce aceleyle telefonu kapatması.

"Baban narsist tiplere benziyor. Belki de onun için kurduğu tüm ittifaklar sürünün değil, 'onun' ittifaklarıdır?"

"Haklı olabilirsin," diye omuz silktim. "Her halükarda, Trella ile evlenmeyeceğimi söyledim. Her zamanki gibi, geri dönüp

"

Freya'nın kar mavisi gözleri alev alev yanıyordu. "Onu ikna etmek için ne yapmalısın?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden ondan bu kadar uzun süre uzak durdum. Beni elinde tutamazsa, beni piyon olarak kullanamaz. Ona Moonblessed'e gideceğimizi ve yakında onun başından gideceğimizi söyledim."

Freya'nın çenesi, birkaç seçkin kelimeyi tutuyormuş gibi hareket etti. Babamla işler hep aynı şekilde ilerlerdi. O benim kararlılığımı kırmaya çalışırdı, ama ben ona izin vermezdim.

Onun ellerini sıktım, bu konuyu kapatmak istiyordum. Konuyu değiştirmişti, ama Freya'nın sorununu çözmek için tekrar bu konuya dönebilir miydim?

"Bu yüzden güvendiğimiz tek kişiler Howling Echo'dur. Biz sürü arkadaşlarıyız ve birbirimizi koruruz, ama senin de kendini savunabilmeni istiyoruz. Flint'in sana insan formunda dövüşmeyi öğrettiğini biliyorum. Ama artık kurt formunu da kullanabilirsin. Bizim gibi büyük alfa kurtlarla dövüşmeyi denemek istersen, ne zaman istersen söyle. Eğlenceli bir kavga yapabiliriz." Ona alaycı bir gülümseme attım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni kovalamak istiyorsun, ha?"

Onun somurtkan ruh halinin dış kabuğunu kırmıştım ve her şeyin parçalanmasını izlemek istiyordum. "Kovalamaca oynamayı çok severim."

Dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "En sevdiğin oyun bu mu?"

"Saat kaç, Bayan Wolf?" diye sordum, bu oyunun bu varyasyonunu hiç duymuş mu diye merak ederek.

Eğer "Yemek zamanı" diye cevap verirse, oyunun kurallarına göre kaçan ben olacaktım. Ama bakışlarında hiçbir şey yoktu, sadece eğlence.

Onun üzüntüsünü yok etmek için tam bir gülümseme görmek istedim, bu yüzden kendinden emin bir sırıtış takındım ve "Oynamak istediğim başka oyunlar da var. Örneğin striptiz pokeri." dedim.

Zafer! Somurtkan ifadesinde bir gülümseme belirdi, hatta kar mavisi gözlerine kadar ulaştı.

"Sıkıcı gibi. Şekil değiştirenler birbirlerini her zaman çıplak görürler."

"Oh, ho!" Güldüm, ama aslında sonunda bir şekil değiştiren gibi düşündüğünü duyduğuma sevindim. "Bir meydan okuma! Belki de biraz daha... heyecan verici bir şey düşünmeliyiz."

biraz daha... heyecanlı bir şey düşünmeliyiz."

Düşünüyormuş gibi yaptım ve Freya'ya bu kadar yakın olduğum için, uyarılma kokusu beni sardı. Yaklaşan kızgınlığı, feromonlarını daha da güçlü hale getirdi ve anında sertleştirdim.

"İyi bir oyunda bahis olmalı," diye düşündüm. Uzanıp çenesini tuttum. "O zaman bir anlaşma yapalım. Eğer sen kazanırsan..." Çenesini yukarı kaldırdım, ona serbestlik verirsem benden ne isteyeceğini merak ediyordum. "Ne istersen veririm, küçük kurt. Kazanırsan ayın kendisini bile."

O, benim abartılı sözümeye gözlerini devirdi. "Peki ya sen kazanırsan?"

Gülümsemem vahşi görünüyor olmalıydı, çünkü gözleri büyüdü, göz bebekleri genişledi. "Ben kazanırsam, seni alırım. Çıplak, ikimizi de çıldırtacak şeyler yapmama izin verirsin. Ama önce... koşman gerek."

Kaşlarını kaldırdı ve cesur küçük savaşçı kurtum meydan okumaya hazırlandı. Ama söylediği şey şuydu: "Demek Rowan'ın beni kovalamasına kıskandın."

Bakışları yüzümü taradı ve ben de ona yüzümdeki saf arzuyu görmesine izin verdim. Bunu görmeyi hak etmişti, onu ne kadar arzuladığımı bilmeyi hak etmişti. Evet, kıskanıyordum. Ormanda Ironwood arkadaşlarıyla karşılaştığımız günden beri onu kovalayıp sikmek istiyordum.

"Tamam," dedi, sandalyesinden kalkarak. Ben de onunla birlikte kalktım.

"Tamam mı?" Elini tutup odama doğru götürdüm. "Anlaştık o zaman."

"Ama dur!" diye itiraz etti, beni takip ederek. "Bana oyunun ne olduğunu söylemedin."

Odamıza vardık ve ona dönerek üstünü çıkardım. "Kurallar şöyle..."

Onu yükseltilmiş yatağıma itip, pantolonunu tutup tek bir hareketle geri kalan kıyafetlerini de çıkardım ve onu önümde çıplak bıraktım.

"Beş dakika içinde gelmezsen..."

Dizinin hemen üstünden, uyluğunu öpmeye başladım.

O alaycı bir şekilde, "Beş dakikada beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Karanlık bir kahkaha attım. "Hayır, beş dakikadan çok daha önce boşaltacağım."

Telefonumu çıkardım ve beş dakikalık bir zamanlayıcı ayarladım. Sonra ona uzattım. ona

"Zamanlayıcı bitmeden adımı haykırmanı sağlayacağım. Sonra seni koşturacağım. Ve seni yakaladığımda..."

Dişlerim ortaya çıktı ve onun gözleri, benim şüphesiz altın rengi gözlerimle karşılaşınca büyüdü.

Kararlı bir gülümsemeyle telefonumun başlat düğmesine bastı ve zamanlayıcı anında dört dakika, elli dokuz saniyeye geçti.

Öne doğru atıldım ve o çığlık attı, muhtemelen dişlerimin vücuduna çok yakın olmasından endişelenmişti. Ama bunun yerine avuç içlerimle kalçalarını açarak ve dilimi ıslak merkezine değdirerek ona yaklaştım.

"Benim için çoktan ıslandın mı, bebeğim?" diye sordum ve hemen daldım. "Bunu benim için kolaylaştıracaksın, değil mi?"

O, ellerini yatağa sıkıca tutarak homurdandı. "Bekle, yani sadece beş dakikadan fazla dayanmam mı gerekiyor?"

"Eğer yapabilirsen," dedim, onun lezzetli kokusunu içime çekerek.

Bakışlarım, ondan çok uzak olmayan, yüzü yukarı bakacak şekilde yatakta duran telefona kaydı. Saat 4:43'tü.

Parmak uçlarımla onun yarık kısmını yukarı aşağı okşayarak onu tahrik ettim. Çok geçmeden o da doruğa ulaşmak üzereydi — her zamanki gibi. Onu sadece oraya yönlendirmem gerekiyordu.

"Eğer uslu bir kız olup zaman dolmadan boşalırsan, seni koşturmadan önce ikinci bir orgazmı ödüllendirebilirim," diye sııttım.

Bacaklarının arasından bana baktı, sonra geriye doğru itti, gözlerinde bir sırtış ve meydan okuma ile benden uzaklaştı.

O yuvarlanıp kaçmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken, homurtularım yatak odasının duvarlarında yankılandı. Eğlencemi bozmaya çalıştığı için kıcına bir şaplak attım. O çığlık attı ve ben de ayak bileklerini çekerek yüzüstü yatağa düşmesini sağladım.

Ben onu ters çevirmeye çalışırken, o güldü ve altımda debelendi. Sonra bir elimi sırtının üstüne koyarak onu yere sabitledim. Ardından sıkıca kenetlenmiş bacaklarının arasına iki parmağımı kaydırdım.

"Oh, sen bir savaşçısın," diye homurdandım ve bacaklarını ayırdım.

Üst vücudundaki baskıyı kaldırır kaldırmaz sırt üstü yuvarlandı, sonra kaçmak için iki kez daha yuvarlandı. Ayakları yere çarptı ve ben kalbim çarparak yatağın etrafında onu kovaladım.

"Buraya gel," diye homurdandım, ama o güldü ve odanın köşesine koştu.

"Duvara karşı mı istiyorsun?" diye sordum ve çıplak vücudunu duvara çarptım.

Bir ayak bileğini yakaladım ve dengesini bozdum. Dizlerimin üzerine çökerken ayak bileğini omzuma taktım. Ama bunu yaparken, ayakta duran bacağıyla dönerek, bükülmüş dizlerini başımın üzerine çekti ve tekrar kaçmaya başladı. Kapiya ulaşırsa...

Onu belinden yakaladım ve tüm vücuduyla yatağa attım, sırtı yine battaniyeye çarptığında bir çığlık attı. Taktik değiştirerek ayak bileklerini yakaladım, onu kendime çekip bacaklarını ayırdım. Sonra her iki bileğini yakaladım, yüzümü amına gömerek onu iki yana sabitledim.

Dilim onun merkezine ulaştığında çığlık attı, sonra zevk dolu bir iç çekişle vücudu benim etrafımda gevşedi. Zamanlayıcıya bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, tüm gücümü kullanarak onu aç bir adam gibi yaladım. O inleyerek kalçalarını benim altımda salladı, bilekleri başımın iki yanına sabitlenmişti.

Dilimi onun dar kanalına sokup çıkarırken çığlık attı. Zaferim çok yakındı.

Klitorisini yaladım ve elimi aşağı indirerek onu içime almaya çalıştım. Ama bileği kurtulur kurtulmaz, beni itti ve oturur pozisyonda kalçalarını benden uzaklaştırdı. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama bir bileği hala elimdeydi.

Sinir bozukluğu içimi kapladı. Bu eğlenceli bir oyun olacaktı. Bir centilmen gibi önce onun boşalmasına izin verecektim, sonra kışını tokatlayıp kaçmasına izin verecektim, böylece onu kovalayıp, içimdeki canavarın çaresizce istediği gibi sikebilecektim.

Diğer bileğini tutamıyordum, bu yüzden elimi boğazına indirdim. Gözleri büyüdü ve vücudu hareketsiz kaldı, onu yatağa sabitleyip köprücük kemiklerine nazik ama sert bir baskı uyguladım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ihtiyatı içimde iki ayrı dalga yarattı... birincisi, kasıklarına doğru giden bir şehvet dalgası, ikincisi ise beynime doğru giden bir pişmanlık dalgası.

Gözlerimi kısarak homurdandım. "Zamanlayıcı bitmeden boşalacaksın."

Endişe, bakışlarında anında eğlenceye dönüştü, dudakları kıvrıldı. Anın avantajını kullanarak, diğer bileğini de yakaladım ve tekrar yerine sabitlerken başımı tekrar bacaklarının arasına gömdüm.

Ama onu sertçe yalarken, kanımı donduran bir ses duydum.
Zamanlayıcının çaldığı ses. Kaybetmişim.
"Evet!" Freya sevinçle bağırdı, altımda kıvranarak. "Ben kazandım!"
Geriye yaslandım ve bileklerini bıraktım. Gözlerindeki zafer ifadesi buna
değdi.
Freya'nın istediğı her şeyi yapma zamanı gelmişti.

Bölüm 30

Freya

Heath'in yüzündeki saf ihanet ifadesi beni güldürdü.

"Ah, zavallı alfa kaybetmeye alışık değil," dedim, kafasına hafifçe vurarak. O kükredi, ben daha çok güldüm. Ama içimde hala sarsılmıştım. Heath her zaman bana karşı bir sıcak bir soğuk davranan kişi olmuştu. Ve küçük oyunumuz sırasında beni yine korkutmuştu. Bu bana Heath'in ve Gage'in "sevilmek için çok tehlikeli" olduklarını söylediği zamanı hatırlattı.

Ama beni bir an için korkutmuş olsa da, kalbimin derinliklerinde bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Kurtum, gerçekten tehlikede olduğumu hissetseydi tepki verirdi. Oysa o, benim pes etmemi, Heath'in oyununa boyun eğmemi istiyordu. Çünkü kovalanmayı seviyordu.

Rowan beni kovaladığında geri dönüşü, yakalanmayı da aynı derecede sevdiğini kanıtladı. Rowan'ı düşünmek beni bir an için hüznlendirdi — Bloody Dawn sürüsüyle karşılaştığımızdan beri garip davranıyordu.

Bu düşünceleri bir kenara itip önümdeki alfa'ya odaklandım.

Tehlikeli erkeklerimi hepsini seviyordum, ama bazıları bunu henüz kabul edemiyor gibiydi. Heath, birbirimize itiraf ettikten sonra bile, onu sevdiğimi söylediğimde hala inanmıyordu. Ona göstermem gerekiyordu. Belki o zaman sonunda anlayabilirdi.

Hala bacaklarımın arasında, Heath başını eğdi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Sen kazandın, benim savaşçı kurtum. Ve zaferini kutlamak için pek çok yol var..."

Ellerini uyluklarımdan yukarı kaydırды ve ikimize de reddettiğim orgazm vaadi, pes edip başladığı işi bitirmesine izin vermek istememe neden oldu.

Bunun yerine, zihnimi toparlamak için ellerini itip uzaklaştırdım. "Kazanan benim. Karar verme hakkı benim."

"Peki," diye homurdandı. "Ne istiyorsun?"

Ellerini tuttum, gözlerine baktım ve en derin arzumun diledim. "Seni ısırıp sahiplenmek istiyorum. Seni işaretlemek istiyorum ki baban senin benim olduğunu bilsin ve seni benden alamaya çalışmasın. Herkesin sana baktığında senin benim olduğunu anlayacağı inkar edilemez bir kanıt istiyorum."

Son kelimeyi homurdandığımda, göz bebekleri o kadar büyüdü ki, karamel rengi irisleri neredeyse tamamen siyahla kaplandı.

Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı, sertliğini aramızda sıkıştırdı. Ay tanrıçası beni kurtar — patlayacak kadar sertleşmişti. Kaybettiğinde sinirlenmesine şaşmamalı.

"Çiftleşme döneminde," diye hırıltıyla konuştu, "beni ısırdın. Sadece insan dişlerinle ısırdın, ama... O kadar çok istedim ki. O zamandan beri istiyorum."

"İyi," dedim, pürüzsüz, yeni traşlanmış çenesini okşayarak. "Ve ben de senin beni ısırmanı istiyorum."

Gülümsedi, karamel rengi gözleri yaramaz bir ışıltıyla parladı. "Ama sen kazandın, küçük kurt. Beni ısırıp, benim de seni ısırmanı engelleyebilirdin. Bir süre bana hükmetmek, beni ve duygularımı gözetlemek, beni kontrol etmek, bir cadı meclisiyle kaçmadığımı kontrol etmek istemez misin?"

İşte benim çok iyi tanıdığım Heath. Her zaman mizahı kullanarak durumu yumuşatırdı... ve gerçek duygularını gizlerdi. Bunu o kadar çok istiyordu ki, itiraf etmek ona neredeyse acı veriyordu.

Ben de onun sorularını ona geri döndürdüm. "Benim sana karşı gerçek duygularımı hissetmek istemez misin? Eşit bir çift olarak, hiçbir şüphe kalmaz."

En azından öyle duymuştum. Umarım doğrudu.

Heath nefesini tuttu. O sessizlik, hayatımın en uzun anı gibi geldi.

Sonra dedi ki, "Her zaman Flint'i ilk sıraya koymayı planlamıştık, ya sen sadece birini seçebilirdin diye... Sonra Gage her şeyi mahvetti."

"Kurtum şüphe duymuyor. Hepinizi işaretlemeyi planlıyor. Ayrıca," gözlerimi kısarak ekledim. "Bu benim seçimim. Seni işaretlemek istiyorum, Heath. Ve senin de beni ısırmanı istiyorum."

Gözleri uzun bir süre benimkilerle buluştu. Sonra sessizce başını salladı.

Vücudumda bir heyecan dalgası yayıldı. Bu sefer, izi kendi isteğimle seçmiştim. Bu sefer farklı olacaktı. Ve Flint'in, ikimiz de yakında birbirimizi eş olarak seçtiğimiz sürece sorun etmeyeceğini biliyordum.

Aslında, bu benim ilk üç arkadaşına "ilk"leri yaşattı — Flint aşık olduğum ilk kişiydi, Gage beni ilk sahiplenen kişiydi ve şimdi Heath de benim ilk sahiplendiğim kişi olacaktı. Rowan ve benim de sonunda birlikte ilklerimizi yaşayacağımızı umuyordum.

Heath'ten yavaşça uzaklaştım ve çıplak vücudumu yatakta ona sergiledim. "Artık benim için soyunmanın zamanı geldi."

Heath sırtıttı ve yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Pantolonunun fermuarını yavaşça açarken gözlerime bakıp "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim," dedim.

Bu, ikimizin de çok istediği şeydi. Aramızda her zaman çok fazla şüphe vardı ve bu, sonunda onu ortadan kaldıracaktı. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

Çıplak kalır kalmaz, sanki beni tahrik etmek istercesine elini vücudunun uzunluğu boyunca gezdirdi. Ama hala şüpheleri olduğunu biliyordum. Bundan geri dönüş yoktu. İkimiz de çok daha fazla arzuladığımız bir şey için mahremiyetimizden vazgeçecektik: kesinlik.

"Buraya gel," dedim, o üçüncü vuruşu yaparken.

Heath'in güçlü vücudu benimkini kapladığında, onun yanında kendimi gerçekten çıplak ve savunmasız hissettim. Gözleri, tam olarak çözemediğim karmaşık bir duygu ile parlıyordu — sevinç, çaresizlik ve... korku, fark ettim. Bir alfanın gözlerinde bunu göreceğimi hiç hayal etmemiştim.

Girişime yerleşti ve dudakları sanki emin olup olmadığını tekrar sormak istercesine aralandı. Bunun yerine bacaklarımı onun etrafına doladım ve topuklarımla kalçalarına bastırarak onu teşvik ettim.

O içeri girerken ikimiz de inledik ve ellerim omuzlarına dolanarak onu kendime doğru çektim. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordum. Onun derisinin altına girip, bizi birbirimize bağlayan gerçeği asla inkar edememesini istiyordum.

Heath ve ben tek vücut gibi hareket ediyorduk ve o anda ilk kez gerçek anlamda seviştiğimizi fark ettim. Geri çekildi, karamel rengi gözleri yüzümü inceledi ve orada gördüklerine sevinçle parladı. Ona gülümsedim, içimde uzanan vücudunun tadını çıkararak.

Vücudu zevkten titredi ve bu beni onu doruğa çıkarmak istememe neden oldu. İç duvarlarımı sıktım ve o inledi.

"Henüz değil," dedi. "Önce senin boşalmanı hissetmek istiyorum."

Bir dirseğiyle kendini destekleyerek, diğer eliyle aramızdaki boşluğa uzandı ve daha önce dilinin okşadığı yerleri okşadı. Tüm bu ön sevişmeyle, çok geçmeden beni doruğa ulaştırdı. Sonra başını boynuma eğdi. Gage'in izinin bu kadar yakınında beni ısırması düşüncesi nefes almamı zorlaştırdı.

Onun yerine, dili izimin üzerinde dönerek dudakları izimin etrafına yapıştı ve derimi ağzına çekerek emdi. Bu beni uçurdu, Heath'in ağzının Gage'in izinde verdiği zevkle sırtım kavis yaptı.

Bu sırada Heath'in parmakları beni daha da yüksek zirvelere çıkardı. Doruğa ulaştım ve onun beni bıraktığını fark etmem birkaç dakika sürdü. Karamel rengi gözleri beni inceledi, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bahse girerim Gage bunu uçtan köküne kadar hissetmiştir," Heath'in alaycı ses tonunda alfa erkeğin gücü vardı.

"Bakalım bunu hissediyor mu," dedim, bacaklarımı Heath'in beline dolayarak onu kendime doğru çekerek.

Kalçaları beklentiyle seğirdi. Elim onun başının arkasına geldiğinde, vücudunu benimkinin üzerine yerleştirdi, yüzü benimkinin yanında, omzunu bana açtı.

Ama omzunun üstünü ısırarak yerine daha yukarıya nişan aldım. Kalçalarım Heath'in kalçalarına sürtünürken, içimdeki kurt serbest kaldı.

Isır ve onu sahiplen, diye yankılandı zihnimde, sözler içimdeki en derin yerden, kurt ve insanın bir olduğu yerden geliyordu.

Dişlerim aşağı inerken ağzım kısmen kaydı ve onları Heath'in boynuna batırdım. Bağlantı anında hissedildi. Kurtum sonunda uzun zamandır istediğini elde ettiğinde içimi coşku doldurdu.

Heath'in kalçaları benimkilere çarptı. Sıcaklığı beni doldururken inledi. Bütün vücudu titredi, ama dudaklarım boğazına yapışık kaldı ve Heath'in nefesi kesildi. Ağzımı dolduran kanı yaladım, sonra dişlerimi çıkardım. Bir kez daha yalayarak yarayı temizledim.

Sonra endişe göğsüme yerleşti. Ya işe yaramazsa? Ya Gage benim izimi taşıyabilecek tek kişi ise?

Hâlâ içimde olan Heath, ellerinin üzerinde yükseldi. Yüzünde tanıdık bir rune gördüğümde içim rahatladı. Gözleri köprücük kemiğimin bir noktasına takıldı ve ben de görmek için başımı yeterince eğmeye çalıştım.

"Başka bir iz daha var," diye hayranlıkla fısıldadı. "Diğeriyle aynı."

Benden ayrıldı ve elini uzattı, oturmam için yardım etti, böylece aynada kendim görebildim. Rune, diğerinin hemen yanında, aynı köprücük kemiğinin altında belirmişti.

Aynada, az önce sahip olduğum alfa erkeği gözlerimle yiyip bitirdim. Belirgin karın kasları daha çok sekizliydi ve güçlü göğüs kaslarından mutlu izine kadar kıvrıcık tüylerle kaplıydı. Pembe bir yara izi, üst kaburgalarından seksi V'sinin kenarına, göbek deliğinin oldukça altına kadar uzanıyordu. Kaslı kolları ve bacaklarıyla, oyunu kim kazanırsa kazansın, beni istediği gibi alabileceğini biliyordum. Bu, bu güçlü şekil değiştireni ısırp sahiplenene kişi olduğum için kendimi daha da güçlü hissetmemi sağladı.

Heath'in eli yüzüne yükseldi, çünkü o da elmacık kemiğinin hemen altında, gözünün dış kenarının hemen altında belirgin bir şekilde görünen aynı runu fark etti. Parmak uçları parlayan işarete dokunur dokunmaz, hissettim. Aramızda bir bağlantı kuruldu ve onun şaşkınlığını, sevincini, gerginliğini hissettim.

"Neden endişeleniyorsun?" diye sordum, onun korkularını hemen yatıştırmak istedim.

"Endişelenmiyorum..." diye inkar etti. Sonra gözleri aynada benimkilerle buluştu ve güldü. "Sanırım benim hissettiklerimi benden daha iyi biliyorsun." Arkasını döndü ve ellerimi tuttu. "Bu runeler hakkında kime sorabileceğimizi biliyorum. Hepsi aynı ve bence bu önemli."

"Heath..." diye homurdandım.

Gözlerime bakmıyordu ve içindeki tedirginliği hissedebiliyordum. "Sen de beni ısırman gerekiyor, unuttun mu?" diye homurdandım.

"Ben... Gage'in yaptığı hatayı tekrarlamak istemedim." "Bunu zaten konuşmuştuk!"

"O anın heyecanıyla..."

"Heath," diye hırıldadım. "Beni yalvartma."

O anda donakaldı, gözleri yine arzuyla karardı.

"Yapacak mısın?" Yatağın kenarına tırmandı, eliyle beni yatağa itti.

"Lütfen, Heath," diye fısıldadım. "Senin izini istiyorum."

Aramızdaki bağ sevinçle doldu ve eli kalçama kaydı. "O zaman seni ısırdığımda tutunacak bir şey isteyeceksin."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Sonra parmakları ıslak sıcaklığımın içine kaydı ve inledi.

Parmakları derine batarken homurdandı. "Sen benim tohumlarımla doluyken sana iz bırakacağım."

Beni hızla doruğa çıkardığında inledim ve elim onun kucağına indi. Muhtemelen yaklaşan kızgınlığının etkisiyle, çoktan tekrar sertleşmişti.

Heath tekrar bacaklarımın arasına yerleşti, ucu girişimin dibindeydi. "Seni işaretleyeceğim ve o kadar dolduracağım ki, yarın tohumlarım içinden akacak," diye homurdandı.

Aramızdaki bağda hissettiğim şehvet dolu ihtiyaç beni nefes nefese bıraktı, "Evet, lütfen, Heath, bana tekrar ver."

İçimde kolayca kaydı ve ağrıyan merkezimi doldurdu. İkimiz de çoktan boşalmıştık, ama yine de çoktan uçurumun kenarına gelmiştik.

"Seni çok sert ısırıp, herkesin senin benim olduğunu bilsin diye iz bırakacağım."

"Evet," diye inledim. "Bana izini bırak. Beni sahiplen. Ben seninim."

Sürü bağıyla Gage'in kabulünü hissettim... ve daha fazlasını. Onun beklentisini. Muhtemelen Heath'in duygularının yanı sıra benim coşkumu da sürü bağıyla hissetmişti. Artık bir sonraki adıma hazırdı. Ben de öyleydim.

"Hazırım Heath, lütfen."

Heath elini sırtımın üst kısmına indirdi ve beni tekrar ona doğru eğilmeye zorladı. Tam o anda onun altın rengi gözlerine baktım ve dişlerinin indiğini gördüm. Başını öne doğru eğdi ve dişlerini derinlemesine... göğsümün etine batırdı.

Şokuma rağmen, zevk vücudumu sararak beni çılgılık atmaya ve başımı geriye atmaya zorladı, ben de onun penisini sıkıca kavradım.

Ben boşalırken, inlerken ve titrerken, Heath geri çekildi ve "Gage boynunu alabilir. Benim olanı işaretleyeceğim" dedi.

Yarayı yalayarak kapattı, dilinin hassas yeni izim üzerinde her hareketinde zevk dalgaları vücudumu sardı. Kalçalarım çılgına döndü, orgazmım henüz bitmemişti.

Ve aramızdaki eş bağı alevlenirken, sürü bağımız da sevinçle doldu. Gage, benimle olan eş bağım aracılığıyla yeni bağı hissetti ve bizimle birlikte kutladı. Zirveye ulaşmam Heath'in de zirveye ulaşmasını sağladı.

Kalçaları sarsıldı ve ikinci kez içime boşalırken, "Benim" diye homurdandı, söz verdiği gibi beni doldurdu. Gage'in varlığı, benim için olduğu gibi onu da ikinci kez doruğa ulaştırmaya yardımcı olmuş muydu?

Heath nefes nefese kalmış, kalçaları ritmini kaybetmiş, doruk noktası içinde gürlemişti. Kontrolünü kaybettiği anlarda yüzünü izlemek çok hoşuma gitmişti. Eş bağımız sayesinde Heath'in mutluluğunu hissedebiliyordum.

Bana geri döndüğü anda, omzuna bastırarak onu dönmesini istedim. Kaslı adam sırt üstü döndü ve bizi birbirimize bağlı tutarken daha küçük bedenimi üstüne çekti. Ona baktım, olan biten her şeyin ardından yüz hatlarının yumuşamasını severek.

"Sen benimsin, ben de seninim," diye söz verdim. "Seni seviyorum, Heath."

Ona yaklaşıp öptüm, sonra parmak uçlarımla boynundaki taze ısırık izini okşadım. İçimde titredi.

"Artık herkes senin benim için özel olduğunu bilecek," diye devam ettim.

Yine de, aramızdaki eş bağına yapışan hafif bir şüphe hissediyordum.

"Hepimiz birbirimizi ısırarak bile," dedim, şüphelerinin kaynağını tahmin ederek. "Sen benim için yine de özel olacaksın, Heath. Hisset," dedim, elimi onun kalbinin üzerine koyarak. "Eş bağında hissetmiyor musun?"

Tüm neşe, mutluluk ve kesinliğimi ona aktardım ve yüzündeki hayranlık beni neredeyse mahvetti.

"Seni çok seviyorum, Freya. Ben... hiç inanmamıştım... Hiç bilmiyordum..."

Üzerine eğilip onu tekrar öptüm ve sonra, "Sonunda anladık," dedim.

"*Gage biliyor,*" Heath'in sözleri dudakları hareket etmese de zihnimde yankılandı.

Şok içinde nefesimi tuttum. "Telepatik olarak konuşabilir miyiz? Kurt formunda değiliz ki."

"*Bu eş bağı.*" Bana gülümsedi, sonra tekrar yüksek sesle konuştu, "Gerekirse birbirimizi dışlayabiliriz..."

Elini uzattı ve parmak uçlarıyla göğsümdeki taze izi okşadı. İç duvarlarım zevkten kasıldı ve ben onu sıktığımda o da inledi.

"Neden bunu isteyelim ki?" Bu anın tadını çıkararak iç geçirdim.

"Çünkü kafanda dört kişi olunca," Heath bana sırtarak baktı, "bizden biraz bıkalırsın."

Zihnimle Heath'e uzandım ve zihnine fısıldamaya çalıştım, "*Sana doyamam, Heath.*"

Bana nazikçe gülümsedi. "Belki şu anda değil, biz... bir tür balayı dönemindeyken."

Zihinsel olarak Gage'e uzandım ve düşüncelerimi ona doğru itmeye çalıştım. "*Bu sefer beni duyabiliyor musun?*" diye sordum.

Ama her zamanki gibi, bu mesafeden kafamın içinde onu duyamıyordum. Sadece sürü bağından gelen güven verici bir itme hissettim.

"Hâlâ Gage ile yapamıyorum," diye düşündüm.

Heath başını salladı. "Belki dolunay yardımcı olmuştur, ama bu hala tek yönlü bir işaret, yani..." Omuz silkti.

Kıkırdandım ve ondan ayrıldım, oturmasına izin verdim. "Demek ki Gage'i ısırma gerekecek."

Heath sol köprücük kemiğime işaret etti, orada iki rün belirmişti. "Bunu yapabileceğin açık. İki alfa'nın dişlerinden iki eş işareti var. Ve iki Bağlanma işareti var. Yani artık 'kurtlar çiftler halinde eşleşir' kuralına uymadığının kesin kanıtı var."

Bana sırtıttı ve eş bağı sayesinde gururunu hissettim. Benim de onun gibi bir kural çiğneyen biri olduğumu çok seviyordu.

"Hepimizi ısırma için bekleyebilirsin." Gülümsemesi kayboldu ve ben onun elini tuttum. "Bağımız ne olursa olsun özel," diye yemin ettim.

"Ama belki diğerlerini ısırma başlamadan önce biraz zaman tanıyacağım."

"Seçim senin... O yakışıklılardan birini tatmak istemen için seni suçlayamam."

Gülümsedim. Heath yıllardır Gage'i seviyordu, ama diğer sürü arkadaşlarına da hayran olması şaşırtıcı değildi. Gage'e takıntılı olmasaydı, diğer ikisinden birinin ona ilgi duyup duymadığını görebilirdi. İkisini de kendi tarzlarında çekici buluyordu. Bir şekilde, eş bağı sayesinde tüm bunları hissedebiliyordum.

Heath eğilip dudaklarımdan öptü. "Hadi, Flint'e yanıldığını söylediğimde, tohumlarımdan uyluklarından aşağı aktığını koklamasını istiyorum." "Ne?" Güldüm, öfkelenmeli miyim, yoksa olmamalı mıyım, emin olamadım. "Yanılmış

Ne hakkında?

"Bir keresinde, eş işaretinin senin kızgınlık dönemi n i anında başlatabileceğini düşünmüştü, hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. Moonblessed'den kaçıp Ironwood'dan onları korumak için vahşi doğada beni sıcak tutmuştu. Sevişmiştik, ama

beni ısınmamı tetikleyebilir diye ısırma mıştı. Vahşı doğada beş gün geçiremezdik, özellikle de Ironwood peşimdeyken.

Şimdi Heath beni ısırma mıştı ama kızgınlığım başlamamıştı. Yatakta boğuşmamıza rağmen artık terlemiyordum. Yorganların ne kadar buruşuk olduğunu görmek için arkama baktım. Ama Heath beni odadan çekip merdivenlere doğru sürükledi, ikimiz de hala çıplaktık.

"Sanırım kızgınlığının ne zaman başlayacağını beklememiz gerekecek," diye mırıldandım.

Bir bakıma, ısırık kızgınlığının başlamasına neden olsaydı, başa çıkmak daha kolay olabilirdi. Elder Forest sürüsünün topraklarında güvendeydik ve bu ev yeterince rahattı.

"Sorun değil, çünkü bu arada çözmemiz gereken bir gizem var. Rünler."

Onu merdivenlerden aşağı inerken gülümsedim. Heath bulutların üzerindeydi ve onun kesinliği ve güveninin eş bağımızı doldurduğunu hissetmek beni çok mutlu etti. Ona coşkumu döktüm ve bunun karşılığında daha da güçlendiğini ve karşılıklı olduğunu hissettim. Aramızdaki bağ çok daha derindi ve karşılıklıydı.

Aşk.

Bölüm 31

Freya

Ertesi gün, Flint ile dövüş antrenmanı yapmak için dışarı çıktım. Boynumun altındaki diğer izlerin yanında yeni bir bağ izi gördüğünde gözleri parladı, ama boynumda yeni bir iz bulamayınca kaşları çöktü.

"İşe yaramadı mı?" diye sordu, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

Ellerini tuttum ve gülümsedim. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

Flint, benim ikinci

Bağlı olduğum kişi olmadığına dair. Dryden, bu sıranın Trella gibi bazı cadılar için önemli olduğunu söylemişti. İkisini gerçekten karşılaştıramazdım, ama sıranın benim erkeklerle olan bağımı nasıl değiştireceğini anlayamıyordum.

Her şeyin plana göre gittiğini kanıtlamak için gömleğimi kaldırıp Flint'e gösterdim.

"Heath," Flint inledi ve başını salladı. "İşaret sonsuza kadar kalacak ve o orayı mı seçti?"

Güldüm. Bu, Flint'e onu terk etmeye niyetim olmadığını kanıtlamak için mükemmel bir fırsattı. "Beni nereden ısırırsın?"

Beni yakaladı ve kendine sıkıca çekti. Arasındaki heyecan sertleşti ve gözleri gece kadar karardı. Parmak uçları sağ omzumdaki Gage'in ısırık izini okşadı ve zevkten titrememe neden oldu.

Sonra sol tarafımdaki saçlarımı geriye attı ve boğazımla omzumun birleştiği yeri öptü. "Isırık izlerinden oluşan bir kolyeyle çok güzel olurdun, aşkım."

Bir gün iz bırakacağı yerde hissettiğim nefesinin sıcaklığı bir an için sesimi kesmişti, ama soruyu zorla çıkardım.

"Heath'i seçtiğim için... hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?"

"Senin de beni seçtiğini biliyorum, ay ışığı. Doğru anı bekleyeceğim, ne kadar süre gerekirse. Zamanı geldiğinde, bunu

özel bir an olsun istiyorum."

Flint eğildi ve dudaklarımı yakaladı, sözlerini bir söz gibi mühürledi. Öpücüğü, onunla ne kadar mükemmel uyum içinde olduğumuzu hatırlattı bana. Dillerimiz dans etti, ikimiz de öncülük etmedik. Ama o kollarını bana doladı, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi sıkıca kendine çekti. Bu adamı ne kadar çok sevdiğimi bilmek nefesimi kesti.

O her zaman benim şampiyonum olmuştu, hep benim tarafımda olmuştu. Beni hak ettiğimden daha fazla önemserdi ve tüm kusurlarımla beni kabul ederdi. Onunla bağlanmak için sabırsızlanıyordum. Arzu tüm duyularımı ele geçirirken vücudumu sıcaklık kapladı. Ellerim sırtına yapıştı ve Flint gülerek uzaklaştı.

"*Şimdi* yapalım diye ikna etmeye çalışmıyordum," diye gülümsedi. Sonra ciddileşti ve elini saçlarımın arasından geçirdi. "Heath'e, onun izini ucuzlattığımızı hissettirmek istemeyiz."

Nefes nefese kalmıştım. "Isınmadan önce birbirimizi ısırmamışsak, o zaman ısırmanı istiyorum."

Flint sırtarak başını salladı. "Ve bunu hatırlamayacağın riskini mi alayım? Hayatta olmaz." Parmakları yine boynumdaki o yeri okşadı, vücudumun tuvalindeki boşluğu, sahiplenmek istediği yeri. "Seni işaretlediğimde, bu unutulmaz olacak ve eşit bir çiftleşme yaşayacağız."

Alfa'mın küstahlığına gülümsedim. "Doğru anı nasıl anlayacaksın?"

Gülümsemesi günümü aydınlattı. "Kurt ruhlarımız bize yol gösterecek."

İçimdeki kurtun memnuniyetini hissettim. Onun yanında, onun iç dünyasından Heath'e uzanan bir tünel gibi eş bağını hissedebiliyordum. O meşguldü, muhtemelen bir şeyle uğraşıyordu, belki de söz verdiği gibi runelerle ilgili bir şeydi.

İsteksizce esnemeye başladım. "Başlayalım mı?"

Flint ve ben pratik yaptık ve onun övgülerine minnettar oldum. Dövüş becerilerimde çok yol katettiğimi hatırlattı.

Öğle yemeği ve duştan sonra Heath elimi tutup beni kamyonete götürdü. Eş bağımız sayesinde onun heyecanını hissedebiliyordum. "Rünleri öğrenmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Heath küçük kasabanın dışına çıktı, ama hala Elder Forest sürüsünün toprakları içindeydi. Arabayla giderken, Heath ile olan eş bağımın sınırlarını sessizce hissettim ve bunun Gage ile hissettiğimden ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Dikkatimi verirsem, onun duygularındaki en ufak bir değişikliği bile hissedebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Heath mutluluk yaydığı için bu biraz rahatsız ediciydi. Dışarıdan

dikkatimi veririm, duygularındaki en ufak bir değişikliği bile hissedebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Heath'in mutluluk yayması dışında bu biraz rahatsız ediciydi. Dışarıdan bakıldığında, ifadesi hoş ve sakindi, ama içten içe... mutluluktan patlıyordu.

Elimi uzattım ve bacağına koydum. Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Eş bağı nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Heath, bana gülümsedikten sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

Diğerleriyle bu şekilde birleşince nasıl olacağını merak ettim. Çok mu yoğun olurdu? Karışık duygular mı? Gage, sürü bağı da benzer bir şey olduğu için bu konuda bir fikri olabilir.

Bir sonraki kasaba çok daha büyüktü ve kayalık bir yamaçta yer alıyordu. Evlerin yanı sıra birkaç yüksek apartman da gördüm. Heath, kasabanın merkezine doğru sürerek bir kütüphanenin önüne park etti.

İçeride, kitapları bulma ve iade etme kurallarını anlatan hoş geldiniz tabelaları vardı. Sonra kütüphaneye girdik ve hayranlıkla etrafa baktım. Hiç bu kadar büyük bir kitap koleksiyonu görmemişim. Her sırada, o sırada hangi tür kitapların bulunduğunu belirten farklı tabelalar vardı. Burada günlerce vakit geçirebilir, kaybolup harika yeni bilgiler keşfedebilirim diye düşündüm.

Ama odanın ortasında dairesel bir çukur ve dairesel bir masa ya da tezgah vardı. Çemberin ortasındaki kıvrımlı kadın bizi fark eder etmez kaşları havaya kalktı. Dairesel tezgahın bir kısmını kaldırarak çemberden çıktı ve bize katıldı.

Beta kurt dönüşümcü benden daha kısaydı, çene uzunluğunda altın sarısı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Onun pürüzsüz cildini ve kusursuz tırnaklarını kışkındırdım. Ironwood'da, herhangi bir şımarıklığı hak edecek kadar önemli biri değildim ve o zamandan beri kaçak hayat sürüyorduk ve böyle şımartılmak için çok meşguldük.

"Rose, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Heath.

Düşünmeden ona yaklaştım ve içgüdüsel olarak parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. İçimdeki kurt hırladı, dönüşmek için bir neden arıyordu.

Kütüphaneci aniden durdu, gözleri beni taradı. Sonra bakışları Heath'in yüzündeki izde sabitlendi. Kendi kendine başını salladı ve bir adım geri attı.

Zihnimde kurt hırlamayı kesti, ama dört ayağı üzerinde durmaya devam etti, sanki saldırmaya hazır gibi.

"Artık burada çalışıyorum," diye cevapladı Rose, bileğini çevirerek, Elder Forest'ı simgeleyen uzun, sağlam bir ağaç ve arkasındaki ormanın resmedildiği koyu renkli, yeni bir dövmenin altında silinmiş bir dövme'yi gösterdi.

"Frost Fang'dan ayrılmışsın," diye düşündü Heath. "Neden seni görmedim diye merak etmişim." Sonra bana doğru işaret etti. "Rose, bu Freya. Freya, Rose eskiden Frost Fang sürüsünden bir arkadaşı."

"Arkadaşınla tanıştığımıza memnun oldum." Bana başını eğdi. "Freya güçlü bir isim." Ama Heath'e bakınca kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Paket Alfa Nira yönetimi ele geçirdiğinde Frost Fang'dan ayrıldım." "Akıllıca bir karar," diye onayladı Heath. "Ama Gage kısa süre önce geri döndü doğum hakkını geri almak için geri döndü. Nira öldü."

Gözleri Heath'in bileğine düştü ve ben de onunla aynı anda bileğimi çevirdim. Dağlarda uluyan bir kurt resmedilen yeni Howling Echo dövmem, yeni iyileşme yeteneğim sayesinde birkaç gün değil, birkaç hafta ya da birkaç ay önce yaptırmışım gibi görünüyordu. Kendimi bir şekil değiştiren olarak düşünmek hâlâ beni şaşırtıyordu.

"Biz... Frost Fang dövmelerimizi yenilemedik," dedi Heath.

Yanlarında başka bir sürü dövmesi olsa da, Howling Echo dövmelerini sonsuza kadar saklayacağımızı hissediyordum.

"Demek Gage artık Frost Fang'ın sürü alfa'sı," diye düşündü Rose. Gülümsemesi genişledi. "Gage her zaman kitap kurduydı, ama sanırım sürü alfa'ları kütüphaneler gibi yerler için çok meşgul. Seni ise kütüphaneye adım attığını hiç görmeyi beklemiyordum."

Ona, tüylerimi diken diken eden yaramaz bir gülümseme attı. İçimden bir ses, bu ikisinin bir zamanlar tanıdık olmaktan öte bir ilişkileri olduğunu söylüyordu. Ancak, eş bağının Heath'in Rose'a ilgisi olmadığını gösterdiğini düşünerek kendimi teselli ettim. O anda ondan hissettiğim en baskın duygu merakdı, arzu ya da çekim değildi.

"Bu runu öğrenmek için buradayım," Heath sol yanağını işaret etti. "Yardımcı olabilecek bir kitabın var mı?"

Rose'un dudakları şaşkınlıkla büzüldü. "Freya ile bağlandığımı biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama bu runeyi daha önce hiç görmedim."

Rose küçük bir adım attı, bu da beni Heath'e yaklaştırdı.

"Bu, Eski Futhark alfabesinden ansuz adlı bir rune. Genellikle Odin'in sembolü olarak kabul edilir. İstersen sana daha fazla bilgi vererek uzun bir okuma listesinden kurtarabilirim."

Heath ve ben birbirimize baktık. Eş bağımız sayesinde ona ihtiyatlı olduğumu hissettirdim ve onun da aynı fikirde olduğunu hissettim. Daha fazla bilgi edinene kadar ona hiçbir şey söylemeyecektik.

"Harika," dedim. "Başka ne söyleyebilirsin?"

"Gelin, oturalım," Rose bizi kütüphanenin arka köşesine doğru işaret etti. Orada çok sayıda masa ve sandalye, hatta şezlonglar bile vardı. "Müşterilerimizi istedikleri takdirde burada okumaya teşvik ediyoruz, ama bugün oldukça sakın bir gün seçtünüz, bu sayede kimseyi rahatsız etmeden konuşabiliriz."

Heath beni küçük bir kanepeye yönlendirdi ve ben onun yanına kıvrıldım. Kollarını bana doladı ve bağımız bana onun sevgisini gösterdi. Rose bizi görünce gözleri yumuşadı.

"Yeni bağlandınız, değil mi?" diye sordu, bizim karşımıza alçak bir sehpa otururken.

Başımı salladım. "Daha dün. Ortaya çıkan rune beni şaşırttı."

Aslında ilk Gage'de ortaya çıktığında beni de şaşırtmıştı, ama ona zaten iki Bağlı'm olduğunu söylemeye niyetim yoktu.

Rose başını salladı. "Çoğu cadı bağlanacak kişiyi kendisi seçer, ama seninkinin kendiliğinden ortaya çıkması, kaderin seni seçtiğinin işaretidir. Odin'in sembolü çok güçlüdür. Eski İskandinav tanrılarına inansaydım, bunun Odin'in sözcüsü olduğun anlamına geldiğini söylerdim, çünkü bu rune aynı zamanda iletişim ve kehanet runesidir. Yüce tanrı ile olan bağı ve manevi bilgiyi simgeler."

Gülümsedim. "Affet beni... ismime rağmen, çocukken mitlerden habersiz yetiştirildim. Odin hakkında bize ne anlatabilirsin?"

"Odin'in kendisi büyüyle derin bir bağı vardır. Alfabeyi keşfetti ve insanlığa şiiri armağan etti. Mitlerde, seidhr gücünü kullanan kadınlar Odin ile yakından ilişkilendirilirdi. Başka bir deyişle, güçlü kadınlar onun büyüsünü gerçekleştirirdi." Çenesini Heath'e doğru uzattı. "Gerçekte, Odin hem büyü *hem de* kurtlarla güçlü bir bağı vardır. Sonuçta, ilk şekil değiştiren oydu."

Hank'in Kanlı Şafak kampında bana anlattıklarını hatırladım. "İskandinav mitolojisindeki kurtlar hakkında ne söyleyebilirsin... Frekr ve Gerr... Fenrir?"

Mitlerin sadece mitlerden ibaret olmayabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

“İskandinav mitolojisinde çok sayıda kurt vardır,” dedi Rose elini sallayarak. "Onlar hakkında kitaplarca bilgi verebilirim. Ama Odin ile en çok ilişkilendirilen kurtlar gerçekten Gerr ve Frekr'dı. Onlar insanlığın dostuydu ve ilk insanlara hayatta kalmayı öğretiler. Fenrir'in, hilekar tanrı Loki'nin oğlu olduğu söylenir. Fenrir, tanrılar tarafından bile evcilleştirilemezdi. Fenrir, Hati ve Skoll'u dünyaya getirdi, onlar da..."

"—kıyameti getirecek olanlar," diye başımı salladım.

"Aynen öyle," diye gülümsedi bana. "Dönüşenlerin gerçek kökenleri ve neden tarihten kaybolup sonra diğer doğaüstü ırklarla birlikte aniden yeniden ortaya çıktığımız hakkında birçok efsane ortaya çıktı." Omuz silkti. "Gerçek şu ki, hiçbirimiz bunu asla bilemeyeceğiz."

"Ama Odin ile ilk şekil değiştirenler arasında bir bağlantı var mı?" diye sordum.

"Odin'in kurt formunda Volsunglar adında ilk kurt şekil değiştirenlerin insan çocukları olduğu söylenir. Bu Volsunglar, Loki'nin torunları olan Fenrir'in çocukları Skoll ve Hati'nin yanı sıra Odin'in kurtlarının torunları Gerr ve Frekr dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki kurtlarla çiftleşti. Sözde, benim atalarım Loki'nin soyundan geliyor."

"Peki Odin'in soyundan gelenler?" diye sordum.

"En eski tarihlerde, Ulfhednar, Viking kurt savaşçıları, savaşta kurt postları giyip sürü halinde avlandıkları söylenirdi. Artık onların, Gerr ve Frekr ile çiftleşen Volsungların soyundan gelen ilk şekil değiştirenlerden bazıları olduğunu biliyoruz. Ulfhednar, sürülerine çok sadıktı. Kurtların asil ruhuyla özdeşleşmişlerdi ve Odin'in yolunu izliyorlardı."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi?" Rose, sanki soru çok saçma gibi gülerek cevap verdi. "Bunların hepsi efsane. Kim gerçeği kurgudan ayırt edebilir ki? Bunların hepsi çok eski zamanlarda yaşandı. 1875'te her türden şekil değiştirenlerin nüfusu hızla arttığında, toplum bu eski efsanelere yeniden odaklandı. Onları tam olarak yalanlamadılar, ama senin yeni izlerin de onları tam olarak desteklemiyor. İlk Ulus kabilelerinden herhangi birine şekil değiştirenlerin kökenini sorarsan, sana farklı bir şey söylerler."

Bu mantıklıydı, çünkü Hank, Flint'in atalarının kurt şekil değiştirenlerin soy ağacının farklı bir dalından geldiğini, Heath, Gage ve Rowan'ın atalarından olduğu kadar benimkilerden de farklı olduğunu ima etmişti. Kökenleri gerçekten farklı olabilirdi.

Tek bildiğim, Odin'in işaretini taşıdığım ve Hank'in beni bir Odinswolf olarak tanıdığıydı. Her şey bir şekilde birbirine bağlıydı.

"Şimdi ben sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Rose, gözleri merakla parlıyordu.

Bir kütüphaneci olarak, muhtemelen yeni bilgiler edinmeyi seviyordu ve birdenbire ona ısınmaya başladım. Heath'e asılmamıştı ve ortak bir geçmişleri olsa bile, açıkça bunu aşmışlardı. Heath'teki izlerimin ne anlama geldiğini biliyordu ve bağımızı sorgulamayacaktı.

Ne soracağını bilmediğim için tereddütle başımı salladım, ama Heath hakkında olacağına bahse girerdim.

"Kurt içimdeki kurt, senin içinde bir kurt olduğunu hissediyor, Freya. Ama sen Heath'e bir cadı gibi bağlandın... ve boğazında da düzgün bir ısırık izi görüyorum. Sen bir melez misin?"

Başımı salladım. "Yarı kurt, yarı cadı."

"Dur tahmin edeyim..." Rose devam etti. "Rune seni şaşırttı çünkü Heath'i kendine ait olduğunu ilan etmek için ısırdın ve bağlanma töreni olmadan ansuz runesini ortaya çıkıttı."

Heath nefes verdi, endişesi eş bağımıza sızdı. Buraya gelerek çok fazla şey ifşa ettiğimizi düşünüyordu.

"Neden soruyorsun?"

"Bunu çok ilginç buluyorum," diye cevapladı Rose tereddüt etmeden. "Daha önce hiç melez biriyle tanışmadım. Bazıları, sizin dönüşüm geçiremeyecek ve büyü kullanamayacak iğrenç yaratıklara dönüşeceğinizi söylüyor. Ama ben kurtunuzu açıkça hissediyorum ve bağ işareti, büyüünüzün varlığının kanıtı. Siz, önyargının, iki türümüzü farklı bir nedenden dolayı ayrı tutmak için uydurulmuş bir yalan olduğunu kanıtlıyorsunuz."

Heath başını salladı. "Her zaman siyaset vardır. Babam cadılarla ittifak kurmak istiyor gibi görünüyor, bu da zamanın değiştiğini gösteriyor."

Rose başını salladı. "Gerçekten de öyle. Sürü Alfa Gage artık Frost Fang'ı yönetiyor. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzüne hüznü bir ifade belirdi.

Düşünmeden, onu teselli ettim. "Eğer geri dönmek istersen, Gage seni memnuniyetle kabul eder."

Gözlerini kısarak, "Yeni sürü alfaları yabancılara karşı çok şüpheli, ve bu iz benim bir yabancı olduğumu kanıtlıyor," diyerek ısırık izini ve dövmesini gösterdi. Sonra bakışları yeniden ilgiyle keskinleşti. "Gage'i iyi tanıyor musun?"

Gömleğimin yakasını tutup aşağı çekerek köprücük kemiğimi ve yan yana duran iki runi gösterdim. "O benim diğer eşim... ilk Bağlım."

Rose nefesini tuttu, ama gözleri... sevinçle parladı? "Şanslı kız! Gage ve Heath'i Bağlıların olarak mı sayıyorsun? Kışkandım."

O haklıydı, çünkü ben tanıdığım en şanslı melezdim. Gülmemek için kendimi tutamadım. Rose ile konuştukça ona daha çok ısınmaya başladım.

"Bahsettiğin kitaplardan bazılarını okumak isterim."

"Tabii ki. Kütüphaneden çıkmadan önce sana en alakalı üç tanesini ayarlayayım."

Heath öne eğildi, bakışları deliciydi. "Odin'in soyundan gelen kurt şekil değiştirenler hakkında bir şey biliyor musun?"

Rose omuz silkti ve başını salladı. "İskandinav mitolojisi hakkındaki bilgimin çoğu insan efsanelerinden geliyor, şekil değiştirenlerden değil." Parlak mavi gözleri meraklı bir bakışla bana kaydı. "Ama Odin'in soyundan gelen, kanında zaten sihir bulunan bir kurt melezi gerçekten çok güçlü olabilir."

Bölüm 32

Heath

Freya ile kütüphaneye gittiğimiz günün ertesi günü, babama başka birinin Bağlısı olamayacağımı göstermenin zamanının geldiğine karar verdim, çünkü Freya beni çoktan sahiplenmişti.

Planımı ona anlattığımda gözleri sahiplenici bir sevinçle parladı.

"Belki seninle gelmeliyim. Onun yüzündeki ifadeyi görmek isterim.

"Gelmesen iyi olur," dedim yüzümü buruşturarak. "Şiddete eğilimli biri değildir ama yine de... bu konuyu onunla yalnız konuşmalıyım. Babama, hayatımda söz hakkı olmadığını bir kez ve sonsuza kadar söylemenin zamanı geldi."

Freya tatlı bir gülümsemeyle bana uzun, yavaş bir öpücük verdi. Onu yatağa taşımak istememe yetecek kadar. Ama geri çekildiğinde, sanki kendine söylemek istercesine başını salladı.

"Bana işaretimi gösterdikten sonra geri gelir misin?"

"Elbette, aşkım." Ağzının köşelerine öpücük kondurduktan sonra isteksizce onu bıraktım.

Bir an, Freya'nın uzaklaşmasını izledim. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissederek, dönüp bana bir öpücük gönderdi. Göz kırptım ve görevimi yerine getirmek için döndüm.

Küçük misafir evinden ana malikaneye doğru yürüdüm. Uşak beni tanıdı ve elbette içeri aldı, ama bu sefer sekreterin beni görmesine izin vermedim.

Bunun yerine, hizmetkarlar için olan arka merdivenlerden babamın çalışma odasına çıktım, yine kulak misafiri olmayı umuyordum. Ama kapıdan dinlediğimde, kağıt hışırtısı dışında hiçbir ses duymadım. Bir ritmi vardı ve babamın bir kitapta sayfaları çevirdiğini anladım.

Birkaç dakika boyunca, olağan dışı bir ses duymak için onu beklemeyi tercih ettim. Bir süre sonra, içeri girip

varlığımı belli etmem gerektiğini merak etmeye başladım. Burada ne kadar uzun beklersem, sekreterin veya başka birinin beni fark etme olasılığı o kadar artıyordu. Ve bu gerçekten şüpheli görünecekti.

Hareket sesi duydum — babamın ayak sesleri.

Kapıdan uzaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğer dışarı çıkarsa, yeni gelmiş gibi davranacaktım. Ama görünüşe göre ofisinde dolaşıyordu.

Kurt kulaklarım, babamın kibirli sesiyle "Sınırdan gelen hiçbir sevkiyatın listede neden yok, bana açıklayabilir misin? Bu sefer sana genç, eşleşmiş, en verimli çağındaki, bana sadık kurtları verdim, sen ise..." demeden önce bir telefonun bağlandığını duydu.

Karşıdaki kişinin sesini duymadım, bu yüzden cesaretimi toplayıp kapıya geri sürünerek yaklaştım. Buradan çalışma odasını görebiliyordum ve umarım gözüme çarpmaz diye düşündüm.

Sözleri beni dehşete düşürdü. Kaçıranların sınır yakınlarında fark edilmeden kurtları kaçırmayı her zaman başarabilmelerinin nedeni, belki de Elder Forest'ın içinden biri, yani kendi babamın onlara yardım ediyor olmasıydı.

"Coven'ınız kışınızı kurtarmak için hesapları istediğiniz gibi düzenleyebilirsiniz, ama ben neyi kabul ettiğimi biliyorum ve aldığım ekstra risk için ödeme almayı bekliyorum..."

Diğer kişinin sözlerini hala anlayamıyordum, ama artık onların cadı olduklarını biliyordum. Babamın iki tarafla da oynadığını düşünerek homurdandım. Gündüzleri cadılarla siyasi ittifaklar kurarken, geceleri kendi sürüsünü satıyordu.

"Peki, o zaman, beni geri arasın," diye homurdandı babam ve elektronik bir bip sesiyle telefonu kapattı.

İçini çekti, sonra birkaç kez daha ileri geri yürüdü ve masasına geri döndü. Birkaç dakika daha bekledikten sonra koridorun sonuna gizlice geri döndüm.

Ofisine doğru yürürken, adımlarımın bir kurt adamın duyabileceği kadar yüksek çıkmasına izin verdim. Ama kapısına ulaşmadan telefonum çaldı, zil sesi koridorda yankılandı.

Küfrettim ve onu susturdum, ama babamın başı çalışma odasından çıkmadan önce. Beni görünce gözleri kısıldı, ama ben hala yeterince uzaktaydım

uzaktaydım onu gibi sanki sanki sadece göstermiş
görünüyor — o o ben dinlemiyordum.

"Heathcliff, uğramana ne güzel," diye sinirli bir şekilde homurdandı.

Ben de ona karşı kullanmayı tercih ettiğim huysuz çocuk kişiliğime büründüm.

"Oh sevgili babacığım, sana haberlerim var," dedim şarkı söyler gibi bir sesle. "Ofisime gel ve kapıyı kapat." Onu içeri takip ederken, Devam etti, "Yeniden düşündüğünü söyle..."

Dryden, çalışma odasının ışıkları altında beni iyice gördüğü anda sözlerini kesti.

"Freya'nın hepimizi eşleri olarak gördüğünü söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordum, yüzümde geniş bir gülümsemeyle.

Bakışları elmacık kemiğime sabitlendi. "Ama... o... Onun kurt olduğunu hissettim. Bir kurt dönüşen gibi kızgınlık dönemine giriyor..."

"O kısmen kurt." İtiraf ettim. İşlevsel bir burnu olan hiçbir kurt dönüşen bunu inkar edemezdi.

"O zaman seni kimin eşine bağladı?" diye sordu. "Trella ve Colorado'daki cadı grubuyla mükemmel bir anlaşma yapmışken neden bunu yaptın?"

"Sana söyledim. Freya hepimizi eşleri olarak ilan etti. Ben onun Bağlısı'yım."

"Bir melez mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bir an için tamamen hazırlıksız yakalanmış bir şekilde sandalyesine doğru geri adım attı. Babam normalde tepkilerini çok daha iyi gizlerdi, ama bu sefer onu gerçekten şok etmişim gibi görünüyordu.

"Heathcliff, ailemiz için her zaman en iyisini yapmaya çalıştığımı biliyorsun." Oh oh. Eğer tam adımı kullanıyorsa, başım belada demektir.

"Öyle mi?" Masasının önündeki şık deri koltuğun koluna oturdum. karşılarındaki koltuğa oturdum.

Muhtemelen zengin ve güçlü arkadaşlarına davetkar görünürken, diğerlerini korkutmak için yapılmıştı. O anda kayıp kurtlar hakkında onunla yüzleşmeyi düşündüm, ama Dryden suçunu üstünden atıp suçu başkasına atma konusunda ustaydı. Yıllar boyunca bunu defalarca görmüştüm. Şimdilik çekingen davranacaktım.

"Bana öyle geliyor ki, sen her zaman kendine en uygun olanı yaptın, geri kalanımıza değil.

"

"Sen benim istediğimi yapsaydın, ailemizin geleceği güvende olurdu. Harlow'un Doğu Kıyısı'ndaki bir peri ile evliliği onları kontrol altında tutuyor." Alfa kız kardeşimden bahsediyordu, evlendirebildiği ilk kız kardeşim. "Hazel, Kuzeybatı'daki ayı şekil değiştirenleri parmağında oynatıyor ve hepimiz oradaki gerçek gücün onlar olduğunu biliyoruz. Sen cadılarla iyi geçinip, ailemizin Güneybatı'da barışı korumasına yardım etmeliydin!"

Başımı salladım. Tabii ki kendine böyle söylüyordu. Harlow ve Hazel'i casus olarak göndermediğini, onların "türler arasındaki barışı korumaya" yardım ettiklerini söylüyordu.

Bir süredir kardeşlerimle konuşmamıştım, ama ikisinin de babamın düşündüğü kadar itaatkar olmadığını tahmin ediyordum. Hiçbirimiz onun bize yutturduğu saçmalıklara gerçekten inanmıyorduk.

Onun benim için yaptığı planları sona erdirmenin zamanı gelmişti. Kalıcı olarak.

"Görünüşe göre ailemiz sandığın kadar güçlü değil. Eğlencenizi bozmak istemem ama Trella'nın umutlanmasını istemem. Benim sadakatim Freya'ya ait. Başka kimseye değil."

Dryden başını salladı ve masasının sandalyesine ağır bir şekilde oturdu. "Sen hiç politikacı kafası yokmuşsun. Yaptığın şey, benim kurmak için çalıştığım her şeyi tehlikeye atabilir. Kardeşlerin senin bencilliğin yüzünden tehlikeye girebilir!"

Ayağa kalktım. "Kız kardeşlerim kendilerini koruyabilir."

Gerçekte, Harlow'un hakimiyeti benimkinden üstündü. Hazel, kardeşlerinin en küçüğü olarak doğmuş ve beta olarak ortaya çıkmış olsa da, o da kolay lokma değildi. İkisinin de babamın köpeği olmaksızın, bulundukları yerde çok daha mutlu olduklarına bahse girerdim.

"Heath, bekle," diye bağırdı Dryden, ben kapıya ulaştığımda. Beni ikna etmek için koşarken sözleri hızlandı. "Eski önyargıları aşmanın zamanının geldiğini sonunda kabul ettiğine sevindim. Eşinin bir melez olması umurunda olmadığına sevindim. Ama Avrupa'da olanların tekrarlanmasını önlemeliyiz. Kimse vampirlerin ve perilerin iktidarı ele geçirmesini istemez. Bağlar bozulabilir. Hayatının geri kalanını o küçük, geri kafalı sürünün içinde geçirmek zorunda değilsin..."

Hırıldadım ama arkamı dönmedim. "İşaretlenmiş olmanın bile seni ikna etmeyeceğini bilmeliydin."

"Colorado cadılarıyla düşman olmak istemiyoruz, evlat." "O zaman, kendi çocuklarını koz olarak kullanmadan bir ittifak kurmanın yolunu bulmak sana kalmış."

kendi çocuklarınızı koz olarak kullanmaya bağlı olmayan bir ittifak kurmayı sana bırakıyorum. Eğer bu ulusun kaderi

gerçekten bir alfa kurt şekil değiştirenin bir cadının üçüncü Bağlısı olmasına bağlıysa, o zaman hepimiz belada demektir."

Sanki aramızdaki tek konu buymuş gibi babamın çalışma odasından çıktım. Ama aslında, babamın planlarını bozmak için yeni bir kararlılıkla ayrılmıştım. Kayıpların arkasında onun olduğu açıktı, ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Rowan'la konuşursam, belki birlikte bu olayı araştırmak için bir plan yapabiliriz. O sınır devriyesine devam etmişti, ama kaçırانların kimliklerine dair yeni bir ipucu bulamamıştı.

Ama bunun arkasında babam varsa, onu durdurmak benim sorumluluğumdur. Hem oğlu hem de alfa olarak, başka bir alfanın başkasına zarar vermesine tahammül edemezdim — kendi halkına, korumakla görevlendirildiği kurtlara

— bunu engelleyebilirsem. Bunun arkasında kimin olduğunu bilmek, içimdeki koruma içgüdüsünü uyandırdı ve Dryden'a meydan okumak istememi sağladı. Ama o beni iyi eğitmişti ve plansız bir şekilde peşine düşmemenin daha iyi olacağını biliyordum.

Konuk evine girerken, Freya'ya uğrayıp duyduğumu ona anlatmaya karar verdim, sonra da Rowan'ı aramaya çıkacaktım. Ama mutfığa girdiğimde Flint'i telefonda gördüm. Elini kaldırarak bana beklememi işaret etti.

"Anladım," dedi Flint telefonda. "Heath de az önce geldi. Eğer istersen, sana bağlayayım."

Flint telefonu uzattı ama ben almadan önce özetledi: "Gage Moonblessed'da bizimle buluşacak. Hemen çıkmalıyız."

Planların aniden değişmesine şaşırarak gözlerimi kırptım, ama sonra telefon elimdeydi ve kulağıma tuttum.

Bu, hepimizin beklediği andı. Howling Echo sürüsü olarak yeniden bir araya gelmeyi çok istemiştik ve şimdi bu, elimizin altındaydı ve... Hazır olduğumdan emin değildim.

Sonra kendimi sarsarak sürü lideri rolümü kolayca üstlendim. "Gage?

Frost Fang'daki sorun çıkaranlar ne olacak?"

"Nira'ya sadık olanların hepsi ya öldü ya da sürgün edildi," diye cevapladı Gage. "Aynı zamanda, kardeşim hayatta olmasa da benim liderlik etmemem gerektiğini düşünen, ona sadık olanların bazıları da."

Sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordum. "O aptallar." "En

çok beni şaşırttılar," diye itiraf etti Gage.

"Flint sana Kanlı Şafak'tan bahsetti mi?"

"Evet, ama bak Heath, Moonblessed'da seninle buluşmadan önce burada halletmem gereken bazı işler var. Flint sana her şeyi anlatır..."

"Moonblessed'da görüşeceğimizi sanmıyorum," diye sözünü kestim. Aceleci olduğunu bildiğimden, "Elder Forest'taki kayıpların arkasında babamın parmağı olabilir. Senin izninle Rowan'ın soruşturmasını devralmak istiyorum," diye ekledim.

"Baban mı?" Flint ve Gage aynı anda sordu.

"Onun bazı cadılarla yaptığı bir telefon görüşmesini duydum. 'Bu sefer' sadık kurtları en güçlü oldukları dönemde almaları için nasıl risk aldığını anlatıyordu."

"Bu gerçekten şüpheli."

Bir anlık sessizlik beni endişelendirdi. Eğer sürümün alfa'sı Moonblessed'da sürünün yanına katılmamı emrederse, itaat ederdim. Ama babamı yerine koymak için çağrıldığını hissediyordum. Bu sadece kendilerini koruyamayan kurtları korumakla ilgili değildi... tüm bu durum daha büyük bir tehdit gibi geliyordu.

"Geride kalıp Rowan'ın soruşturmasını devralmaya karar verirsen, sorun yok, ama sürünün geri kalanı Moonblessed'da benimle buluşacak," diye karar verdi Gage. "Moonblessed'da uzun süre kalmayacağız. Ben yokken Bretton son muhalifleri ortaya çıkaracak, böylece kısa süre sonra Frost Fang'a dönebiliriz."

"O zaman mümkün olduğunca çabuk Frost Fang'da buluşuruz." "Bu durum hoşuma gitmiyor, Heath."

"Ben de sevmedim, ama o benim babam. Onu durdurmak benim sorumluluğum. Onu tanıyorsam, bu görüldüğünden çok daha büyük bir mesele."

Gage ile konuşmak istediğim çok şey vardı, runeler hakkında keşfettiklerimiz gibi... ya da Freya ile benim aramdaki bağ gibi.

Ama o biliyordu ve telefonu kapatmadan önce bana söylediği son sözler bunu kanıtladı.

"Gitmem gerek, ama... Freya'nın seninle güçlü bir bağı olmasına sevindim, Heath. Ona benim için bir öpücük ver."

Gage'in mesajı olarak Freya'yı öpmek düşüncesi beni bir şekilde heyecanlandırdı ve kendime sakın olmayı hatırlattım. Gage Freya'yı önemsiyordu, beni değil, ve bu asla değişmeyecekti.

Telefonu kapatır kapatmaz Flint başını salladı.

"Freya bunu sevmeyecek," diye uyardı Flint. "İkiniz daha yeni bir bağ kurdunuz."

"Biliyorum, ama dolunayda birlikte koştuk. Kurtlarımız birbirlerini kabul ediyor ve en kısa sürede yeniden bir araya geleceğimizi bilecekler."

Flint kaşlarını çattı. "O gece ay ışığı düşmediğı için şanslısın." "Freya ve ben kaderimizde varsa, kendimi dünyanın en şanslı adamı sayardım dünyadaki en şanslı adam sayardım."

Freya bir kez sahte bir bağ yaşamıştı. Gerçek kader eşleri arasındaki bağ, ay tanrıçasının her iki eşin üzerine bir ışık huzmesi tutmasıyla başlar ve ardından kalplerini birbirine bağlar. Bundan sonra, gerçek kader eşleri birbirlerinden ayrılmaya dayanamazlar, ki bu Luka ve Freya için hiç sorun olmamıştı. Onların bağı tamamen sahteydi.

"Ama belki de onun kaderinde eş yoktur."

"Alfa olmadığı için mi?" diye sordu Flint. "Ya da çünkü..." "Çünkü o yarı cadı, yarı Odinswolf. Cadılar kader eşleriyle eşlenmez."

"Belki Odinswolflar da yapmaz." O da başını salladı.

"Arkamdan mı konuşuyorsunuz?" Freya mutfağına gelerek sordu.

"Hayatımın aşkı," dedim, ona dönerek. "Sana iyi ve kötü haberlerim var."

Freya'nın gözleri kısıldı. "Önce kötü haber."

İki elini de tuttum ve babamın konuşmalarından duyduğum her şeyi ona anlattım.

"O piç, kendi halkını ihanet etti," diye homurdandı Flint. "O alfa olarak adlandırılmayı hak etmiyor."

Freya konuyu tekrar gündeme getirdi. "Bu kesinlikle kötü bir haber..."

"Kötü haber çünkü bir süre senden ayrı kalacağım," diye açıkladım. "Bu işin aslını astarını öğrenmem gerek. İçgüdülerim bana bunun görüldüğünden çok daha kötü olduğunu söylüyor. Rowan'ın soruşturmasını devralacağım, ama farklı bir şekilde yürüteceğim."

"Neden ayrılacağız?" Kaşları karışmış bir şekilde bana baktı. "İyi haber yüzünden." Ona sırtıarak baktım. "Gage, birkaç gün sonra Moonblessed'da birkaç gün sonra Moonblessed'da seninle buluşmayı planlıyor. Benim burada olmam, ikinize özel zaman geçirmenizi sağlayacak... en azından, sen ve ben bir bağ paylaştığımız için mümkün olduğunca özel."

Gage'in adını söylediğimde Freya'nın gözleri parladı ve içimde kötü bir his uyandı. Freya'yı seviyordum, ama kalbimin boş bir kısmı hala Gage için acıyordu

Gage için acıyordu. Bu mümkün olmamalıydı, çünkü ben eşimi bulmuş, onu sahiplenmiş ve karşılığında onun da beni sahiplenmişti.

Gage bizim için mutlu görüldüğü gibi, ben de Gage ve Freya için mutluydum. Ama... Freya ve Gage'in yeniden bir araya gelmesini görmemek için bir bahane bulduğuma sevindim. Gage'in neredeyse bir aydır ilk kez Freya'yı gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek beni mahvederdi — o ifade asla bana yönelik olmayacaktı. Bu sadece onların ilişkisine kıskançlık duymama neden olurdu.

O onu sahiplendikten sonra, Gage'in inatçı davranışlarıyla uğraşmakla o kadar meşguldüm ki, bu konudaki kendi duygularımı hiç düşünmemiştim. Önemli olan tek şey, Freya'nın iyi olduğundan emin olmaktı, özellikle de kaybolduktan sonra.

Freya'ya Gage hakkındaki hislerimi itiraf etmek içimdeki barajı yıkmıştı. Onun için hissettiklerimi uzun süre görmezden gelerek ve yokmuş gibi davranarak bastırmıştım. Şimdi, onu tekrar gördüğümde ne olacağını bilmiyordum. Şüphesiz Freya'ya tamamen odaklanmış olacaktı.

Freya'ya eş bağı yoluyla ulaşmaması için hissettiğim her şeyi bastırdım. Kaşlarını çatması, muhtemelen umduğum kadar başarılı olamadığımı gösterdi.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra gözleri Flint'e kaydı. "Bu çok nazikçe Heath, ve Rowan'ın soruşturmasını devralmak için geride kalman çok asilce, ama..."

Başını salladı, gözleri yine Flint'e kaydı, onun orada olduğu için düşüncelerini dile getirmek istemediği belliydi.

Onu kendime çekip kollarıma sardım ve eşimle bu anın tadını çıkardım.

"Ben eşyaları toplamaya başlayayım," dedi Flint, bize biraz yalnız kalmamız için izin vererek. O, çok anlayışlı bir kurttu.

O gittikten sonra Freya fısıldadı, "Senin için zor olduğunu biliyorum... Gage yüzünden..."

"Frost Fang'da hepinizle tekrar buluşmayı çok istiyorum," diye itiraz ettim. Freya derin bir nefes aldı, geri çekildi ve içini çekti. "Öyle yapmalısın."

"Her şeyi yüklemene yardım ederim."

Flint ve ben birlikte kamyonete tüm eşyalarını yükledik. Elder Forest'taki zamanları sona ermişti... ama ben yeni bir amaç duygusu hissediyordum. Gage, Nira'yı öldürdüğünden beri sürüdeki dinamik dramatik bir şekilde değişmişti. Artık küçük bir kiralık sürü değildik ve Frost Fang'ı ele geçirdiğimizde daha geleneksel bir çalışma tarzına dönmüştük.

geleneksel hale gelmiştik. Bu soruşturma beni eski iş yapma tarzımıza geri döndürdü. Özlemişim.

Freya ve Flint yolda yemek için yiyecek toplamaya koyulurken, Freya'nın bir şey unutmuş mu diye odamı kontrol ettim. Onu duymadan önce sürüm arkadaşımın varlığını hissettim ve dönüp baktığımda Rowan insan formunda yatak odamın kapısında duruyordu.

Gömleksiz, etkileyici bir figürdü. Normalde insan formunda olmaktan nefret ederdi, bu yüzden onu bu şekilde, yalnız, yatak odamda görmek garip bir şekilde gururumu okşadı. Nedense, aklıma onun ve Freya'nın görüntüsü geldi. Onun Freya'yı kovalayıp arkadan yakaladığını hayal etmek, sikimi uyandırdı ve ben de sertleşmiş sikimi saklamak için arkamı döndüm.

"Hoşça kal demeye mi geldin?" Omzumun üzerinden ona bakarak, yatağımın üzerinde bir gömlek katlıyormuş gibi yaparken sırtıttım.

"Freya'yı ısırдын ve şimdi sürümüzün alfa'sının yüzüne bile bakamıyor musun?" Rowan, odama tehditkar bir adım atarak homurdandı.

Ve hain sikim daha da sertleşti. Siktir, neden? Ben bulmuş ve sahiplenmiştim arkadaşımı lanet olası lanet olsun. Neden ben ben hala hala düşkü diğer diğer sürü arkadaşlarım için arzuluyorum? Onları her zaman yasak bölge olarak görmüştüm ve bu değişmemişti. "Gage, onunla olan bağı sayesinde bunu hissetti ve ben de bu sabah onunla konuştum

sabah konuştum, Rowan. Yüzümdeki bu rune onun için sürpriz değil." "Bu, sürümüzü yok edecek."

Onun tehditkar hırıltısının aksine, bu sözler bir ereksiyon katiliydi. "Ne?"

"Ben

kederli. "Ama en azından onu ısırmadım! Gage—"

"Onlar bunu konuşurken Bloody Dawn'da onunla birlikte değil miydin?" Ona gözlerimi kırptım. "Freya'nın birden fazla eşi var, Rowan."

"Çünkü o yarı cadı." Rowan'ın omuzları çöktü, omuzları öne doğru kıvrıldı — bir alfa için garip bir duruş. "Gerçek kurtlar çiftler halinde çiftleşir. Şekil değiştirenler de... Gage kesinlikle..."

Nefes alıp beşe kadar saydım, bunun bir kısmının Rowan'ın cadılarla ilgili geçmiş travmasından kaynaklandığını biliyordum. Sonra yüzüne yaklaşıp gözlerime bakmasını sağladım. İkimiz de alfa'ydık ve bakışlarındaki meydan okuma beni korkutmadı.

"O sadece bir kurt dönüşen değil, Rowan. Cadılarla olan geçmişinin iyi olmadığını biliyorum, ama Freya bir melez. Muhtemelen çok güçlü bir melez," diye ekledim, dün Rose ile yaptığımız konuşmayı hatırlayarak. "Cadılar

birden fazla eş alır. Görünüşe göre Odinswolves da öyle. Freya ikisi de. Gage bunu anlıyor."

"Frost Fang, Gage'in eşinin başka bir izle geri döndüğünü, onun arkasından başka bağ kurduğunu gördüğünde... sence ne olacak?" Rowan'ın yumuşak sözleri beni titretti.

Haklıydı. Normalde sürü politikasını takip eden bendim. Freya ile çiftleşmek beni kör mü etmişti? Frost Fang, diğer türlere, hatta ayı ve tilki gibi diğer şekil değiştirenlere karşı hiç hoşgörülü olmamıştı. Bu, Gage'in otoritesini zedeleyebilirdi, ama ben Gage'e güveniyordum.

"Bize sorun çıkaran herkesi kovdu. Gerisini de ikna edebilir."

"Bu hayal kurmak, bunu sen de biliyorsun." Rowan başını salladı, sakallı yüzünde derin bir kaş çatma belirdi. "Senin bencilliğin, Gage'in yeniden inşa etmek için çalıştığı her şeyi mahvedecek. Sanırım kendimi tekrar gerçek bir kurt sürüsüyle yaşamaya hazırlamalıyım."

İçimdeki kurt, onun ihanet dolu sözlerini sürüye bir meydan okuma olarak algıladı ve onu tekrar dövmeye hazırdı. Ama kurtumu sakinleştirdim. Şiddet hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

"Moonblessed'e git. Gage ile kendin konuş. Sonra bana yine bencil demek istersen, sen ve ben bunu hallederiz. Sözsüz."

Bir hırıltıyla alfa hakimiyetimi ortaya çıkardım ve Rowan bakışlarını indirdi. Gage'den sonra en dominant ikinci kişi olarak, alfa emrim Rowan'ı bile zorlamalıydı. Ama bir adım geri attığında, göğsündeki ve omuzlarındaki gerginlik içsel bir savaş verdiğini gösterdi.

O da hırlayarak odadan çıktı ve koridorda ayaklarını yere vurarak uzaklaştı. Onu hiç bu kadar yüksek sesle duymamıştım, bu onun hoşnutsuzluğunun gerçek bir işaretiydi.

Gage ona mantıklı davranmasını söyleyecekti — gerekirse zorla da olsa.

Dışarı çıktığımda, Rowan'ı kamyonetin kasasında kurt şeklinde gördüm. Devasa siyah kurt uzanmıştı, ama o kadar büyüktü ki başını kaldırsa dışarıyı rahatça görebilirdi.

Freya bana doğru koştu, eş bağıyla bana endişe ve kaygı aktarıyordu. Sanki filmlerdeki gibi, ona doğru koştum, onu kaldırdım ve bacaklarını belime dolayabilmesi için ona sarıldım. Sonra onu deli gibi öptüm,

tüm gelecek umutlarımı tek bir öpücüğe döktüm. Nefes almak için başını kaldırdığında, kar mavisi gözleri kış sabahı gibi parlıyordu.

Nedense, o bakış bana daha önce telefonda Gage'e verdiğim sözü hatırlattı.

"Bu benim öpücüğümdü," dedim, sanki çok doğal bir şeymiş gibi. "Bu da Gage'den."

Bir elimle hala onu desteklemek için sarılmışken, diğer elimle çenesini tutup gözlerinin içine baktım. Dudaklarımız birleşmeden hemen önce, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi.

Önce onu yumuşakça öptüm, sonra Gage'in onunla ilk kez yeniden bir araya geldiğinde yapacağını hayal ederek onu yutarcasına öpmeye başladım. Muhtemelen Flint ve Rowan'ın önünde onun kıyafetlerini yırtıp atar ve onu orada, o anda becerirdi. İşte bu yüzden, onlar bu arzularını giderdikten sonra onlarla buluşmak için bir bahane bulduğuma sevindim.

Geri çekildiğimde, Freya çenemi öptü ve gözlerime baktı. "Neden kıskanıyorsun?"

Eş bağı arasında hiçbir sır kalmaması beni rahatsız etti, içimden iç çekerek. Belki Rose'a o kitaplardan birinde bunu biraz hafifletmenin bir yolu var mı diye sormalıyım. Sonuçta Freya, gelecekte dördümüzün birden ona duygularımızı patlatmamızı istemezdi.

"Gage ile konuşmayı denemeli miyim?" diye sordu, yüzümü inceleyerek. "Kesinlikle Gage ile konuşmalısın," diye gülerek onu başımdan savdım.

"Ben kendimden ve ondan bahsetmedim," dedi sertçe, hala gözlerime bakarak.

Kurt tarafı ortaya çıkmıştı ama yine de... onu boyun eğmeye zorlayamazdım. Yine de o bir alfa değildi.

Ben tek taraflı bir ilişkiyi kabul ederken, onun eşit bir çiftleşme talep etmesi de onun itaatkar, boyun eğen bir kurt olmadığını kanıtlıyordu. Açıkçası, Odinswolves bizimle aynı hiyerarşiyi takip etmiyordu.

Cevap vermediğimde sırtını düzeltti ve tekrar dudaklarımı yakalamak için ayağa kalktı. "Ayrıyken benimle konuşur musun?"

"Tabii ki," dedim. "Ve uzun sürmeye çalışacağım. Sadece... burada halletmem gereken işler var."

Dışarıda olduğumuz için, başkalarının duyabileceğinden korktuğum için babamın planları hakkında hiçbir şey söylemedim.

"Ayrıca, burada kalırsam hesaplarımı taşıyabilir ve kız kardeşini bulmak için tuttuğum adamlarla görüşebilirim. Belki gitmeden önce Dawn Chaser'la, yani Bloody Dawn çetesiyle de görüşebilirim."

"Flint'in numarası sende var mı?"

Başımı salladım.

"Hala bizimle gelmen gerektiğini düşünüyorum."

"Yakında. Oraya vardığında Gage'e odaklan. Çünkü ben geldiğimde," gülümsedim, "sen izin verdiğin kadar seni kendime ayırmak istiyorum."

Hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi, ama ben bağımız aracılığıyla ona tüm sevgimi aktardım ve geri kalanını saklamaya çalıştım.

Artık Gage'e olan gerçek duygularımı bildiği için, Gage'le birlikteyken bana acıyarak bakacağını düşünmek bile dayanılmazdı. Bunu yapamazdım. Benim kıskançlığım her şeyi mahvetmeden, eşlerini istediği gibi sevebilmeliydi.

"Ya benim kızgınlık dönemim gelir de..."

"Daha çok var," dedim, tüm inancımı bu söze dökmeye çalışırken içimdeki tedirginliği gizlemeye çalıştım.

Çiftleşme mevsimi dışında bir kurtun arka arkaya iki kızgınlık dönemi geçirdiğini hiç duymamıştım, bu da bunun bir başka Odinswolf tuhaflığı olabileceği anlamına geliyordu. Kesin bir şey bilmiyorduk, ama zamanlama onun son kızgınlık dönemine benziyorsa... bir haftadan fazla zamanımız vardı.

"Bunu hayatta kaçırmam," diye yemin ettim.

Freya bir an bana kaşlarını çattı, sonra bacaklarını kalçalarımından çekip vücudumdan kaydı. Geçen hafta içinde ne kadar kas kütlesi kazandığını hissetmek güzeldi, ama tam bir iyileşmenin henüz ufukta görünmediğini biliyordum.

"Şimdilik hoşça kal," diye iç geçirdi.

"Diğer arkadaşların sana iyi bakacak."

Omzuma vurmak için yanıma gelen Flint'e el salladım.

"Freya'yı hayal kırıklığına uğratma," diye fısıldadı kulağıma. Sonra geri çekildi. "Frost Fang'da yakında görüşürüz."

Ben başımı salladım ve o ile Freya kamyonun ön kabinine bindiler. Elder Forest'tan Moonblessed'e giden yol çoğunlukla otoyoldan oluşuyordu — tarafsız bölge — bu yüzden yol boyunca haydutlar tarafından saldırıya uğramalarından endişelenmiyordum.

Bugün ayrılacaklarını kimseye söylememiştik, bu yüzden kimse Ironwood'a bizi ihbar edemezdi. Ancak Ironwood kurtları Elder Forest'ın çıkışlarını gözetliyor olmaları ihtimaline karşı, Flint Elder Forest sürüsü topraklarından beklenmedik bir yoldan ayrılacaktı. Bu, yolculuğa bir buçuk saat ekleyecekti, ama Ironwood casuslarını izden saptırmak için buna değerdı. Sonra çeşitli sürü bölgelerinin sınırlarını dolaşmak zorunda kalacaktı, çoğu zaman sürüler tarafından bakımı yapılmayan yollardan. Uzun bir yolculuk onları bekliyordu.

Kamyonun malikanenin giriş yolunda yavaşça kaybolmasını izledim. Kamyonun kasasındaki büyük siyah kurt, arka ayakları üzerinde oturarak, kasabanın ana yoluna girene kadar bana hüzünle bakmaya devam etti.

Muhtemelen artık beni duyamayacak kadar uzaktaydı, ama Rowan'a söz verdim: "Görevinizi tamamlayacağım."

Bölüm 33

Freya

Moonblessed'e dönmemiz sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Bunun bir nedeni, Ironwood ile karşılaşmamak için daha dolambaçlı bir yol seçmiş olmamızdı. Bir diğer neden ise, ne Rowan ne de benim araba kullanmayı bilmiyorduk. Bu yüzden Flint mola verdiğinde bana temel bilgileri öğretti. Tabii ki basit görünüyordu, ama direksiyona geçip otoyolda hızla ilerleyen devasa bir metal yığınının hakim olmak? Hiç hoşuma gitmedi.

Özellikle de diğer araçlar, sadece iki sarı çizgiyle ayrılmış yolun diğer tarafında hızla ilerlerken. Güvenli hissetmiyordum.

Heath ve ben bazen kafamın içinde şakalaşırdık ve bana babasının manipülatif davranışlarından, seçimleri yüzünden kardeşlerinin tehlikede olabileceğine inandırmaya çalıştığının bahsederdi.

Ayrıca, tuttuğu dedektiflerle yaptığı görüşmeden ve şu ana kadar çok az şey öğrendiklerinden de bahsetti. Yine de bir ipucu vardı. Annemin sürüsünden, Winter Wind'den çoğu kurt, Denraider onları fethettiğinde öldürülmüştü, ama dedektifler, hayatta kalan bir Winter Wind sürüsü üyesinin yerini bildiklerini düşünüyorlardı. Heath ve ben de onların bir sonraki durağını tamamen onayladık.

Eş bağımız sayesinde, onun tedirgin olduğunu hissediyordum, ama ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam, sorularımdan kaçıyordu. Eş bağı, Heath'i umduğum kadar şeffaf hale getirmemişti.

Bu arada Rowan, kamyonetin kasasında kurt formunda kalmaktan memnun görünüyordu ve bizimle yemek yemek için bile dönüşmüyordu. Bunun yerine, avlanmak için otoyoldan uzaklaşıyordu. Flint, bunun Rowan'ın her zaman böyle olduğunu söyledi, ama ben ona uzak hissediyordum.

Moonblessed'e yarım gün yol kaldığında, sakinliğim bozulmaya başladı. Rowan, benim eşimin olmasına en çok direnen kişiydi, peki şimdi? Fikrini mi değiştirmişti?

Bu yüzden, Flint bacaklarını uzatmak için kenara çekince, kabinden atladım, kamyonun arkasına saklandım ve kıyafetlerimi çıkardım. Rowan, ilk tanıştığımızda kurt formunda kalarak beni uzak tutabilmişti. Ama artık ben de dönüşebiliyordum, o kadar kolay kaçamazdı.

Ben dört ayak üstüne düştüğümde o çoktan ormana girmişti ve ben peşinden koştum.

"Rowan, neden benden kaçıyorsun?" Sürü bağıyla seslendim.

Onu göremesem de beni duyabildiğini biliyordum. O kadar uzağa gitmiş olamazdı.

"Freya, uzaklaşma," Flint'in sözleri zihnimde yankılandı, ama onun beni ormanda takip ettiğini hissetmedim. *"İki kez çiftleşmiş olsan da, yaklaşan kızgınlık dönemlerin istenmeyen dikkatleri çekebilir."*

Yaklaşan kızgınlık döneminin her zamanki gibi beni engellediğine sinirlenerek düşük bir hırıltı çıkardım. Yine de Rowan'ın gittiği yöne doğru ilerledim.

"Sürü arkadaşlarından saklanamazsın, Rowan."

"Freya..."

"Konuşmak senin güçlü yanın değil, koca adam, ama bana ne olduğunu söylemezsen..."

"Seni korkuttuğumu biliyorum, küçük yıldırım kurt."

Onu görmeden veya duymadan önce yaklaşan varlığını hissettim. Altın rengi gözleri ormanın içinden bana parıldıyordu ve ben dikkatlice yaklaştım.

"Kanlı Şafak sürüsüyle olanları mı söylüyorsun?" "Evet."

O anı, haydutun üzerime saldırdığı anı hatırladım. *"Senden korkmadım, Rowan. Ben..."*

Kulaklarım şimşek seslerini duydu ve omzuma baktığımda, kürkümde hiç görmediğim kadar çok şimşek gördüm. Korkudan titremeye başladım. Bu, birden fazla eşimin olmasından daha fazla, benim sıradan bir kurt olmadığımı kanıtlıyordu.

Efsaneler söz konusu olduğunda gerçeği kurgudan ayırmak zordu, ama açıkça bir tür güce sahiptim. Hank'e göre bu güçler kurt tarafımdan geliyordu... cadı tarafımdan değil.

"Gördün mü? Yıldırımların beni bir tehdit olarak görüyor. Ben bir adamdan çok kurtum ve sen kendini mecbur hissetmemelisin..."

"Rowan," diye homurdandım. *"Cümleleri bitirme bile. Seninle birlikteyim çünkü istiyorum. Kurtum da istiyor. Kurtlarımızın bizden ayrı varlıklar olmadığını herkesten daha iyi sen bilirsin."*

"Kamyonete geri dönmeliyiz." Rowan ormanın içinden geldiğimiz yoldan geri koştu, ben de onu takip ettim. *"Moonblessed'a yakında varırız."*

"Sadece benden kaçmaya çalışıyorsun. Belki bu yolculuğun bu kısmında, seninle birlikte kamyonetin kasasında kurt şeklinde gideriz, böylece konuşabiliriz."

Zihnindeki iç çekiş, uzun süredir biriktirdiği hayal kırıklığıyla doluydu ve alçak dalları olan bir ladin ağacının yanında durdu.

"O haydutun sana bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim, Freya. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Rowan... Ben iyiyim. O öngörülemeyen biriydi, ama her şey yolunda gitti. Ona birkaç soru sormak isterdim, ama..." Zihnimde omuz silkdim.

"Kurtumun sana çok bağlanmasına izin vermemeye çalıştım, ama sen tehlikeyken..."

"Sen beni korudun, Rowan." Onu sakinleştirmeye çalıştım, ama onu tam olarak neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum. Neden bu aramızda bir uçurum yaratmıştı?

"Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni korkuttum. Ve seni tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Seni incitmekten korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu... Senin eşin nasıl olunur bilmiyorum, Freya. Senin... Bağlı olduğun kişi."

Beni korkuttuğunu sanıyordu, ama aslında tam tersi gibiydi. Onunla her adım attığımda, her an ormana geri kaçabilecek vahşi bir hayvana yaklaşıyor muyum gibi hissediyordum.

"Bu konuda pek bilgim olmadığını itiraf etmeliyim," dedim yavaşça, onu korkutmayacak kelimeleri bulmaya çalışarak. *"Gage ve benim üzerimde runeler belirlediğinde... bu bir sürprizdi. Birlikte, cadıların nasıl bağlandığını ve bunun sürümüz için ne anlama gelebileceğini daha iyi öğrenebiliriz."*

Rowan durakladı, tüyleri diken diken oldu, bu da onu daha da büyük ve vahşi gösterdi. *"Ya öğrenirsek ve..."*

"Adım adım gidelim mi?" diye sordum. *"Senden ısırmanı istemiyorum. Sen hazır olana kadar istemeyeceğim."*

"Ben hiç... Ben..." Diye iç geçirdi. *"Karmaşık bir durum."*

"Her şey karmaşık, Rowan!" Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Teyzem çocukken cadı büyülerimi bastırdı ve sonra yetişkin olduğumda benden almaya çalıştı. Beni ikinci kez lanetledi, bu yüzden Ironwood hala peşimde çünkü Luka benim eşimin ben olduğumu düşünüyor. Ve sonunda kurtum ortaya çıktığında, kürkünde şimşeklerle belirdi! Ben efsanelerde bahsedilen farklı bir tür kurtum." Hayatım, doğduğumdan beri karmaşıktı. Yani, Rowan karmaşıklığı sevmiyorsa... *"Karmaşık olduğu için benimle olamıyorsan, belki de hiç birlikte olmamalıyız."*

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, zihinsel bağlantımız boyunca yayıldılar ve hemen geri almak istedim.

Büyük kurt hareketsiz kaldı. Onun bana karşı çıkmasını, benimle tartışmasını istedim. Sessizliği kalbimi kırdı.

"Flint, benim yanımda koşmak için gerekirse Howling Echo'yu terk ederdi," dedim sessizce sürü bağıyla. *"Heath beni her yere takip edeceğine söz verdi. Gage... o da beni korumak için başka bir sürüyü fethetti."*

"Seninle birlikteyken onlar gibi olmayı bilmiyorum."

"Senin onlar gibi olmana ihtiyacım yok," diye içimden hayıflanarak iç geçirdim. *"Sana ihtiyacım var çünkü sen onlar gibi değilsin. Howling Echo'nun bir bütün olması gerekiyor, her birimiz kendi tarzımızda farklıyız ve geri kalanımız bunun nasıl yürüyeceğini bulduk. Neden denemek istemiyorsun? Bizim için savaşmak istemiyorsun?"*

Rowan'ın altın rengi gözleri bana bakıyordu. *"Haklısın... Sana ısırمام ya da senin tarafından ısırılmam için hazır değilim. Belki de hiç hazır olamayacağım, çünkü üzerimde bir cadı izi taşıyabileceğimden emin değilim."*

Arkasını dönüp ormanın içinden otoyola doğru koştu. Kalbim kırık ve kanlar içinde, onu takip ettim. Sessizce giyinip kamyonetin kabinine, Flint'in yanına bindim.

Elimi tutup öptü ve bana anlayışla baktı. *"Aklını başına alacak."*

Başımı salladım. *"Artık bilmiyorum, Flint."*

Kamyoneti vitesine taktı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı, ama parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Rowan'ın benden tekrar uzaklaşması neden bu kadar acı veriyordu? Neden sahip olduğum eşlerle yetinemiyordum?

Sonunda, üzüntüm, kendimden alamadığım bir uyuşukluğa dönüştü. Ama sonunda Ay'ın kutsadığı kapılardan geçtiğimizde, hemen içeride bekleyen uzun boylu, kahverengi tenli, koyu saçlı kadını görünce bir anda neşelendim.

"Shante!" Kamyonetten atlayıp onun bekleyen kollarına atıldım. "Seni görmek ne güzel!"

"Sana sürpriz yapmak istedim." Gülümsedi ve beni sıkıca sarıp sarmaladı. "İyi olduğuna sevindim."

"Sana teşekkürler," dedim, geri çekilip gözlerine bakarak ona düzgünce teşekkür etmek için.

Bunu yaparken, saçlarını biraz farklı bir şekilde ördüğünü fark ettim. Sadece birkaç sıkı bukle kaçmıştı. Onu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladım.

"Ironwood seni yakalamadan Moonblessed sürüsünün topraklarına sağ salım dönmene sevindim."

Gülümsedi. "Onları iyi kandırdık!"

"Anlatacak çok şeyimiz var."

Yirmi dakikadan az bir süre sonra Shante'nin kanepesinde oturmuş, bir tabak dana eti ve pilavı iştahla yiyordum.

"Yolda yediğin kuruyemiş karışımından sıkıldın mı?" diye gülerek sordu.

Başımı salladım. "Ben karnımı doyururken, sıra sende. Neler oldu?"

Shante omuz silkti. "Hayat devam ediyor." Sonra parmaklarını şıklattı. "Ah! Alfa çifti Tork'u vahşi topraklara sürgün etti. Senin burada olduğunu Ironwood'a haber verenin o olduğu ortaya çıktı ve Hugo ile Idori onu sürüye ihanetle suçladı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yaptılar mı?"

Shante ciddiyle başını salladı. "Ve hiçbir yandaşı onu savunmaya çalışmadı. Sonunda, vahşi topraklarda tek başına bırakıldı. Ve o bir beta olduğu için... uzun süre hayatta kalmış olacağını sanmıyorum."

"Öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye soluk soluğa sordum.

Omuz silkti. "Vahşi doğa bir gece bile geçirmek için uygun bir yer değil. Hayatının geri kalanını geçirmek ise hiç söz konusu olamaz."

"Anlat bana," diye mırıldandım. "Brielle nasıl?"

"O iyi. Seni görmek isteyeceğinden eminim. Kurtboğan otu ve olan biteni duyduğumuzda çok endişelendi."

Boynuma baktı ve bana eş izi hakkında sormak için sabırsızlandığını anlayabiliyordum. Sonunda çatalımı bıraktım ve şüphelerini doğruladım.

"Gage beni sahiplendi. O geldi mi, biliyor musun?"

Gözleri şoktan büyüdü, muhtemelen beni sahiplenen alfa değil, Flint ve Rowan ile birlikte buraya geldiğim için. Hala şaşkın bir sessizlik içinde başını salladı.

Gömleğimin kenarını tutup aşağı çektim, böylece köprücük kemiğimin altındaki iki runu görebilsin. "Brielle ve benim konuşacak çok şeyimiz var. Çünkü ben de Heath'i ısırđım ve o da beni geri sahiplendi. Heath ve Gage ikisi de benim Bağlılarım ve aynı run işaretlerine sahipler."

"Kızım..." Shante eliyle ağzını kapattı ve taze boyanmış camgöbeği tırnaklarını fark ettim.

"Flint ve Rowan da benim eşlerim. Kurtlarım, Hasat Ayı'nda onların kurtlarıyla birlikte koştu. Henüz birbirimizi ısırmadık, o kadar."

Rowan'ın şüpheleri olduğunu yüksek sesle itiraf etmedim. Umarım Flint haklıydı ve Rowan fikrini değiştirdi.

Shante şoktan ağzı açık kalmış bir şekilde ellerini çırttı. "Çok meşgulumüşün!"

"Biraz." Şaşırtıcı bir şekilde kendimi savunmasız hissederek güldüm. Shante'nin görüşleri benim için önemliydi ve onun benim... Hank nasıl söylemişti? Tüm erkekleri çaldığımı düşünmesini istemedim.

Shante alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Mmm mmm mmm! Dört seksi alfa erkek! Sen dünyadaki en şanslı kaltaksın."

Kıkırdadım. Heath'in geride kalması ve Rowan'ın şüpheleri nedeniyle o anda pek öyle hissetmiyordum, ama Shante'nin onaylamasına sevindim.

"Bekle... yani bu... sen dönüşebiliyorsun!"

Shante'nin mutlu yüzüne gülümsedim. O gerçek bir arkadaştı. Sevincimi paylaşır, ihtiyacım olduğunda bana göz kulak olurdu. Ironwood'un beni vahşi doğaya kadar takip edememesi için koku izimi karıştırarak muhtemelen hayatımı kurtarmıştı.

"Evet, Alfa Hugo haklıydı. Sabırlı olup, kurtum hazır olduğunda ortaya çıkmasına izin vermem gerekiyordu. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum, ama Gage gelene kadar bekleyeceğim, böylece tüm alfa kurtlar konuşabilir."

"O zaman birlikte koşabiliriz!" Kanepeden telefonunu aldı ve mesaj yazmaya başladı. "Brielle'in ne zaman gelmemizi istediğine bakayım."

"Siz ikiniz çok takılıyor musunuz?"

"Başka işimiz olmadığında." Shante telefonunu bırakıp arkasına yaslandı.

"Hadi, anlat. Bu kadar alfa erkek arkadaşın olması nasıl bir şey?"

seni memnun etmek için birbirlerini ezip geçmesi nasıl bir şey? Oooh, her gece yatağındaki yeri kapmak için kavga ediyorlar mı?"

"O kadar da değil. Aslında birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlar. Alfa erkeklerden bunu beklemezsin, ama..."

"Howling Echo farklı bir tür." O da başını salladı. "Onları bulduğun için şanslısın."

Telefonu çaldı ve telefonu aldı. "Öğleden sonra Brielle'i görmek ister misin? O da gelmek istiyor."

"Önce Flint ve Rowan'a haber vermem lazım."

Shante tabağını aldı ve lavaboya attı. "Gidelim."

Bölüm 34

Freya

Shante'nin evinin önünde, beni bekleyen büyük, siyah bir kurt buldum. Howling Echo'nun inine doğru geri dönerken ona aldırış bile etmedim. Rowan benim cadı tarafımla bir sorunu vardı ve Shante ile ben başka bir melezle takılmak üzereydik, bu yüzden onun da gelmek isteyeceğini sanmıyordum.

Shante omzunun üzerinden ona baktı, sonra bana döndü. "Oooh, köpek kulübesinde biri mi var?"

İsteğim dışında yüzümde bir gülümseme belirdi. "Nasıl anladın?" "Hadi ama, ikinizin arasındaki gerginlik tavan yapmış."

"Rowan sadece iyi bir ast kurt gibi davranıyor, sürüsünün alfasının eş seçimini onaylamasını bekliyor," dedim, belirli bir alfa'yı kızdırmak için tasarlanmış otoriter bir sesle.

Tahmin ettiğim gibi, o da hırladı.

"Ya da belki de benim gibi melez değil, gerçek bir kurt dönüşen bir eş istiyor," diye devam ettim.

O, arkamıza koşarken gürleyen homurtusu devam etti.

"Eğer başkalarının senin adına konuşmasını istemiyorsan, belki de dönüşmelisin."

Shante tekrar arkasına baktı, sonra güldü. "İşe yaramadı." Omuz silktim. "O bu haliyle daha çok seviyor."

Kaşlarını oynattı. "Öyle mi?"

Gözlerimi devirdim ve hızımı artırdım. "Sus sen."

Sokaktaki insanları ve kurtları geçerken, bazıları durup burnlarını genişleterek benim sıcaklığımın kokusunu aldılar. Bu her olduğunda, Rowan'ın küçük bir homurtusu onları yoluna devam ettirdi. Diğerleri, neyse ki durmadan geçip giderken Gage'in üzerimdeki işaretine baktılar. Barınağa vardığımızda, havadaki kasım soğuşuna rağmen ısınmıştım.

Ön kapının yanında kışlık paltomu çıkararak, "Flint! Shante benimle birlikte."

"Pantolon giy," diye bağırdı arkamdan, yüzümdeki ifadeye gülümseyerek.

Bir an sonra, Flint'in ayak sesleri merdivenlerden yankılandı ve sanki bir saat önce görmemiş gibi koşarak bana sarılıp öptü. Sonra bir adım geri çekilen Shante'ye döndü.

"Bu sefer sarılmak yok. Freya hala kızgın."

"Ben halledebilirim," dedim, ellerimi sıkıca birbirine bastırarak.

Kısa bir süre sarıldılar, sonra aralarına bolca mesafe koydular. Kurtum hırlamadı, ama içimde pençelerini dikti, tüyleri diken diken oldu.

Flint gülümsedi, elimi tuttu ve Shante'ye döndü. "Sağ salim döndüğüne sevindim."

"Ironwood bizi tehdit etmek için bile gelmedi," diye itiraf etti. "Freya'nın vahşi doğada olduğunu anladıklarında, senin planladığın gibi bizi rahat bıraktılar." Bana gülümsedi. "Isınmanın bu kadar uzun sürdüğüne inanmak zor."

"Bu... şey... aynı kızgınlık değil." Yüzümü buruşturdum. "Hasat Ayı'nda kızgınlık dönemine girmiştım. Gage'in ısırtığı her şeyi yeniden başlatmış olmalı."

Flint'in dudakları aralandı, ama konuşmadan Shante patladı, "Bekle... bu da mevsim dışı bir kızgınlık mı?"

"Sonunda dönüşebileceğimi ve dört alfa eşimin olduğunu söylediğimde hiç şaşırmamıştın. Şimdi mi şaşıırıyorsun?" Ben güldüm. Sonra Flint'e döndüm. "Shante ve ben Brielle ile Bağlanma işaretleri ve her şey hakkında konuşmaya gidiyorduk..."

"Ben de sizinle gelirim," dedi Flint, ben daha fazla konuşmadan. "Rowan da gelir, eminim."

"Belki," diye mırıldandım.

Devasa alfa, inin içine girmemişti. Dışarıda dev bir bekçi köpeği gibi beklediğinden şüphem yoktu.

"Dönüşelim!" Shante omuzlarımı tutarak sırttı.

Sling çantasını çıkardı ve içine kıyafetlerini doldurmaya başladı. Boğazımdan bir hırıltı çıktı ve o güldü.

"Tamam, tamam." Flint ve ben de soyunmaya başlarken o köşeye kaydı.

Flint kapıyı açtı ve kahverengi bacaklı küçük bir gri kurt dışarıya fırladı. Gülümsedim ve kurtuma sordum, "*Oynamak ister misin?*"

Bir anda pençelerim, odamızın sert ahşap zemininde tıkırdadı. "Devam et," dedi Flint.

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu, kurtum içerde kalmayı sevmezdi. Dışarıda Shante ve ben birbirimizi kokladık ve yaklaşık aynı boyda olduğumuzu fark ettim. Bir kez olsun şimşeklerim kaybolmuş gibiydi, buna sevindim, böylece bununla ilgili sorular sormak zorunda kalmayacaktım.

Flint arkamızdan kapıyı kapattı ve anahtarı çantasına koyduktan sonra dönüşerek bizi takip etti. Arkasında ise büyük, siyah bir kurt vardı.

Shante, Moonblessed sokaklarının labirentinde yolumuzu bulup duvarın küçük kapılarından birine ulaştı. Kahverengimsi bir kurt, Shante'nin yanından geçerken havladı ve Shante devam etmeden önce dönüp ona baktı.

"*O neydi?*" diye sordum.

Shante korkarak yana atladı. O zaman anladım... Shante bir alfa değildi. Ben de değildim, ama bir alfa gibi düşüncelerimi yansıtabiliyordum. O yapamıyordu.

"*O sana cevap veremez, ay ışığı,*" Flint, ben de aynı şeyi fark ederken bana hatırlattı. "*O bizim sürümüzden değil, alfa da değil.*"

"*Üzgünüm, Shante,*" dedim. "*Sana benim kurtumun... farklı olduğunu söylemeyi unuttum.*"

Birden fazla yönden."

O gülerek, kapının yanında durdu, muhtemelen sürüsüne kapıyı açmaları için ikna ediyordu. Duvarın dışına çıkar çıkmaz, o ve Flint yanıma geldi, Rowan da arkamızdan takip etti. O ve ben, alfalara ayak uydurarak koşmaya başladık. Alfaların, biz kısa boylu kurtlar için hızlarını düşürmelerini nasıl karşıladıklarını merak ettim.

Shante ile konuşamıyor olsam da, onun yanında koşmak canlandırıcıydı. Kurtum canlı ve kaygısız hissediyordu, özellikle de bizi korumak için iki alfa varken. En iyi arkadaşımın yanında vahşi doğada koşarken kendimi durdurulamaz hissediyordum.

Ağaçların arasından Brielle'in kulübesini görür görmez Shante durup dönmek için hazırlandı, Flint ve ben de aynısını yaptık. O ve Shante giyinirken aralarına birkaç ağaç koydu, ama kurtum hala zihnimde dolaşıyor, her an dönüşmeye hazırды.

Flint, renkli mokasenleri dışında tamamen giyinmiş olarak saklandığı yerden çıktığında, "Bu, henüz birbirimizi sahiplenmediğimiz için" diye fark ettim.

O da başını salladı. "Eşleştikten sonra, kurtun gelecekteki kızgınlık dönemlerinde daha az bölgesel davranacaktır, çünkü onun işareti benim tarafıma bakabilecek diğer kurtları uyarmış olacaktır."

Bu beni gülümsetti. Her zaman alfa kurtların bölgesel olduğunu düşünmüştüm, ama herkes kızgın bir kurt ile eşinin arasına girmemenin akıllıca olduğunu bilirdi.

"Freya, senin kurtun alfa mı?" Shante arkamdan sordu.

"Hayır," dedim yavaşça... "Ama düşüncelerimi bir alfa gibi yansıtabiliyorum." Brielle'in evini işaret ettim. "İkinize birden açıklayacağım."

Brielle'in tek katlı ahşap kulübesine yaklaşırken, içinden ipeksi sesi bize ulaştı. "Sadece bayanlar. Alfa feromonlara alerjim var."

Flint bana göz kırptı ve içeri girmem için işaret etti. Kapının bir tarafına geçti, Rowan ise hiç kimseyle konuşmadan ormana geri döndü. İç çekip Shante'nin ardından içeri girdim.

Brielle ve evi neredeyse hiç değişmemişti. Uyumsuz mutfak aletleri ve ahşap tezgahlar, koyu renkli ahşap mutfak masası ve sandalyeleri çevreliyordu. Brielle'in uzun kıvılcı saçları eskisi gibi örgülüydü ve sanki pijamalarını değiştirmeden yakalamışız gibi, hala kabarık mor terliklerini giyiyordu.

Shante'ye bir fincan uzattığında, ellerindeki çapraz izler ortaya çıktı ve bitki çayı kokusu burnuma ulaştı. Nedense, o izleri görmek beni ona daha yakın hissettirdi, sanki ruh ikiziyizmişiz gibi.

"Sana yok, Freya. Çayımı ne kadar sevmediğini hatırlıyorum."

Gülümsedim ve Brielle parmağını bile kıpırdatmadan üç tahta sandalye masadan sihirli bir şekilde geri çekilirken oturdum.

"Keşke sihrimi kullanmayı bilseydim," dedim hüzünle.

"Eğer bir cadı meclisini laneti kaldırmaya ikna edersen, seni seve seve eğitirim, canım." Brielle bana baktı. "O iğrenç kurtboğan otundan kurtulduğuna sevindim, ama şimdiye kadar kemiklerine biraz daha et yapışmış olmasını ummuştum."

Çaresizce omuz silktim. "Heath bana lezzetli ikramlar vermeye başlamadan ve Flint beni günlük antrenmana almadan önceki halimi görmeliydin."

"Ama dönüşmeyi öğrendin ve bu harika bir haber," dedi Brielle, kupasından bir yudum aldı.

"Ve Rowan sayesinde geri dönüşü de öğrendim." Gülümsedim, ama gülümsemem çabuk kayboldu.

"Ee... bize o çılgın alfa olmayan sesinden ve her şeyden bahset!" Shante talep etti.

"Sürü alfa Hugo bir keresinde bana, yirmi beşinci doğum gününden sonra dolunayda dönüşen bir kurt tanıdığını söylemişti." Ellerimi açarak kendimi işaret ettim. "Görünüşe göre ben de aynıyım. Dawn Chaser sürüsünden hayatta kalan biriyle tanıştım, artık kendilerine Bloody Dawn diyorlar. Bana benim türümün Odinswolf olduğunu söyledi. Hiç duydunuz mu?"

Shante kaşlarını kaldırdı, Brielle omuz silkti ve başını salladı. O da benim gibi melezdi, ama bu onun için yeni bir bilgiydi. Benim nadir bir kurt türü olduğumu tahmin ediyordu, ama Odinswolf'ları bilmiyordu.

"Bana birçok efsane anlattı, bu yüzden kendi deneyimlerim dışında neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum." Parmaklarımla saydım. "Bir, benim türüm Hugo'nun dediği gibi geç dönüşür. İki, alfa olmasam da alfa gibi sesimi yansıtabilirim. Üç, dönüşürken gözlerimin rengi değişmez. Ve dört, şey... Bazen tüylerimden şimşek çıkar."

"Ne!?" Shante sandalyesini geri çekti. "Bunu görmeliyim!"

"Dürüst olmak gerekirse, sen varken olmamasına şaşırdım."

O sırttı. "Kurtun benim yanımda kendini rahat hissediyor."

"Ve kurtunu farklı kılan beşinci şey," diye devam etti Brielle. "Hala kızgınlık döneminin eşiğinde misin?"

Kafamı salladım ve ilk kızgınlık dönemimi çoktan yaşadığımı açıkladım.

"Ah," Brielle'in çok bilgili yeşil gözleri ön kapıya doğru kaydı.

"Başka bir eşin var. Bu onu tetiklemiş olmalı."

"Doğru, kurtumun farklı olduğu diğer yön... Dört eşin var," dedim.

"Dolunayda Howling Echo sürüsüyle koştuğumda, kurtum hepsini seçti."

Flint'in bildiği gibi.

"Ama dışarıda diğer alfa ile daha önce tanışmamıştın, değil mi? Koyu renkli kurt?" Brielle ısrar etti.

Dudaklarımı sıkarak, kokumun değiştiğini fark ettiğim anı düşündüm. Rowan ve ben vahşi doğada baş başa kalana kadar fark etmemiştim. Eğer Gage'in ısırtığı tetiklemiş olsaydı, Luka'nın pençesindeyken fark etmez miydin?

"Haklısın," diye mırıldandım, yaklaşan bu kızgınlığın Gage'in suçu olmadığını aniden fark ettim.

Shante sırttı ve şarkı söyler gibi bir sesle, "Rowan senin kızgınlığını tetikledi," dedi.

Ona dilimi çıkardım ve o da sırttı.

"Daha önce farklı türde kurtlar olduğunu hiç duymamıştım," dedi Brielle, sandalyesine yaslanarak. Tuhaf yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını kaldırdı. "Ama sanırım beni sadece kurt meselesi için görmeye gelmedin."

"Sanırım cadılıkla ilgili de konuşacak işlerim var." Brielle kaşlarını kaldırdı. "Bir cadı topluluğuna mı katıldın, canım?"

Şaşkınlıkla güldüm, sonra "cadı" teriminin cadı topluluklarına ait olduğunu hatırladım. Brielle ve ben büyücüyduk, yalnız kurtlar veya haydutlara denk cadıların eşdeğerleri.

"Doğru, büyücü işleri, özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, ama maceraların sırasında bir cadı meclisine katıldığını duyunca çok şaşırdım."

Ben burnumu çektim. "Çok şey oldu. Yani... Gage beni eş olarak kabul ettiğinde, yüzünde bir işaret belirdi ve aynı rune burada ortaya çıktı." Gömleğimi aşağı çekerek, köprücük kemiğimin altında yan yana duran iki ansuz runesini gösterdim. "İkinci rune, Heath ve ben birbirimizi kabul ettiğimizde ortaya çıktı."

Brielle'in kalın kaşları alnına doğru yükseldi. "Cadılar veya büyücüler sihirlerini paylaştıklarında, birbirlerinin Bağıslı olurlar. Birbirlerini bu şekilde işaretlerler." Rünlerimi işaret etti. "Ama bunu içgüdüsel olarak yapan bir büyücü duymadım. Genellikle, herkesin neye bulaştığını bilmesi için bir tören yapılır. İki veya daha fazla kişi birbirinin Bağıslı olduğunda, şey..." Eli masaya düştü. "Kolayca koparılabilecek bir bağ olmadığını söyleyeyim."

Nefesim kesildi. Gage bana sormadan beni işaretlemişti, ama ben de farkında olmadan aynısını yapmıştım. Ve bu bağ, dolunayda onu reddedip onun işaretini silmekten daha zor kırılabilir gibi geliyordu. Hepimizi neye bulaştırmıştım?

"Bununla ilgili başka ne söyleyebilirsin?"

Brielle, beni ne kadar şaşırttığının farkında olmadan devam etti. "Ne yazık ki, birçok cadı romantik nedenlerden çok, birbirlerinin güçlerine erişmek için bağ kurar. Bu, bir büyücüyle bağ kurma olasılığından kaçınmamın nedenlerinden biri."

Brielle beni meraklandırıp geçmişini daha çok öğrenmek istememe neden olsa da, kendi geçmişimi daha iyi bilmem gerekiyordu.

"Peki biz... bu duyguları engellemeyi öğrenebilir miyiz? Bir büyücü, kafasında bu kadar çok insan olmasına nasıl alışır?"

Brielle güldü. "Başka şekillerde derin bir bağ kurmadan sihir paylaşmayı bekleyemezsin, canım." Yumuşak bir gülümsemeyle ekledi. "Umarım bir gün bunu deneyimleyebilirsin."

Gözlerimi kııptım. Dört eşimin olması fikri yeterince kafa karıştırıcıydı, bir de bir cadı ya da büyücüyle bağlanmayı hayal edemiyordum. Ama annem ve babam birbirlerine bağlanmış olmalıydılar.

"Yani, annemle babamın birbirlerine bağlı olduklarına inanıyorsun?"

Brielle uzaklara dalmış bakışlarını benden ayırıp dikkatini bana verdi. "Bağlanmadan çocuk sahibi olmak mümkün, ama eşleriyle tanıştıktan sonra çiftleşme dönemine giren kurt dönüşenler için bu daha az olası."

Başımı salladım, ama kalbimin derinliklerinde annemle babamın birbirlerine bağlı olduklarına emindim. Ingrid'in anlattıklarından, annemin birden fazla eşi olduğunu ve o ve büyücü babamın beni korumak için ellerinden geleni yaptıklarına inanıyordum. Birbirlerine ve çocuklarını korumaya adanmışlardı. Bu beni geride bırakmak anlamına gelse bile. Babam, kız kardeşi Pandora'nın kurtları bu kadar çok nefret ettiğini ve kendi yeğenine bu kadar acımasız davranacağını muhtemelen bilmiyordu.

"Topladığımız bilgilere göre," dedim, "ailem Kış Rüzgarı sürüsündendi. Beni kardeşlerinin bakımına bıraktılar ve Denraider sürüsünden uzaklaşmaya çalıştılar. Sanırım bu pek işe yaramadı, çünkü ailemin sürüsü artık yok ve kimse beni geri almaya gelmedi. Anlaşılan, Frost Fang'a katılmadan önce kısa bir süre Nightsinger sürüsüne katılmışım, ama sonra diğer mültecilerle birlikte Ironwood'a gitmişim."

Brielle'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kış Rüzgarı sürüsü hiyerarşiye karşı gelmesiyle ünlüydü. Alfa liderleri, sürü üyelerine asla alfa emirleri vermeyeceklerine yemin etmişlerdi. Eşit eş bağlarına değer veriyorlardı ve omega köleleri almıyorlardı. Yabancılar ve diğer türden şekil değiştirenlere karşı hoşgörülüydüler."

"Sen..."

"Hayır, ailem Winter Wind'e hiç katılmadı. Denraider'dan daha uzak bir başka sürüye katılmaya çalıştılar, ama reddedildiler. Bu bölgeden ayrılmayı, sürü kanunlarının hüküm sürdüğü yerlerden uzaklaşmayı planladılar."

hedefleri Chicago Kolektifi'ne, ya da en azından Kansas City'ye ulaşmaktı, ama başaramadılar."

"ABD haritalarını gördüm ama... Chicago Kolektifi mi?" Haritada gördüğümü hatırlamıyordum. Shante omuz silkti.

"Söylenene göre, Chicago ve Kolektif'in hak iddia ettiği çevre bölgelerde tüm türler uyum içinde yaşıyor." Brielle gözlerini devirdi. "Ancak duyduğuma göre, orası çoğunlukla cadılar ve periler tarafından kontrol ediliyormuş. Cennet diye bir şey yok. Kansas City de sürü kanunlarının dışında kalıyor, yani şehrin kontrolü birkaç yılda bir cadılardan perilere, şekil değiştirenlere ve tekrar cadılara geçiyor. Ben sürü kanunlarına göre yaşamayı tercih ederim. En azından daha az kafa karıştırıcı."

Sürü kontrolündeki Kuzeybatı dışında hayatın nasıl olabileceği hakkında hiç düşünmemiştim, ama onun bakış açısını anlayabiliyordum. Brielle'in bakışları bana yöneldiğinde yumuşadı.

"Denraider sürüsü senin anne babana zarar verdiğini duyduğuma üzüldüm... benimkiler de öldürüldü. Cadıları nefret ediyorlar, özellikle de bizimkiler gibi cadılarla ya da büyücülerle çiftleşen, 'sürüye ihanet eden' kurt şekil değiştirenleri.

"Görünüşe göre Denraider, melezlerden nefret eden tek yer değil," diye homurdandım. "Çocukken büyümü bağlayan, babamın kız kardeşi Pandora'ydı. Melezlerin hem dönüßenler hem de cadılar tarafından nefret edildiği için bunu benim iyiliğim için yaptığını iddia etmişti. Ancak kısa süre önce büyümü çalmaya çalıştı ve bu beni öldürürse umurunda bile değildi."

Brielle'in anlamlı bakışları sanki içimi okudu. "Belli ki başaramadı. Kendi teyzen seni lanetledi..." Başını salladı ve kapıya baktı. "Eşlerin onu öldürdü mü?"

"Hayır. Flint'in benimle birlikte olduğunu sanmam için beni kandırdı, ama aslında tamamen yalnızdım. Kaçtı."

"Sende büyü hissettiğimde, hepsinin aynı büyülü izi taşıdığını fark ettim. Frost Fang / Ironwood ittifakını bozmak istemiş olmalı ve sana sahte kader eş bağı koyarak bunu başarmış. Zaten sana bir lanet koymuş olduğu için, bunu uzaktan bile kolayca başarabilirdi."

Başımı salladım. Ailesini kendi çıkarları için kullanmaya hazır olan tek kişi Heath değilmiş gibi görünüyordu.

"Evet, benim küçük savaşçı kurtum?" Heath'in alaycı sesi kafamda yankılandı. "Beni mi çağırdın?"

"Sadece ikimizin de kendi bencil planları için bizi kullanacak aile üyeleri olduğunu düşünüyordum."

"Çok doğru," diye homurdandı zihnimde. *"Gage'le yeniden bir araya geldin mi?"*

Soru tereddütle geldi, sanki cevabı gerçekten bilmek istemiyormuş gibi. Ama cevap veremeden, Shante'nin Brielle'e "Bizi görmezden geliyor ve eşiyle konuşuyor, değil mi?" dediğini duydum.

"Bunu saklamayı daha iyi öğrenecek," diye güldü Brielle.

"Henüz değil," dedim Heath'e. *"Görünüşe göre biz önce geldik. Yakında tekrar konuşuruz."*

Zihnimde ona bir öpücük gönderdim, sonra dikkatimi çaylarını yudumlarken kıkırdayan iki kadına verdim.

"Daha önce sorduğum gibi..." Brielle'e alaycı bir bakış attım. "Bunu kapatmanın bir yolu var mı?"

Brielle omuz silkti. "Zamanla düşüncelerini kendine saklamayı öğreneceksin diye duydum, tıpkı çocukların kafalarındaki her düşünceyi dile getirmeyi öğrenmemeleri gibi. Ama," dedi ve ellerini masanın üzerine açtı. "Bu konuda ilk elden deneyimim ya da verebileceğim bir tavsiyem yok." Sonra ekledi, "Ama arkadaşın sözümü kesmeden önce söylediğim şeye dönelim... Teyzenin büyüünün senin büyüün üzerinde hala etkisini sürdürdüğünü görüyorum."

Ben başımı salladım.

"Sürün onu bulabilirse, laneti aktif tutmak için kullandığı nesneyi bulursan laneti bozabilirsin."

"Teşekkürler, aklımda tutacağım." Pandora benim güçlerimi istediği için buna şaşırmazdım, ama bu başka bir günün sorunu idi.

Brielle'in hizmetleri ve tavsiyeleri bedava değildi. Shante'ye baktım, geçen sefer bedelini benim için ödediğini hatırladım. Ancak bu sefer, Gage'in Frost Fang sürüsünün başına geçmesi sayesinde sürümden para alabilirdim.

"Bildiklerini paylaştığın için teşekkürler," dedim. "Sürü arkadaşlarım ödemeyi ayarlayabilir..."

Brielle eliyle beni durdurdu. "Artık sana yatırım yaptım."

"Ama burada tek başına yaşarken ihtiyacın olan şeyler vardır," dedim, mutfığa bakarak.

"Doğru. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sana bir liste hazırlayayım, Shante daha sonra bana getirebilir."

"Sanki gelip getiremeyecekmişim gibi konuşuyorsun," diye homurdandım.

"Moonblessed'da uzun süre kalmayı beklememelisin. Büyün kontrol altında olsa da, sen aynı zamanda güçlü bir efsanevi kurt olduğun için benzersiz bir yolda ilerliyorsun."

Brielle çayını yudumlarken, gözleri daha önce sadece hayal ettiğimi sandığım bir şimşek çaktı. Sonraki sözleri beni titretti.

"Kaderin seni çağırıyor."

Bölüm 35

Gage

Sonunda Moonblessed'in duvarları ön camdan görünce rahat bir nefes aldım. Sonunda Howling Echo yeniden bir araya gelecekti.

Her gecikme beni sinirlendiriyordu, bu yüzden Hugo ve Idori yarın görüşeceğimize söz verdiklerinde çok sevindim. Beni bekliyor olsalar da, hızlıca bir mesaj daha gönderdim ve penceremi indirerek muhafızların bizi geçirmeleri için işaret ettim.

Bretton, yanıma küçük bir "şeref kıtası" almamda ısrar etmişti, bu yüzden tüm yolculuk boyunca Frost Fang sürüsünden iki arkadaşımı da yanımda götürmek zorunda kaldım. Bea ve Ivar'ın sorgulamalardan geçtikten sonra sadakatlerinden şüphem yoktu, ama bu onlarla vakit geçirmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Yolculuk sırasında yaptığımız küçük sohbetler, Bea ve Ivar yeterince arkadaşça davransalar da, *gerçek* sürümün yanına dönme isteğimi daha da artırdı. Bretton'un benimle bir çift göndermediğine biraz şaşırdım, ama belki de Bretton, sürünün alfasını bakıcılık yapmayı önceki başarısızlıklarının cezası olarak görüyordu.

Şehri geçerken gece çöktüğünde Flint'e bir mesaj gönderdim.

Gage:

Freya'yı koşuya çıkar. Muhafızlarımdan kurtulur kurtulmaz sana katılırim.

Flint:

Frost Fang ile işler o kadar kötü mü ki şimdi tutsak oldun?

Gage:

Komik

Bunu gözlerini deviren bir ikonla takip ettim. Sonra açıkladım:

Gage:

Bretton, arabada biraz uyuyabilmem için ısrar etti.

Flint:

Ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım... Sürümüzün liderinin uykusuz ve huysuz bir şekilde gelmesini istemeyiz.

Gage:

Huysuzluk konusunda söz veremem. Ormanda görüşürüz.

Howling Echo'ya yetişmeden önce bu ikisini konuk evinde bırakacaktım. Nedense Freya ile yeniden görüşmem biraz... zorlu geçeceğini hissediyordum. Frost Fang kurtlarının önünde zayıflık göstermek istemiyordum. Moonblessed kurtlarının önünde de, bu arada. Sonunda konuk evine vardık ve Bea arabayı park etti.

O anda Bretton'a önerisi için gerçekten teşekkür etmem gerektiğini düşündüm. Ironwood, Moonblessed'dan Freya'yı teslim etmesini istediğinde, Howling Echo'nun kamyonetini ve cipini geride bırakarak kurt formunda onu vahşi doğaya kadar takip etmiştik. Ama şimdi ayrılma zamanı geldiğinde, Bea ve Ivar Frost Fang'ın araçlarını kullanabilirken, Flint ve ben eski araçlarımızı alabilirdik.

"Her şeyi boşaltın," diye emrettim Bea ve Ivar'a. "Diğer sürü arkadaşlarımızla durum değerlendirmesi yapacağım."

Neredeyse "Howling Echo" diyecektim, ama Frost Fang kurtlarının Howling Echo'yu hala ayrı bir sürü olarak gördüğümü bilmelerine izin veremezdim. İki sürünün alfa kurdu olarak, sürülerin birliğini sağlamalıyım.

Hugo ve Idori'nin uzun zaman önce bize tahsis ettiği ine doğru yürürken, beni selamlayan her Ay'ın Kutsadığı kurt sabrımı zorladı. Ama iyi bir misafir olarak, nazik bir gülümseme takındım ve selamlarına karşılık verdim. Alfa olarak, onları kolayca uyarmam mümkün olabilirdi, ama burası benim sürümün toprakları değildi ve Hugo ile Idori'nin gözüne girmek istiyordum. Yarın, alfa çifti ziyaret eden sürü alfa için zaman ayırdığında onlarla buluşacağıma söz vermiştim.

Kapıdan geçip inimize adım attığımda, başka hiçbir yerde hissetmediğim bir eve dönmüş gibi hissettim. Derin bir nefes aldım, Flint, Freya ve Rowan'ın hafif kokusunu aldım. Heath'in kokusunun yokluğu, kurtumun zihnimde inlemesine neden oldu.

Yukarı çıktığımda, benim için bir oda ayırdıklarını ve eşyalarımı oraya koyduklarını fark ettim. Sonra soyundum ve giysilerimi ve silahımı

sırt çantama tıktırdım. Moonblessed'ı kurt formumda geçmeyi planlıyordum, böylece daha az etkileşime girmiş olacaktım.

Freya'nın yanımda olduğu bir sürü koşusu yapma düşüncesi bile, sırtımdan aşağı yukarı heyecan verici bir titreme geçirdi.

Çıplak bir şekilde ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra dönüşümümü gerçekleştirdim. Artık günün tüm izleri kaybolmuş, yarı aydınlık ay gökyüzünde parılıyordu; sürü koşusu için mükemmel bir zaman. Moonblessed'in duvarının diğer tarafına ayak basar basmaz, bir belirsizlik dalgası beni sardı.

Ya Freya'nın kurduyla ilk kez karşılaştığımda beni eş olarak seçmezse? Dolunay değildi, bu yüzden bir şey kanıtlamazdı, ama onun kurdu tarafından kabul edilmeye çaresizce ihtiyacım vardı.

Kurtum öne çıktı ve onun hiç endişe duymaması beni biraz rahatlatı. O da eşiyile ilk kez tanışmak, onun üzerindeki işaretini görmek ve...

Beklenmedik bir koku burnumu gıdıkladı ve daha iyi koklamak için burnumu kaldırdım. Freya'nın tekrar kızgınlık döneminde olduğunu söylemişlerdi ve kurt formunda bile beni saran anlık arzu, hızımı artırdı. Eş bağı sayesinde onu önümde hissedebiliyordum ve yoğunlaşan lezzetli kokusu bunu doğruladı.

İnsan tarafım tereddüt etse de kurt tarafım ileri atıldı. Belki de kurt tarafımızın insan tarafımızdan daha fazla kontrol sahibi olduğu kurt formunda buluşmamızı önermekle korkaklık etmişim. Ama aynı zamanda Freya'nın kurtunu kendi gözlerimle görmek için can atıyordum. Diğerleri beni şaşırmam konusunda uyarılmışlardı, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Ağaçların arasından küçük bir açıklığa çıktığımda, bakışlarım önce azalan ay ışığında devasa, siyah kurda takıldı. Rowan'ın altın rengi gözleri bir anlığına bana baktı, sonra bakışlarını sürünün alfasından ayırdı. Flint'in başı bana doğru döndü ve alnındaki ay işareti, onun da ay tanrıçası tarafından işaretlenmiş özel bir tür olduğunu hatırlattı.

Ama sonra aralarından küçük, narin bir kurt çıktı ve o anda Freya'nın bambaşka bir şey olduğunu anladım. Kuyruğundan omuzlarına kadar saf beyaz kürkünün uçlarında şimşekler çakıyordu. Bana doğru döndüğünde, yukarı doğru kıvrılmış kulaklarına bir şimşek çarptı ve içimden bir ürperti geçti. Ama o kar mavisii gözleri kurtumun gözleriyle buluştuğunda, şimşeklerin ona zarar vermeyeceğini anladım... ya da bize.

Bir an için, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kurda benzemeyen, daha çok bir ruh gibi görünen bu başka dünyadan yaratığa hayranlıkla baktım. Beyaz kürkünün altında

gözlerinin rengiyle aynı kar mavisi bir alt tonu vardı ve kürkünde çakan şimşekler, yaz fırtınasının geçip gitmesi gibi yavaşça sönmeye başladı.

Cesurca, ağaçların arasından ay ışığına çıkarak eşimi selamlamak için adım attım. Bana doğru koştu ve tüm tereddütlerim kayboldu.

"Gage!" Zihnimin sesindeki sevinç, kalbimi minnettarlıkla doldurdu. Eşimi bulmuştum ve o da beni kabul etmişti.

Alınlarımız birbirine değdi ve burnumu onun burnuna sürttüm. Bir an birbirimizi kokladık, vücutlarımızı birbirine sürterek kokularımızı birbirimizin kürküne bıraktık.

"Seni özledim, prenses," itiraf ettim.

"Ben de," diye cevapladı, hoş bir kahrkaha atarak. "*Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama... gece daha yeni başlıyor. Koşmaya gidelim mi, alfa?*"

İnsan formunda olsaydım, izin istediğinde tahrik olurdum, ama kurtum sürüyle koşma fikrine daha çok önem veriyordu. Cevap olarak başımı kaldırıp uludum. Sürü arkadaşlarımla sesleri benimkine katıldı, ama bir ses eksikti.

Ağzımı indirip etrafa baktım. Sürü bağıyla onu aradım ve uzakta buldum.

"Heath'in size katılmamasına çok üzuldüm."

Freya hayal kırıklığı ve gururla karışık bir sesle cevap verdi: "*Neden geride kaldığımı anlıyorum. Yakında Frost Fang'da bize katılacak.*"

Yine de kalbim sıkıştı. O ana kadar sürümle, tüm Howling Echo ile koşmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Gerçekten durup bunu kabul etseydim, Freya kadar Heath'i de özlediğimi fark ederdim. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaştık, birbirimizden ayrılamazdık ve ondan bu kadar uzun süre uzak kalmak... yanlış geliyordu.

Hayal kırıklığım bir anda öfkeye dönüştü. Bu, Frost Fang'ın acımasız lideri olan babam tarafından bana aşıl原因 eski bir alışkanlıktı, ama bunu bilmek de öfkemi bastırmama yardımcı olmuyordu. Freya ile aramız zaten gergindi. Alfa öfkemi ortaya çıkararak durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

"Koşalım," diye homurdandım, öfkemi henüz kontrol altına alamamıştım. Koşmak yardımcı olacaktı.

Eşimle birlikte koşmanın verdiği yeni deneyim, olumsuz duygularımı hızla silip süpürdü. O anın tadını çıkardım, gece havasının ciğerlerimi doldurmasına izin vererek, vahşi doğada sanki kendi sürümüzün topraklarıymış gibi çevikçe koştuk. Eşim yanımda, sürü arkadaşlarımla arkamdayken kendimi yenilmez hissettim.

Freya'nın sınırsız sevinci ve rahatlaması eş bağına doldurdu, beni memnun etti ve aramızdaki sorunları çözebileceğimizi kanıtladı. Ancak sürü bağında Flint'in tereddüt ettiğini ve Rowan'dan hiç beklemediğim, tamamen yabancı bir duygu hissettim, korkuya benzer bir şey...

Sürü bağına güvenle doldurdum ve onunla Freya konusunu nasıl açacağımı düşünmeye çalıştım. Onu endişelendiren şey bu olmalıydı. Ama Freya omzumu ısırdı ve önümüzdeki açıklığa doğru tam bir dörtnala koştu. Sürü bağında, hatta eş bağında yaptığımı hissedemiyordu ve ben de onun peşinden koşarken bu sorunu nihayet çözmeyi arzuladım.

Artık Freya kurtuna kavuştu, beni ısırp sahiplenebilir ve eş bağımızı pekiştirebilirdi. Ve sürü alfasının eşit eşleri olarak, kendisi alfa olmasa da bu bizi alfa çifti yapardı. Onun gibi alfa olmayan bir melezinin sürü bağına aynı şekilde hissedip hissedemeyeceğinden henüz emin değildim, ama bunu birlikte öğrenecektik.

Yarı aydınlık ay ışığı bile Freya'nın kürkünü muhteşem bir şekilde parlatıyordu. Şimdiye kadar Heath'in gümüş beyazı kürkü gördüğüm en açık renkli kürk idi. Freya'nın kar beyazı kürkü, uzun bacaklarımla ona yetişirken ay ışığında ona ruhani bir görünüm veriyordu. Onun küçük ısırığını geri vermek üzereyken, o geri çekildi.

Ancak yeni bir şekil değiştiren olarak, vücudu şekil değiştirirken bu ivmenin devam edeceğini beklemiyordu ve kendi ayaklarına takılıp düştü. Ben kürkümü attım ve onu havada yakaladım, birlikte yere düşerken onu korudum.

Çıplak belini kollarımla sardığımda, insan bedenim tepki verdi ve onun için sertleşti. Eşimden çok uzun süre uzak kalmıştım ve onunla koşmak, ona olan açlığımı daha da artırmıştı. Eşlik bağımızı tamamlamak için çaresizce arzuluyordum.

"Freya, asla öyle demek istemedim... Seni diğer eşlerinden uzak tutmak istemiyorum. Hepimizle birlikte olmanın sorun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemeyle geri çekildi, kar mavisi gözleri parıldayan neşeyle doluydu. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve omuz kemiğini işaret etti. Ve otururken, bacaklarını belime dolarken, göğsünde bir ısırık izi gördüm.

"Heath," diye homurdandım. "Ona söylemiştim..."

Parmaklarını dudaklarıma koydu ve içimdeki alfa onu ısırarak istedi.

"Beni sahiplendiği için sana kızmayacağını biliyor. Ben de onu sahiplendim."

"Aferin kızım."

Gözleri sözlerimle parladı ve bacaklarının arasında bir sıcaklık hissettim. Bu bana bir şeyi hatırlattı...

"Senin kızgınlık dönemine yetişsin de," diye homurdandım.

Bu sözlerim iyi gelmiş olmalı ki Freya eğilip beni öptü. Uzun, ay beyazı saçları bizi sararken kollarımı onun sırtına doladım. Onu kendime çekerek, tereddüt etmeden dilimi dudaklarında gezdirip içeri girdim.

Onu yalayıp yuttum, ona karşı biriktirdiğim tüm arzumu bu tek öpücüğe döktüm. Kalçaları bana doğru sallandı ve benim aletim onun kıcına sürtündü.

Flint geri çekildi ve sırt çantasından bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi yanımıza serdi, üzerine oturdu, sırtını dik tuttu ve Freya'ya bakarken ağzında cüretkar bir gülümseme belirdi.

Yüzündeki aşk dolu bakışlar kalbimi genişletti. Hiç çekinmeden ve Freya'nın ona olan duygularını sorgulamadan, onun birden fazla eşi olabileceğini fark ettiğinde bile. O anda onu bu kadar güçlü gösteren, bir nehirdeki kaya gibi sarsılmaz kılan, alfa erkeklerin kendine güveniydi.

Freya benden ona doğru atıldı, sanki günlerdir görmemiş gibi kollarıyla ve bacaklarıyla ona sarıldı. Ağızları, bu kadar uzun süre birlikte oldukları için beni kışkındıracak kadar ateşli bir öpücükle birleşti.

Bu gereksiz duyguyu içimden atarak dizlerimin üzerine çöküp battaniyenin üzerine oturdum. Sonra ormanın kenarında bizi koruyan dev siyah kurda baktım.

"Bize katıl, Rowan," dedim ve ellerimi bir kez daha Freya'nın çıplak beline doladım.

Freya, Flint'le öpüşmeyi bırakıp Rowan'a öfkeyle baktı. "İşte, bu kadar uzun zamandır beklediğin alfa'nın kutsaması."

Onun öfkeli ses tonuna şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım.

"Köpek kulübesinde tek ben varım sanıyordum," diye mırıldandım, omzunun arkasına öpücükler kondurarak. "Rowan bunca zamandır kendini mi tutuyordu?"

Freya içini çekti, ama cevap veren Flint'ti. "Birkaç kez kararlılığını kırdı."

Bu, Rowan'ın ona karşı hisleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

Elimi göğsüne kaydurdum, ama sözlerimi Rowan'a yönelttim. "O zaman eşine istediği şeyi vermelisin: Hepimizi."

Freya göğsüme yaslanırken, Rowan hala kurt şeklinde yaklaşıyordu. Ellerim aşağı kaydı ve parmaklarım onun ıslaklığını hissettiğinde, o düşük bir inilti çıkardı.

Eşimi arzuladığım kadar, aramızdaki ilişkiyi düzeltmeyi ve sürümüzde uyumu bulmayı da arzuluyordum.

"O bizim için çoktan ıslandı bile," dedim sürü arkadaşlarıma, Freya'nın vücudu ile benim vücudum arasında sıkışmış, çelik gibi sertleşmiş halde.

Flint bize doğru sürünerek geldi ve ay ışığında parıldayan Freya'nın mükemmel tenini okşamaya başladı. Koyu renkli elleri göğüslerini kapladı ve başını eğip onu öpmeye başladı, ben de parmaklarımla ıslaklık merkezini okşuyordum.

Freya inledi ve ben parmaklarımı içine soktum. Bana karşı sertleşti ve ben fısıldadım, "Rahatla, bütün gece bizim."

Flint meme uçlarını okşayıp boynunu öperken, ben ondan çıkan inlemelere odaklandım. Onun içine girmek için can atıyordum. Sonunda beni ısıncaya kadar boşalmayacaktım. Ama önce, her şeyden çok, onu bizim için boşaltmak istiyordum.

Parmaklarım acımasızca içinde girip çıkarken, Freya'nın nefesi gittikçe daha da düzensiz hale geldi.

"İşte böyle, ay ışığı," diye fısıldadı Flint kulağına.

Ben ona emrettiğim gibi kulak memesini ısırdı, "Rowan'a onun ilgisini ne kadar sevdiğini göster."

Flint geri çekildi, böylece Freya hala kurt formunda olan yeni eşini görebildi. Freya'nın kalçaları, onu parmaklarımla sikerken ve onu sergilerken elimde sallanıyordu. Kolumu sıkıca kaburgalarına doladım, onu kendime çekerek onu ne kadar çok istediğimi hissettirdim ve sabırlı olabileceğimi gösterdim.

Onu orgazma ulaştırmak dışında. O zaman hiç sabrım kalmazdı.

"Bizim için boşal, prenses."

Freya'nın kalçaları sıçradı ve vahşi bir çığlık attı, başını ben onu göğsüme yapıştırmış haldeyken başını geriye doğru attı. Flint, meme uçlarından birini ağzına aldı ve o boşalırken iç duvarlarının parmaklarımı sıkıtiğini hissettim. Sıcaklığı kokusu her yerinden yayıldı ve o boşalır boşalmaz dudaklarımı ağzıma götürdüm ve her birini emdim.

"Tadın harika," diye homurdandım.

Onu bıraktığım anda benden uzaklaştı. Dört ayak üstüne çöktü, sonra omzunun üzerinden bana sırtarak baktı. O tatlı dudaklar açıldı ve ben elimi sikimde tutarak onun davetini bekledim. Ama Rowan'ın düşük bir homurtusu dikkatini çekti ve hepimiz büyük kurda baktık.

Rowan'ın sonunda dönüşmesini bekliyordum, ama o bunun yerine kuyruğunu bize doğru çevirip uzaklaştı. Freya'nın sertleşmesiyle kalbim çöktü, hayal kırıklığı eş bağımız aracılığıyla bana çarptı. Ama tam o anda, Rowan'dan sürü bağı aracılığıyla eşit derecede güçlü bir duygu bana çarptı.

Saf nefret.

Rowan, derin vahşi doğaya bakarak daha şiddetli bir hırıltı çıkardı. "Bir terslik var." Freya ile tehdit arasındaki boşluğa geçtim.

Rowan, geri kalanımızın hiçbirinin hissedemediğini fark etmiş gibiydi.

Açıklığın karşısındaki ormana doğru koştu. Ormanın karanlığından çatırdayan mavi bir alev topu yükseldi ve tüm açıklığı mavi bir ışıkla aydınlattı. Rowan yana kaçtı, ama mavi alev aramızdaki zemini bir duvar gibi aydınlatarak bizi ondan ayırdı.

"Rowan!" diye bağırdı Freya.

Bir grup cadı ilerledi, ellerini hareket ettirerek ateş yayılırken daha fazla büyü yapmaya başladı, Rowan'ı çevreleyerek onu tamamen kesip attı. Mavi alev o kadar yükseğe yükseldi ki, arkalarındaki devasa kurdu bile göremedim.

"Yarı kanlı kızı bırak, biz de sizi uyuz şekil değiştirenleri bırakalım," diye bağırdı cadalozlardan biri yaklaşırken.

Cadıların küstah emrine istem dışı bir hırıltı çıkardım. Howling Echo gibi bir alfa sürüsüne kimse ne yapacağını söyleyemezdi ve kimse eşimizi bizden tekrar almaya cesaret edemezdi.

Ama her ihtimale karşı, sürü bağı aracılığıyla Bea ve Ivar'a bir çağrı gönderdim. Çağrıyla birlikte, kurt şekil değiştirenlerin en büyük düşmanı olan cadılarla yüzleşmekten duyduğum korkuyu da biraz belli ettim. Şekil değiştirsek bile, sürü bağı aracılığıyla konuşamayacak kadar uzaktaydılar. Sürü alfasının korkusunu hissetmeleri, onları Moonblessed'dan destek çağırmaya ikna eder umuyordum.

Freya, cadıların yanında kimlerin olduğunu görünce donakaldı. "Pandora, onları rahat bırak."

"Seni tekrar görmek güzel, yeğenim. Teslim ol, sevgililerini sağ bırakacağız." Yaşlı cadı, gözleri sihirle parlayarak çenesini indirdi. "Ya da

teslim olmazsan, biraz eğlenelim."

Bölüm 36

Freya

Daha önce cadı ateşi tarafından yakılmış olan arkadaşım Rowan'ı mavi alevler sararken, her şeyin yavaş çekimde olduğunu hissettim. Alevlerden uzaklaşmaya çalıştı ve daire kapandığında kuyruğu yanarak acı içinde bağırdı. Daire tamamlanır tamamlanmaz alevler daha da yükseldi ve onu görüş alanımdan çıkardı.

Yanımda Flint hareketlendi ve cadılara doğru hücum ederken, Gage beni düşmekten kurtarıırken düşürdüğü sırt çantasını almaya uzandı. İçimdeki kurt çıldırmıştı. Eşi tuzağa düşmüş, korku içinde, en büyük korkularıyla yüzleşmişti.

"Freya'yı bizden asla alamayacaksınız," diye homurdandı Gage.

Çıplak ve uzun boylu durarak silahını kaldırdı ve ateş etti.

Mavi bir alev şimşek gibi fırladı ve kolunda patlayarak yanmaya başladı. Gage acı içinde çığlık attı, koluna bakarken atışı ıskaladı. Kolunda yanmaya ve titremeye devam eden koluna dehşetle baktı.

Silahı düşürdü ve dönüşerek cadı ateşini söndürdü. Kederli bir uluma çıkararak cadılara doğru topallayarak ilerledi.

Rowan'ın kurt ailesini kurtarmaya çalışırken yaşadığı aynı kaderi tüm arkadaşlarımdan yaşamasına izin veremezdim.

"Bırakın onları!" diye teyzeme bağırdım.

Sonra yapmam gerekeni yaptım — arkadaşlarımdan uzaklaştım ve kendimi açık ve savunmasız bir şekilde açıklığa bıraktım.

Teyzem bana doğru geldi, cadılar da ilahilerini söylemeye devam ediyordu. Kollarını birleştirerek Flint'in etrafında başka bir alev çemberi oluşturdular ve kasları gerginleşirken onu tuzağa düşürdüler. Ay işareti olan kurt alevlerin üzerinden atlamaya çalıştı, ama fiziksel bir darbe gibi geriye savruldu. Hayvanca bir acı çığlığı attı ve boğazımdan bir hıçkırık koparak çıktı.

"Durun!" diye bağırdım.

Ama Gage'in etrafında başka bir çember oluşturdular ve topallayan sürü liderini Flint ve Rowan'ın çemberlerinden çok uzak olmayan bir yerde hapsettiler.

"Haydi, haydi, canım, diğer sinir bozucu sürü arkadaşın nerede?" Pandora, açıklığa bakarak dedi.

Sanki onu düşünmek onu çağırmış gibi, Heath'in nefes nefese sesi zihnime ulaştı.

"Freya, ne oluyor? İyi misin?"

"Şimdilik," diye cevap verdim sertçe. *"Pandora bu sefer cadı grubunu da getirmiş. Diğerlerini tuzığa düşürdüler, ama eğer..."*

"Kendini teslim etmeyi aklından bile geçirme. Sen benim küçük savaşçı kurtumsun, Freya — savaş!"

"O burada değil," dedim ona dürüstçe.

Heath'in sesi, daha önce hiç duymadığım bir panik seviyesine ulaştı.

"Seninle gelmeliydim. Asla yapmamalıydım..."

"Burada olsaydın, diğerleri kadar başın belada olurdu. Olmaman daha iyi."

"Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim, aşkım, söz veriyorum. Ama..."

"Günlerce yolun var," diye bitirdim. *"Diğer sürünün bölgelerinden geçmen gerekecek, bu da seni başka bir nedenle yavaşlatır."*

"Eğer seni yakalarlarsa..."

"Beni bulacağını biliyorum. Şu anda biraz meşgulüm."

Ve bununla birlikte, onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Eğilip battaniyeyi alıp kendime sardım. Sonra omuzlarımı dikleştirdim ve teyzeme doğru yürüdüm. Arkamda Gage'in bana seslendiğini duydum, ama kulaklarımda çınlayan alevlerin sesi ve kalbimin çarpıntısı yüzünden onu duyamadım.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum, ona sadece birkaç adım uzaklıkta dururken.

Brielle'in sözleri kafamda yankılandı. Teyzemin büyümü bağlamak için kullandığı nesneyi bulabilirsem, belki bir şansımız olabilirdi.

Pandora'nın arkasında, beş cadı arkadaşı mavi ateşleriyle yerdeki bir noktayı yakmakla meşguldü.

"Tabii ki, bir kehanet büyüsünün yardımıyla," dedi teyzem burnunu çekerek. "Ayrıca, senin yerini bilen bazı güçlü düşmanlar edindin, kızım. Frost Fang / Ironwood ittifakını yok etmeni istemiştin, ama sen gidip bizim türümüzün geleceği için çok daha önemli ittifakları yok ettin."

önemli ittifakları yok ettin." Kollarını kavuşturdu. "Onlarla ne kadar aynı fikirde olmasam da."

Heath'in benimle olmasını bekliyordu ve ben aniden olayı çözdüm. "Bu Heath'in nişanının bozulmasıyla mı ilgili?"

Bu, Yaşlı Orman'dan biri onlara Moonblessed'a geri döndüğümü söylemiş olduğu anlamına mı geliyordu? Ama buraya dönmeyi planladığımızı kim bilebilirdi ki... Heath'in babası dışında. Heath'in sözleri şimdi kafamda yankılanıyordu: *Beni elinde tutamazsa beni piyon olarak kullanamaz. Ona Moonblessed'a gideceğimizi söyledim...*

"O anlaşma bitti," dedi Pandora alaycı bir gülümsemeye. "Kurt sürülerini kendi aralarında kavga ettirebildiğimiz sürece — ki genelde öyle yapıyorlar — türümüz güçlenecek ve nüfuzumuz artacak."

Sözleri konuşma konusu gibi geliyordu, ama daha önce babamın anneme olan sevgisinden bahsettiğini hatırladım. Bu, kendi türü için en iyisini yapmakla ilgili değildi. Bu kişisel bir meseleydi.

"Kurtları neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Çünkü kardeşimi benden aldın!" diye bağırdı, kollarını genişçe açarak, onu son gördüğümde büyümü çalmaya çalıştığı anın acısını hatırlayarak beni irkiltti.

"İkiz olmasak da, büyürken ikiz kadar yakındık.

"

"Ve ben onun kızıyım," diye hatırlattım ona. "Kendi kanından." Cadı grubuna el salladım

, ama hala ne yaptıklarını tam olarak anlamamıştım. "Bunu yapma."

"Büyü çemberi neredeyse tamamlandı," diye bir cadı Pandora'ya seslendi. O benimle yaklaşık aynı yaşıydı, diğer cadılardan çok daha gençti, diğer cadılar ise yaşları teyzeme yakındı.

"Ne için?" diye sordum genç cadıya.

Alaycı bir şekilde güldü, sonra bana sırtını dönerek yere mor kum dökmeye başladı. Mor kumun ortasına küçük mavi bir taş koydu.

Mavi taş mor kumun çapraz çubuğuna değdiğinde içimde bir şey sarsıldı. Bu, laneti aktif tutan, büyümü içimde kilitli tutan nesne olmalıydı.

"Bu, senin büyünü toplamak için," dedi Pandora, cadı ateşinin mavi ışığında ürkütücü bir gülümsemeye. "Büyünü almaya çalışmadan önce lanetlerini kaldırmamam aptalcaydı." Pandora, bir şeyi açıklıyormuş gibi parmağını kaldırdı

"Ve bir laneti bozmak için bir cadı meclisi gerekir. Yani, onlar da ganimetten pay alacaklar."

Başımı salladım. "Geçen sefer pek işe yaramamıştı."

Aslında, ne yapacağımı düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordum. Sürü arkadaşlarım yaralı ve hareket edemez durumdaydı, Heath günlerce uzaktaydı, Moonblessed'den kimse tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordu ya da bizi bulmak için sürü bağıyla birbirine bağlı değildi. Sihirim hâlâ kilitliydi. Cadılar topluluğu laneti bozacaktı, ama sihrime ulaşmayı başarsam bile, eğitim almamıştım.

Seçeneklerim olmamasına rağmen sesimi sabit ve sakin tutmaya çalıştım. "Bu sefer farklı olacağını da nereden çıkardın?"

"Şey, geçen sefer seni öldürmemeye çalışıyordum," dedi Pandora, sanki bu onu incitiyormuş gibi.

Eğer dönüşümümü görmemişlerse, bu benim tek avantajım olabilirdi. Dönüşüp onu alt edebilirdim, ama o zaman cadı meclisi hepimizi yakıp yok etmeye karar verebilirdi.

"Ama geçen sefer bana silah doğrulttuğunda, canım, şey... Artık sonuç umurunda değil." Omuz silkti. "Zaten seni acından kurtarmak en iyisi. Kurtlar ve cadılar asla bir araya gelmemeliydi."

"Büyü çemberi tamamlandı," dedi genç cadı. "Lanetleri bozalım!"

Sesi heyecanlıydı, sanki ben onun için bir tür deney gibiydim.

"Evet, lütfen yapın," dedim alaycı bir şekilde.

Sihir gücümü istiyordum, ama bunun için yeni doğan güçlerimden vazgeçmek zorunda kalacaksam istemiyordum. "Merak etme, küçük büyücü," dedi bir erkek cadı sırtarak. "Bu sadece biraz acıtacak

. Sadece geçici bir şey. Ondan sonra, şey... hiçbir şey hissetmeyeceksin." "Büyüm bana ait," diye homurdandım.

"Çok uzun sürmeyecek," diye söz verdi teyzem, büyü çemberine yaklaşıp.

Kendimi hazırladım ve sürü arkadaşlarıma baktım. Gage, büyü çemberinin içinde ön pençesini açıkça koruyarak volta atarken, sürü bağı aracılığıyla çaresizliği bana da bulaştı. Onu, hepsini sahiplenme şansı bulmuş olmayı diledim.

Ama sonra bunun ne kadar bencilce olduğunu fark ettim. Bir eş öldüğünde, eş bağının geri tepmesi diğerini delirtip kısa süre sonra ölümüne neden olabileceği söylenirdi.

"Üzgünüm, Heath," diye fısıldadım zihnimde. "Sihirimin mührünü kıracaklar ve... bu hiç de nazik olmayacak."

"Güçlü ol, benim savaşçı kurtum. Seni seviyorum. Ben seninleyim." Cesur sözleri, altındaki paniği gizleyemiyordu. Hissetmediği bir güven göstermeye çalışıyordu.

"Bence baban onlara haber verdi," dedim uzak bir sesle, diğer cadıların havada semboller çizmeye başladığını izlerken. O gücün benim de olmaması gerektiğini bildiğim için, bu manzara bana gerçek dışı geldi.

"Onu öldüreceğim," diye yemin etti Heath. "Freya, karşı koymak için elinden geleni yap. İşlerini kolaylaştırma."

"Haklısın." Omuzlarımı düzelttim, dönüşmeye hazırlanıyordum. *"Ben bir savaşçıyım. Her zaman öyle oldum ve her zaman öyle olacağım. Daha kötüsünü de atlattım."*

Ama tam dönüşmek üzereyken, büyü çemberi parladı ve tüm cadılar çemberin dışına çıkıp bana döndüler. Çemberin parıltısı yüzlerini doğaüstü, sarı-turuncu bir renkle aydınlattı ve ayakları yerden kalktı. Lanetimin bulunduğu mavi taş parlak mavi renkte parladı ve acı beni yere çöktürdü.

İçimde bir şey çatladı. O boşluktan, hayat kanım gibi enerji akıyor gibi hissettim... Cadılar meclisinin hızla emdiği sihirli kan gibi.

Çılgılık attım ve bunun bitmesi için yalvardım, göğsümü sıkarak battaniyenin etrafıma düşmesine izin verdim. Arkadaşlarım benim için ağlarken kulaklarım ulumalarla doldu. Ve mavi taşın parçalanmaya başladığını gördüm.

Taşı kırıp laneti kaldırdıklarında, mühürün altından büyüümü de emdiler, ben onunla savaşmaya bile fırsat bulamadan aldılar. İçimdeki çatlak genişledi ve sanki beni parçalara ayırıyormuş gibi hissettim.

İçimdeki kurt iç içe duvarlarıma çarparak inliyordu. Ve o anda sadece bir büyücü olmadığımı hatırladım.

Ben bir şekil değiştiren vardım. Ve şekil değiştirenler diğer halleriyle iyileşebilirdi. Belki içimdeki bu çatlağı onarabilirdim, sihrimi tekrar mühürlese bile. Mavi taş o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, artık ufalanan şeklini bile göremiyordum. Sihirim onlara sızarken, cadı grubunun her bir üyesi büyüyor gibi görünüyordu, ama ben nasıl karşı koyacağımı hatırlamıştım.

Dönüş, kelime kafamda yankılandı, ama bunu benim mi yoksa kurtum mu söylediğinden emin değildim.

İçimdeki çatlak patladı ve dört ayak üstüne düştüğüm anda dışarıya doğru patladı. Cadılar benim büyümü daha fazla çalmadan, kurt içimdeki kurt kontrolü ele geçirdi.

Onun cadılara saldırmasını, belki teyzemi ısırmasını ya da büyü çemberini bir şekilde kırmaya çalışmasını bekliyordum. Bunun yerine, başını eğdi ve kükredi. Kürkümdeki şimşekler kulaklarımda öfkeyle çınladı, sonra çatırtıları o kadar yükseldi ki zavallı kurtumun kulaklarını kapatmak istedim. Şimşeklerim etrafımda koruyucu bir top haline geldi ve beni onların büyüünden korudu.

"Bize onun şekil değiştirebileceğini söylemedin!" genç cadı, şimşeklerimin çatırtısı arasında bağırdı.

Bir şekilde rüzgar şiddetlendi, benden uzaklaşarak cadıların mor kumunu ve onunla birlikte mavi tozu da alıp götürdü — lanetli taştan geriye kalan tek şey buydu.

"Bu... normal bir şekil değiştiren değil." Erkek cadının sesindeki korku, kurtumun acı bir tatminle homurdanmasına neden oldu.

"Lanet gitti mi?" diye bağırdı teyzem.

"Evet, ama..."

"O zaman büyüye devam et!" diye emretti.

Ama iki cadı çoktan geri çekilmiş, artık harap olmuş büyü çemberinin yanındaki yerlerini terk etmişti. Erkek cadı da geri çekildi.

"Peki, gerisini ben hallederim," diye homurdandı Pandora, bir pençeli elini bana doğru uzatırken, diğer eliyle havada başka bir sembol çizdi.

Büyü, yıldırım kalkanıma doğru fırladı, ama yıldırımların arasında sekip dağılmak yerine, doğrudan Pandora'ya geri döndü. Ve hemen ardından, yıldırım kalkanım o kadar güçlü bir enerjiyle patladı ki, yer sarsıldı ve ağaçlar fırtına rüzgârında sanki eğildi.

Hızla genişleyen yıldırım topu, Pandora'ya ulaşmadan geri sıçrayan büyüye yetişti. Teyzemin büyü, kurtumun gücüyle çarpışarak öfkeli bir kırmızıya dönüştü. Diğer cadılar yere düşerek başlarını kapattılar, ama genişleyen patlamanın ön kenarı Pandora'ya tüm gücüyle çarptı. Çılgılığı, çatırdayan yıldırımların gürültüsüyle kesildi.

Gök gürültüsü gibi bir patlama ile kuyruğumdan burnuma kadar havaya uçtum ve sırt üstü düştüm, ama çabucak kendimi toparladım. Dört ayağımın üzerine kalktığımda, diğerleri de yavaşça ayağa kalktılar. Pandora'nın vücudu hareketsiz kalırken, genç cadı çekinerek ona doğru sürünerek yaklaştı ve onu dürttü.

Dünya sessizliğe büründü, ağaçlar eski yerlerine geri döndü. Ve o sessizlikte, sadece nefes nefese kalışım ve kalbimin atışları hayatta olduğumu hatırlatıyordu. Yıldırımlar artık kürkümde çatırdamıyordu ve başka bir sesin de kesildiğini fark ettim. Sürü arkadaşlarım, artık alevlerin esiri olmadan, kararmış daireler halinde duruyorlardı.

Neredeyse aynı üç hırıltı boğazlarından çıktı ve hepimizi saran büyüü bozdu. Gage insan şekline dönmüştü, ama Flint ve Rowan kurt şekillerinde onun yanından koşarak geçerken, o da hırıltıyla kurt şekline dönüştü. Cadılar, üç intikamcı kurt üzerlerine çökünce çığlık attılar.

"Freya?" Heath'in sesi tereddütlüydü, sanki umutları ipin ucunda gibi.

"Hayattayız," dedim, teyzemin cesedine doğru koşarken.

Keskin kurt duyularım, hayatta kimse kalmadığını doğruladı. Cadılar kendilerini daha fazla cadı ateşi ile savunmaya çalışırken, paltomdaki şimşekler yeniden canlandı ve beni bir kez daha korumaya hazırды. Patlamada sürü arkadaşlarımı öldürmediği için şükrediyorum.

"Peki ya cadılar?" Heath'in sesi yeniden güçlendi, artık zihnimde ince ve cılız gelmiyordu.

Rowan, güçlü çeneleriyle erkek cadının kafasını vücudundan kopardı. Genç cadı, Rowan'ın dikkati dağınıkken onu yakmaya çalıştı, ama Gage onu yere devirdi. Gage onu susturmadan önce, genç cadı zar zor bir çığlık atabildi.

"Teyzem öldü," dedim uzak bir sesle, katliamı sanki uzaktan izliyormuş gibi.

Gerçek gibi gelmiyordu. Vücudum paramparça olmuştu. İçimde bir şey kırılmıştı ve kurt şekil değiştirenlerin iyileştirme gücüyle bile düzelebileceğinden emin değildim.

Sihir gücüm, kullanamadan yok mu olmuştu?

"Arkadaşların muhtemelen çılgına dönmüştür. Onları durdurmazsan, geri kalanları da öldürecekler. Ama sorgulamak için birini sağ bırakmak daha iyi olabilir..."

"Çok geç, hepsi öldü," şarkı söyler gibi söyledim.

"Freya, bana gel," diye Heath zihnimde homurdandı. "Yaralandın mı?"

"Bir şeyimi kırdılar, Heath."

"Mühür," diye yatıştırdı. "Sihirini bozmaya çalıştıklarını söylemiştin. Kurt mu, insan mı halindesin?"

"Kurt."

Gage, Flint ve Rowan, kürklerinde kan ve gözlerinde zaferle bana döndüler. Gage uluduğunda, biz de ona cevap verdik.

Kimse bize zarar verip kaçamazdı. Cadılar bile. Uluma Yankısı kendi halkını korurdu.

"İnsan formuna geri dönersen, belki yapabilirsin..."

"Baban bize bir açıklama borçlu, Heath," diye homurdandım.

"Tehlikede olduğunu duyar duymaz, olabildiğince çabuk yola çıktım. Şimdiden Yaşlı Orman sürüsünün sınırlarına vardım," dedi Heath. *"Geri dönebilirim, ama..."*

"Hayır," diye karar verdim. *"Tüm arkadaşlarımdan yanımda olması lazım. Howling Echo bir daha asla ayrılmamalı."*

"O zaman ben gidiyorum. Kimsenin peşimde olmadığından emin olduktan sonra birkaç gün sonra görüşürüz. Kimse beni senden uzak tutamaz, Freya, yemin ederim."

"İyi misin, ay ışığı?" Flint sordu. Diğer üç arkadaşım etrafımı sararak bana ilgi ve koruma hissi verdiler.

"Emin değilim," itiraf ettim. Pandora'nın cesedine baktım, hissettiğim tek şey uyuşukluktu.

Kendi kanım, beni öldürmek pahasına bile olsa büyümü çalmaya çalışmıştı. Ailem beni korumaya çalışırken ölmüştü ve o, kardeşinin fedakarlığını boşuna harcamıştı. Açgözlülüğü ona hayatına mal olmuştu.

Ama onu yas tutacak halim yoktu. Ve ilk kez, kız kardeşimi aramaya çalışmanın belki de iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Bu umutsuz düşünce içimdeki barajı yıktı.

Yere düştüm, başımı pençelerimin arasına gömdüm. Ya kız kardeşimi asla bulamazsam? Ya bulursam ve o da teyzem gibi, ailemizi bizden aldığı için benden nefret ederse? Üzüntü beni sardı — Pandora'nın bencil hataları için değil, olabilecekler için.

Arkadaşlarım etrafımda toplanıp beni koruyarak geceyi geçirmeyi beklediler.

Bölüm 37

Freya

Şafak vakti uyandığımda Gage ve Flint'in ayakta olduğunu gördüm. Gage, hala topallayarak diğer kurtların yanına koştu. Gece bir saatte Moonblessed'dan takviye gelmiş olmalıydı, ama hiçbirisi yanımıza yaklaşmadı.

Flint yanıma yerleşirken, Rowan'ın sıcaklığının diğer tarafta olduğunu fark ettim. Devasa, korkutucu kurt uykusunda da her zamanki kadar ürkütücü görünüyordu, ama varlığı Flint'inki kadar beni rahatlatıyordu.

Dün gece, arkadaşlarım beni korumuştı ve ben de onları korumuş, cadı ateşinin oluşturduğu bariyeri kırarak onların karşılık vermesini engellemiştim.

Açıklığın diğer tarafında, şafakın ilk ışınları cadıların bedenlerine düştü.

Garip bir duygu beni sardı. Dünya sallanırken midem bulandı. Bir şeye tutunmak istedim, ama yapamadım. Şafak ışığı yerine, güneş alacakaranlık çökene kadar başımızın üzerinde uçtu.

Ve cesetler... şimdi daha fazlası vardı. Onlarca daha fazlası. Yüzlerce daha. Kurtlar ve insanlar.

İçimde bir korku uyandı. Her iki tarafa baktığımda, arkadaşlarım yanımda değildi.

Aniden insan formuna dönmüştüm.

En kötüsünden korkarak, gözyaşları akarken cesetlerin arasında yavaşça yürüdüm. Arkadaşlarımı ararken, tanıdığım başkaları buldum. Bazıları Ironwood kurtlarıydı, evet, Frost Fang'dan olanlar da vardı, isimlerini bilmiyordum ama yüzlerini tanıyordum.

Sahne değişti, gece hızla karardı. Midem yine bulandı, ama vücudumun geri kalanını hissedemiyordum.

Kendimi Frost Fang'daki odamızda, teyzemin beni arkadaşlarımdan ayırmak için kandırmadan önce son bulunduğum yatak odasında buldum.

"Isınman için burada kalmalıyız," diye ısrar etti Gage. "Frost Fang sürüsünün topraklarında seni daha iyi koruyabiliriz."

Ama içimden bir ses bunun yanlış olduğunu söylüyordu. O anda ne olduğunu anladım. Gördüğüm görüntü... geleceğe aitti. Henüz gerçekleşmemişti. Şu anda, tam da bu anda verdiğimiz karar, gördüğüm görüntüdeki katliama doğrudan yol açacaktı. Bundan eminim. "Benim kızgınlık dönemimi kullanarak Ironwood'u ortaya çıkarabiliriz, böylece onları istediğimiz yere çekebiliriz." Sözler sanki başka birinden çıkmış gibi dudaklarımdan döküldü. "Frost Fang onları kuşatıp teslim olmaya zorlayabilir.

teslim olmaya zorlayabilir. Böylece her iki tarafta da daha az kurt ölür."

Sözler doğru geliyordu ve o anda bunun doğru yol olduğunu anladım. O felaketi önleyecek yol.

Ne olacağını görmek, teorimin doğru olduğunu kanıtlamak için bekledim. Bunun yerine, görüntü bir rüya gibi değişti ve midem yine bulandı. Bu sefer bu hissi bekliyordum ve bu yeni görüntüyü incelemek için kendimi hazırladım.

Kendimi bir uçurumun tepesinde dururken buldum.

Arkamda dört arkadaşım duruyordu, kuyrukları bana dönük, kurt şeklinde yolun aşağısına bakıyorlardı, hepsi gergin ve tetikteydi. Ama ben diğer tarafa döndüm, uzağa, geniş alana baktım.

Aşağıdaki vadiye baktığımda, gözlerim derin karanlıktan başka bir şey görmedi. Gelecek karanlıktı ve beşimiz yine kendi başımıza kalmıştık. Ama aşağıdaki karanlıktan, iki küçük yıldızın parladığını gördüm. Yaklaştıkça parıldamaları daha da parlaklaştı.

O iki parlak ışık bana çok tanıdık geldiği için gözlerimi kısarak onlara baktım. Yaklaştıkça arkalarında bir ışık izi bırakarak karanlığı dağıttılar. Kaçınılmaz bir şekilde, mıknatıslar tarafından çekilir gibi dağıma doğru yaklaşmaya devam ettiler.

Yaklaştıkça, onların iki adam olduğunu fark ettim, her ikisi de elinde meşale taşıyordu. Birbirlerinden uzak duruyorlardı, birbirlerinin varlığından habersizdiler. Ama ikisi de beni tanıyordu. Yukarı doğru bakan gözleri benim üzerimde takıldı ve içimdeki kurt uyandı. Kurt şekil değiştireni özellikle fark etti ve onu kendi türünden biri olarak tanıdı... sadece bir kurt değil, bir Odinswolf.

O zaman diğeyinin kurt dönüşen biri olmadığını anladım. Elinde meşale de yoktu, kendi cadı ateşinden oluşan bir top vardı. İçimde, bir zamanlar mühürlenmiş olan kısım uyandı ve bir büyücü arkadaşını tanıdı.

İkisi de bana çok tanıdık geliyordu, sanki onları daha önce tanıyormuşum gibi.

Onlar müttefiklerdi. Yalnız ve arkadaşsız olduğumuzda Howling Echo'ya yardım edebileceklerdi. Güçlerimin derinliklerini açmamda bana yardım edebileceklerdi. Ve yakında, bir gün, geleceklerdi.

Görüntü, tanıdık bir sesin zihnimde yankılanmasıyla paramparça oldu.

"O piç kurusu beni aramayı kesmiyor. Sanırım hilesinin ortaya çıktığını biliyor." Heath'in sesi beni geri gerçekliğe getirdi. Hala rahatça dinleniyordum, burnum pençelerimin üzerinde, Flint ve Rowan'ın sıcaklığı arasında sıkışmış halde.

Az önce gördüğüm rahatsız edici görüntülerden sonra, tüm arkadaşlarımin güvende olup olmadığını bilmek istedim. Dört ayağımın üzerine atladım ve yanımdaki Flint ve Rowan da aynısını yaptı. Gage'in beyaz ön ayakları ve burnu olan koyu gri kurdu görene kadar ileri koştum.

Uzakta, cadıların bedenlerinin diğey tarafında, iki devasa alfa ile birlikte açıklığın kenarında duruyordu. Gage endişemi hissedince kulaklarını dikti ve açıklığın karşısına doğru koşarken sürü bağı aracılığıyla bana güven verici mesajlar gönderdi. Diğey iki alfa ve onlarla birlikte olan tüm küçük kurtlar geride kaldı. Shante'nin kurtlarını sürü arkadaşları arasından tanıdım.

Sürü alfamın belirgin topallığını görünce, son zamanlarda yaşadığım tüm anılar bir anda geri geldi. Heath'in kimden bahsettiğini anladım. Amcama Elder Forest'tan ayrıldığımı söyleyen, babası. Arkadaşlarıma zarar veren ve hayatta kalan tek kişi.

Ama o kadar yorgundum ki, bir parça bile öfke duymuyordum.

"Kardeşlerine söyledin mi?" diye sordum, Heath'in kardeşleri olduğunu hatırlayarak.

"Uyanık olduğum her an seni düşündüm, aşkım. Ama sen nazik bir eşsin, hatırlattığın için teşekkür ederim. Sadece... Hazel ve Harlow'un bana inanacağından emin değilim. Son birkaç yıldır pek görüşmedik."

"Senden duymaları gerekir," dedim, geri kalanını ima ederek.

"Biliyorum."

Howling Echo, Heath'in babasına karşı çıkarsa, kız kardeşleri nedenini bilmek isteyecekti.

"Yine de teyzeme haber vererek ne elde edeceğimi anlamıyorum."

"Bunu çözeceğiz," diye yemin etti Heath. "Birlikte."

Heath aklımda, diğer üç arkadaşım etrafımda, kurtum mutluydu. Başka bir kavga olacağını biliyordu, ama hayatta kalacağımızı da biliyordu. Heath'in dediği gibi, birlikte.

Aramızdaki her şey değişmişti ve karanlıkta gördüğüm iki ışık sayesinde, bunun devam edeceğini önceden biliyordum. Ama tüm bunlara rağmen, arkadaşlarım benim yanımda kalacaktı. Bunu ruhumun derinliklerinde, cadıların yok ettiği mühürden bile daha derinde biliyordum.

Belki de bu vizyonları sorgulamalıyım. Cadı tarafımdan mı yoksa Odinswolf tarafımdan mı geliyorlardı? Bundan emin olamazdım, ama varlığımın her zerresiyle vizyonların gerçekliğini hissediyordum. Bunlar rüya değildi, tamamen uyanıktım.

Ay işareti olan arkadaşım yanıma sürtündü. *"Nasıl hissediyorsun, ay ışığı? Ayın kutsadığı kurtlar bizi sürülerinin topraklarına geri götürmeye hazır."*

"Bizi nerede bulacaklarını nasıl bildiler?" diye sordum. Yardım etmek için çok geç geldiler, ne yazık.

"Gage, Frost Fang sürüsünün başını kullanarak Ivar ve Bea'yı çağırdı, onlar da akıllıca destek çağırdılar."

Flint etrafımda dolanırken, boynunda ısırmayı planladığım açık yer görünce ağızım sulandı. Belki Ay'ın Kutsadıkları'na döndüğümüzde, yatakta baş başa vakit geçirebiliriz. Flint bunu özel kılmak istiyordu ve ben de bana her zaman söz verdiği eşit bir çiftleşme arzuluyordum.

Olan biten her şeyden sonra, hepsini kendime ait kılmak için sabırsızlanıyordum. Kurt tarafım istese, üçünü de hemen burada ısırırdı. Ama insan tarafım, eşlerimin bu bağlılığı kabul etmeye hazır olduğundan emin olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Gage ve Rowan'ın ikisinin de önce halletmesi gereken işleri vardı. Önemli olan, bunu bir an önce halletmekti. Hazırlık yapabilmemiz için, kızgınlık dönemim başlamadan önce hepsini sahiplenmem gerekiyordu. Eş bağları, eşlerimin her birinin bana ne zaman ihtiyacı olduğunu hissetmemi kolaylaştıracak ve karşılığında onlar da benim tehlikede olduğumu bilecekti.

Görüşümün bana bir tuzak kurmamı söylemesi sayesinde, Luka'nın kızgınlık dönemime yakın, kokumun en güçlü olduğu zamanda saldıracağını biliyordum. Ironwood sürüsü, beşli eş bağı gibi gizli bir silahımız olduğunu tahmin edemezdi. Önümüzde bizi bekleyenler için elimizdeki her avantajı kullanmamız gerekiyordu. Görülerim, Ironwood ile olan savaştan daha büyük bir karanlığın yaklaştığını gösteriyordu, ama birlikte, adım adım hayatta kalacaktık.

"Evet, *Moonblessed'e geri dönelim*," diye cevap verdim Flint'e.

Artık Brielle'in haklı olduğunu biliyordum. Moonblessed'da uzun süre kalmayacaktık.

Kader bizi çağırıyordu.

— — —

Devam edecek...

Rejected Wolf Pack serisinin dördüncü kitabı, seksi ısırıklar ve Freya'nın bir sonraki kızgınlık dönemi ile dolu! *Mated to Alphas*'ta daha fazla büyümlü bağlar, sürü savaşları ve şaşırtıcı dönüşler için hazır olun.

[Sonraki kitabı okuyun](#)

—

Rowan'ı daha fazla mı istiyorsunuz? Bonus bölüm "The Chase"de onun ve Freya'nın ilkel seks sahnesini onun bakış açısından okuyun. Ayrıca, Freya'nın kurtunu gördüğü rüyayı anlattığı "The Dark Wolf" adlı 2. kitabın bonus epilogunu da alacaksınız. Haftalık e-postalarınıza kaydolun ve Rowan'ın bakış açısından yazılmış iki ÜCRETSİZ bonus hikayeyi buradan alın:

so.TraciLovelot.com/RWP3signup _

— —

Heath'in Gage'e ne kadar zamandır takıntılı olduğunu öğrenin! Özel ön hikayede, "Unrequited"de Heath, en iyi arkadaşından Howling Echo sürüsünün işaretini kabul eder... ve farklı bir ısırık da arzulamaya başlar.

Ayrıca, Rowan'ın Freya'nın ilk kızgınlık döneminde beş gün süren amansız şehvetten bahsettiğini hatırlıyor musunuz? Bonus kısa hikaye "Moon Mad"de onun bu durumu tek başına nasıl hallettiğini izleyin.

Her iki hikaye de Patreon True Loves'a özel.

Patreon.com/TraciLovelot adresini ziyaret ederek bu ve gelecekteki Rejected Wolf Pack bonus hikayelerini okuyun!

— —

Bu kitabın arkasında Traci Lovelot'un diğ er RH serilerinden  n izlemeler var. Kindle pop-up'ını kapatın ve sayfayı çevirin, bir sonraki okumanızı bulun!

—

—

—

Alfalarla Çiftleşenler

Önizleme Reddedilen Kurt Sürüsü Kitabı 4: *Alfalarla Eşleşmiş*

Sonra Gage telefondaki başka bir tuşa bastı ve ben homurdandım, masadan kalkmaya başladım. Büyük eli sırtımı kavradı ve beni tekrar masaya itti, göğsüm soğuk yüzeye yapıştı.

"Oh, tüm dikkatimi istiyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye hırıldadım.

Bir elimi, sonra diğer elimi tutup arkama getirdi ve beni masaya sabitleyerek hareketsiz bıraktı.

"Bunu hak etmelisin," diye Gage de hırladı.

Bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer eliyle külotumu sertçe çekip kenara attı.

—

Freya sonunda tüm eşlerini ele geçirecek! İkinci kızgınlık dönemini yaşayacak!
Gage ve Heath arasındaki kimya ise tavan yapacak!

Bu ters harem (RH) serisine devam etmek için:

so.TraciLovelot.com/readRWP4

Sırada

Siz, gruba katılmak için seçildiniz!

Rowan'ın sersemleyecek kadar aşık olmasına hazır olduğunu *söylüyorsun*. Ama gerilimi seviyorsun, itiraf et. ;) Sevmeseydin, Gage'in Freya'yı ilk görüşte çılgına çevirdiği 1. kitabı geçip devam etmezdi!

Ama ciddi, bu seriyi yazarken okuduğunuz için teşekkürler. Altı kitap olacak, hazır olun! Ve merak etmeyin. Freya'nın keşfettiği gibi, sabrınız ödüllendirilecek...

Haftalık e-posta güncellemelerimde daha fazla sahne arkası sırlarını keşfedin: so.TraciLovelot.com/newsletter

[{İletişimde kalın}](#)

— —

Farklı bir şeye hazır mısınız?

Üç baştan çıkarıcı vampir için tüm kuralları çiğneyecek, sert bir vampir avcısı olan Mel ile tanışın.

RH üçlemesinin tamamı olan Bound to the Vampires'ı şu adreste okuyabilirsiniz: so.TraciLovelot.com/readMVC

— — —

Traci Lovelot'un yeni kitapları çıktığında haberdar olmak ister misiniz?

[Amazon](#), [Bookbub](#) veya [Goodreads](#)'te beni takip edin, yeni Why Choose romantik kitaplar yayınladığımda e-posta ile bildirim alın!

Vampirlerin Esiri

Bound to the Vampires kitabından bir alıntı

Vampirin bakışları yüzüme dikildi. "Ellerini tekrar benim istediğim yere koy."

Onun büyük avuçları uyluklarımı ayırırken ani bir ihtiyaçla inledim. Öpücükleri aşağıya doğru kayd, nefesi beni tahrik ediyordu.

Sonra tekrar bana baktı. "Bir daha sormayacağım, küçük cadı."

Ellerimi başımın üzerine kaldırdım, parmaklarımı birbirine doladım ve heyecanım giderek arttı.

Bacaklarımı tekrar ayırdı ve uyluklarımdan yukarı doğru öpmeye başladı. Nefesi içimi okşarken inledim.

"Çok sabırsızsın." Bana sırtarak baktı. "Daha seni ısırmadım bile."

—

Amazon'da veya Kindle Unlimited'da bu bağlantıdan bu tam ters harem üçlemesine dalın:

so.TraciLovelot.com/readMVC

Fae Kraliçemiz

Traci Lovelot'un çok eşlilik temalı ilk ters harem serisi Our Fae Queen'den bir alıntı

Eli bacaklarımın arasına kaydı. "Bugün yeterince uğraştın. Şimdi bırak da ben seninle ilgileneyim."

Parmakları beni açarken, biri kıvrımlarımın arasında okşayarak beni nefes nefese bıraktı. Bilmiş bir gülümseme yüzüne yayıldı. Yetenekli parmakları beni okşarken, ben altımdaki battaniyeye yumruk attım.

Bir parmağı içime girdiğinde, tekrar nefesimi tuttum ve kendimi gerçekliğe bağlamak istercesine kolunu tuttum, elinin giysilerimin içinde kaybolduğu yere baktım. Eli hareketsiz kaldı, ama olduğu yerde kaldı.

Kaşlarını kaldırdı ve bekledi. "Devam edeyim mi?"

"Evet," diye fısıldadım, ama bu sözlerim çaresiz bir iniltiyle sona erdi.

Meraklı ifadesi, parmağı içime hevesle girerken başka bir bilmiş gülümsemeye dönüştü. Kalçalarımı eğdim, parmakları doğru noktaları bulurken onu teşvik ettim. Sanki o anda başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi bana gülümsedi.

"İstediğin kadar zaman al," diye fısıldadı, beni daha da yüksek zirvelere taşıyarak. "Sen bitirene kadar durmayacağım."

— —

Fae Kraliçemiz artık eksiksiz bir RH serisi. Bu indirimli box setteki ilk üç fantastik romantizm kitabını okuyun!

so.TraciLovelot.com/readOFQA

Bu serinin son üç kitabını burada bulabilirsiniz: so.TraciLovelot.com/readOFQB

Our Fae Queen, beş tür Fae ile dolu tamamen farklı bir evrende geçen, yavaş yavaş gelişen ve yavaş yavaş heyecanlanan bir seridir. Amazon veya Kindle Unlimited'da mevcuttur. Kitapların basılı versiyonları da şu adreste mevcuttur:

www.amazon.com/dp/B094SH8J6K?binding=paperback

Shifters ile Kar Yağışı

Yazarın e-postalarını aldığınızda bu ÜCRETSİZ novellayı okuyun!

— —

Erken gelen bir kış fırtınası bizi mahsur bırakınca, kendimi eşimin ve onun iki kardeşinin yanında kapana kısılmış halde buluyorum.

Her zaman bir alfa ile çiftleşmeyi hayal etmişim, ama sürü koşusu sonucunda eşimin bir beta olduğunu öğrenince, sonunda eşimi bulduğum için çok mutlu oldum.

İşler, onunla ve onun iki yakışıklı kardeşiyle kar altında mahsur kaldığımda karmaşıklaşır.

Onlardan biri alfa, ama doğrusu, üçüne de kendimi çekici buluyorum. Eşimin coşkulu onayıyla, fırtınanın geçmesini beklerken hepimiz filizlenen duygularımızı keşfediyoruz.

Ama kurtlar çiftler halinde çiftleşir.

Karlar eridiğinde, kalbimizden geriye bir şey kalacak mı?

—

Kardeşler üçüz olsa da, MM veya ikiz/üçüz ensest yoktur. Ve merak etmeyin — kadın ana karakterimiz tüm eşleriyle birlikte sonsuza kadar mutlu yaşayacak!

Snowed in with Shifters, Traci Lovelot'un Rejected Wolf Pack serisiyle aynı dünyada geçen paranormal bir ters harem romantizm romanıdır.

— —

Mutlu son garantili bu bağımsız ters harem romanını şu adreste okuyun: so.TraciLovelot.com/readRWPN

Traci Lovelot hakkında

Aşk üçgenleri olmayan hikayelere bağımlı olan Traci Lovelot, başrol kadın karakterinin tüm erkeklerle sonsuza kadar mutlu yaşadığı ters harem fantastik romantizm kitapları yazıyor. Çünkü neden seçim yapalım ki? Karakterleri, bizim dünyamızla kesişen fantastik dünyalarda sınırsızca seviyorlar.

Traci, muhteşem dünyamızı gezmek ve çok eşli ilişkisiyle vakit geçirmek arasında zamanını bölüştüren çok eşli bir göçebedir.

Traci Lovelot hakkında daha fazla bilgiyi [web](#) sitesinde bulabilirsiniz.

— — —

Ona her zaman author@TraciLovelot.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz — okuyucularından haber almayı çok seviyor!

Kitaplarını [Bookbub](#) ve [Goodreads](#)'teki sanal kitap raflarında görmekten onur duyacaktır. Bu sitelerden birinde veya [Amazon'da](#) kısa bir yorum bırakmanız onun için çok anlamlı olacaktır. Teşekkürler!

Bu haberi yayarak Traci'nin sizin için daha fazla RH kitabı yazmaya devam etmesini sağlayın!

— — —

Rejected Wolf Pack'in özel bonus içeriğini okuyun

Tüm kitaplarımı ve bonus içeriği ERKEN okuyun ve Patreon topluluğuma katılarak sahne arkası sırlarını ve daha fazlasını öğrenin.

Heath'in Gage'i özlediği bu ön bölüm bonus hikayesinde "Unrequited"ı ve Freya'nın ilk kızgınlık döneminde çaresizce tek başına rutiniyle başa çıkmaya çalışan Rowan'ın bakış açısından "Moon Mad"ı okuyun! Her ikisi de çok ateşli solo sahneler içeriyor ve Patreon True Loves üyelerine özel.

Tüm Patreon üyeleri, erken yayınlar (e-kitaplarımı yayınlanmadan ÖNCE okuyun), diğer bonus hikayeleri erken erişim ve şu anda yazdığım kitabın henüz tamamlanmamış bölümleri gibi harika avantajlardan yararlanabilir!

Patreon hakkında daha fazla bilgi için:

so.TraciLovelot.com/patreon-coming-soon

Teşekkür

Yeni bir ana karakter eklemek çok keyifliydi, umarım Rowan'la tanışmaktan hoşlandınız! Kitaplarımı okuduğunuz için teşekkürler. SİZ okumasaydınız bu kitaplar var olamazdı!

Patreon'da Freya'nın hikayesini haftalık olarak takip eden herkese özel teşekkürler. Orada, yazım aşamasındaki bölümleri, sahne arkası sırlarını ve Patreon Erken Yayın e-kitaplarını paylaşıyorum. Bu kitapları en sevdiğiniz cihazda okuyabilirsiniz. My True Loves üyeleri ayrıca özel bonus hikayelere de erişebilir. Sizi orada görmek isterim!

Harika Patreon True Loves üyeleri, bu kitabın yapımında ortaya çıkan bazı masrafları karşılamak için cömertçe katkıda bulundular ve zor zamanlarda aklımı başımda tutmama yardımcı oldular. Kat Trocha, Amanda Peterman, Kris Kenney, Erin Cooper, Maranda, Kat M, Meagan, Connie Martin, Cindy Quintana, Brooke Boyd, hepinize çok teşekkür ederim! Siz harikasınız!

Harika okuyucu ekibime de teşekkürlerimi sunarım. Kitabı bitirdikleri sırayla: Brenda (Bina) Davis, Fiona Hots, AlexandraH, Hazel W., Jen D, Sarah Hills, Diana Page, Veronica.B, Cristin C, Anita S., Traci Bell, Debbie Mayne ve Amanda Collis. Hepsiniz pakete eklendiniz ve kitabınız sizin yardımınızla daha da iyi hale geldi!

Ne MUHTEŞEM bir okuyucu grubu! Rowan'ın romantik hikayesinin üzerinde çalışılması gerektiğini fark etmeme yardımcı olan Patreon destekçilerinden, Freya'nın dönüşümüne o kadar heyecanlanıp kahvesini deviren beta okuyucusuna, kurtları hayal eden birçok okuyucuya, geri bildirimlerinizin yanı sıra beni destekleyen ve cesaretlendiren herkese... Hepsiniz çok tatlı, yardımsever, nazik ve zamanınızı cömertçe ayırdınız.

Orgazm zamanlayıcısının olduğu eğlenceli bölümü yazmamda bana yardımcı olan yazar arkadaşlarım Yve Vale, Poppy Jacobson ve Jo Brenner'a özel teşekkürler. Kitabı çok daha eğlenceli hale getirmenize yardımcı oldunuz! Kitabın tamamını okuyup son yayınlanmadan önce bazı bölümleri düzeltmememe yardımcı olan Yve'ye de teşekkürler!

Ayrıca, çok sayıda karakterin isimlerini bulmama yardım eden tüm harika insanlara da çok teşekkür ederim... Bu kitapta karakterler daha da fazla gibi geldi! Angela Arnold, Artemis ismini önerdiğin için teşekkürler — köpeğin için üzıldüm. Ben de bu kitabın yapımı sırasında sevgili kedim Kel'i kaybettim

kitabın yapımında sevgili kedim Kel'i kaybettim. Bu kitaptaki diğ er yeni karakterler için Kris Kennedy'ye West, Rose ve Lee için; Amanda Peterman'a Ryan ve Hank için; Clare Harrison'a Dryden ve Ria için; Kris ve Clare'e Bea için; Maranda Rinkleff'e Thatcher için ve Scott'a Bretton için teşekkürler. ;-)
Daha fazlası için önceki kitaplara bakın.

G  cebe hayatımın hayalini ya arken bu kitabı yazmaya ve düzenlemeye odaklanmam için bana zaman ayırdıkları için Scott, KJ, Josie, Chris, annem ve kardeşlerime kucak dolusu sevgiler ve teşekkürler!

Hepinizi seviyorum!

Bu kitabı size sunan muhteşem topluluğa katılın! Yazaca ım gelecek kitapları okuyun ve Patreon toplulu uma buradan katılarak e-kitapların son halini ÖNCE alın:

www.patreon.com/TraciLovelot

Telif Hakkı ve Atıflar

Telif hakkı © 2024 Traci Lovelot
Yayıncı: Worldbinding Books

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, bu yayının hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, mekanlar, kuruluşlar, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde veya atmosferi yaratmak amacıyla kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere, işletmelere, şirketlere, olaylara, kurumlara veya mekanlara olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Miblar
getpremades.com Düzenleme: ELF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

